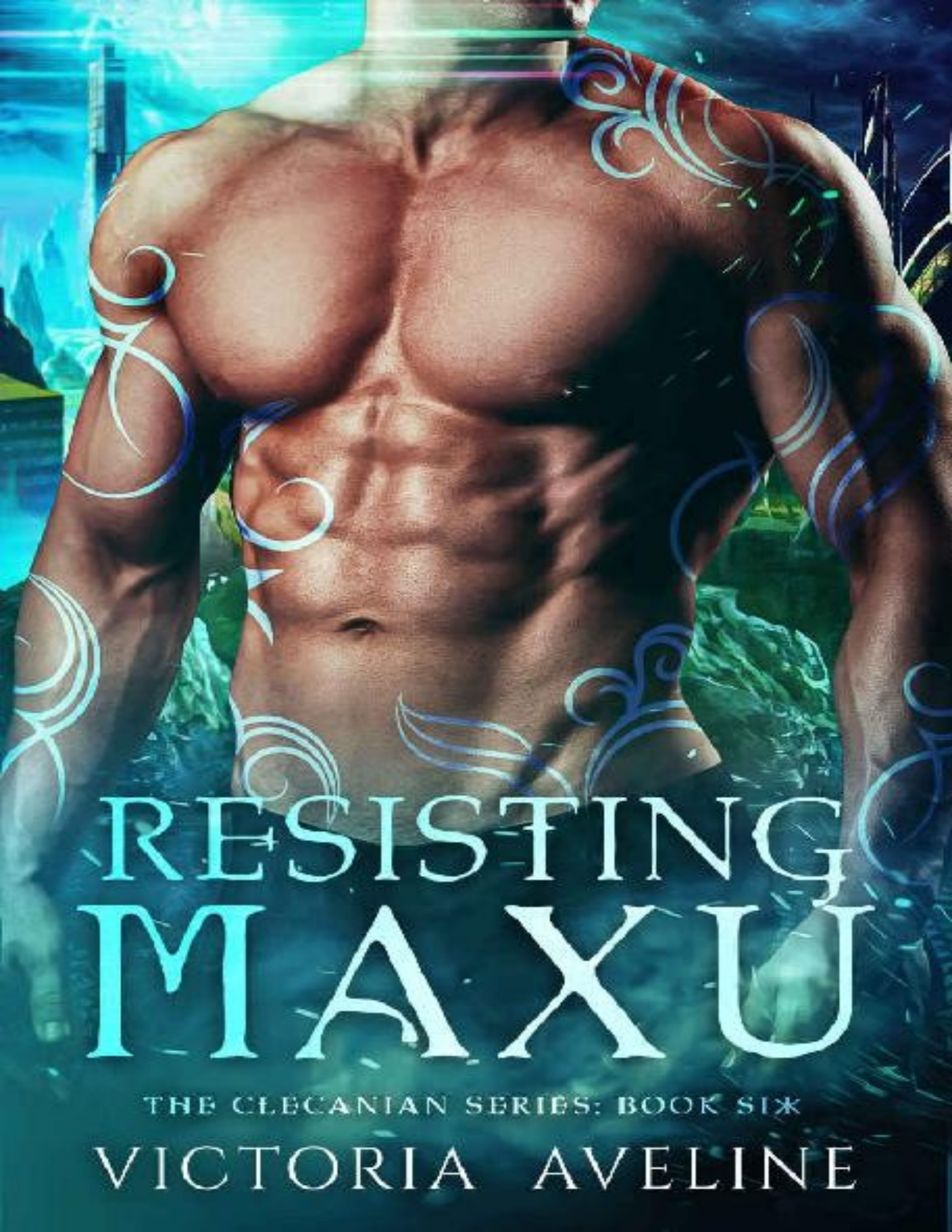

RESISTING
MAXU
THE CLECANIAN SERIES: BOOK SIX
VICTORIA AVELINE

Direnen Maxu

Victoria Aveline

Telif Hakkı © 2022 Victoria Aveline

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde alıntıların kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler, olaylar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Mayhem Cover Creations'a ait

İçerik uyarıları için lütfen VictoriaAveline.com adresini ziyaret edin.

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Sonsöz

Yazar Hakkında

Önsöz

Öldü.

Meg avucunda tuttuğu eski iPod'un siyah ekranına baktı. Onu Jeremy'nin açık hava ağırlık sehpasının üzerinde soğuk ve ıslak bir halde bulmuştu. Avlu kapısından dönerek ve acı gözyaşlarını yutarak Jeremy'nin olduğu yere doğru yöneldi. Her zaman olduğu yere. *Ofisine*. Eğer bayat, ahşap panelli, enerji içeceği dolabı olan bir oyun odasına ofis denebilirse.

Ama Meg, döşemek için aylarca bahçe satışlarını ve kaldırımları araştırdığı misafir odasını yeniden yapmaya zorladığında gözünü kırpmış mıydı? Hayır. VanBuren Caddesi'ndeki Goodwill'de satmak için kavga ettiği kendin yap püsküllü yatak başlığını ya da geri dönüştürülmüş masif ahşap komodinleri satmak zorunda kaldığında tek kelime bile itiraz etmemişti. Çünkü ona, süslü mikrofonuna ve oyun bilgisayarına harcadıkları tüm paranın bir evliliğin başlangıcı olduğunu söylemişti.
güvenilir yayıncılık kariyeri.

Ve ona inanmıştı. Yine

inanmıştı. Ama şimdi... iPod'u

mu?

Meg fazla bir şey istemedi. En azından yüksek sesle. Süslü yeni telefonlara para harcamaz ya da abartılı yemeklere gitmek için zorlamazdı. Değer *verdiği* şey müziğiydi. Yıllar ve yıllar boyunca her ruh hali ve her durum için özenle hazırlanmış çalma listeleri. Ve Jeremy, paslı egzersiz bankını yılda dört kez kullandıktan sonra onu yağmurda dışarıda bırakmıştı. *Güzel havalar*
Kız bankı dışarıda bırakmaya karşı çıktığında, "Bu *beni* spor *yapmaya itiyor,"* demişti. Bu kadar kızgın olmasaydı homurdanabilirdi.

Ama bu sadece onun düşüncesizliğine duyulan bir öfke değildi. Ya da tembelliğine. Ya da onun eşyalarını hiç önemsememesine de değildi. Kendisine duyduğu öfkeydi.

Okuldan sonra ılık bir bahar günü, film izlemek için Jeremy'nin evine gitmek gibi büyük bir hata yapmıştı. İkisi de on yedi yaşında hormonlu gençlerdi ve Jeremy'nin kendini beğenmiş kız kardeşi başlarında dikilirken, bekareti gitmiş, sırtüstü yatmıştı.

Dindar ailesinin üzüldüğünü söylemek yüzyılın en hafif tabiriydi. *Fahişe* ve *lanetlenmiş* kelimeleri alnına damgalanmıştı. Jeremy ile on sekiz yaşına basar basmaz evlenmeleri için baskı yapmışlardı ve Jeremy'nin ailesi de bir o kadar kararlıydı.

Meg o zaman da karşı koymamıştı. Evden atılma korkusu, yapabileceği tartışmaları engellemişti. Küçük bir kasabada yaşıyorlardı ve gidecek başka bir yeri yoktu. Onu kabul edecek başka bir aile de yoktu. Ailesi onun için arkadaşlarını seçme konusunda harika bir iş çıkarmıştı - yani sahip olduğu sığ tanıdıkların hepsi onun kadar katı ve dindardı ebeveynleriydi.

On yıl önce, on sekizinci yaş gününden üç hafta sonra Jeremy ile evlenmişti. Beş dakikalık beceriksiz sekslerinden önce sadece birkaç cümle kurduğu ve flörtöz bakışlar attığı bir çocukla.

Meg şimdi çenesini gıcırdatarak sakinleştirici bir nefes aldı ve ofisin kapısını iterek açtı. Sıcak, durgun hava dışarı hücum edince irkildi. Ne kadar zamandır orada oturuyordu? Saat akşam altıya yaklaşmıştı ama Jeremy hâlâ bir gün önce giydiği eski püskü egzersiz kıyafetlerini giyiyordu. Sinirli bir homurtu çıkardı ve sağ gözü koridordan içeri süzülen ışığa doğru kısıldı. Bakışları önündeki ekrandan ayrılmıyor, parmakları elindeki yağlı oyun kumandasını tıkırdatarak oynatıyordu.

"iPod'umu mu kullandın?" diye bağırdı, ağır gürültü önleyici kulaklıkların arasından duyabilmesini umarak. Su dolu kanıtı havaya kaldırdı ve bekledi.

Bir süre sonra bakışları önce ona, sonra cihaza, sonra da tekrar ekrana kaydı. "Evet. O egzersiz karışımının bazı tekrarları yapmamı sağlayabileceğini düşünmüştüm ama berbattı. Hepsi kız işi şeyler."

Meg onun solgun, ince kollarına bakarak kaşlarını kaldırdı. Lisedeyken zayıf ve uzun boyluydu. Sırasının karşısından ona baktığını, kantaron mavisi düğmeli okul üniformasını incelediğini ve bir erkek olarak nasıl görüneceğini hayal ettiğini hatırlayabiliyordu. Göründüğü gibi tamamen aynıydı. Düşündüğü gibi omuzları dolgunlaşmamıştı. Dağınık sarı saçlarının rengi hiç açılmamıştı. Durgundu. Tıpkı bu odadaki hava gibi. Tıpkı onun gibi.

"Onu dışarıda bıraktın ve bu sabah yağmur yağdı." Öfkeden kudurdu. Elbette tüm şarkıları ve çalma listeleri bulutta bir yerlerde olmalıydı ama mesele bu değildi. Bunu on yıldan uzun bir süre önce dişinden tırnağından artırdığı parayla almıştı. Cihaz onun için oradaydı ve en çok ihtiyaç duyduğu anda onu rahatlatmıştı.

Onun için duygusaldı, iyi kullanıldığından bahsetmiyorum bile. Herhangi bir saatte evin içinde dolaşırken, temizlik yaparken ya da ev işleriyle uğraşırken bulunabilirdi ve her zaman kulaklıkları takılıydı, iPod'u da cebindeydi.

Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve öylece... öylece dışarıda bırakmıştı. "Ha?" Jeremy dilini ağzının sol köşesine doğru kıvırdı ve

sanki bunu yapmak avatarını engelleyecekmiş gibi vücudunu yana doğru eğdi. öldürülmek. Yaklaşmakta olan saldırıdan başarıyla kurtulduğunda, ona bir kez daha baktı ve şikayetinin beyninde kaydedildiğini görebiliyordu. "Ah, üzgünüm bebeğim. Unutmuş olmalıyım."

Besbelli! Adam başka bir şey söylemedi ve kızın onun böyle bir niyeti olmadığını anlaması bir an aldı. Çoktan tekrar oyununa odaklanmıştı. Aynen böyle. Onun en değerli varlığını yok etmişti ve tek yapabildiği içi boş bir "Özür dilerim "di.

Gözlerini kırpmadığı için gözleri yanıyordu.

Onun hâlâ orada durduğunu fark etmiş gibi görünen adam sonunda oyununu durdurdu. "Dizüstü bilgisayardan müzik çalabilirsin, değil mi?"

Meg'in çenesi sıkıştı. Sanki kendisine bir sorunla gelmiş gibi ona çözümler sunmaya çalışmıyordu. "Dizüstü bilgisayarı her yere yanımda taşıyamam, değil mi? Batarya sadece on dakika kadar şarj tutuyor. Fişe takılı kalması gerekiyor. Telefonum da son demlerini yaşıyor ama belki yeni bir tane alabilirim." Meg öne doğru bir adım attı. "Eğer benim de bir işim olursa, biz-"

"Hayır. İş yok. Çocuğumuz olunca ne olacak? Ayrıca, nereden iş bulacaksın ki? Hayatında bir gün bile çalışmadın. Tüm bunlar için endişelenmeni istemiyorum."

Meg onun cevabına şaşırmamıştı. Görünüşe göre hesaplarını dengelemek, vergilerini ödemek ve evlerinin içini ve dışını temiz tutmak, sincap kocasına göre "gerçek bir işte" kullanılabilecek beceriler değildi. Ailesi, kayınvalidesi ve Jeremy de bu konuda aynı fikirdeydi.
İyi bir eş gibi evde oturacak ve çocuk doğuracaktı.

Arkalarından iş çevirdiği ilk ve tek seferde Jeremy bunu öğrenmiş ve sert babasını onu şarküteri tezgâhında taciz etmesi için göndermişti, ta ki sonunda önlüğünü atıp dışarı çıkarılmasına izin verene kadar.

İyi kadınlar kocalarını dinler. İyi kadınlar mütevazı ve itaatkârdır. Eve dönüş yolu boyunca, ona bitmek bilmeyen bir ders verilmişti.
İncil'den babasının argümanlarını aydınlatan pasajlarla doluydu.
Jeremy'yle artık kiliseye bile gitmemeleri onun için önemli miydi? Hayır.
İkiyüzlülük babasının evinde canlı ve iyiydi.

Çocuğunun olmaması ailesi için sürekli bir hayal kırıklığıydı ve bunu hiçbir zaman açıkça söylemeseler de, babasının eleştirel bakışlarının

Her zaman neyi yanlış yaptığını değerlendiriyordu. Bir çocuğun kutsamasına layık olmayı nasıl başaramadığını.

Yine de Jeremy'ye yeterince bağlı olmadığını düşünmesi gerçeklerden daha iyiydi. Doğum kontrol hapı almak için iki kasaba öteye gizlice gittiğini bilselerdi, kasvetli hayatı çok daha heyecanlı olurdu ama iyi anlamda değil.

Ekrandan bir ping sesi geldi ve Jeremy'nin gözleri ona doğru kaydı. Sandalyede otururken vücudunu ona dönük tuttu. Yine de bir şekilde arkasını dönmüş gibi hissediyordu. O sinir bozucu bir baş belasıydı. Yakalayamadığı ama sürekli uzaklaştırmaya çalıştığı bir sivrisinek gibiydi.

Baktıkça öfkesinin bir kısmı kayboluyor, yerini tanımaya başladığı umutsuz bir teslimiyet alıyordu. Jeremy onu hamile kalması için hiç zorlamamıştı. Neden hâlâ hamile kalmadığını da hiç sorgulamamıştı, zaten o kadar sık seks yapmıyorlardı. Çocuk istediğini iddia etse de, bu konuda pek hevesli değildi. Sanki evli olduklarından beri yapmaları gereken kaçınılmaz bir şeymiş gibi. Hayatın bir sonraki aşaması. Ama daha önce hangi aşamalar olmuştu ki?

Ailesinin evinde kontrol edildikten sonra Jeremy'nin evinde kontrol edilmek? Çocuğunun da kontrol edilmesine izin vermeden önce yuvarlanıp ölürdü.

Ayrıca, birçok açıdan Jeremy sadece bir çocuktu. İri yarı, sırık gibi, yirmi sekiz yaşında bir çocuk. İkisi de o zamanlar evlenmek istememişti, şimdi de istemiyorlardı. Çoğunlukla dostça davranmışlardı ama içine düştükleri bu roller... onun dönüştüğü bu kişi... bundan nefret ediyordu. İçindeki acının kabul etmediği bir parça, onun da bundan nefret ettiğini biliyordu.

O bir korkaktı.

Omuzları çöktü, utanç öfkesinin geri kalanını da alıp götürdü. Eğer daha cesur olsaydı, onu terk ederdi. Sonuçlarına lanet olsun. Ama her seferinde

yaklaştıkça, endişesi kararlılığını zayıflattı. Kendine ait hiç parası yoktu. Onu yanına alacak bir ailesi ya da arkadaşı da yoktu. Jeremy'nin kibarca söylediği gibi
hiç bir işte çalışmadığını söyledi. Gerçek bir hayat tecrübesi yok. Indiana'nın dışına bile çıkmamıştı. Kollarını indirdi, iPod gevşek parmaklarından sallanıyordu.

Parlak gözlü bir genç kızken pek çok hayali vardı. Seyahat etmek ve her yerden insanlarla tanışmak istiyordu. Yeni yemekler yemek ve muhteşem manzaralar görmek istiyordu.

Bu nasıl onun hayatıydı? Bunun hayatı olmasına nasıl *izin* vermişti? On yıllık bir iPod'u -cansız bir nesneyi- bu kadar derinden önemsemesine nasıl izin vermişti de iPod gittiğinde dünyası başına yıkılıyormuş gibi hissetmişti?

Bunu fark edince içinde bir şeyler kırıldı. Bu iPod'u, Jeremy de dahil olmak üzere bu evdeki diğer her şeyden daha çok önemsiyordu. Meg koridorun pas rengi yetmişli yıllardan kalma halılarına doğru bir adım attı. O odadan çıkar çıkmaz Jeremy tekrar ekrana döndü. *Histerik Eşe Koca İlgisi mini oyunu... tamamlandı*.

Dışarı çıkana kadar bir hayalet gibi odaların arasında süzüldü. Evin dört bir yanını çevreleyen aşırı büyümüş tarlalara doğru sürünürken uzun sarı otların uçları parmaklarını gıdıkladı. Soluk ve dolgun ay, akşamın erken saatlerinde gökyüzünde asılı duruyordu.

Yere çöktü, iPod'unu göğsüne bastırdı ve gözlerini kapattı. Böceklerin hafif cıvıltısı ve esintide sallanan çayır otlarının hışırtısı dışında her şey sessizdi. Tüm hesaplara göre, rahatlamış, zen olmalıydı. Kendisinin de buna benzer bir şey olduğunu düşündü.

Hayır, zen değil. Uyuşmuş. Dünyaya karşı o kadar hissizleşmişti ki. Hayatta kalmanın tek yolu buydu, gerçekten. Eğer herhangi bir hayal kırıklığına izin verirse.

Gömün onu.

Bir dahaki sefere, dedi kendi kendine, sık sık yaptığı gibi. *Eğer reenkarnasyon varsa, bir dahaki sefere daha cesur olmama izin ver. Her şeyi farklı yapacağım. Söz veriyorum.*

Göz kapakları öylesine kısılmıştı ki, tüm konsantrasyonu dileğine odaklanmıştı ve sönmekte olan ışığı engelleyen gölgeyi görmedi. Arkasından gelen hışırtıyı duyunca döndü. "Ne istiyorsun, Jer-" Nefes nefese kaldı.

Jeremy değil.

İnsan büyüklüğünde bir kertenkele tepesinde belirdi. Ağzı bir çığlıkla açıldı ama kertenkele ona bir şey doğrulttu. Dünya kararmadan önce hatırladığı son şey yüzüne çarpan ıslak buğu oldu.

Bölüm 1

Dokuz Ay Sonra

"Ve sen bana ödeme yapacak mısın?" Meg karşısındaki zarif, yaşlı kadına baktı -Kraliçe- ve kabaran heyecanını yüzüne yansıtmamaya çalıştı.

Sadece Tremanta'nın hükümdarıyla değil, diğer üç yüksek rütbeli yetkiliyle de konuşuyordu.

Metli, Kraliçe'nin sağ kolu ve kendini koruyucu ilan etmiş.

Vila, aykırı bir kadın. Meg, Vila'nın bu tür toplantılara neden davet edildiğini anlayamıyordu çünkü zamanını Kraliçe'nin ağzından çıkan her kelimeyi sorgulayarak geçiriyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde Metli ve Vila anlaşamıyordu.

Orada bulunan son kadın Asivva'ydı, insanlarla ilgilenmeyi kendine iş edinmiş bir Galaksilerarası Konsey temsilcisiydi, her zaman rahat olduklarından ve içine düştükleri karmaşık dünyayı anladıklarından emin oluyordu. Zarif bir topuz haline getirilmiş siyah saçları, soluk teni ve deniz mavisi gözleriyle muhteşemdi. Sade kıyafeti onun güzelliğini azaltacak hiçbir şey yapmadı. Bej rengi sade bir tulum giymişti ve üzerinde
büyük altın uçurtma şeklinde bir iğne. İğnenin ortasında, Clecania'nın gezegensel sembolü olan, dikey olarak düzenlenmiş farklı boyutlarda beş daire bulunuyordu.

Meg hala buna inanamıyordu. Daha dokuz ay önce, hayatta bir şans daha yakalamak için dua ediyordu ve şimdi bir de ona bakın. Öyle inanılmaz bir maceranın içine sürüklenmişti ki, ölüp cennete gittiğini düşündü.

Kraliçe manikürlü beyaz kaşlarını kaldırdı ve gözlerinin altındaki belli belirsiz koyu halkalar çukurlaştı. "Bu çok önemli. Sizinkinden daha önemli
Sauven'e gezi. Turdan biraz keyif alabilirsiniz ama bu aynı zamanda bir iş.

Beklentilerim var. Zaman zaman zor olacak ve bu zorlukların karşılığını aldığınızdan emin olmak istiyorum" -dudakları hafifçe inceldi- "zorluklar."

Meg'in içgüdüsü bu uğursuz yorumu duymazdan gelmekti ama kendini uyarıyı düşünmeye zorladı. Eğer ucube bir uzaylı şehrinin Kraliçesi onu hayatının fırsatını ciddiye almaya çağırıyorsa, muhtemelen bunu yapmalıydı.

Meg, Dünya'dan kaçırıldığından beri çok zor günler geçirmişti. Üreme açısından uyumlu dişiler bulmaya çalışan radikal bir uzaylı grubu tarafından kaçırılmış, bir yeraltı sığınağına kapatılmış, radikal olmayan uzaylılar tarafından söz konusu sığınaktan kurtarılmış ve büyüdüğü inançların çoğuyla çatışan yepyeni bir dünya gösterilmişti... ve hayatı boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Burada geçirdiği zamanın tek dezavantajı, orman şehri Sauven'e yaptığı dört günlük bir yolculuk dışında Tremanta'ya hapsolmuş olmasıydı. Kurtarılmasından kısa bir süre sonra, kaçırılan diğer insan kadınlardan biri uzaylı bir adamla çiftleşmiş ve hamile kalmıştı. Çiftleşmenin büyülü olayı bu uzaylılar için yüzlerce yıldır kayıptı, bu yüzden Kraliçe cılız bir insanın Theo adında bir adamın ellerinde kutsal ve zor çiftleşme izleri yarattığını öğrendiğinde... bu büyük bir olaydı.

Gezegenin vatandaşlarının bunu öğrenip diğer insanları aramak için Tremanta şehrini yerle bir edeceği endişesi, Meg ve kurtarılan arkadaşlarını, Kraliçe heyecan verici keşiflerini bir isyana yol açmadan en iyi nasıl duyurabileceklerini bulana kadar saklanmak zorunda bırakmıştı.

Dünya dördüncü sınıf bir gezegen olarak kabul ediliyordu. Bu gezegen, Clecania, ikinci sınıf bir gezegendi. Dördüncü Sınıf büyük ölçüde yasaktı. Galaksiler arası yasalar bir kural ihlalcisini değil ama koca bir gezegendeki insanları etkileyecek kadar büyüktü. Meg'in söyleyebildiği kadarıyla, Dünya'nın statüsünü Üç'e çevirme süreci hassas bir siyasi satranç maçı olacaktı. Kendilerine bir eş bulmak için bir sürü çaresiz Clecanian'ın yasadışı yollardan Dünya'ya akın etmesi davalarına zerre kadar yardımcı olmazdı.

Şu andan itibaren, Dördüncü Sınıf kimsenin Dünya ile temas kurmasına izin verilmediği anlamına geliyordu. Ona yakın uçamazlardı bile. İnsanlar hala gelişiyordu ve bu gelişimin doğal bir hızda gerçekleşmesini sağlamak için katı yasalar vardı.

Meg, çağlar öncesine ait bir müdahale öyküsü okumuştu; ilkel türler, temas kurmaya hevesli bir uzaylı türüyle tanıştırıldıktan sonra delirmişti. Bir başka anlatı ise, gelişmiş silahlara sahip ileri ırklar bir gezegene gelip değerli kaynakları ele geçirdiğinde, eşit olmayan güç dinamiğinin ne kadar tehlikeli olduğunu gösteriyordu. Bunun gibi sayısız etkileşim, türleri henüz derin uzay yolculuğu yapacak kadar evrimleşmemiş gezegenlere müdahaleyi açıkça yasaklayan bir yasayla sonuçlanmıştı.

Meg, Dünya'nın hiç değiştirilip değiştirilmediğini umursamıyordu. Eğer istediği gibi olsaydı, Üçüncü Sınıf statüsüne evrilmeleri bir milyon yıllarını alırdı. Eski sefil hayatının hâlâ dışarıda bir yerlerde beklediğini bilmek boğazında sıkı bir düğüm bırakıyordu. Onu geri istemiyordu.

Clecania'da onun ihtiyaçlarını karşıladılar. Ona ev, giysi ve yiyecek verdiler. Ve sadece temel ihtiyaçlar değil. İyi şeyler. Onu istediği kariyer için ücretsiz olarak eğitmeyi teklif etmişlerdi. İlk adım dillerini okumayı öğrenmekti.

İmplante edilmiş çevirmenler konuşma dilini öğrenmeyi gereksiz kılmıştı ama Meg, Klekan yazısını öğrenme fırsatına balıklama atlamıştı. Sabahın erken saatlerine kadar her bir dikey sembol üzerinde çalışarak yazı dilini herkesten daha hızlı öğrenmişti. Hayatında ilk kez kendisiyle gurur duyuyordu.

Günlerini eski hayatlarının yasını tutarak geçiren bazı kurtarılmış insanların aksine Meg gelişmişti. En azından içinde

İnci Tapınağı'nın sınırları içinde, tüm kadınların yaşadığı yerde. Ama şimdi başka bir yerde de gelişmek istiyordu. Aylarca çalıştıktan sonra, kendini bir bekleme düzeninde tutulmuş gibi hissediyordu. Eskiden olduğu kişiden uzaklaşmak ve kim olduğunu keşfetmek arasında sıkışıp kalmıştı.

Birkaç ay önce, insanların var olduğu gezegene duyurulduğunda, Kraliçe seçkin birkaç insan için bir tür tur planlamak istediğine dair ipuçları vermeye başlamıştı. Meraklı Clecanialıların insanlarla tanışabileceği ve sorular sorabileceği bir dünya turu. Meg Kraliçe, insanların tadına bakmanın gezegende giderek artan hoşnutsuzluğu yatıştırmaya yardımcı olacağına inanıyordu.

Anladığı kadarıyla, birçok şehir Tremanta'nın insanların büyük bir bölümünü bu kadar uzun süre barındırmış olmasına öfkeliydi. Kraliçe'nin insanları kendine sakladığını, onları sadece kendi vatandaşları için istiflediğini ve diğer şehirlerin sakinlerine bir eş bulma şansı tanımadığını düşünüyorlardı.

Son birkaç ay içinde böyle bir turun nasıl gerçekleştirilebileceğine dair pek çok tartışma yapılmış ve bunların hepsinde de ilgili bir grup insan yer almıştı. Meg bu görüşmelere davet edildiği için hem heyecanlanmış hem de şaşırmıştı. İlk başta kendini yerinde hissetmemişti. Liseden yeni mezun olmuştu.
Çok aranan bir kaynağa sahip bir şehrin karmaşık siyasi manevralarıyla hiç işi ya da pratiği olmamıştı.

Ancak sadece diğer kadınların değil Kraliçe'nin de Meg'in önerilerini dinlediği birkaç toplantıdan sonra kendine güveni artmıştı. Yeni hayatında farklı bir insan olacağına söz vermişti ve Tanrı adına öyle de olacaktı.

Cesur ve kendinden emin olacaktı. Burada kimse onu tanımıyordu. Bu kendini yeniden yaratmak için bir fırsattı. Farkı kim bilebilirdi ki? Fikir sahibi,

iyi okumuş ve -umarım- iyi seyahat etmişti. Her zaman istediği gibi giyinmeye başlamıştı. Eve döndüğünde izin verilenden daha fazla tenini gösteriyordu. Saçlarını sarıya boyamayı denemiş, sonra tekrar kahverengiye çevirip kesmişti. Şimdi seksi görünmek için şekillendiriyordu ve biraz
Meg'in lisesine bir yıllığına giden ve tüm erkeklerin dikkatini dağıtan kaygısız Fransız değişim öğrencisi Monique gibi buruş buruştu.

Denenecekler listesinde içki içmek ve küfretmek de vardı ve her ikisini de sevdiğini fark etmişti. Meg, kasabada kendisine yaklaşan birkaç erkek üzerinde flört yeteneklerini denemeye bile başlamıştı. En hafif tabirle becerileri paslanmıştı ama erkekler yine de onu çekici buluyor gibiydi. Henüz bundan daha ileri gitmek istemese de, birilerinin başını döndürebileceğini bilmek Meg'e kendini güçlü ve kendinden emin hissettiriyordu.

Tremanta'daki tüm muhteşem, mükemmel vücutlu uzaylı erkeklere bayılmasına rağmen, çoğunun onu bir eş olarak tanımak ve derin, anlamlı bağlar kurmakla, karşılıksız kaçamaklar yapmaktan çok daha fazla ilgilendiğini biliyordu. Bu yüzden onların umutlarını fazla yükseltmeden yapabileceği tek şey flört etmekti ve o da bunu sorun etmiyordu. Jeremy'yle geçirdiği on yıl, yeniden evlenme fikrini çürüyen bir balık kadar iğrenç hale getirmişti.

Bu onun kim olduğunu öğrenme ve hayatı dolu dolu yaşama zamanıydı. *Eski alışkanlıklara dönmek yok.*

Bir anda Kraliçe'nin hâlâ kendisini incelediğini fark etti.
Cevap vermesinin bu kadar uzun sürmesinden memnun olmuştu. Meg çenesini kaldırdı ve dikkatlice düşünmüş ve mantıklı bir sonuca varmış gibi başını salladı.

Gerçekte, Kraliçe tur fikrinden bahseder etmez Clecania'daki her bir şehir hakkında okuyabildiği her şeyi okumaya başlamıştı. Eğer biri

tüm masrafları karşılanan bir dünya turuna çıkmak için seçilse, kısa listeye girecek kadar hazırlıklı olduğundan emin olurdu.

"Zorluklarına rağmen bu gezinin herkes için harika olacağını düşünüyorum. Diğer şehirler meraklarının bir kısmını giderebilir ve umarım Dünya hakkında biraz daha fazla şey ve gezegeni istila etmenin neden kötü bir fikir olabileceğini öğrenebilirler." Meg dikkatini not alırken tırnaklarını ekrana geçiren Metli'ye değil Kraliçe'ye vermeye çalıştı.

Vila ellerini önünde kavuşturdu. Meg dudağının içini çiğnedi. Parlak sarı pixie kesimi, fırfırlı yüksek yakalı leylak rengi gömleği ve sıcak bal sarısı gözleri olan biri nasıl bu kadar sert ve korkutucu görünebilirdi? "Her evlilik törenine katılmayı reddettiniz. Bu doğru mu?"

Meg oturduğu yerde doğruldu, hazırlıksız yakalanmıştı.

Tremantian evlilikleri geçici ve alışkın olduğu "ölüm bizi ayırana kadar" Dünya evliliğinden daha az nahoş olsa da, yine de onları düşününce göğsünden soğuk bir ter boşanıyordu. Bu evlilikler çocuk sahibi olacak kadar değerli bir adam bulmaya yönelikti ve Meg'in kendisi hakkında bildiği bir şey varsa o da şu anda çocuk sahibi olmak istemediğiydi.

Rastgele bir adamla evlenmek ve onun kendisine ilgi, hediyeler ve güzel yemekler yağdırması kulağa harika geliyordu ama bunu yapmayacaktı. Çocuk sahibi olmaya hazır olmadığından yüzde yüz eminken olmazdı.

Yine de tüm bunları kendisine bakan kadınlara açıklamadı. Bunun yerine "Doğru," dedi. Ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı, Metli'nin tırnaklarının ekrana her gürültülü vuruşunda vücudu sertleşti.

Evlilik törenlerine katılmayarak geleneklerine karşı geldiğini düşünürler miydi? Bu geziye seçilme şansını mahveder miydi?

Birdenbire bu, daha önce olduğundan çok daha fazla bir iş görüşmesine benzedi. Meg'in ağzı kurudu.

"Yurt dışındayken tanınma ihtimaliniz var. Bu ihtimal sizi rahatsız ediyor mu?" Vila bastırdı, boyalı dudakları aşağı dönüktü.

Meg'in bakışları Asivva'ya kaydı ve o da güven verici bir

şekilde başını salladı. "Ah, evet. Elbette," dedi gülümseyerek.

Elini salladı.

Metli yazmaya ara vererek Meg'e baktı. Ses tonu çok mu küstahtı?

Kraliçe'nin mor gözleri onun üzerinde de kısılınca Meg açıkladı. "Bu sadece, ben matehood ve insanların nasıl tanındığını inceliyordum. Geçmişte, bunun her zaman ya da her yerde olabileceği görülüyordu. Sadece bir kokudan sonra bile," diye ekledi. "Ama bunun insanlar için nasıl gerçekleştiğini de araştırıyorum ve temas kurduğum herkes tanınmadan önce bir süre erkekleriyle birlikte olduklarını söyledi. Sanırım..." Meg kendi ses tonunu duyabiliyordu ve yaltaklanmak istedi. Bu konuda çok araştırma yaptığı doğruydu.
Çok doğru, ama gerçekten de bir Kraliçe'ye ders vermeye mi çalışıyordu? Boğazını temizledi ve devam etti. "İnanıyorum ki insanlar daha çok Clecanian'larla uzaktan akraba olsak da bizim için daha uzun sürer. Bir insanı tanımak için bir süre onun etrafında olmanız, hatta belki onunla yakınlaşmanız gerekir.
meydana geldi. Duyduğum en kısa süre Alice ile olanıydı. Luka onu sadece birkaç gün içinde tanıdı ama..." Dizleri masanın altında zıpladı. "Orada hafifletici sebepler vardı."

Luka'nın kız kardeşi Asivva anlayışla başını salladı ve Meg, Luka'nın Alice'i tanıdığında içinde bulunduğu uyuşturulmuş ilkel durumun muhtemelen çiftleşme içgüdüsüne yardımcı olduğunu daha fazla açıklamak zorunda kalmadığı için minnettardı.

Meg'in argümanını düşünürken Kraliçe'nin kaşlarının arasında kırışıklıklar belirdi.

"Planım, elimden geldiğince yeni biriyle bir günden fazla vakit geçirmemek. O zaman kimse beni tanımaz," diye ekledi Meg aceleyle. Belki de bu kadınları olduğu kadar kendini de rahatlatmaya çalışıyordu. Bir an için bile olsa bu yolculuğun tek bir adama ömür boyu bağlılıkla sonuçlanacağını düşündüyse
gerçek bir yabancı, gitmeyi ciddi olarak tekrar düşünmek zorunda kalacaktı. Ama bu fırsatı nasıl kaçırabilirdi ki? İnkâr ve yanılsama. İşte böyle.

Kraliçe başını Meg'e doğru eğdi ve hafif kan çanağına dönmüş gözleriyle onu inceledi. Meg'in zihnine endişe sızdı. Geçen ay boyunca Kraliçe
giderek daha stresli görünüyordu. Meg bu güçlü kadının ne kadar büyük bir baskı altında olduğunu hayal bile edemiyordu. Hem koca bir dünyayı mutlu tutup hem de insanlara karşı adil olmak. Bu, Meg'in hayal edebileceğinden çok daha fazla özen gerektiren bir dengeleme hareketiydi.

Birden, bu etkileyici liderin vaktini boşa harcadığı için üzüldüğünü hissetti. Bu kadar önemli biriyle yüz yüze görüşmeyi gerçekten hak ediyor *muydu?* Azıcık bile değil.

"Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi Meg. Yavaşça nefes aldı, ağzından çıkmak üzere olan kelimelerden nefret ediyordu, söylenmeleri gerektiğini bilse bile. "Eğer tanınırsam, ben... bunun ne anlama geldiğini ve ne yapmam gerektiğini anlıyorum.
yap." Eğer -ki bu büyük bir ihtimaldi- birinin eşi olarak kabul edilirse, o kişiyle kalması gerekirdi. Başka türlüsü zalimlik olurdu. Bir kez tanındıktan sonra, bir Clecanian eşinin yanında değilse yavaş yavaş yok olurdu. İster fiziksel ister zihinsel hastalık olsun, bu eziyetli bir şeydi. Klekanyalılar birbirlerini tanıdıkları için, sadece eşlerin birbirlerini tanıdıklarına dair hikayeler okumuştu.

ölümle ayrılmış. Bir insan eşiyle birlikte olmamayı *seçerse* bunun ne kadar kötü olacağını hayal bile edemiyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Vila, sesi hiç de sevinçli gelmiyordu.

Kraliçe bir süre daha ona baktı. "Sanırım tüm sorularımızı sorduk." Kadınlar oturdukları yerden kalktılar.

Meg, Kraliçe'den çok daha az zarafetle sandalyesinden fırladı. "Yani... işi aldım mı? Resmi olarak?"

O zaman gerçek bir gülümseme oluştu. "Evet. Şehrimizi ve gezegeninizi temsil etmenizden memnuniyet duyarım."

Bağırmak istedi. Ama bu tuhaf ve çocukça olurdu, değil mi?
Onun yerine aptal gibi sırıttı ve boğazını sıkarak "Teşekkür ederim" dedi.

Kraliçe, Asivva ve Vila odadan çıkarken Metli geride kaldı. "Bir hafta içinde yola çıkacaksınız. Anladığım kadarıyla Daunet'den size eşlik etmesini istemişsiniz?"

Hevesli bir şekilde başını sallaması herhangi bir bobblehead'e rakip olabilirdi. Daunet altı hafta önce ona Sauven'e kadar eşlik etmişti. İki odalı küçük bir yuvayı paylaşırken birbirlerine bağlanmışlardı ama Meg, Daunet'nin yolculuklarının sonunda onu boğmak istediğinden emindi. Meşhur Sauven evlilik oyunlarını izlemek için yaptıkları geziler dışında, Meg şehrin geri kalanını gezmesine izin verilmemesinden sürekli şikâyet etmişti.

"Ayarlamaları yapacağım ve birkaç gün içinde ona resmi seyahat programınızı göndereceğim."

Seyahat programı. Benim bir seyahat programım var! Meg bundan daha mükemmel bir kelime duyduğunu hatırlamıyordu. Gezegendeki her şehri araştırırken yaptığı gökdelenler kadar uzun listenin, *seyahat programındaki en* azından birkaç şeyle örtüşmesini umabilirdi. Gizlice yanağının içini çiğnedi ve kelimeyi kafasının içinde birkaç kez daha tekrarladı.

"Dünyamızı keşfetmek için bu kadar heyecanlı olan bir insanla tanışmanın harika olduğunu söylemeliyim. Kaçırılmanın şoku insanlarınızın çoğunun merakını azalttı. Onları suçlamıyorum ama... sizin heyecanınızı görmek içimi ısıtıyor."

"Hiçbir fikrin yok," diye bağırdı Meg.

Metli'nin soğuk mavi saçlarını dalgalandıran son bir baş hareketiyle kapıya doğru ilerledi ve Meg'i hayatının ikinci başarılı iş görüşmesini kutlaması için yalnız bıraktı.

Bölüm 2

Maxu'nun izlediği kruvazör yolun ortasında bir kez daha durdu ve ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Güvenlik fonksiyonları devreye girdiği için ilerlemeleri durmuş olan ve dengesiz aracın yoldan çekilmesini bekleyen bir düzine kadar diğer kruvazörü taradı.

Bilmedikleri şey ise kruvazörün hareket etmeyeceğiydi. Yetkililerin gelip aracı etkisiz hale getirmesi ve izini sürmesi ne kadar sürerse sürsün, aracın o kadar zararsız -ama sinir bozucu- olacağından emin olmuştu. Şehirdeki muhafızların yarısı bugün tam da bu caddede olduğu için uzun sürmeyecekti.

Fazla bir şey kanıtlayamazlar. Belki bir kontrol panelini hacklediğini. Hapiste birkaç hafta geçirmeyi umuyordu. Bileğine bir tokat. Sonra dışarı çıkacak ve bir yıl daha evliliğe uygun olmayacaktı.

Bir kez daha düşündüm de, Kraliçe bugün böyle bir şey yapmasına son derece kızmış olabilir. Ne de olsa bu onun çok övülen insan turunun başlangıcıydı.

Dürüst olmak gerekirse, eğer bugün olacağını hatırlasaydı, muhtemelen farklı bir yer seçti. Ya da başka bir zaman. Hal böyle olunca, yaptığı küçük gösteri yolu öylesine tıkamıştı ki, insanları dünyanın öbür ucuna taşımaya hazır bekleyen ekstra büyük kruvazörlerin hepsi olduğu yerde kalmış, onun pisliği temizlenene kadar durmuştu.

Yine de kendini çok da kötü hissetmiyordu. İnsanları Tremanta'nın gizlice seçilmiş şehirlerinde gezdirmek saldırgandı. Sanki bu uzaylılar Clecanialılar için yürüyen sanat eserleriymiş gibi.

Kalabalık, caddenin giden insanların gitmesi gereken yöne doğru kapatılmasına sinirlenmiş olmalıydı ama elli metre ötedeki duvara yaslanmış duruşundan görebildiği tek şey gülümsemelerdi. Kalabalığa kısa bir ara verildiğinde, koyu bukleli, koyu kahverengi tenli, uzun boylu bir kadının gülümsediğini gördü ve

el sallıyordu. Arkasından bir sarışın geldi ve aynı şekilde geniş geniş sırıttı.

Maxu, geçit töreninden hoşlanmamasına rağmen kendini Clecanian sürüsünün arasından gözlerini kısarak insanlara bakarken buldu. Duygu ve eylemlerinde diğer yarısı Lignas'tan çok daha çalkantılı bir tür olan Traxian yarısı, onu insanlar hakkında isteksiz bir merak duymaya itti.

Özellikle *insanlar* hakkında değil ama bir eş bulma olasılığı hakkında. Geçici evliliklerin ona göre olmadığını erken yaşta öğrenmişti. Duygusal olarak uzak bir dişiyi ilgiye layık olduğuna ikna etmeye çalışmak yeterince zordu. Ancak Traxian içgüdüleri devreye girdiğinde ve kendisini sözleşmelerinin sonunda karısını bırakmaya şiddetle karşı çıkarken bulduğunda, *geçici evliliklerle* uyumlu olmadığını fark etti. Sadece bir kez evlenmişti ama bu ona bir daha asla istemediğini göstermeye yetmişti.

Elbette, kadınlarla cinsel içerikli kaçamaklar yapabilirdi. Bunlardan hoşlanıyordu. Ama bir dişiye bağlandığında, onu günlerce kokladığında, içindeki bir şey onun başka bir erkekle birlikte olmasına karşı çıkıyordu.

Eş olmak farklı olurdu. Eğer bir eş tanırsa, ömür boyu birbirlerine bağlı kalacaklardı. Herkes bunu çiftleşme içgüdüsüne bağlayacağı için istediği kadar sahiplenici olabilirdi.

Diğerlerinin üzerinde uçan bir kruvazör, bir makam aracını işaret ediyor, trafik kalabalığının üzerinde süzüldü. Maxu çantasından bir wanget meyvesi çıkardı ve ısırdı. Bu sefer ne kadar sürecekti?

Eğer muhafızlar beceriksiz değilse cebindeki cihazın izi çabucak bulunabilirdi. Hayvancılık okulundan yeni mezun olmuş sırık gibi bir muhafızın çenesini kaşıdığını ve yolun ortasında yavaşça dönmekte olan arızalı kruvazöre baktığını izledi. Bir süre daha burada kalabilirdi.

Eve gidip orada bekleyebilirdi ama o zaman tüm silahları etkisiz hale getirmesi gerekirdi.

O kilit altındayken zorla girilmesini önlemek için kurduğu çeşitli tuzaklar.

Hayır, sadece bekleyebilirdi.

Bir muhafız kalabalığı yanından hızla geçerken vücudu gerildi. Çemberin merkezinde Kraliçe'nin sağ kolu Metli yürüyordu. Gösterişli altı inçlik

platformları ve kıçını zar zor örtecek kadar yüksek eteğiyle Metli muhafızların arasından süzülürken, önündeki kruvazör karmaşasını incelerken soluk mavi kaşları aşağı doğru eğikti. Hacimli kumaşı boynundan ve belinden dışarı doğru kabararak ona yontulmuş bacaklara sahip kabarık bir bulut görünümü veriyordu.

Vondalese. Sırıttı. Metli memleketi Vondale'den yarım yüzyıl önce ayrılmış olabilirdi ama hâlâ gösterişli bir Vondalese sosyetesi gibi giyiniyordu.

Sanki onun sert bakışlarını hissetmiş gibi gözlerini ona doğru çevirdi. Sinirli bakışları önce ilerideki trafik sıkışıklığına, sonra tekrar ona yöneldi ve birden gri gözbebeklerinde bir ateş yandı. Kraliçe'nin ve evlilik töreninin altını pervasızca oyduğu için ondan hep nefret etmişti.

Ama ne yapması gerekiyordu? Kraliçe ona başka bir seçenek sunmamıştı. Tremanta'nın her yerinde erkekler evlilik töreninden muaf tutulabiliyordu, ancak anne ve babasının altı çocuğu olduğu için, ki bu sayı Clecanian standartlarına göre şaşırtıcı bir rakamdı, her yıl bu törene katılmaya zorlanıyordu.

"Sen!" Metli tıslayarak ona doğru hücum ederken, muhafızları ani rota değişikliğini takip etmek için geri döndüler. "Bunu sen yaptın! Hem de bugün mü?"

"Dikkatli ol Metli. Bu tehlikeli bir şekilde çığlığa yakındı," diye söylendi Maxu, wanget'ten bir ısırık daha alarak.

Metli yüzünü gökyüzüne çevirdi, gözlerini kapadı ve yavaşça nefes

alıp verdikten sonra ona herkesi şaşırtacak kadar soğuk bir bakış fırlattı.

Günün kuru sıcağına rağmen titriyordu. "Kraliçemize saygı duymuyorsunuz. Geleneklerimize saygı duymuyorsunuz. Ama bu turun *dünyamız* için ne anlama geldiğini anlamayacak kadar kalın kafalı mısınız gerçekten?" Ellerini iki yana açtı. "Kraliçe'nin kaç tehdit aldığını biliyor musunuz? İşgal. Cinayet. Dayak. Sadece ona değil, sözde insanları sakladıkları için halkımıza da. Tehditleri ne durdurdu biliyor musunuz? Bu turun duyuruları."

Metli sanki bir embesilmiş gibi ağır ağır konuştu. Çenesi elinde posa haline geldi. "Sinsi bir liderden boş siyasi hamleler. Bu tur, kesilmiş bir atardamarın üzerine örtülmüş bir bez parçasıdır," diye tükürdü.

Kraliçe'ye Metli'den daha sadık biri varsa bile, kim olduğunu anlayamıyordu. Arkaya doğru taranmış gümüşi mavi saçlarını karıştırması tamamen donmadığının tek göstergesiydi. Sonunda, "Onu arayın," diye fısıldadı.

Dövüşme içgüdüsünü bastırarak iki muhafızın onu kollarından tutmasına izin verdi, üçüncüsü ise kıyafetlerini karıştırdı. Muhafızlardan biri pantolonunun cebini karıştırıp Braghon'daki kruvazör üretim tesisinden aşırdığı küçük cihazlardan birini bulana kadar Metli'nin bakışlarını üzerinde tuttu.

Metli cihazı güneşe tuttu ve bir kruvazörün kontrol paneline mükemmel bir şekilde uyan küçük düğmeleri ve metalik çatalları inceledi. Kızın cihazın tam olarak ne olduğunu anladığından şüpheliydi ama tahmin edebilecek kadar zekiydi.

Tek kelime etmeden bir muhafıza başıyla işaret etti. Bir anda Maxu'nun boğazına manyetik bir kelepçe geçirildi. Muhafız kendi koluna da benzer bir kelepçe taktı ve muhafız uzaklaşırken Maxu ona doğru çekildi.

"Bu sefer seni aylarca kilit altında tutacağım," dedi ve cihazı iki parmağının arasında sallandırarak bir gardiyanın almasını bekledi.

Şüpheli, diye tahmin etti kendi kendine. Tek kanıtlayabildikleri cihazı

kullanmış olmasıydı. Onu çaldığına dair kanıtları yoktu. Kanıtlayamazlardı da. O

çok iyiydi ve hırsızlık her zaman gülünecek kadar kolay olmuştu.

Elleri arkadan kelepçelenirken Metli topuklarının üzerinde döndü ve Tremantian hapishanesi yönündeki kalabalığa doğru yürüdü. Maxu hafif bir tatmin duygusu hissetmekten kendini alamadı. Evlilik töreni için endişelenmek zorunda kalmadan bir yıl daha. Hayatının bu noktasında, bu numaralar evliliği atlatmanın bir yolundan daha fazlası haline gelmişti.

Normalde politik bir insan olmasa da Maxu kontrol edilmekten nefret ederdi. Yakasına bir dizi not bağlanmış bir et parçası gibi bekleyen gelinlerin önüne çıkarılmamasını sağlamanın bir yolunu bulduğu her sefer bir başarıydı. Bu zaferin heyecanı onu hapishaneye kadar takip edecekti.
Kraliçe'nin öfkesi yatışana kadar onu destekledi.

Toplanan Clecanian grubuna yaklaştığında ter ve ezilmiş toprak yosunu kokusu burun deliklerini doldurdu. Tezahüratlar patlak verdi ve refakatçileri durakladı, heyecanın kaynağını bulmak için etraflarına baktılar.

Böylece kruvazörü boşaltılmış oldu. Tur her an başlayabilirdi. Bronz tenli, ipeksi düz saçları ve gür kâkülleri olan çekingen bir esmerin kruvazörlerden birine binişini izledi. Korumasının kolundaki manyetik bant onu kalabalığın daha yoğun olduğu bir alana doğru ilerlemeye zorladı. Siyah iç mekanda kaybolmadan önce el salladı ve bir kez daha alkış sesleri yükseldi.

Yüzünde çatık kaşlarla iri yarı bir muhafız da ona katıldı. İzleyicilerin arasından, başka bir insan kadın ve muhafız olduğunu tahmin ettiği kişinin de binişini seçebiliyordu. Sonra kapıları kapandı.

Kruvazörün metalik yüzeyinden yansıyan ışık parıltıları, uzaklaşırken kalabalığı aydınlattı. Yerine bir başkası belirdi. Maxu'nun gözleri adımlarına odaklanmıştı, zorla ilerlerken insanlara çarpmamaya dikkat ediyordu, ama sonra

bir koku dikkatini çekti. Omuzları ve boynu karıncalanmaya başladı ve titremeye başladı.

Koku onu içine çekti, baharatı diline yerleşti ve
Ona kışın ortasında içebileceği dumanı tüten bir şekerlemeyi hatırlatıyordu. Tatlı ve ısıtıcı. Koku boğazından aşağı süzüldü ve nereden geldiğini anlamak için başını çevirdi.

Maxu boynundan tutularak öne doğru çekilip tökezleyene kadar adımlarının durakladığını fark etmemişti. Muhafızla arasındaki mesafeyi kapattı, ani bir panik kalbinin kaburgalarına çarpmasına neden oldu. Başını salladı, değişen kalabalığın arasındaki boşluklardan bakmaya çalıştı.

Ne oluyordu? Koku nereden geliyordu?

Gözlerini kapadı ve içine çekti. Toplanan insanlardan yayılan parfüm ve ter kokuları arasında kokuyu aldı. Ağzı sulandı.

"Dur," dedi sessizce, kulaklarındaki uğultu düşünmesini zorlaştırıyordu. "Dur!" diye tekrarladı kalabalığın üzerinde yankılanan bir bağırışla.

Metli arkasını döndü. Vücudundaki tüm kaslardan öfke sızıyordu. "Eğer uğurlamayı izlemek istiyorsan..." Adamın kalabalığı tarayan geniş gözlü, çılgın bakışlarını gördüğünde sözleri kesildi.

Derisinin altındaki sıcaklık hızla artıyor, ter kuru havada buharlaşıyor ve onu nemli bırakıyordu. Açıklanamayan bir nedenden ötürü, şaftı pantolonunun içinde sertleşti. Güneşin ısıttığı nektarın ve tatlı baharatın kokusu şimdi havada titreşiyor, aklını başından alıyor ve dizlerini zayıflatıyordu.

"Sen...?" Metli başladı. Maxu ona şöyle bir baktı, sonra hafifçe aralanmış dudaklarına ve şaşkın ifadesine bakarak bir daha baktı.

"Ne?" diye sorarken dikkatinin tekrar kalabalığa yönelmesine engel olamadı. Birdenbire omuzlarının arasından karanlık bir kafa belirdi.

iki adam. Gözleri, sanki diğer her şey odak dışında kalmış gibi, yumuşak siyah saçların sınırlı görüntüsüne takıldı.

"Oh, Maxu." Metli'nin sesinde çok fazla neşe vardı. Ona doğru bir bakış fırlattı ve onu geniş bir sırıtışla, simle kaplanmış ince kaşlarını kaldırırken buldu. "Birini mi tanıdın? Gözlerin evet diyor."

Gözlerini kırpıştırdı. Takınmayı sevdiği kayıtsızlık maskesi büyük bir şokun altında kaybolmuştu. Gözleri değişmiş miydi? Başını omzunun üzerinden salladığında boynundan bir çatırtı yankılandı. Küçük bir daire çizerek döndü ve ellerini görmeye çalıştı. "Oradalar mı?" diye bağırdı, dönüp sırtını Metli'ye dönerek.

"Onlar" derken neyi kastettiğini detaylandırmasına gerek yoktu. Konuşmalarının bir kısmını bile yakalamış olan her Clecanian ne sorduğunu bilirdi. Ellerinde işaretler belirmiş miydi? Ellerindeki işaretleri tam olarak tanımış mıydı?
Evrenin onun olduğuna karar verdiği kişi? Eşini mi bulmuştu?

Birkaç muhafızdan nefes sesleri duyuldu ama Metli'nin tek tepkisi hafif bir kıkırdama oldu. Ona doğru hamle yaptı ama muhafız Metli'den bir adım uzaklaşınca geri çekildi. "Görünüşe göre dışarıda bir eşin var," dedi Metli.

Maxu'nun nabzı kulaklarında uğuldarken çaresiz bakışları kalabalığı tarayarak kısa, siyah saçlı kafayı aradı. Arkadaşı merkeze yakın bir yerdeydi ama bu şu anlama geliyordu... Maxu'nun nefesi göğsünde sıkıştı ve hiç düşünmeden kollarını kelepçelerine dayadı.

İnsan olmalıydı. Ve eğer insansa, bu *gittiği* anlamına gelebilirdi. Üç ay sürecek bir tur için ondan uzaklaşıyordu. Son kruvazör de yerine yanaşırken kalabalık iyice yaklaştı. Onu geride tutan tasmaya karşı zorlandı ve seyircilerin üzerinden görmek için sıçradı. Daha parlak ve daha
Gördüğü her şeyden daha net bir şekilde, odağı hemen bir kadının başının arkasına çekildi. Kısa siyah saçlar ve ince, soluk bir boyun parlıyordu.

Kız ileri doğru hareket edip kalabalığın arkasında kaybolmadan önce tek anlayabildiği buydu.

"Kımıldayın!" diye bağırdı. Önündeki birkaç Clecanialı sıçrayıp yolundan çekildi ama çoğu gürültüden komutunu duymamıştı. Tasması boşalan yerlere ilerlemesini engelliyordu, bu yüzden hırladı ve kol bandı olan muhafıza doğru döndü. Ama erkek onun için hazırdı ve Maxu'nun tasması onu görünmez bir bariyere çarpmış gibi durmaya zorladı, manyetik gerilim onu hem yakınına çekiyor hem de zarar vermeyecek kadar uzakta tutuyordu. Maxu ona doğru kükredi. Şerefine, muhafız sadece irkildi.

"Bırakın beni. Arkadaşım orada," diye tersledi Metli'yi.

Sırıtışı önce durakladı, sonra düştü. "Seni tanıdığımdan beri bir eş bulmakta tereddüt ediyorsun. Kraliçe'ye defalarca alenen saygısızlık ettin. Ve şimdi, kariyerinin en önemli günlerinden birinde onu küçümsedikten sonra, gitmene izin vermemizi mi bekliyorsun?" Acı damlıyordu Metli'nin her bir sözünü. "Cezanı çekeceksin ve sonra gidip eşini bulabilirsin. Bu sana gecikmiş bir ders olur."

Maxu şimdi bile eşinin uzaklaştığını hissedebiliyordu, sanki onu kendisine bağlayan bir ip karnına bağlıymış gibi. Onun içinde rahatsız edici bir şekilde çekiştiriyordu.
yöne doğru bakıyordu ama onu göremiyordu. Metli'ye dik dik bakarken Maxu'nun göğsünde tehlikeli bir hırıltı yankılandı.

Sonunda bu prangalardan kurtulduğunda Metli'yi lime lime edecekti. Ona bunu söylemeye başladı ama daha tek kelime edemeden solundaki muhafız bir kutu uyku spreyi kaldırdı. İnce sis ağzına ve burnuna doldu.

Bilincini kaybetmemek için son bir gayretle sendeleyerek kruvazöre doğru ilerledi. Kalabalığın içine yuvarlanırken homurtular ve ciyaklamalar kulaklarına ulaştı, yosunlu zemine çarpmadan önce uyudu.

Bölüm 3

"İlk durak. Hazır mısın?" Meg'in özel koruması Daunet, dirseklerini dizlerine dayayarak kruvazörün diğer tarafından ona baktı.

Meg avuçlarını kalçalarına sürterek dikkatini midesindeki taklalardan uzaklaştırmaya çalıştı. "İyi *olduğuna* emin misin?" diye sordu Daunet'in solgun tenine bakarak. Tremanta'daki kruvazörlerin çoğunun penceresi yoktu ama onlara verilen uzun özel kruvazörlerin isteğe bağlı pencereleri vardı ve yolcuların dışarı bakıp bakmamayı seçmelerine izin veriyordu.

Yolculuklarının yarısına kadar Meg ve kruvazördeki diğer insan Sophia, Clecanian muhafızlarının solungaçlarının biraz yeşillendiğini fark etmemişlerdi. Görünüşe göre, manzarayı saatte yüz mil hızla yakınlaştırarak izlemek çoğu Çekanyalıyı hasta ediyordu. Bunu öğrendikten sonra Meg ve Sophia'nın, daha ilk duraklarına varmadan muhafızlarının öğle yemeklerini göğüslerinde taşımaktan korktukları için pencereleri kapatmaktan başka çareleri kalmamıştı.

Cribus. Gökyüzündeki şehir.

Yolculuğun büyük bir bölümünü şehir hakkında bulabildiği her şeyi yeniden okuyarak geçirmişti. Aslında *gökyüzünde* değildi. Daha ziyade, denizin kenarında, devasa kayalıkların üzerinde duruyordu. Şehir, takma adını sık sık sudan gelen ve zemini kaplayan sis ve buğu nedeniyle kazanmıştı. Okuduğu bir yazıda sisin o kadar yoğun olduğu anlatılıyordu ki, otlar ve su
görüş alanını tamamen kapatarak, bulutların arasında yürüyormuş hissi veriyordu.

Sisin ne kadar tehlikeli olduğunu da okumuştu. Birçok kişi gökyüzünde gezinirken o kadar büyülenmişti ki, tehlikeli uçurumlardan aşağıya doğru adım atmışlardı. Elbette uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı. Bariyerler yerleştirilmişti, böylece uçurumlara ulaşsanız bile görünmez bir duvar sizi durduracaktı.

ama bu tuhaf fenomen yine de Cribus'un kültürünü şekillendirmişti. Şehrin insanları Meg'in deyimiyle "önce ayaklar" yaklaşımlarıyla ün salmışlardı.

Kruvazörün pencereleri kapandıktan ve Meg artık pastel tarlalara ve pırıl pırıl turkuaz nehirlere hayretle bakamaz hale geldikten sonra, o ve Sophia ayaklarını uzatıp geleneksel Cribusian selamlaması olan ayak parmaklarını işaret etmekle meşgul oldular. Meg bacağını her uzatmaya çalıştığında ve sivri parmaklarını dinlendirdiğinde kendini bir tür ayakkabı modeli gibi hissediyordu.
ayağını onun önüne koydu. Sophia bunun kendisini bir balet gibi hissettirdiğini söyledi. Ancak bir saat çalıştıktan sonra, her ikisi de kemerlerine kramp girmesi nedeniyle durmak zorunda kaldı.

Meg dört saatlik yolculuk boyunca şehir hakkındaki bilgisine güveniyordu. Tüm gafları öğrendiğinden emindi. Ne söylemek ve yapmak kibardı, ne değildi. Ama şimdi, pencereyi açıp her geçen dakika daha da büyüyen küçük kalabalığa bakarken, öğrendiği her şeyi bir kez daha sorguladı.

Kayalıkların hemen kenarına inşa edilmiş büyük bir amfitiyatroya benzeyen bir yere varmışlardı. Bugün sis yoktu ve vahşi mavi-yeşil okyanus, tiyatronun dik inişinin ardından görülebiliyordu.

Cribus'un bazı resimlerini görmüştü ama hiç böyle görünmemişti. İnişli çıkışlı tepeler düşündüğünden daha yeşildi. Gökkuşağı renklerindeki yuvarlak tepeli evler de farklıydı. Daha uzun. Daha *gerçek*
Tremanta'da güvenilir okuma ekranındaki ilginç, parlak renkli binalara "hayret ettiği" zamandan daha fazla.

Peki ya amfi tiyatro? Gördüğü resim boştu,
Karmaşık mozaik döşemeli, güzelce oyulmuş açık oturma alanı.

Ama şimdi? İçeride o kadar çok insan vardı ki zemini bile göremiyordu.

Daunet onu buna hazırlamaya çalışmıştı. Meg ve Sophia'yı, insanların turları sırasında hangi şehirlere varacaklarını kimse bilmese de, özel kruvazörler ortaya çıkar çıkmaz vatandaşların onlara akın edeceği konusunda uyarmıştı.

Cribusian halkı tiyatroya doluşurken Meg'in kalbi boğazına düğümlendi ve midesine içi boş bir korku yerleşti. Çoğu soluk mavinin değişik tonlarındaydı ve uzun, zarif bacakları vardı. Hepsi göz alıcıydı.

Bunun için gerçekten yeterli miydi? İnsanlar, binalar, beyaz örtülü denizin üzerinde asılı duran turuncu güneş. Her şey çok güzeldi. Aylardır dört gözle beklediği şey buydu. Ama şu anda, dehşet vericiydi.

"Vay canına. Bu doğru," dedi Sophia, pencereden Meg'in yanından bakarak. "Gerçekten ayakkabı giymiyorlar."

Meg gözlerini kısarak en yakınındaki Cribusluların ayaklarına baktı ve sinirlerini küçük bir heyecan parıltısı kesti. Tiyatroya doğru ilerlerken meraklı bakışlarla kruvazörlerini süzen iki kadın ayakkabı giymiyordu. Meg ilk başta fark etmemişti çünkü ayaklarının üstünü örten bir şey vardı. Ne olduğunu anlamak için yüzünü cama dayadı ve sırıttı. "Sanırım onlar tüy."

"Gerçekten mi?" Sophia net görebilmek için Meg'e olabildiğince yaklaştı. Uzun siyah saçları Meg'in koluna değdi ve Meg koltuğunda geriye doğru eğilip ellerini kaldırdığında Sophia Meg'in vücuduna doğru eğilerek
pencereden gözlerini kısarak baktı. "Vay canına, öyleler! Sence onları oraya yapıştırmışlar mıdır, yoksa ayaklarında tüyler mi var?"

"Cribus halkı modaya uygun olmak için ayaklarını süslüyor."

Meg ve Sophia, Sophia'nın muhafızı Heleax'ın konuştuğunu görmek için döndüler. Daunet, üniformasını sıvazlayıp omzuna ve göğsüne takılı silahları ayarlarken dalgın bir şekilde başını sallayarak onayladı.

Meg bunu okumuştu. Ayaklarını süslemek için her türlü şey kullanılabilirdi. Mücevherler, tüyler, bitkiler, boyalar. Meg şimdi okumanın ve
deneyimler çok farklıydı. Ona verilen bu hediyenin güzelliği de buydu. Bir yeri ve insanlarını *deneyimlemek,* sadece okumak değil. Bu onun dilediği şeydi. Meg giderek daha fazla Cribuslu'nun stadyumu doldurmasını izlemeye devam etti ve giderek artan bir şekilde, duyduğu hayranlık ve minnettarlığın kaygılarının en kötüsünü yok etmesine izin verdi.

Bilim insanı olmasına ya da iyi seyahat etmesine gerek yoktu. Onları görmeye gelen insanlar sadece insanlar hakkında bilgi edinmek istiyordu. Meg en azından bunun için yeterince nitelikliydi. Ona ne sorarlarsa sorsunlar cevap verebilirdi. Sırıtarak Daunet'ye döndü. "Ben hazırım."

Bölüm 4

Meg hazır değildi.

Sahneye çıkan altı kadın arasında, cevaplarını en çok beceriksizce veren o olmuştu. Yine de kendine bu kadar yüklenemezdi. Sorulan soruların çoğu romantik ilişkiler ve seks hakkındaydı ve hayatında hiç kimseye bu kadar açık olmadığı şeylerdi. Kocasına bile.

Dünya'da kur yapmak nasıl bir şeydi? Kurlaşmayı genellikle dişiler mi yönlendirirdi? *Nasıl bilebilirim ki? On sekiz yaşımdan beri evliyim!*

İnsanlar hangi pozisyonları tercih ederdi? *Denediğim iki pozisyondan misyoneri tercih ederim.*

Çocuk yetiştirmekten hangi taraf sorumluydu? *Benim berbat ailemde, kadınlar her zaman bundan sorumludur.*

İnsanlar neden öpüşür? Ağız bakterileri konusunda endişelenmiyorlar mıydı? *Kocamı mümkün olduğunca az öpmeye çalıştım, bu yüzden size söyleyemedim.*

İnsanlar diğer gezegenleri öğrenseler nasıl hissederlerdi? *Çılgına döner ve uzaya füzeler fırlatırlardı.*

Bu sorular kendisine sorulduğunda aklına gelen tüm cevaplar bunlardı, ancak bunları yüksek sesle söylemek yerine
Bir balık gibi gözlerini kalabalığa dikmiş, uzaktan bile olsa bilgilendirici bir şeyler söyleyebilmek için çırpınıyordu.

Yanındaki kadınlar -Sophia, Lucy, Rita, Tara ve Camille- sırayla soruları yanıtlamışlardı. Bazıları *diğerlerinden* daha iyiydi; Lucy, Camille ve Rita bunlardan bazılarıydı. Geri kalanlar ise tıpkı onun gibi tökezlemişti,
koltuklarında kıpırdanırken ve sanki aç bir aslanı beslemeleri istenmiş gibi bakarken.

Neyse ki Lucy, Camille ve Rita meleklerin vücut bulmuş haliydi. Ne zaman Meg verdiği cevaplardan birinde takılsa ya da Tara sorulan soruyla hiç ilgisi olmayan saçma sapan teğetlere girse, üçünden biri nazikçe araya girip dizginleri ele alıyordu.

Ara sıra, Tremantian Kraliçesi'nin siyasi temsilcileri Kel ve Malinu, insanın cevaplarını detaylandırıyordu, ancak çoğunlukla sessiz kalıyorlardı, sadece Clecania ve Dünya arasındaki mevcut entegrasyon planlarıyla ilgili soruları yanıtlamak için devreye giriyorlardı.

Clecania'daki her şehrin kendi yöneticileri ve İttifak'ı Dünya'yı yeniden sınıflandırmaya ikna etmek gibi zorlu bir görevle nasıl başa çıkacaklarına dair kendi fikirleri vardı ama Tremanta Kraliçesi *gezegenin* temsilcisiydi. Buradaki tüm yöneticiler arasından, Galaksilerarası İttifak'la görüşecek ve Dünya'nın sınıflandırmasının değiştirilmesi için Clecania'nın davasını savunacak kişi olarak seçilmişti.

Meg ayrıca soru soran pek çok sivilin buz gibi ses tonundan Tremantian Kraliçesi'nin sahip olduğu güçten pek de hoşlanmadıklarını öğrenmişti.

Ancak günün sorgulama kısmı zor geçmiş olsa da, akşamın geri kalanı muhteşem olacak şekilde şekilleniyordu. Tüm seyahat grubu, Gilganti Hayvanat Bahçesi'ndeki gösterişli partiye hazırlanmak için en iyi Cribusian kıyafetlerini giymişti.

Meg'in anladığı kadarıyla Menagerie, kayalıkların kenarına inşa edilmiş eski bir binaydı. Bir zamanlar bir tür hayvanat bahçesi olarak işlev görmüştü ama şimdi daha çok bir müze ve etkinlik alanıydı. Burayı inşa eden kişi
birbirine bağlı üç binayı, dişi Gilganti örümceklerinin bıraktığı üç yumurta demetine benzeyecek şekilde tasarladı. Üç cam küre ince bir
geçitler, devasa Gilganti yumurta keseleri gibi uçurumdan aşağı damlıyordu.

İğrenç. Meg hülyalı hülyalı sırıttı. Görmek için sabırsızlanıyordu.

Aynada saçlarını kabartırken Meg kendine içsel bir moral konuşması yaptı. *Tamam, mülakat pek iyi gitmedi ama bu benim parlama zamanım olacak.* Bir parti. *Gerçek* bir parti. Gülümsemesi genişledi.

Elbette, küçük, ciddi düğününü *parti* olarak adlandırmazsanız, aslında hiç böyle sofistike bir partiye gitmemişti, ama *yeni* Meg - olmak istediği kişi - partileri severdi. İçten içe seksi, flörtöz, ilginç bir parti kızıydı ve nihayet bu gece o yönünü ortaya çıkaracaktı.

Hepsi de muhteşem güzellikte olan birkaç kıyafet arasından seçim yapmasına izin verilmişti ve kendisini hayatında hiç olmadığı kadar şık hissettiren açık pembe tüllü bir kıyafet seçmişti.

Kat kat şeffaf pembe kumaş, vücudunu omuzlarından uyluklarının üst kısmına kadar gevşek bir şekilde sarıyordu, neredeyse bir pelerin ya da panço gibi.
Yatay kumaş şeritleri birbirinin üzerine hafifçe bindirilmiş olsa da, yine de çok şeffaftı.

Siktir et demeye ve bu tuhaf kıyafetin altına hiçbir şey giymemeye çok yaklaşmıştı ama sonra kafasındaki sesler onu alt etti ve ten rengi bir zıbın istedi.

Yine de, yakından bakmayan biri onun yarı saydam kumaşın altında çıplak olduğunu *düşünebilirdi*. Nereden bileceklerdi ki?

Kıyafet o kadar kısa bir şaheserdi ki, eğilmekten korkmuştu. Tabii ki endişelenmesine gerek yoktu. Bu şehirdeki diğer tüm harika tasarımlar gibi, elbise de hem muhteşem hem de işlevseldi. Bol şortlar
Kumaşın son katının altına gizlenmiş ve elbisenin etek ucu olarak gizlenmişti. Bu gece hiçbir rüzgâr onu kimseye göstermeyecekti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, burada topuklu ayakkabılara pek rastlanmıyordu. Bunun yerine, Lito adında parlak deniz mavisi gözleri olan büyüleyici bir adam gelmiş ve herkesin ayağını tasarlamıştı

Kıyafetlerine göre dekor. Asistanları Meg'in ayaklarının üst kısmına taze pembe-beyaz çiçekler ve ışıltılı yapay elmaslar yapıştırarak baldırlarına kadar uzanan muhteşem bir tasarım oluşturmuşlardı. Ayrıca ayaklarına makyaj uygulayarak, Meg kendi ayak parmaklarını zar zor tanıyana kadar şekillendirdiler. Daha önce hiç bu kadar zarif görünmüşler miydi?

Ayak aksesuarlarına alışmak zordu ama Meg aynada kendini inceledikçe mistik bir orman kurbağasına daha çok benzediğini hissediyordu. Kendisinin ve seyahat grubunun tüm üyelerinin toplum içindeyken takmak zorunda olduğu altın renkli Clecania sembolü bile omzuna iliştirildiği yerde mutlulukla parlıyordu. Tüllü elbisesinin kumaşında küçük parıltılar vardı ve ışık kumaşa vurduğunda siluetinin kıvrımları parıltıya karşı şehvetli ve zarif görünüyordu.

"Vay canına, inanılmaz görünüyorsun," diye nefes aldı Meg, Daunet'nin elbisesinin ipeksi mavi kumaşı gözüne çarpınca. Daunet üniforma içinde güzeldi ama üniforma dışında, omuzlarının üzerinden geçip gövdesini saran kumaş şeritleriyle vücuda oturan gök mavisi bir elbise giydiğinde bir Yunan tanrıçası gibi görünüyordu.

Daunet bakışlarını Meg'in kıyafetinin üzerinde gezdirdi ve içgüdüsel olarak Meg'in çenesi sıkıştı, omuzları öne doğru kıvrıldı. *Bundan nefret ediyordu. Çok açık. Bunun altından kalkamam.* Belki parlak renkli başka bir tek parça alabilirdi, böylece altında çıplak olmadığı belli olurdu.

Daunet gülümsedi. "Kesinlikle büyüleyici görünüyorsun."

"Jeremy böyle görünmeme asla izin vermezdi," dedi Meg, iltifat karşısında yanaklarına tırmanan ateşi yatıştırırken.

"Jeremy kim?" Daunet'nin sesinde keskin bir ton vardı ve altın rengi gözleri kısıldı. "Ondan daha önce hiç bahsetmemiştin."

Meg kıpırdamadan durdu ve boğazına düğümlenen şüpheli yutkunmayı engelledi. Kimseye Jeremy'den bahsetmemişti. Tremantianlar onun evli bir kadın olduğunu öğrenirlerse ne yaparlardı? Onu geri almazlardı ama yapabileceklerini sınırlamaya çalışırlar mıydı? Dünya yeniden sınıflandırılır sınıflandırılmaz Jeremy ile temasa geçerler miydi?

Aklının bir köşesinde sürekli bu endişe vardı ve ne kadar bencilce olursa olsun, Meg Dünya'nın büyük evrene hiç tanıtılmaması için dua ediyordu, böylece bunu öğrenmek zorunda kalmayacaktı. "O hiç kimse," dedi biraz fazla sessiz bir şekilde. Daunet'nin eleştirel bakışlarını tutmak yerine aynaya döndü ve saçlarıyla oynuyormuş gibi yaptı.

"Pekâlâ," dedi Daunet yavaşça, Meg'in tepkisine aldanmadığı belliydi. Uzun bir bacağını uzattı, parmak uçlarını gösterdi ve ayağını önünde dinlendirdi. "Selamlama pratiği yaptın mı?"

Meg bir sarsıntı ve baş hareketiyle onu taklit etti. Ayak parmaklarını işaret etti ve Daunet'ninkilerin yanına bırakarak kadının hafifçe eğilmesini taklit etti. Araştırmasında eğilmekten söz edilmemişti ama Daunet bunu yapıyorsa muhtemelen doğruydu.

Bir nefes verdi. "Ayağın muhteşem, Daunet!" Farklı boyutlardaki inciler Daunet'in ayağının üzerinde dönerek ayak bileğinin etrafını sardı. Holografik mavi pırıltılar ayağının yüksek noktalarına stratejik bir şekilde serpilmiş ve doğal tenine benzemesini sağlamıştı. Meg birdenbire insanların neden
bu küçük yayı yaptı. Vücudunu öne doğru eğdiğinde, odağının otomatik olarak her ikisinin de ayaklarına kaydığını fark etti. Bu, herkesin yaratmak için büyük özen gösterdiği sanata hayranlık duymak için bir şanstı.

"Teşekkür ederim." Daunet doğrulmadan önce kendi ayağına hayranlıkla baktı. "Bütün gece gözümün önünde olman gerektiğini hatırlatacaktım ama bu elbiseyle seni takip etmekte zorlanmayacağım. Dikkat çekiyor."

Meg olduğu yerde döndü. "Biliyorum, değil mi?" Dönüşü kısa sürdü ve Daunet'ye bir kez daha baktı. "Sorun çıksa bile, bunun içinde fazla bir şey yapamazsın." Daunet'nin elbisesinin dar bedenini işaret etti.

Kadın kıkırdadı. "Dişi Gilganti'ye adanmış bir binayı ziyaret etmek üzereyiz, bu yaratık erkek partnerlerini pürüzsüz kürkü ve desenli kanatlarıyla baştan çıkarıp onları bütün olarak yutuyor. Bir dişi her ikisi de olabilir
ölümcül ve güzel, ve ben de bir istisna değilim. Seni güvende tutmak için ihtiyacım olan her şeye sahibim."

"Evet, hanımefendi," diye onayladı Meg etkilenmiş bir baş hareketiyle.

Diğer insanlar da hazır olduktan sonra yola koyuldular. Hayvanat Bahçesi'ne vardıklarında, bina duvarındaki yatay zemin seviyesindeki çentiklerin önünde durmaları söylendi. Meg, önündeki açıklıktan metal bir tepsi kayarak neredeyse ayak parmaklarına çarpacak şekilde geçince sıçradı. Onlara rehberlik eden adam bir bacağını kaldırdı ve ayağının tabanını tepsideki köpüğün içine yerleştirdi. Ayağını kaldırdığında, neredeyse fark edilmeyen şeffaf bir tabaka görünmez ikinci bir deri gibi ayağının altına yapıştı.

Meg de aynı şeyi yaptı, her iki ayağını da köpüğe daldırdı ve zar zor hissedebildiği ince bir tabakayla çıktı.

"Binadan çıktığınızda kaplamayı soyabilirsiniz. Menagerie'nin her bölümüne girmeden önce herkesin kaplamasını değiştirmesini istiyoruz."

Onları içeri götürmeden önce grubun başıyla onaylamasını bekledi. Meg'in başını sallaması biraz sarsıntılıydı, heyecanı onu sersemletmişti. Uzun sarmal merdivenden inip kompleksin ilk küresine bakan sahanlığa çıktıklarında her bir insanın muhafızı kendi sorumluluğuna yakın durdu.

Meg'in nefesi kesildi. Tüm bina camdan yapılmıştı ve önündeki manzara muhteşemdi. Kızgın turuncu güneş ışığıyla parıldayan deniz mavisi bir deniz.

Grup solda, duvar boyunca aşağıya doğru kıvrılan bir dizi merdivenden aşağıdaki açık ana kata indi. Bekleyen kalabalık ortaya çıktığında nabzı vücudunda hızla atmaya başladı. Tüm gözler onların küçük grubuna çevrildi.

Meg partiye ulaştıklarında bir tür yönlendirme bekliyordu ama öyle bir şey yoktu. İnsanlar dağılmış, kalabalığın arasına karışmış ve kibar Cribuslulardan oluşan küçük grupların kendilerine yaklaşıp konuşmalarına izin vermişlerdi.

İçini ısıtan bir kadeh sert, berrak alkol ve fark ettiği iki tüylü ayaklı kadınla birkaç dakika sohbet ettikten sonra
Meg amfitiyatronun dışında rahatlamıştı. Daunet yakınında durmasına rağmen, konuşmasına hiç müdahale etmedi. Kimse ona ne yapması ya da kim olması gerektiğini söylemiyordu.

Ailesi, onun göz kamaştırıcı ayakları üzerinde, kadınlara ve erkeklere sırıtarak dolaştığını görselerdi, utançtan ölürlerdi. Ama tek hissettiği mutluluktu. Özgürlük.

İnsanlar yanına gelip meraklı bir şekilde sohbet etti, günün erken saatlerindeki görüşmeye benziyordu ama çok daha rahat ve arkadaş canlısıydı. Bir bardak daha yanan berrak sıvı içerken, kendisiyle konuşmaya gelen insanlara attığı sırıtış daha da büyüdü, göz teması daha cesur oldu.

Gülümsediği bazı insanlar yüz ifadelerini nötr tuttu, ancak çoğu sırıtarak karşılık verdi. Flört ediyordu, öyle olduğunu biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Flört etmek *istiyordu.* Bir yetişkin olarak flört etmek için pek fırsatı olmamıştı. Ve hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Kendini sadece dışarıdan güzel hissetmekle kalmıyor, aynı zamanda önemli de hissediyordu. Sanki hemcinslerine fayda sağlayan bir şey yapıyormuş gibi.

Uzun boylu, geniş omuzlu bir erkek olan Zeleph, onu rahat bırakıyor ama konuşmada bir durgunluk olduğunda ona geri dönüyordu; elinde odanın etrafında dönen yüzer tepsilerden kaptığı küçük şekerlerden biriyle yaklaştı.

Sıcak, geniş bir sırıtışı ve parlak robin's-egg-mavi teniyle çok güzeldi. Tremanta'nın aksine, Cribus'un erkekleri bakımlı sakallara sahipti. Zeleph'in sakalı kremsi beyazın hoş bir tonundaydı. Kısa olan ve uzun, sivri kulaklarından uzakta toplanmış saçlarının yanı sıra sakalına da küçük taşlar serpiştirilmişti. Sanki biri bulutları, mavi gökyüzünü ve kasları almış ve onları mükemmel bir adam haline getirmiş gibiydi.

Gözleri adamın elindeki şekere takıldı. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştı. Vişne ve buzlu hava ya da sis gibi tanımlanamayan bir şeyin karışımı. Bir tat olabileceğini hiç bilmediği bir şey. Tadını sevmediği kadar sıra dışılığını da seviyordu.

Şekeri ona uzattı. Kız biraz yüzü kızararak kabul etti. "Teşekkür ederim, Zeleph."

Gülümsedi ve diğer nazik özelliklerinin arasında biraz eğreti duran bir dizi parlak beyaz dişini gösterdi.

"Rica ederim Meg. Hoşuna gittiğini fark ettim." Ağzı çoktan çiğnenmiş şekerle dolmuş olan kız mahcup bir sırıtışla başını salladı. Adam ona bakarken hızlı çiğneme çabasıyla çenesi ağrımaya başladı. "Seninle biraz daha konuşabilir miyim? Çok ışıltılı görünüyorsunuz. Başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum."

Sıcaklık omurgasından aşağı damladı ve eridi. Gecenin geri kalanında onun yanından ayrılmadı. Meg aldırmadı. Flört ettiler ve konuştular. Kız

Çalışmalarından çok şey öğrenmişti ama Zeleph'le sohbeti sürdürüp partiye daldıkça Meg, bir kültür hakkında ancak deneyimle öğrenilebilecek pek çok şey olduğunu fark etti.

Menagerie'nin üç binası arasında birlikte dolaştılar. İkinci bina ilkinin neredeyse aynısıydı. Her taraf düz camdı ama Meg sonunda herkes gibi aşağıya bakmayı hatırladığında donup kaldı.
Duvarlar ve tavan çıplak olsa da zemin hiç de öyle değildi. Şeffaf cam katmanları, yontulmuş bitkiler ve boyalarla beneklenmişti ve sanki bir bulutun içindeymişsiniz de yukarıdan bir ormanın üzerinde yürüyormuşsunuz gibi görünüyordu. Sanat enstalasyonunun üzerinde gezindiler, sanatçının bitkileri yerleştirme şeklinin hassaslığı hakkında yorum yaptılar.
Yapraklar rüzgarda savruluyormuş gibi görünüyordu.

Zeleph'le birlikte son binaya vardıklarında gülümsemekten yanakları ağrıyordu. Elinde içkisi, Zeleph onu uçurumun kenarını oyan karanlık cam tünellerden birine yönlendirdi.

Avuçları terlemeye başladı. Onu öpecek miydi? Yoksa neden erkekler kadınları karanlık köşelere götürürdü?

Meg, onun başı döndüğünde dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi ve nasıl nefes alacağını hatırlamaya çalıştı. İyi öpüşmeyi biliyor muydu ki? Şimdiye kadar sadece Jeremy'yi öpmüştü ve her öpüşmeden sonra ağzındaki nemi silmek zorunda kaldığından, onun kötü olduğunu varsayıyordu. Ama kendisi de en az onun kadar kötü olabilirdi. Nereden bilebilirdi ki? Bu konu hakkında hiç konuşmamışlardı.

Zaten bu işte kötü olup olmadığını anlamayacak, diye hatırlattı kendine bir güven telaşıyla. Sonra çoğu Clecanialının öpüşmeyi ne kadar doğal bulmadığını hatırladı ve kaşlarını çattı. Belki de boynunu öpecekti ya da Bir şey o zaman. Buradaki karşılığı her neyse.

Onlar yürürken uçurumun soluk kayasını camdan seçebiliyor ve malzemeyi uçurumun kıvrımlarına ve noktalarına göre şekillendirmenin ne kadar zor olduğuna hayret ediyordu.

"Peki, beni neden buraya getirdin?" Meg çapkın bir ses tonuyla fısıldadı, kolunu onun koluna sürttü ve tünelin, yanaklarını ısıtan öfkeli kızarıklığı göremeyeceği kadar loş olmasına şükretti.

"Gilganti," diye fısıldadı. Bakışları yere düştü ve o da onu takip etti.

Kafası kadar büyük örümcekler uçurumun sağındaki sarp çıkıntıların üzerinde koşuşturuyordu.

ayak parmaklarının altında. Dalgalar, yaratıkların binlerce metre altındaki kayalara şiddetle çarpıyordu. Bir çığlık attı ve cam duvara doğru geri sıçradı, içkisi yere yuvarlandı.

Zeleph alnında beliren endişeyle ona doğru koştu. "Sen iyi misin? Buraya giremezler. Çok özür dilerim. Onları görmek istersin diye düşünmüştüm."

Kalbi nihayet karnına düştüğü yerden kalktığında sırıttı. Yavaş bir kıkırdama, gülmeye başlayana kadar devam etti. "Ben iyiyim. İyiyim. Neden güldüğümü bilmiyorum." Onun şaşkın ifadesi karşısında hırıldadı.

Derin bir nefes alıp boğazını temizledikten sonra gözlerini

Yine örümcekler. Kalın kıllar vücutlarını kaplamış, neredeyse bacaklarının görünmesini engellemişti. Sırtlarından çıkıntı yapan dört narin peri kanadı olmasaydı, kayaların etrafında dolaşan kopmuş kafalar gibi görüneceklerdi.

Meg başını kaldırıp hâlâ endişeli bir ifadeyle kendisine bakan Zeleph'e baktı. Ona doğru ilerledi ve bir elini koluna bastırdı. "Artık iyiyim. Onlar gerçekten de... bir şey. Bana gösterdiğin için çok teşekkür ederim." Elini onun kolunda tutarak göz teması kurdu. *Şimdi öp onu, aptal.*

Cesaretini toplayamadan, ona nazik bir gülümseme verdi, bardağını yerden aldı ve tünelin geri kalanında ona rehberlik etti. Daunet diğer tarafta bekliyordu. Meg'e kaşlarını kaldırarak baktı.

Sauven'de birlikte geçirdikleri süre boyunca Daunet, Meg'in yeni hayatının sunabileceği her şeyi deneyimlemeye ne kadar hazır olduğunu anlamıştı.
Erkekler de dahil.

Daunet, "Konuta dönme vakti geldi," diye açıkladı. "Ben şurada olacağım." Binanın girişini işaret etti ve Meg başıyla onayladı.

"Seninle tanışmak harikaydı Meg. Umarım çok yakında Cribus'a tekrar gelirsin." Zeleph kollarını arkasında kavuşturmuş, öylece duruyordu. Soluk beyaz kaşlarının iç köşeleri yukarı kıvrılmış, hayal kırıklığını gösteriyordu.

Cesaretini toplayarak ayak parmaklarının ucuna kalktı ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. Zeleph'in gözleri irileşti ama ağzı sabit kaldı. Ateş tenini sarmıştı. Tuhaf bir acı karnına saplandı.

Bu garipti. Neden böyle olmayacağını düşündüğünü bilmiyordu.
Tam olarak bir baştan çıkarma ustası değildi ve burada kimse öpüşmüyordu. Düşmek "Bana etrafı gösterdiğiniz ve eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim" diye mırıldandı. Bir yanıt beklemeden hızla uzaklaştı.

Daunet'ye ulaştığında, "Nasıl gitti?" diye eğlenen bir ses duydu.

"Kapa çeneni," diye kıkırdadı Meg, utanç hâlâ tüm yüzünü ısıtıyordu. Omzunun üzerinden son bir bakış fırlattı ve Zeleph'in kaşları şaşkınlıkla çatılmış bir halde arkasından baktığını gördü. "Lütfen, buradan çıkabilir miyiz?"
inledi.

Kaza yapıp yanması muhtemelen en iyisiydi. Bebek adımları. Yeni birini öpmüştü. Bu en azından gurur duyulacak bir şeydi. Kendini ortaya koymuştu. Bunu daha ileri götürmek istememiş olması iyi bir şeydi ya da en azından Daunet'le birlikte kendini buna ikna etmeye çalışıyordu.

Girişte gruplarının geri kalanıyla buluşana kadar sessizce partinin içinden geçtiler.

Ne de olsa hayatı boyunca sadece tek bir adamla -daha çok tek bir erkekle- birlikte olmuştu. Cinsel ilişkiler hakkındaki bilgisi en iyi ihtimalle yetersizdi. Jeremy'yle aralarındaki ilişkinin nasıl yürüdüğünü biliyordu ve bunu umursamadığını da biliyordu ama bu pek bir şey ifade etmiyordu. Öğrenmek, denemek, kim olduğunu ve nelerden hoşlandığını anlamak istiyordu ama biriyle yakınlaşma fikri onu heyecanlandırsa da, aynı zamanda her yanını gerginleştiriyordu.

"Hey, bayan! Sizi burada gördüğüme şaşırdım." Yumuşak güneyli aksanı Meg'in sağından geliyordu. Sarkık eflatun elbisesi içinde muhteşem görünen Camille, Meg'in yanına geldi. Elbisenin yüksek yırtmacı, bacaklarından yukarı doğru uzanan altın yıldız şeklindeki mücevherleri ortaya çıkarıyordu. Altın ayrıca stratejik bir şekilde
Köprücük kemikleri, omuzları ve yanakları sarı tenini güzelleştiriyordu.

Parlak sarı bir balerin eteği giymiş olan Lucy, bilmiş bir sırıtışla Camille'in yanında yürüyordu. Altın sarısı bronz bacaklarını kaplayan koyu sarı çiçek yapraklarıyla tam bir yaz resmiydi. "Evet. Bay Mavi Göz'e ne oldu? O tünele girdiğinizde ikiniz çok samimi görünüyordunuz."

"Tüm eğlencemi ilk günden yaşayamam, değil mi?" Meg şakacı bir omuz silkmeyle yalan söyledi.

Daunet onun yanında homurdandı. Camille Gilganti'ye hayret ederken, Lucy sohbet ettiği başka bir seksi adam hakkında konuşmaya başladı. Meg'in aklı o gecenin anılarında kaybolmuştu.

Ne olduğunu anlamadan, parlak kırmızı kubbeli bir binanın ikinci katındaki küçük, konforlu odasına adım atmıştı. Zeminin içine doğru inşa edilmiş ve devasa yatağını oluşturan kat kat tüyler

ve daha kapısının kapandığını bile duymadan onların üzerine yığıldı.

Geceyi kafasında tekrar tekrar canlandırdı, anıları kehribar renginde yakalamak istiyordu, böylece onları sonsuza dek yeniden yaşayabilecekti. Belki de alkolün etkisi hâlâ vücudunda dolaşıyordu ama partiden utanç verici bir şekilde ayrılması bile artık onu rahatsız etmiyordu.

Eğer kalsaydı ne olurdu? Zeleph'in bir anlığına şokunu atlatmasına izin verseydi? Ona gülümser miydi? Elini tutup onu loş tünele geri götürür müydü?

Ayaklarını önünde havaya kaldırdı, bacaklarını ve inciklerinden aşağı akan narin çiçekleri hayranlıkla seyretti. Tenine özenle yerleştirilmiş ışıltılı mücevherlerle birlikte dönüyorlardı. Ellerini kadifenin üzerinde gezdirdi. yumuşak yaprakları, sonra dizlerinin üzerinden bacaklarına doğru sıyırdı. Ellerini kumaşın üzerinde gezdirirken elbisesinin kumaşı üst baldırlarına değiyordu. Kumaşın tenine sürtünmesi tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Sakalı böyle bir şey mi hissettiriyordu?

Parmakları karnının üzerinde gezindiğinde dudağını ısırdı. Ayağa kalktı ve toplayabildiği kadar soğukkanlılıkla odayı aradı. Bu konuda neden hep bu kadar çekingen olduğunu bilmiyordu ama öyleydi. Şimdi bile *bunu* düşünürken yanaklarına sıcaklık yayılıyordu. Banyoda ya da ayaklı giysi askısının arkasında kimsenin saklanmadığından emin olduğunda parmak uçlarında yatağa geri döndü.

Mastürbasyon her zaman gizliydi, utanç vericiydi ama yine de seviyordu. O serbest bırakılma hissini bilmeyi seviyordu. Birkaç mutlu dakika boyunca kendini bir fantezinin içinde kaybetmeyi seviyordu. Yatağın üzerinde dizlerinin üzerine çökerken Zeleph'in geniş mavi gözleri ve dişli gülümsemesi zihninde belirdi.

Meg duvara doğru ilerledi ve o güne kadar gördüğü en kabarık yastıklardan birkaçını kaptı, sonra da onları dizlerinin arasına sıkıştırarak tam olarak oturana kadar üst üste koydu. Zeleph'in geriye doğru yürüdüğünü ve onu tünelin içine çektiğini hayal etti.

Kalçalarının yavaşça sallanmaya başlamasıyla, zihninde onu soğuk cam duvara yasladı ve boynunu öpmeye başladı, yumuşak, soluk mavi ellerini kollarında ve sırtında gezdirdi. Onun narin kıyafetini sıyırdığını ve kalın iç çamaşırını kıçından ve kalçalarından aşağı kaydırdığını hayal etti.

Yastığın sürtünmesi klitorisine sürtünürken karnının derinliklerinde ısı birikti. Kalçalarını kavradı ve çıplak göğüsleri cama dayanana kadar onu öne doğru zorlayarak döndürdü. Kaşları çatıldı ve ağzı çatıldı.

Bu doğru gelmiyordu. İstediği buydu ama Zeleph'e uymuyordu. O çok tatlıydı. Bunu böyle yapmazdı. Zihninde, omzuna yumuşak öpücükler kondurarak ve kulağına ne kadar güzel göründüğünü fısıldayarak yumuşadı.

İçindeki sıcaklık bir nebze olsun azaldı ve kalçalarını yastığına daha sert bastırarak ona tutunmaya çalıştı. Adam kadının ellerini başının üzerinde kavradı ve dişlerini boynunda gezdirdi. Kadın gözlerini kısarak açtı. Karnının alt kısmındaki ısı hâlâ titreşiyordu ama hiçbir şey artmıyordu.

Zeleph'in sert olması fikri çok uyumsuzdu, öyleyse neden aklı oraya gidip duruyordu? Onu hayal etmek *istiyordu.* Değil mi? Belki de bu, zihninin ona bir hamle yapmasını, daha iddialı olmasını dilediğini söyleme yoluydu, hepsi bu.

Gözlerini tekrar kapattı ve fantezisini zorlamaya çalışmayı bıraktı. *Yere.* Komutu veren hırçın ses Zeleph'e hiç benzemiyordu ama

sözleri bir elektrik akımı gibi içinden geçti. Karanlık tünelde yavaşça dizlerinin üzerine çöktü.

Şimdi karnının üstüne yat. O güzel dizlerini benim için aç. Kalçalarının sallanması hızlandıkça cinsel organında basınç arttı ve kendini tünelin cam zemininde karnının üzerinde yatarken hayal etti. Neyse ki zihni tüm örümcekleri çıkarmıştı ama aşağıdaki dalgalara doğru binlerce metrelik düşüşü değil.

Yanağını cama doğru çevirmeye çalıştı ama adam aniden üzerine çöktü, çıplak vücudu onunkine yapışmıştı, bir eli onunkinin etrafındaydı boğazını sıkarak onu cama bakmaya zorladı. Adam omzunun üzerinde belirirken ve siki kıçının üzerinde kayarken neredeyse adamın yerdeki yansımasını seçebiliyordu.

Onu yerde tutan ve dizleriyle bacaklarını birbirinden ayırmaya zorlayan adam Zeleph değildi. Çok geniş, çok ağırdı. Boynundaki el çok sertti. Nefesleri derin nefesler halinde geliyor ve omurgasından aşağı ter akıyordu.

Ellerinden biri elbisesinin üzerinden göğsünü örtmek için vücudunda yukarı doğru kayarken, diğeri kalçalarının arasındaki yastığı yumrukladı. Adamın ağzı kadının boynuna kilitlenmiş, girişini dürtüyordu. Adam kadının omzunu ısırdı ve kadın kalçalarını salladı.

Şimdi daha hızlı sallanıyordu, hareketleri sarsıntılı ve sığdı, tam da ihtiyacı olan yere vuruyordu. Bir eli hâlâ boğazındaydı, diğer eli aşağıya doğru kıvrıldı ve kalçasına dolandı. Onu orada kavradı, böylece horozu kalçalarının yumuşak bir itişiyle içeri kayarken hareket edemedi.

Meg seslerinin dışarı çıkmasını engellemek için dudağını ısırdı. İnlemek ve kafasındaki kirli şeyleri yüksek sesle söylemek istedi. Ama bunu daha önce hiç yapmamıştı.
daha önce, her zaman yakalanmaktan çok korktu. Onun yerine, bunları kafasından söyledi.

Evet! Evet! Becer beni, lütfen. Beni boşalt. Adam buna mecbur kaldı, bu tür bir adamın yapacağını hayal ettiği gibi ona sertçe çarptı. Dizleri titriyor ve yastığın etrafında geriliyordu, amının dudakları ve klitorisi orgazmı arttıkça titreşiyordu.

Kafasının içinde "*Geliyorum"* diye bağırıyordu. *Geliyorum. Lütfen durma*. Ağzı kulağına dayandı ve itişleri çok, çok derinleşti. *Asla.*

İçine bir sıcaklık doldu. Sırtını eğdi ve orgazmı zirveye ulaştığında tüm vücudu gerildi. Boğuk bir inilti çıkardı.

Sonra teninin altındaki ısı eriyip yumuşaklaştı ve uzuvlarını jöleye çevirdi. Yastığa bir, iki kez vurdu, sonra öne doğru kıvrıldı ve bir memnuniyet iniltisiyle yatağa düştü. Başının altına birkaç yeni yastık koyup eskilerini iterek gerindi ve sırıttı.

Gece, kafasında onu memnun edeceğini düşündüğü kişiyle sona ermemiş olsa da, yine de hatırlayabildiği en iyi geceydi. Meg yüzünde bir gülümsemeyle uykuya daldı. Doymuş, biraz kafası güzel ve üzerinde hâlâ açık saçık, ışıltılı pembe elbisesi vardı.

Bölüm 5

Onu iyileştirmişlerdi. Tekrar.

Maxu lekesiz parmak eklemlerine baktı ve dişlerini sıktı. Son bir haftadır bu lanet hücrede kilitliydi. Her gün zamanını gardiyanlara bağırarak, onlara çiftleşme izlerini göstererek ve kendisini görmezden geldiklerinde yumruklarını kullanarak önündeki kırılmaz şeffaf bariyere vurarak geçiriyordu.

Gerçeklik ve rasyonalite üzerindeki hakimiyetini kaybediyordu. Düşünceleri birbirinden kopuk ve kafa karıştırıcı bir hal aldığında bunu zihninde hissedebiliyordu. Onu arayamamak içini parçalıyordu. Derisi kaşınıyordu. Midesi bulanıyordu. Yemek yiyemiyordu. Uyuyamıyordu. Sürekli ağrıdan daha iyi hissettiren tek şey acıydı. Elinizi bir şeye çarptığınızda tek rahatlamanın onu olabildiğince sıkı kavramak olması gibi. Acı üstüne acı.

Gardiyanlar sık sık odasına gaz sıkarak onu bayıltıyor, böylece kendine çok fazla zarar vermeden onu iyileştirebiliyorlardı. Ne kadar zaman geçtiğini takip edebilmesinin tek yolu odanın köşesindeki holografik saatti. Ama baygın geçirdiği zaman bile onu rahatlatmıyordu.

Uyuduğu her an bu gizemli kadının peşinden koşuyor, koşuyor ve koşuyordu. Kısa siyah saçları ensesine dökülüyor ve ondan uzaklaşırken kalçaları hafifçe sallanıyordu. Ama ne kadar hızlı koşarsa koşsun, kadının yavaş yürüyüşü onu ulaşamayacağı bir yere götürmeyi asla başaramadı. Ve her *zaman* uzaklaşıyordu. Onun yüzünü asla göremezdi. Ona ne kadar yüksek sesle seslenirse seslensin, asla dönmedi.

Parmağını parmak eklemlerinin etrafında dönen parlak mavi işaretlerin üzerinde gezdirdi. Bunlar kardeşlerininkinden farklıydı. Şu anda üç kardeşinde vardı ve hepsi de biraz farklıydı.

En büyük kardeşi Theo'nun işaretleri onunkinden daha kıvrımlı ve biraz daha koyuydu.

Daha da kalın. Luka'nınkiler inceydi, fazla hareket yoktu. Geometrik olmasa da daha kesindi. Auzed'inkiler tasarım olarak Luka'nınkilere benziyordu ama Theo'nunkiler gibi kalındı.

Maxu'nunkiler küçük spiraller halinde parmak eklemlerinin üzerinde dönüyor, sonra her parmağına yüzük takıyormuş gibi parmaklarını çevreliyordu. Daha sonra ön kollarına doğru kıvrıldılar ve kalın bantlar halinde bileklerini sardılar.

Hoşuna gider miydi? Vücudu kıpırdadı. Onu anımsamak karnına acı veren bir ağrı saplanmasına ve teninde soğuk bir ter oluşmasına neden oldu.

Onu sahiplenme dürtüsü. Onu görmek, içine çekmek ve tadına bakmak onu çılgına çeviriyordu. Seyrek hücresi darmadağınıktı. Duvara cıvatayla tutturulmuş küçük karyola şimdi yerinden sökülmüş ve parçalanmış bir yığın halinde duruyordu.

Yıkanacak zihinsel enerjiyi bile bulamadığı için kokusu havaya sinmişti. Saçları dağınık ve yağlıydı ve bu odada kapana kısılmış olmanın verdiği mide bulandırıcı hissi unutmak için yapabildiği tek şey öfkelenmekti. Traxian tarafını serbest bırakmaktı. O da öyle yaptı.

Odasını uyku gazıyla doldurduklarında yığıldığı yerden kendini kaldırdı ve duvara doğru uçtu. Yumruklarını cama vurdu ve elinde bir çatırtı duyduğunda, onun yerine vücudunu cam duvara fırlattı, omzunun her vuruşunda kükredi. Duvar sadece titredi ve dişlerini gıcırdatarak kemiklerinin sarsıntıyla yankılanmasına neden oldu.

Boğazındaki hırıltı her derin nefes verişinde gürledi. Göğsü kabardı ve yeni bir ter tabakası bir haftalık giysilerini kirletti.

Aklına Metli'nin bir görüntüsü geldi ve içinde öfke patladı. Olabildiğince hızlı bir şekilde cama doğru koştu ve tökezleyerek uzaklaşmak yerine

Çarpışmanın etkisiyle o kadar sert vurdu ki sıçradı ve omzu doğal olmayan bir açıyla bükülmüş halde sırt üstü yere yığıldı.

Gözlerini kapatmadan önce tavana baktı. Nektar ve baharat.
Onun kokusunu almaya çalışarak burnunu çekti ama sadece kendini ve odanın kirini kokladı.

"Oldukça yaygara kopardığını duydum." Tanıdığı sakin, pürüzsüz bir ses ona doğru süzüldü. Hızla doğruldu ve camdan Kraliçe'nin muhteşem, sert duruşuna baktı.

"Çıkarın beni," diye hırladı.

"Önce bir konuşma yapmak istiyorum." Sanki bir işaretmiş gibi, bir gardiyan elinde pelüş siyah kadife bir sandalyeyle koşarak geldi. Gardiyana bakmadan oturdu, omurgası her zamanki gibi dikti.

Sohbet mi? Hangi gün olduğunu zar zor hatırlayabiliyordu.
Odaklanabildiği tek şey siyah saçlar ve bir boynun narin kıvrımıydı.

Yine de Kraliçe onun başıyla selam vermesini beklemedi. "Turumdaki insanlardan birini tanıdınız mı?"

Metli'ye de aynı şeyi söylemişti. Kraliçe onun cevabını zaten biliyordu. İçindeki kızgınlığa ve omzundan yayılan acıya rağmen azı dişlerini sıktı ve başını salladı.

"Kim?"

Keşke kim olduğunu bilseydi. Başını iki yana salladı. "Onu sadece kokladım ve bir bakış attım. Kısa siyah saçları vardı. Çok uzun boylu değildi. Tahmin etmem gerekirse inceydi."

Birdenbire tüm dikkatini Kraliçe'nin yüzüne verdi, taradı, inceledi, herhangi bir tanıma belirtisi aradı. Çok fazla çalışmasına gerek yoktu. Dişiyi tarif eder etmez, Kraliçe'nin kaşları kalktı ve

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Kimi kastettiğinizi biliyorum ve sanırım elinizde bir meydan okuma var."

Hareket ettiğinin farkına bile varmadan camın önündeydi ve ellerini pürüzsüz yüzeye bastırıyordu. "Kim bu kız? Adı ne?"

"Adı Meg. O... ilginç biri."

"Meg." İsmi kafasının içinde evirip çevirdi ve göğsünde oluşan mırıltıyı bastırmak zorunda kaldı. O kadar uzaktaydı ki. Vücudu aralarındaki mesafeyi hissedebiliyordu. Acı çekerek ona sürekli yeterince yakın olmadığını söylüyordu.

Öyleyse neden sadece onun adını duymak bile midesini saran mide bulantısını bir anlığına yatıştırmıştı? Nefesi boğazında düğümlenerek Kraliçe'nin ona eşi hakkında başka bir şey söylemesini bekledi. Ama anlatmadı.

"Seni bıraktığımda ne yapacaksın?" diye sordu, dudaklarını büzerek onu incelerken.

Ona göre o her zaman bir muhalifti. Onu neden her yıl evlilik törenlerine katılmaya zorladığını ve yasaları çiğnediğinde neden ona bu kadar serbestlik tanıdığını anlıyordu. Yakın oldukları ya da ondan hoşlandığı için değildi. Bunun nedeni genlerinin üreme için iyi olmasıydı ve bu da Clecania için iyiydi.

Halkına hem dikkatle hem de dikkatsizce rehberlik eden Kraliçe.

Bunun için onu suçlayamazdı ama şu anda eşinin önünde duran tek şey bu hücre ve Kraliçe'ydi ve ikisinden de nefret ediyordu. Elleri camdan aşağı kaydı, avuç içleri paslı kan lekeleri bıraktı.

"Onu bulacağım," dedi basitçe. Ondan ne söylemesini bekliyordu ki? Bu dişi, Meg, onun eşiydi. *Onun*.

Kraliçe'nin çenesi yukarı kalktı. Onun düşüncelerini neredeyse kendi düşünceleriymiş gibi görebiliyordu. Ona nasıl davranması gerektiğini söylemek istiyordu. Ne yapması gerektiğini. Kim olacağını, sadece

Bu lanet gezegendeki herkes gibi. Ama onun lavanta rengi gözlerinde, kendisine ders vermenin boşuna olduğunu bildiğini de gördü.

"Kendine çeki düzen ver. Meg'in hassas bir ele ihtiyacı olacak. Onun kazanılması gerekecek, senin alışık olduğun gibi emniyete alınması, toplanması ya da çalınması değil. İşe bir banyo ve iyi bir gece uykusuyla başlamanı öneririm."

"Çıkarın beni," diye tekrar bağırdı. Maxu cama hüsran dolu sert bir tokat attığında o çoktan ayağa kalkmıştı. "Bekle!" Kraliçe camın gümbürtüsünden irkilmedi bile, sadece başını çevirdi. "Nerede o?"

Dünyayı dolaşan, farklı şehirlerin üyeleriyle bir araya gelen, soruları yanıtlayan ve sosyalleşen insanlarla ilgili haberler her yerde bir heyecan kıvılcımı yaratmıştı. Tehlikeli olabilecek bir heyecan ve coşku. Bu nedenle, bu turdaki her bir şehir durağının rastgele bir kura ile seçilmesine karar verilmiş ve Kolekanyalıların büyük kalabalıklar halinde ortaya çıkmasını önlemek için seçilen şehirlerin hiçbiri halka duyurulmamıştı.

Eğer insanlar şehrinize gelirse, şanslısınız demektir. Sadece birkaç gün kalırlar ve sonra giderlerdi. Dünyanın dört bir yanından gelen ırkların akın edemeyeceği kadar hızlı bir şekilde girip çıkıyorlardı. Bu nedenle, onun nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Elbette nerede olduğunu öğrenebilirdi, şu anda nerede olduğunu öğrenebilirdi, ama oraya vardığında gitmiş olurdu. Bir sonraki şehre.

Kraliçe omzunun üzerinden ona bakıp cevap vermeyince, "Bana nereye gideceğini söyle," demeyi denedi.

Ellerini arkasında birleştirdi. "Biliyorsun, Metli bu sefer senin bir yıl hapiste kalman için baskı yaptı. Ne olduğunu bile bilmiyordum.
Ta ki dün muhafızlar kötüleşen durumunuzla ilgili olarak bana gelene kadar." Adamın bakışlarını bir saniye daha üzerinde tuttu. "Seni dışarı çıkaracağım,

Ama sana nerede olduğunu söylemeyeceğim. Bence önce zihninin toparlanması için zamana ihtiyacı var. Yaklaştıkça daha iyi olacaksın."

Boğazından alçak bir hırıltı yükseldi, teni buz gibi oldu.

Ağzının kenarını kaldırdı. "Senin için sorun olmamalı. Sen her şeyi bulabilen bir erkeksin, değil mi?"

Hırıltısı azalmasa da yüzüne karanlık bir gülümseme yayıldı.

Evet, öyleyim.

Bölüm 6

Son iki haftanın bir kasırga gibi geçtiğini söylemek Meg'e göre yeterince güçlü bir kelime değildi. On dört günde yedi şehir ve o çok yorgundu.

Uğradıkları ikinci şehir, daha önce ziyaret ettiği bir diğer şehir olan Sauven'e dönüşmüştü. Biraz hayal kırıklığı yaratmış olsa da, devasa saray ağaç evini ziyaret etmek ve şehirden birkaç arkadaşıyla yeniden bağlantı kurmak ilginç olmuştu.

Sonraki haftayı Linadety'deki kumaş fabrikalarını gezerek, çöl şehri Mithrandir'de ter dökerek ve Tygestian Dağları'nın altın benekli kayalarına hayran kalarak geçirdiler.

Meg için gezinin en önemli noktalarından biri, tarım şehri Gulaid'de verdikleri molaydı. Tüm kıtaya yetecek kadar yiyeceği dikey olarak yetiştirmek için kullanılan devasa gökdelenler, aksi halde düz olan manzaraya hükmediyordu. Gulaidliler dost canlısı insanlardı ve ziyaretçilerini günün her anında inanılmaz yiyeceklerle beslemeye niyetliydiler. Meg iki günlük ziyareti sırasında yaklaşık on kilo aldığını tahmin ediyordu ve her bir gramı buna değmişti. Şimdiden Şehirdeki dünyaca ünlü restoranlardan birkaçını daha ziyaret etmek için daha uzun, daha yavaş bir yolculuk yapılması gerektiğine karar verdi.

Şu anda, diğer yol arkadaşlarıyla birlikte Kitibard'ın buzlu adalarından birinde, büyük, yuvarlak bir ocak odasında dinleniyordu. İki gündür buradaydılar ve ertesi sabah yola çıkacaklardı.

Yolculuğun başlarında, grup her gece birkaç saatlik dinlenme süreleri boyunca gürültülü davranmış, bulundukları şehir hakkında durmadan sohbet etmişlerdi. Ancak günler *geçtikçe* ve programlarının yoğunluğu onları yormaya başladıkça, gecenin sonundaki ruh hali daha rahat hale gelmişti. Yine de bu gece, ateşin etrafındaki sert minderlere çökmüş arkadaşlarının enerjisi geri çekilmişti.

Nirato, "Yirmi dakika içinde yola çıkıyoruz," diye anons ederek bir inilti korosu oluşturdu.

"Bu seferlik partiyi es geçemez miyiz? Dün gittik ve ben henüz iyileşemedim." Camille, biraz uzağa konmuş bir bardak suya uzanmak için gerinirken inledi.

"Hayır," dedi basitçe.

Meg bir iç çekti ve başını sert döşemeli duvara yasladı.

Kitibard'ın dağlık kömür manzarası oldukça uğursuz bir şekilde nefes kesici olsa da, bu şehir onun açık ara en az sevdiği şehir olmuştu.

Gelişleri bir şekilde sızdırılmıştı ve adaya vardıklarında, alışık olduklarının üç katı kadar insan görüşme alanını doldurmuştu. Kitibard halkının donmuş toprak kadar soğuk olması da yardımcı olmamıştı.

Çekanyalıların soruları normalde müdahaleci ve doğrudan olurdu ama Kitibardlılar sert ses tonları ve gülümsemeyen yüzleriyle bunu bir adım öteye taşıdılar. İnce beyaz saçları solgun vücudunu kaplayan bir kadın, "Dünyalılar çevre evrene kaç tisentrik yolculuk yaptı*?" sorusuna* verdiği cevabı yetersiz bularak Sophia'yı neredeyse gözyaşlarına boğacaktı.

Tremantian temsilcileri Malinu ve Kel araya girip bilimsel sorunun yanıtlanmasına yardımcı olmaya çalışmışlardı ama özellikle Kitibardian kadınları, önlerindeki insan topluluğuna kıyasla bu iki adamı dinlemeye daha az meyilliydiler.

Sophia, Tara'nın eve döner dönmez akıllıca hazırladığı preslenmiş kök sebzelerden yapılmış sıcak içeceğinden üçüncü fincanını içerek oturdu.
evlerinin küçük sığınağı. "Bu gece yüzümü göstermek istediğimden emin değilim.

O görüşmeden sonra," diye burnunu çekti. "Hepsi bana tam bir moronmuşum gibi baktı."

"Sen mükemmeldin. Siktir et onları," diye güvence verdi Camille, sonunda bir parmağıyla bardağının kenarını yakalayacak kadar uzandı.

"Evet," diye onayladı Tara. "Ne bekliyorlardı ki? Siz kelimenin tam anlamıyla Dördüncü Sınıf bir gezegenden geliyorsunuz. Tanım gereği, triptoglifin ne olduğunu ya da neyi ölçtüğünü bilmiyoruz. O kadının bunu bileceğimizi düşünmesi aptalcaydı."

Meg, sanki bir işaretmiş gibi Daunet'nin yanında kaydığını hissetti. Yanağını kaşıyormuş gibi yaparak sırıtışını gizlemeye çalıştı. Sözde Daunet Meg'in muhafızıydı ama tüm insanlarla birlikte iki hafta geçirdikten sonra Meg, Daunet'in Tara'yı Meg'i izlediğinden çok daha sık izlediğini fark etmişti.

Daunet odanın diğer ucundaki Tara'ya bakarak, "Bir tysentric," diye düzeltti.

Meg kollarını gererek kaldırdı, kafatasının arkasını avuç içleriyle yastıklarken Daunet'yi bir dirseğiyle hafifçe dürttü. Meg sadece korumasının duyabileceği kadar alçak sesle, "Pürüzsüz," dedi. Daunet'nin kızgınlıkla verdiği nefes Meg'in sırıtışını belli etmemek için dudağını ısırmasına neden oldu.

Daunet aceleyle ekledi, "Yine de haklısın. Bir tysentric'in mesafesinin ne olduğunu zar zor biliyorum. Herhangi birinizin bileceğini düşünmek haksızlıktı."

Tara ona minnettar bir gülümseme verdi. "Gördün mü?" dedi Sophia'ya. "Korkunç bir soruydu."

Meg, Tara'nın gülümsemesiyle kıpırdanmaya başlayan Daunet'ye bir bakış attı. Tara'nın gergin çenesi ve gözlerini kırpmadan karşıya bakması, Daunet'nin o anda ondan başka bir yere bakmak istemediğini gösteriyordu.

Her şehir ziyaretinin mülakat kısmı da Meg'in en sevdiği şey değildi,

ancak bu konuda daha iyi hale geldi ve cevaplarında daha emin hissetti. Bunun başlıca nedeni çoğu insanın aynı soruları sormasıydı. Onlar

hepsi insan ilişkileri ve evrende yalnız olmadıklarını öğrendiklerinde Dünya'nın nasıl tepki vereceğine inanan insanlar hakkında bilgi edinmek istiyordu.

Ve her zaman, her zaman, kalabalıktaki hevesli bir erkek tarafından belirli bir soru sorulurdu. "Erkekleri tercih eden kadınlar bir erkekte ne arar?
ortak?"

Bu soru Meg'e üç kez sorulmuştu ve Meg her seferinde aynı yanıtı vermişti. "Tüm kadınlar adına cevap veremem ama size ne aradığımı söyleyebilirim. Bana bir tanrıça gibi davranan bir erkek istiyorum."

Bunu söylerken her zaman sırıtırdı, böylece seyirciler onun tamamen ciddi olmadığını bilirdi. Ama bir parçası ciddiydi. O kadar uzun süre görmezden gelinmiş ve kendini değersiz hissettirilmişti ki, yeniden bir yuva kurabilmesinin tek yolu ona kıçından güneş fışkırıyormuş gibi davranan bir adamla birlikte olmaktı.

"Sanırım ilk kez partiyi iple çekmiyorum," diye ekledi Meg, bu gece giymesi için verilen rahat takım elbisenin tüylü beyaz yakasına bakarak. Hiç de çirkin değildi ama *ona* hiç yakışmıyordu. Büyük ve şekilsizdi. Her şeyi güzel gösterme konusunda doğuştan gelen bir yeteneğe sahip olan 1.80 boyundaki bir modelin üzerinde harika dururdu ama onun üzerinde? Yeti kürkünün düğümlenmiş bir parçasından yeni düşmüş bir tüy yumağına benziyordu.

"En çok çocuk isteyen kadınları nasıl bulacağını soran adama inanabiliyor musun?" Lucy kaşlarını kaldırarak konuştu. "Yani, burada bir nüfus krizi olduğunu biliyorum ama Tanrım. Sanki bir damızlık kısrak arıyordu ve bunun peşini bırakmayacaktı."

Meg odadaki diğer insanlarla birlikte kıkırdadı. Camille'in özel koruması Uthen bileğini dizinin üzerine attı ve sırıttı. "Çok çocuk isteyen kadınları aramak alışılmadık bir sapkınlık değil," dedi herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermeden.

Tanıştığı çoğu Çekanyalı cinsel tercihler ve sapkınlıklar gibi konulardan sanki en sevdikleri gazoz markalarından bahseder gibi bahsediyordu. O da bu konular hakkında rahatça konuşmak istiyordu ve daha kolay hissetmek için bunu daha sık yapmaya çalışıyordu ama yine de Uthen'in sözleri karşısında lanet yanakları yandı.

Lucy dudaklarını büzdü ve başını salladı. "O zaman beni aramıyordur."

"Ya da ben," dedi Tara, kirli sarı saçlarını yüksek, dağınık bir topuz haline getirerek.

"Eminim burada Dünya'da hayal bile edemeyeceğimiz huylara sahip insanlar vardır." Dünyayı hiç umursamıyormuş gibi görünen, hayalperest, yaşlı bir kadın olan Rita, yumuşak sesiyle ekledi. "Cinsel ve duygusal tüm baskılar sürerken, kafalarınızın neler hayal ettiğini ancak hayal edebiliyorum. Muhteşem," diye ekledi sırıtarak. Rita grup içinde Tremanta'da daimi bir Clecanian partneri olan tek kişiydi ve bakışları uzaklaştıkça Meg, Rita'nın çok özel ve çok kişisel bir şey düşündüğünden emin oldu.

"Bence haklısın Rita, ama aynı zamanda herkesin seks konusunda bu kadar açık olmasına rağmen öpüşmenin en sapkın sapkınlıkmış gibi davranmasının da çılgınca olduğunu düşünüyorum," dedi Sophia, parmaklarını kalın perçemlerinin arasından geçirerek.

"Çok doğru," diye başını salladı Tara.

Meg boğazını temizledi. "Ama bunu daha önce hiç yapmamış birini öpmek ilginç olurdu, değil mi? Yani, eminim tüm Clecanian'lar bunun iğrenç olduğunu düşünmüyordur. Sen ne düşünüyorsun Daunet?"

Daunet'nin başı Meg'in masum bakışlarıyla buluşmak için döndü. Başkası olsa Daunet'nin vurdumduymaz bakışları zararsız görünürdü ama Meg, Daunet'nin kendisine yastıkla vurmak için makul bir bahane bulabileceğinden emindi.

Meg'e sırıtarak karşılık verdi. "Emin değilim. Denediğinde senin için nasıl gitti?"

Meg'in sırıtışı bir anda kayboldu.

Odanın dört bir yanından bir "neymiş" korosu yankılandı. Daunet başını eğdi ve kaşlarını çatarak "Tüh" dedi. Bu bir sır mıydı?

Meg gruba döndü ve el sallayarak olayı geçiştirdi. "Sadece bir gagalamaydı. Eminim biraz daha fazla zaman ve buradaki korumamın biraz daha az engellemesiyle daha iyisini yapabilirim."

"Cockblocking nedir?" Heleax aniden arkalarından sordu. Gamso, Atolicy ve Nirato ile sohbete dalmıştı ama tüm erkek muhafızlar durmuş, gözlerini dikmiş bakıyorlardı.

"Yani o adamı eve götürmeye hazırmış ama Daunet araya girip bunu engellemiş," diye açıkladı Sophia sırıtarak ve hafifçe eğilerek.

"Saçmalık!" Daunet'nin sesi birkaç oktav fazla yüksekti. Boğazını temizledi. "Onu odasına geri getirebilirdi. Ben ona sadece gitme vaktinin geldiğini söyledim. Hepinizin bildiği gibi, bizden izin aldığınız sürece istediğiniz kişiyi buraya davet edebilirsiniz, ancak tek başınıza güvenli olmayan bir yere gidemezsiniz."

Meg, Zeleph'ten korkmuş bir köpek yavrusu gibi kaçtığını bildiği halde tartışmak üzereydi ki Gamso araya girdi, "Öpüşme konusunda şunu belirtmek isterim ki çoğu Clecanialı öpüşmeye çok açıktır.
deneyler. Bu herkesin tercihi olmayabilir ama ben olsam bunu talep etmekten çekinmezdim." Adam odanın çevresinde endişeli bir köpek gibi volta atıyordu. Gittikleri her yerde bunu yapıyordu ve ilk başta insanları çıldırtmıştı ama bir süre sonra buna alışmışlardı.

"Bu bir davet mi Gamso?" Lucy sırıttı ve öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, çenesini ellerinin arasına aldı. Gamso yavaşça ona döndüğünde, ona bir göz kırptı. Tekrar öne doğru döndü, daha önce olduğundan biraz daha hızlı adımlarla yürüyordu, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

Camille nazikçe Lucy'nin omzunu itti. "Kes şunu. Flört etmen onu rahatsız ediyor, biliyorsun."

Gamso'nun bakışları tekrar ona kayınca Lucy, "Bence hoşuna gidiyor," dedi. "Ayrıca, insanlar flört eder. Meg de flört ediyor," dedi savunmacı bir tavırla ve Meg'i işaret etti.

Bu doğruydu. Her şehirde flört ediyordu ve çoğunlukla bundan zevk alıyordu. Sorun şu ki, bacaklarının arasındaki neredeyse sürekli ağrıya rağmen, kendisine çekici gelen biriyle tanışmamıştı ya da en azından odasına götürmek isteyecek kadar hoşlandığı biri olmamıştı. Her gece kendini boşaltırken, bir yandan da sert ellerin tenini sıkıp sıyırdığını hayal ediyordu.

Aklını seksten zar zor uzak tutabilen bir kız için
Bacaklarının arasında sıcaklık atışı yaratan bir erkek bile bulabilirdi, ama hayır. Odadaki hiç kimse bunu bilmiyordu - Daunet bile - ama Tygest'te başka bir adamı öpmeye çalışmıştı.

Onu karanlık bir oyuğa çekmiş, vücudunu onun kaslı vücuduna bastırmış ve öpmüştü. Zeleph'le olduğundan daha iyi gitmişti. Adam en azından onun ne yapmaya çalıştığını anlamış ve onu öpmeye çalışmıştı. Aslında birkaç dakikalık pratikten sonra bunda oldukça iyiydi. Ama kız en ufak bir titreşim bile hissetmemişti. Haftalardır flört ediyordu ama tüm çabalarına rağmen vajinası sinir bozucu bir şekilde etkilenmemişti.

"Ben sadece buraya ne için getirildiysem onu yapıyorum. Kültürümüzü öğretiyorum. Pek çok kadın flört eder," diye devam etti Lucy. Heleax'ın pencere kenarındaki sandalyesinden kendisine yan gözle baktığını fark etti ve parmaklarını ona doğru salladı.

Heleax, Gamso gibi kızararak arkasını dönmedi. Yüzü tamamen ona dönük olana kadar vücudunu sandalyenin üzerinde kaydırdı. "*Bizim* kültürümüzde bir kadın flört ettiğinde pek çok kişinin bunu takip edeceğini artık biliyor olmalısın."

Lucy biraz doğruldu. Ses tonu şakacı değildi ama kızgın da değildi. "Sözler, sözler," diye mırıldandı bardağına doğru.

***

Birkaç saat sonra Meg odasına dönüp saklanmaya hazırdı. Arka arkaya ikinci gecedir Kitibardlılar ve komşu şehirlerin hevesli vatandaşları şehrin devasa antik buz tüplerinden birinde bulunan büyük bir salona doluşmuştu. İnsanlar gelir gelmez, kendilerine sorular yönelten bekleme gruplarına itilip kakıldılar.

Normalde Daunet geride durur, gözünü dört açar ama Meg'e sosyalleşmesi için alan tanırdı. Ama bu gece öyle değildi. İlk günden beri Meg'in kalçasına yapışmıştı.
İçeri girdikleri an Meg çok mutlu olmuştu.

"Halkınızın hiçbirinin kürkü yok da ne demek? Peki ya soğuk iklimlerde yaşayanlar? Sadece kel insanlar mı var?" diye sordu adını söyleme zahmetine katlanmayan bir adam. Oldukça yakışıklıydı, kaslı vücudunu kaplayan kısa beyaz kürkü uzaylı görüntüsünü daha da güzelleştiriyordu.
ateşli. Ancak küstah tavrı Meg'in onun sıcacık göğsüne sokulma dürtüsünü tamamen yok etti.

"Sana söylemiştim," dedi ağzını şapırdatarak ve sarhoş haliyle idare edebildiği kadar kibar bir şekilde. "Bizim de saçımız var. Sadece sizinki kadar kalın değil. Bazı insanların vücut kılları daha kalındır ama tonlarca değil. Clecania gibi değil. Hepimiz hemen hemen aynı görünüyoruz."

"Saçların nerede?" diye homurdandı. Yanındaki kadın, sanki göğsünü kıllı bulmayı bekliyormuş gibi başını eğerek Meg'in gömleğinin önünden aşağı baktı ve Meg beceriksizce bir adım uzaklaştı.

"Onu çıkardım," diye homurdandı. Kaşlarını çatma niyetine rağmen, hem adam hem de kadın canlanmış görünüyordu. Görünüşe göre şirret olmak
Bu şehirde öpücük atmaya eşdeğer bir şey.

Farklı bir durumda, farklı bir günde Meg bu insanları ilginç bulabilirdi. Hatta kültürel standart olan şımarık tavrı takınmaktan bile hoşlanabilirdi ama yorgundu. Kalabalığın içinde görebildiği diğer insanlara baktı ve onların da yüzlerindeki yorgunluk ve kızgınlık ifadelerini fark etti.

Rita hariç hepsi öyleydi. Meg o kadını hiçbir şeyin korkutamadığına yemin ederdi. Şu anda, öfkeli görünümlü gri saçlı bir kadınla derin bir sohbete dalmıştı.

"Odalarımıza geri dönün ve bize gösterin." Kitibardlı kadın sanki daveti çoktan kabul etmiş gibi Meg'in bileğini kavradı ve
onu yanına çekti. Adam da tek kelime etmeden çıkışa doğru döndü.

"Hayır!" diye bağırdı kızgınlıkla. İki talibi de sadece şaşkın şaşkın bakınca Meg gözlerini devirdi. "Seninle gelmiyorum." Bileğini kadının tutuşundan çekip çıkardı ve tökezleyerek birine doğru geri döndü.

"Hey," diye ciyakladı Lucy. Meg'e doğru döndü, ardından grubun etrafına baktı ve gerginliğin hemen farkına vardı. "Sen iyi misin?"

Meg ona omuz silkti.

"Neden bizimle gelmiyorsun?" diye sordu adam. "Bütün gece bizimle konuştunuz. İlginizi açıkça belli ettiniz."

Daunet'in duruşu sıkıydı, saldırmaya hazırlanıyordu ama ikisi de saldırgan olmaktan başka bir şey yapmıyordu, ki bu da tüm insanların beklediği bir şeydi.

Meg onlara bön bön baktı. "Hayır... Ben... Ben kibarlık ediyordum."

Çift birbirlerine baktı, sonra adam Meg'e tekrar baktı. "Ama beni çekici buluyorsun. Kürküme hayran olduğunu gördüm. O halde seni kendim geri getireceğim." Adamın eli kıza doğru uzandı ve kız tekrar geri sıçradı.

Yanaklarına ateş basmış, kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Daunet'ye döndü, yardım için kelimeler olmadan yalvardı. Daunet ona anlamamış gibi kaşlarını çatarak tuhaf bir bakış attı. Meg de aynı bakışı Lucy'ye yöneltti ve bir anda Lucy'nin mavi gözleri sertleşti.

"Özür dilerim. İlgilenmiyor," diye tersledi Lucy ve başka bir şey söylemeden onu gruptan uzaklaştırdı.

Meg'in bağırsakları çalkalandı. İçindeki her şey arkasını dönüp özür dilemek istiyordu. Birinden öylece uzaklaşmak kabalıktı ama... ama hayır, değildi. Onlara hayır demişti ve onlar da onu görmezden gelmişlerdi.

"İnanabiliyor musun-"

Kör edici beyaz kürklü yeni bir adam önlerine çıkarak yollarını kesti. "Merhaba. Nuphan'la ilgilendiğinizi gördüm ama o başarısız oldu. Onun yerine bu gece seni memnun edeceğim." Lucy'ye döndü, kaşları hiç değişmiyordu, "Ya da seni."

Lucy ve Meg birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar.

Daunet ortaya çıktı, bir elini adamın göğsüne bastırdı ve onu bir adım geri atmaya zorladı. Yine de onunla konuşmak yerine Lucy ve Meg ile konuştu. "Unutmayın, burada kur böyle yapılır. Ne yapacaklarını söylerler, sormazlar. Eğer ilgilenmiyorsanız kararlı olun. Vur ona."

Vücudundaki alkol, içinden bir kahkaha kabarcığı çıkarmasına neden oldu. Daunet'nin tavsiyesi karşısında gözünü bile kırpmamış olan adama baktı. Normal bir insandan çok daha uzun değildi ama daha geniş, daha kalındı ve bir buz kütlesini kar külahına çevirebilecek pençelerle donatılmıştı.

Lucy Daunet'ye doğru eğildi. "Vurmamı istiyorsun-"

"Merhaba."

"Sözümün kesilmesinden gerçekten sıkılmaya başladım." Lucy tısladı.

Az önceki adam, Nuphan, yine karşılarındaydı. "Eğer mesele çekicilikse, kelliğinizi görebileceğime eminim."

Diğer adam kaşlarını çattı. "Kel olman umurumda değil, kadın."

"İlgilenmiyorum!" Meg dönmeye başlayan başını sıkıca kavradı. Odadaki kalabalık üstüne üstüne geliyordu. Atmosfer çok ağırdı ve ne tarafa dönerlerse dönsünler, yüz kaslı kıllı insanın yoğun ısısı havayı kalın ve sıcak yapıyordu.

"Biliyorum," dedi Nuphan parlayarak. "Dövüşeceğiz ve sen yine baştan çıkacaksın." Onun cevabını beklemeden diğer adamla dövüşmeye başladı.

Bir başka Kitibardlı oturduğu masadan kalktı. "Eğer bir seçim kavgası yaşanıyorsa, ben de katılmak isterim."

"Durun! Kimseyi istemiyor," diye bağırdı Lucy.

"Neden?" dedi Nuphan. Gülünç ama kafası gerçekten karışmış görünüyordu. "Çünkü...

Çünkü..." Lucy etrafına bakındı, beyni onun arkasında dönüyordu güzel mavi gözler.

Meg yumruğunu sıktı. Bu tuhaf durumdan kurtulmak için birine vurmaktan ve lanet olası bileğini kırmaktan daha kötü şeyler de olabileceğini düşündü.

Lucy ağzından kaçırdı, "Çünkü çoktan tanındı."

Üç adamın da yüzündeki çatık kaşlar kayboldu ve bir anlığına sessizlik hakim oldu.

"Öyle değil mi Meg?" diye sordu Lucy kalçasını sallayarak.

"Evet mi? Evet!" Sonunda başını salladı. "O... Potansiyel eşimin gözleri biz Tremanta'dan ayrılmadan hemen önce değişti. Geri döndüğümde işaretlerinin ortaya çıkmasını bekliyoruz ama bu yolculuğu çoktan kabul etmiştim, o yüzden..." Meg biraz sallandı.

yalanını düşünmeye çalışırken ayaklarını yere vurdu. Etrafındaki meraklı gruba kara kara düşünen, siyah saçlı bir adam tarif etti, adamın hayali görünüşüyle ilgili küçük ayrıntıları şurada burada süsledi.

Odanın öbür ucundan bir acı çığlığı yankılandı ve tüm gözler döndü. Heleax, yumruğunu göğsüne bastırmış olan Sophia'ya eşlik ederek kalabalığın arasından belirdi.

"Gitme vakti geldi," dedi Daunet solundan. Meg döndü ve muhafızının buz gibi bakışları karşısında donakaldı.

***

Daunet ıssız koridorda tepinirken, "Bunu söylediğine inanamıyorum," diye homurdandı.

"Sen yardım etmiyordun ki! Panikledim. Ve flaş haber, işe yaradı. Ondan sonra onu ne kadar çabuk yalnız bıraktıklarını gördünüz mü? Özür bile dilediler," diye karşı çıktı Lucy.

"Daunet, o haklı," diye onayladı Nirato. "Kitibardlılar normalde ileri atılırlar ama onları hiç böyle görmemiştim. Dinlemiyorlardı."

"Neden onlara vurmadın?" Daunet'nin bakışları Meg'e kaydı.

Meg kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Daha önce hiç *kimseye* vurmadım ve onları gördün mü? Kayadan yapılmışlardı. Sophia onlara vurmaya çalışırken elini kırdı."

Lucy, "Ayrıca, olmayan işaretleri görmek için o kadar çaresizlerdi ki, muhtemelen onun yumruğunu bir tuzak olarak göreceklerdi," diye ekledi.

Daunet, "Bugün senden başka bir şey duymak istemiyorum," diye tersledi.

Meg'in odasına ulaştılar ve Nirato Lucy'yi yürümeye devam etmesi için teşvik etti, ancak yüzündeki ifadeden bundan memnun olmadığı anlaşılıyordu.

Kulak misafiri olmadıklarında Daunet gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Bakın, üzgünüm ama hayal kırıklığına uğradık ve yorulduk, tamam mı? İki günde bir hiç ara vermeden yeni bir kültüre adapte oluyoruz ve sanırım bunun dışında oldukça iyi bir iş çıkardım. Sonunda bu gece gücümüz tükendi ve biz de onlara geri çekilmelerini sağlayacak bir şey söyledik. Bunu bize karşı kullanamazsınız."

Kadın bir an için çenesini sıkarak ona baktı.

Meg onun yumuşadığını görebiliyordu. "O adamı yumrukladığımı görmek gerçekten hoşuna gider miydi? Sanırım kendimi devirmeyi başarırdım."

"Bu kadar çok içtiğine göre, kaçırmış olma ihtimalin daha yüksek." Daunet'nin dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi, sonra uzun bir iç çekti. "Bir dahaki sefere bana bunaldığını söyle. Kendi başına yapamayacağını düşünseydim senin için devreye girebilirdim."

Rahatlayan omuzları nefes verirken gevşedi. "Sana söyledim! Sana o bakışı attım." Meg odasının kilidini çalıştırdı ve içeri girdi.

"Bakış mı? Ne bakışı?"

"Bilirsin işte. "*Yardım* edin" diyen kız kodu bakışı. *Gerçekten rahatsızım ve gelip beni kurtarmana ihtiyacım var.*"

Daunet'nin başı hafifçe geriye gitti. "Bana hiç böyle bakmamıştın."

"Oh, evet, yaptım." Meg güldü. "Hatırladın mı?" Daha önce hem Daunet'ye hem de Lucy'ye gönderdiği vahşi gözlü sözsüz mesajı taklit etti.

"Bu mu?" Daunet neredeyse bağıracaktı. "Bu bir şey ifade etmiyor."

"İnsan kadınlar için öyle." Meg ilk kez sessiz SOS çağrısını kullanma fırsatı bulmuştu ama Lucy bunu hiç sorun etmeden anlamıştı.

Daunet ona el salladı. "Sabah görüşürüz." Ama Meg onun odasına doğru yürümediğini fark etti.

"Peki nereye gidiyoruz?"

Daunet dönmeden cevap verdi: "Başka hiçbir insanın gözlerini normalden biraz daha fazla açmadığından emin olacağım."

"Uh-huh. Tabii. Tara'ya selamımı söyle."

Bölüm 7

Saatlerce. Onu saatler farkla kaçırmıştı. Maxu çelik ve taş kapıları kırarak açtı ve eşinin yarı gömülü binasına doğru merdivenlerden aşağı indi. barındırılıyordu. Geçen hafta boyunca hayatı bu olmuştu. Yüzü olmayan bir kadının peşinden koşuyor ve biraz geç kalıyordu.

Bu tur durağının yeri çevre şehirlere sızdırıldığı için, onu ortadan kaybolmadan önce yakalayabilecek kadar şanslı olabileceğini düşündü ama hayır. Şimdi onun için geriye kalan tek şey
odasında bulabildiği kanıtlar. Kadının kokusuyla nabzı yükselirken adımları hızlandı. Meyhanedeki konuşmaları dinleyerek kızın hangi binada kaldığını öğrenmişti ama hangi odada kaldığını bulmak için daha fazla yönlendirmeye ihtiyacı yoktu. Göğsündeki gıcırdayan basınç onu metal bir kapıya götürdü ve ikinci kez düşünmeden ıssız koridora baktı ve kilidi açmaya başladı.

Kapının güvenliğini değerlendirirken nefesleri eşitlendi. Bu onu her zaman sakinleştirmişti. Böyle bir göreve odaklanmak. Bir bulmacayı her çözdüğünde aldığı serotonin, egosunu besliyor ve ona kim olduğunu hatırlatıyordu. İstediği şeyin önünde hiçbir şeyin durmasına izin vermeyen bir erkek. Sauven'deki bir yan sehpada bulduğu Meg'in elinin izini çıkardı - girdiği ve henüz temizlenmemiş olan diğer tek oda.

Yerinden çıkan mekanik kilitlerin vızıltısı duyulduğunda, o laboratuvara sızmak ve eşinin avucuna kullanılabilir bir kopya basmak için birkaç saatlik seyahat süresini feda etmeye karar verdiği için kendine teşekkür etti.

Karanlık odanın içine süzüldü ve hareketsiz kaldı. Kadın her yerdeydi. Kokusu, hareketlerinin hayaleti. Bakışlarını odanın içinde gezdirerek her yüzeye dağılmış yarısı boş içkileri, yatağın buruşuk çarşaflarını ve tavanda sönük ışıkların yanında yüzen fazladan ses kürelerini inceledi.

Sauven'de olduğu gibi, ses küreleri normalden daha boldu. Bir değil iki, muhtemelen daha fazla şehirde ek küreler talep ettiğine göre, yüksek sesle her neyse onu dinleme konusunda kararlı olmalıydı. Kaşları çatıldı. Ne dinlemişti?

Şansını deneyerek, baskılı avucunu kapının yanındaki kumandalara vurdu ve emretti. "Tekrarla."

Bir an için hiçbir şey olmadı ve Maxu sistemin hafızasını çoktan temizlemiş olması gerektiğini düşündü, ama sonra odada yumuşak bir nota yükseldi. Müzik. Müziği severdi.

Maxu genellikle müzik çalmazdı, onun yerine sessizliği tercih ederdi. Evde. Müzik çalarsa yolculuk alarmının sesini nasıl duyacaktı? Ama telli çalgının yumuşak ama dramatik notaları Meg'i tanıdığından beri göğsünde hissettiği ağrıyla uyum içindeydi.

Kısa süre önce kendini sarmaladığı battaniyelerin üzerine uzandı ve gözlerini kapattı. Göğsündeki zonklama dayanılmaz bir hal alınca yastığını yumrukladı, yüzünü yastığa gömdü ve benekler görene kadar içine çekti. Bağırsakları sıkıştı, ama onun peşinden koşarken yaşadığı her zamanki mide bulantısıyla değil.

Bu farklıydı. Ona en yakın olduğu andı ve vücudu bunu biliyordu. Maxu yastığı yırtıp atmak mı yoksa acı dinene kadar göğsüne bastırmak mı istediğine karar veremedi. Sanki vücudu kıvılcım saçıyordu. Sahip olduğu tüm güçlü duygular içinden geçiyordu.

Onu bulması gerekiyordu. Ona sahip çıkması gerekiyordu.

Maxu sırt üstü döndü ve gözlerini tavana dikti. Bir süre daha burada kalacaktı. Belki böyle yaparsa kızın kokusu onu takip eder ve onu kollarına aldığını hayal edebilirdi. Zaten bir sonraki yerini öğrenmesi en az birkaç saat alacaktı.

Köpüklü duşu kullanarak temizlendi, çantasından birkaç parça bir şey yedi ve sonra tekrar battaniyesine gömüldü. Daha fazla hareketsiz kalamadan beş dakika bile geçmemişti. Ayağa fırladı, odada volta atmaya başladı ve sanal turlarını gerçekleştirdi.

Maxu bağlantılarının her birini bilgi kırıntıları için araştırdı. Üç kruvazörden herhangi biri görülmüş müydü? Herhangi bir şehirden herhangi bir fısıltı?
Hiçbir şey yok. Üzerine titreyeceği bir resim bile yok.

Kruvazörlerin, metalik yüzeyleri gökyüzünde kaybolacak kadar yüksekte uçma lisansları vardı ve anlayabildiği kadarıyla, duracaklarını bilen şehirler ziyaretin ne zaman gerçekleşeceğini bile bilmiyorlardı -Muhtemelen onun gibilerin insanların izini sürmesini engellemek için. İşe yarıyordu.

Bir sonraki durağının neresi olacağını öğrenmek yerine, onun hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenerek zamanını en üst düzeye çıkardı. Her şehirde, yerel halkı ve insanlarla vakit geçirmiş olan herkesi sorgulamaya özen gösterdi. İnsanlarla vakit geçiren her bir kişiyi parçalamamak için kendine çok hakim olması gerekiyordu.
Meg'in tarifine uyan bir insanı, birçoğuyla tatlı tatlı flört eden parlak, güzel bir şey olarak tarif etti.

Maxu henüz Kitibardlıları Meg hakkında sorgulamamıştı ve bunu düşünmek bile onu öfkelendiriyordu. Çiftleştiğini bilmiyor, diye hatırlattı kendi kendine, sürekli dişlerini gıcırdatmasının bir sonucu olan baş ağrısı şakaklarını şişirirken.

Odanın içinde dolaşıp bulabildiği her köşeyi aradı ama her zamanki gibi geride pek bir şey bırakmamıştı. Yatağın üzerindeki tüm nevresimleri tam çekmişti ki burnuna farklı bir koku geldi. Yine o kokuydu ama *daha* farklıydı. Yerden bir yastık kaldırırken göğsünden bir mırıltı yükseldi

yüzüne. Kadının uyarılma kokusu duyularını istila ettiğinde gürleyen hırıltılar mırıltılarına karıştı.

Aleti taş gibi sertleşmiş, elleri narin bir yastığı sıkarken çantasını kaptığı gibi odadan dışarı fırladı. Dişisini bulması gerekiyordu. Şimdi.

Yakındaki meyhaneye doğru yürürken acı rüzgâr yüzünü yalayıp geçti. damarlarındaki ateşi soğutmak için hiçbir şey yapmadı. Bu kasvetli şehrin vatandaşlarını sorgulama vakti gelmişti. Bir grup Kitibardlı meyhaneden dışarı döküldü ve rahatlamak için oyulmuş bir kar parçasına doğru ilerledi. Kukuletasını yüzüne indirdi. İşe yaramayacak kadar sarhoştular ve ona tutarsız bir kelime bile söyleseler, sırf bu gerginlikten biraz kurtulmak için onları boğazlayacağından korkuyordu. Kilit altında daha fazla zaman geçiremezdi.

Daha yanından geçemeden bir erkek bağırdı: "Az önce büyük yuvarlak evden mi geldin? Orası yasak bölge." Maxu bulamaç halindeki suçlamayı duymazdan geldi. Nereden geldiği belliydi. O yönde başka hiçbir bina yoktu ve karda bıraktığı derin izler
yeterince kanıt var.

Yürümeye devam etti ama erkek geri geri giderek ona yetişti ve kolundan yakaladı. Maxu dönerek yumruğunu erkeğin suratına indirdi ve yere yığılmasını izlerken yüzünde bir sırıtma belirdi. Yüzü gökyüzüne doğru eğildi ve rahat bir nefes aldı. Bu iyi hissettirdi.

Tam dönüp yoluna devam edecekti ki başka bir erkek konuştu. "O insanla çiftleştin mi?"

Zaman durdu. Göğsündeki çantasının kayışı nefes alışıyla birlikte gerildi. Olduğu yerde yavaşça dönerken botlarının altındaki buz ve kar kazındı.

"İzler sende var," dedi erkek, sol elinde hâlâ yastığı tutan Maxu'nun parmaklarına bakarak.

Bunu rüya mı görüyordu? Eşi olan başka bir insan olmalıydı çünkü çok yanılmıyorsa Meg'in ondan haberi yoktu.

"Detaylandır." Maxu'nun ses tonu, çatık kaşlı Kitibardlı erkeğin bile başını çevirmesine neden olacak kadar acıydı.

"İnsanlardan biri dün gece akrabalarımdan birkaçıyla olay çıkardı. Haber yayıldı. İnsan, erkeğinin onu sadece ilk başta tanıdığını söyledi, ama sana benzeyen birini tarif etti. Siyah saçların. Yapınız. İşaretlerin o gittikten sonra mı geldi?"

Onu tarif etmiş miydi? Maxu'nun aklı karıştı. Meg onun çiftleştiğini biliyor muydu? Dişlerini sıktı ve "Neye benziyordu?" diye sormayı başardı.

"Kısa, siyah saçlı. Başı dışında her yeri kel. Solgun." Adam kaşlarını aşağı doğru indirerek Maxu'nun yüzünü inceledi. Sanki evrenin kendisi onun öfkesini dindirmeye çalışıyormuş gibi kar yağmaya başladı. Erkeğin yanaklarındaki beyaz kürke yapıştı. Pullar Maxu'nun teninde cızırdadı. "İşaretlerinin ortaya çıktığını biliyor muydu?"

O biliyor! O *küçük...* Tek kelime etmeden birkaç adım ilerledi, sonra durdu. Ne cehenneme gidiyordu? Onu bulmak zorundaydı ama bulamıyordu. *Çünkü benden saklanıyor!*

Hareket ettiğinin farkına varmadan, burnunu yastığına gömülü buldu ve sanki eşinin hayaleti ona bir kontrol hissi verebilirmiş gibi içine çekti. Ama vermedi.

İşkence. Haftalardır işkence görüyordu ve kadın bunu biliyordu.

Yumrukları titriyordu. "Bundan sonra nereye gideceklerini biliyorum."

Sanki çok uzaklardan
Erkek sesi ona ulaştı.

Yüzünde mizahsız bir gülümseme belirdi. Kadın bir hata yapmıştı ve adam ona aynı şekilde işkence etmek için sabırsızlanıyordu.

Bölüm 8

Camille ve Meg iki muhteşem Vondalalı erkekle birlikte yüzen bir masada oturuyorlardı ama Meg dikkatinin omzunun üzerinden kaymasını engelleyemiyordu. Daunet duvara yaslanırken ona sırıttı. Meg kaşlarını çattı.

Görünüşe göre Daunet ve Gamso -ki onlar da Lucy ve Meg'in evlilikle ilgili yalanlarından rahatsız olmuşlardı- her şeyi anlatmayı kendilerine görev edinmişlerdi.
Her iki kadınla da ilgilenen tarafa çiftleştiklerini söylemek. Yalan söyledikleri için onları aynı yalanı söyleyerek cezalandırmak. İkiyüzlülük mü? Evet. Etkili mi? Kuşkusuz.

Meg dün bir adamdan neredeyse onu odasına davet edecek kadar etkilenmişti ama sonra Daunet, Meg'in arkadaşının ona ulaşmaya çalıştığını gelişigüzel bir şekilde duyurmuştu. Konuştuğu adam o kadar şaşırmıştı ki, koşarak uzaklaşmadan önce Meg'e doğru tiksinti dolu bir bakış fırlatacak zamanı ancak bulabilmişti.

Silahlı muhafızı horoz engellemenin ne olduğunu sadece birkaç gün önce öğrenmişti ve yine de bu konuda ustalaşmıştı.

Meg önündeki adama yeniden odaklandı. Lacivert bir ten, kare bir çene ve saç yerine kafa derisinin üzerinde uzanan karmaşık dövmeler. Adam ona sırıttı, dişleri ışıltılı mor gözleriyle birlikte parlıyordu.

"Gözlerin gerçekten *çok* güzel," diye tekrarladı. Clecanian'lar arasında pek çok farklılık olduğunu fark etmişti, ama bir şey vardı ki özellikle de ezbere pohpohlanma tutkusuydu. İlk başlarda, övgülerin bitmesini hiç istemeyerek bunun tadını çıkarmıştı. Ama kırkıncı kez gözlerine belli belirsiz iltifat edildikten ve aynı övgüleri duyduktan sonra Odadaki diğer tüm kadınlara söylenen bu sözler çekiciliğini yitirmişti. İltifatlar ona özel değildi, daha çok "günaydın" ya da "iyi günler" gibi nezaket gösterileriydi. Kibar ama sığ.

Camille'in karşısındaki adam sanki onun düşüncelerini yansıtıyormuş gibi daha da yaklaşarak, "Evet, seninki de sadece en güzel çiçeklerde gördüğüm bir renk tonu," dedi.

Camille gözlerini devirdi ve gülümsedi. "Gerçekten mi? Bunu duydun mu Meg? Görünüşe göre en sevdiği çiçek rengi kahverengi." İki adam birbirlerine şaşkın şaşkın bakarken Meg kıkırdadı.

Yine de ne Camille ne de Meg itilmişti. Adamlar tatlıydı ve kendilerine öğretildiği şekilde flört ediyorlardı. Yöntemlerinin insanlar üzerinde tam olarak işe yaramaması onların suçu değildi.

"Daha sıkı dene." Camille öne doğru eğildi ve karşısındaki adama biraz da meydan okuyan alaycı bir gülümseme fırlattı. "Bana daha önce hiç duymadığım bir şey söyle."

Meg'in talibi Bantio dinledi ve o da eşsiz bir iltifat düşünmeye çalışırken bakışları uzaklaştı.

Camille'in adamı -Rikad, diye düşündü Meg- onun meydan okuması karşısında doğruldu. Büyüleyici, pratik gülümsemelerinden farklı, gerçek bir sırıtış yüzüne yayıldı ve Camille'i yenilenmiş bir ilgiyle inceliyor gibiydi.

"Bu öğleden sonraki görüşmeniz sırasında Dünya canavarlarıyla çalıştığınızdan bahsederken gamzelerinizin ortaya çıkışını izlemek hoşuma gitti. Daha da derinleşmeleri için sizi nasıl gülümsetebileceğimi merak ediyorum."

Bunun üzerine Camille'in sırıtışı genişledi, gamzeleri

belirginleşti. "Muhteşem," diye nefes aldı Rikad.

Camille çenesini elinin üzerine koyarak, "Tamam, dikkatimi çektin," dedi.

"Sana bahsettiğim çiçeği göstereyim mi?" Büyük bir avuç içini ona doğru kaldırdı.

Camille Meg'e baktı ve "İyi misin?" diye fısıldadı.

"Harika." Meg sırıtarak karşılık verdi ve hevesli Rikad'ın ayağa fırlayışını izledi.

"Siz dişlerinizi özel bir şey için kullanıyor musunuz?" Meg içkisinden bir yudum daha alırken Bantio'ya sordu.

Gözleri Camille ve Rikad'ın geri çekilen sırtlarına takıldı. "Ha?"

Üç katlı bir etkinlik alanının en üst katında oturuyorlardı. Burası tam olarak bir restoran, bar ya da kulüp değildi, ancak yiyecek ve içecekler
Yukarıda yüzen ses kürelerinden mevcut ve ritmik bir müzik yayılıyordu. Vondale insanları izleyen bir şehirdi ve bu alan tam da bunun için tasarlanmış gibi görünüyordu.

Alttaki iki kat kuş kafesi benzeri yapılarla doluydu.
zarif gömme koltuklar ve özel olarak tasarlanmış ışıklandırmaya sahipti. İki kat boyunca asılı durdular ve partinin şık katılımcıları aydınlatma ve konuma göre yerlerini seçtiler. En abartılı kıyafetlere sahip olanlar, her açıdan görülebilecekleri merkeze yakın odaları seçtiler.
İnsanların yürüyebileceği ve onlarla hiç konuşmadan herkesi hayranlıkla izleyebileceği, tüm muhafazaları çevreleyen küçük yollar bile vardı.

Meg bu üst katta oturmak istemişti çünkü burası açık bir alandı. Kendisi de dahil olmak üzere herkes hâlâ aval aval birbirine bakıyordu ama bu sessiz kata serpiştirilmiş yüzen masa ve sandalyeler Meg'in kendini biraz daha rahat ve vitrindeki bir insan gibi hissetmemesini sağladı.

"Dişlerin. İşe yarıyorlar mı?" Meg cevabı zaten biliyordu ama tanıştığı herkesin onun kültürleri hakkında ne kadar çok şey öğrendiğini takdir etmediğini fark etmişti. Yabancı bilgilerle gözlerini kamaştırabilecekleri bilgisiz bir Dördüncü Sınıf gezegen insanı fikrini tercih ediyor gibiydiler. Meg

bir şeyleri bilmiyormuş gibi davranmayı pek umursamıyordu. En azından bu ona konuşacak konular veriyordu.

Bantio gülümsedi ve halkının dişlerini nasıl kullandığını hararetli bir şekilde anlatmaya başladı. Yarı yarıya dinledi. Müzik değişmişti ve yardım edemedi ama bir tür müzik tarafından yaratılan ilginç ritme konsantre oldu.
bilmediği vurmalı bir enstrüman çalıyordu. Sözünü kesiyormuş ya da ilgisizmiş gibi hissetmediğinde, daha sonra dinleyebilmek için bu şarkının adını sormak zorunda kalacaktı.

Meg Clecanian müziğini seviyordu ama yine de şarkı listelerini özlemekten kendini alamıyordu. Bu gezegende müzik çoğunlukla enstrümantaldi ve şarkı söylendiğinde de arka plandaki melodi yumuşaktı ya da hiç yoktu. Pek çok yerde bu durum
Şarkı ve enstrümantal müziği birleştirmek, her ikisinin de etkisini arttırmak yerine azaltmıştır.

Aşağıdan gelen gürültülü bir ses hem onun hem de Bantio'nun sıçramasına neden oldu. Döner merdivenden aşağı bakmak için boynunu büktü ama hiçbir şey göremedi.

Bantio sandalyesini dizleri birbirine değene kadar öne çekti. "Sana gösterebilirim," diye homurdandı, açık mor bakışları ısınıyordu.

Adamın neden bahsettiğini hatırlaması bir anını aldı. *Dişler. Doğru...oh*.

Bantio ile konuşurken hissettiği hafif can sıkıntısına rağmen, kalbi göğsünde gümbürdüyor ve karnına bir sıcaklık yayılıyordu.

Bir parçası, "*Bu adam mı?"* diye düşündü. *Gerçekten mi?*

Adam muhteşemdi ama çok daha karizmatik ve nazik olan pek çok muhteşem erkekle tanışmıştı. Verdiği tepki ne kadar beklenmedik olsa da, sonunda *bir şeyler* hissettiği için mutluydu.

İşte bu kadar. Başka bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu

göreceğim. Titrek bir nefes aldı. "Evet. Bunu isterim."

"Oh, Meg. Sana söylemeyi unuttum-"

Meg, Daunet'nin söylemek için arkasından yaklaştığı şeyi söylemesini engellemek için neredeyse sandalyesinden düşüyordu. "Lanet olsun! Yapma! Sana üzgün olduğumu söyledim."

Daunet yüzüne şaşkın bir ifade yerleştirmişti. "Ben de tam size eşinizin aradığını hatırlatacaktım." Muhafızı hiç umursamadan kaçarcasına uzaklaştı.

Meg'in göz kapakları kapandı ve burnundan yavaş bir nefes verdi. Arkasını döndüğünde Bantio bir metre uzağa sıçramış ve suçlayıcı gözlerle ona bakıyordu.

"Bir eşin var mı?"

Alt kattan bir başka gürültü ve birkaç hararetli bağırış yankılandı. Kim kavga ediyordu ve onları harekete geçiren neydi?

"Hayır. Şaka yapıyor. Benim bir eşim yok."

Adam gözlerini ona dikti. "Neden bu konuda şaka yapsın ki?" diye sordu.

"Çünkü istediği kızı yatağa atamıyor ve acısını benden çıkarıyor," diye bağırdı Meg, Daunet'nin odanın öbür ucundan duyabileceği kadar yüksek sesle.

Bantio omzunun üzerinden bakarken aşağıdan derin bir feryat yankılandı.

Meg ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. Daunet'nin aptalca intikamının kurbanı olmaktan karnında bir heyecan seğirmesine neden olan tek adama izin verecekse lanet olsun. Bantio'nun elini sıktı ve Bantio'nun dikkati tekrar ona kaydı. "Söz veriyorum, benim bir eşim yok."

"Sen!" Derin bir ses kalabalık alanda yankılanarak cam ve metal duvarlardan yansıyınca hem Bantio hem de o sıçradı.

Koyu renk saçlı, siyah gözlü ve ölümcül bir ifadeye sahip bir adam döner merdivenin tepesinde duruyordu, bacaklarını iki yana açmış, ellerini yumruk yapmıştı.

Kahretsin, "sen" olmadığına sevinmişti. Eğer bu adamın şişkin sert kaslarının bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, o kişi çok tatsız bir gün geçirmek üzereydi.

Meg omzunun üzerinden bakarak kimin öldürülmek üzere olduğunu anlamaya çalıştı. Kaçmaya çalışan kimseyi görmeyince arkasına baktı.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu, Bantio'nun eli avucundan kaydı. Öfkeli adamın gözbebeklerini göremiyordu ama bir şekilde onun bakışlarını üzerinde hissediyordu. Balkondan iki muhafız aşağıda aniden sırtına çarptı. Çırpınmak yerine sadece bir adım öne doğru tökezledi. Önce sola, sonra sağa doğru hareket etti ve dile getirmeye kıyamadığı bir teoriyi test etti. Adamın yüzü onun ilerleyişini takip ederek döndü. *Kahretsin.*

Meg yavaşça geriye doğru süründü, bir sandalyeye çarpınca küfretti. Daunet bir bıçak çekerek odanın kenarında belirdi, ancak gözleri bir şeye kilitlenince hareketleri yavaşladı ve genişledi.

"Eşin olmadığını söylemiştin," diye bağırdı Bantio, bir muhafızı sinek gibi kolundan fırlatıp atan siyah saçlı adama doğru avuçlarını kaldırarak. Diğer muhafız merdivenlerden aşağı yuvarlanırken, adam ulaşamayacağı bir yerde dönerek göğsüne bir çizme indirdi.

Meg'e doğru koştu, uçan masalardan kaçtı ve mobilyaları bir sıçrayışta temizledi. Şok, herkes gibi yoldan fırlaması gerekirken ayaklarını yerinde sabit tuttu.

Vahşi adam yaklaştı ve o da gözlerini kapadı. *Böyle ölüyor olamam.*

Ona bir tren gibi çarptı ve ciğerlerindeki *nefesi* bir anda kesti. Kollarının iki çelik bandı kadının ortasına kilitlendi ve onu göz hizasının üzerine kaldırdı. Yüzü, adamın kolunun kıvrımında kaybolduğunda, kadın hâlâ aldığı nefesi içine çekmeye çalışıyordu.
boynunu. O kadar derin bir nefes aldı ki, genişleyen göğsü kadının ezilmiş ciğerlerinden son bir hırıltı çıkmasına neden oldu.

Etrafındaki dünya hareketsizdi, herkes yardım etmek yerine onlara doğru bakıyordu. Adam burnunu ve ayrık dudaklarını kadının boğazında, saçında, kulağında gezdirmeye başladı ve manik bakışları kalabalığın içindeki Daunet'ye takıldı. "Bana yardım et," diye soluk soluğa bağırdı.

Daunet gözlerini kırpıştırdı, sonra yaklaşırken diğer muhafızlara takip etmelerini işaret etti.

Ne haltlar dönüyordu burada? Meg kollarını oynatmaya çalıştı ama kolları adamın iri pazularının altında yanlarına kaynaklanmıştı. Sıcak ve ıslak dili kulağının altındaki bir noktayı okşadı ve Meg ürperdi. Adamın cevap niteliğindeki mırıltısı karnında kıvılcımlara yol açtı ve Meg birden kalçasına bastıran sert çıkıntının farkına vardı.

"Maxu?" Daunet birkaç adım öteden seslendi.

Adamın vücudu bir anda gerildi.

"Bu deliyi tanıyor musun?" Meg nefes almak için mücadele ederken öksürdü. Görüşünde lekeler dans ediyordu. "Bu yüzden mi hepiniz orada dikilip duruyorsunuz?"

Adam kızın soluk soluğa söylediği sözler üzerine elini gevşetti ve kızın gözlerinin içine bakabilecek kadar geri çekildi. Hayatında gördüğü en güzel deniz köpüğü yeşili gözler ona bakıyordu. Adam tutuşunu gevşetmiş olsa da Meg nefesinin hâlâ boğazında düğümlendiğini fark etti.

Dağınık siyah saçları çenesini örtüyor ve kulaklarının etrafında düğümleniyordu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve koyu halkalarla doluydu ama Meg'in nabzı

yine de hızlandı. Çarpıcıydı, güzeldi... Tehlikeliydi.

"Eşini tanımıyor musun?" diye sert bir fısıltıyla homurdandı. Bakışları daraldı, dudağı sanki ona kızgınmış gibi suçlayıcı bir şekilde kıvrıldı.

Meg zorlukla yutkunduktan sonra, "Kafamı karıştırmış olmalısın," dedi. "Benim bir eşim yok."

Konuştuğunda bakışları kızın ağzında kaldı. "Benimle oyun oynama, dişi."

"Maxu, onu yere bırak ve bu işi halledelim."

Adam -Maxu- Daunet'ye doğru döndüğünde Meg'in başı ve sarkan bacakları rüzgârda bir bez bebek gibi savruldu. "O benim, Daunet. İşaretlerimi görüyorsun."

Meg, Maxu'nun hareketleri karşısında şaşırmış, hatta korkmuştu ama Maxu'nun sözlerindeki saf sahiplenme tonunu duyunca öfkesi alevlendi ve İçgüdüsel.

"Ama... o değil..." Daunet'nin sözleri zayıftı, bu da Meg'in öfkesini daha da artırdı.

Tüm enerjisiyle mücadele etmeye, tekmelemeye ve dişlerini göstermeye başladı. Adam sadece onun bakışlarını karşıladı ve kaşlarını kaldırdı.

"Ben kimseye ait değilim, pislik. Koy. Beni. İndir."

Maxu'nun dudaklarının köşesi, onun güçlü tutuşu altında bir titreşimden biraz daha fazlasıyla sonuçlanan mücadelesi karşısında yukarı kıvrıldı. "Biliyor musun küçük dostum, beni Tremanta'da terk ettiğinden beri seni hayal ediyorum."

"Seni terk mi etti? Sen ne-"

"Ve," diye devam etti, sesini onunkinin üzerine yükselterek, "içinde biraz ateş olduğunu gördüğüme sevindim." Kollarından birini çekti, ama diğeri yerinde kaldı, bir şekilde onu eskisi gibi hareketsiz bir şekilde kendisine bastırdı. Elini kızın yüzüne doğru tuttu ve kız sustu. Parlak mavi izler adamın elini çevreliyordu.

bilekleri ve parmaklarının etrafında kıvrıldı. Meg'in boğazı, adamın parmak eklemlerindeki girdap gibi dönen mavi izlerin altındaki kırık, kanlı deriyi görünce kurudu. "Ama hata yapma, sen benimsin."

Kırmızı, görüşünü işgal etti. Onun buyurgan ses tonu, sahiplenici tutuşu -ve onu daha da öfkelendiren şey, onun buyurgan ses tonu ve sahiplenici tutuşunun bir sonucu olarak seksinde hafifleyen sıcaklıktı. O eski haline geri dönmeyecekti.

Tuzağa düşmüş. Bir daha asla.

Adamın eli hâlâ yüzünün önünde bükülüydü ve kadın izlere ters ters baktı. Sırıtışı genişledi ve onu vahşileştirdi. Ne olduğunu anlamadan önce Bunu yaparken ileri atıldı ve dişlerini adamın serçe parmağının altındaki etli bölgeye kan tadı alana kadar batırdı.

Bölüm 9

"Şimdi hepimiz sakinleştiğimize göre-" Meg odanın uzak köşesinden koklayınca erkek memur omzunun üzerinden baktı.

Dört Vondalese subayı ve Daunet, şu an için ona dokunmamayı kabul etmiş olsa da Maxu ile eşinin arasına girmişlerdi. Eğer gerçekten ona ulaşmayı amaçlıyorsa onu durduramazlardı ama ona dokunmak, onu koklamak, tadına bakmak içindeki çiftleşme içgüdülerini yatıştırmıştı. Ve her halükarda, güzel eşi ona ateş püskürmeye hazırdı. Bazı işbirlikleri onun ölümü olmayacaktı. Şimdilik.

Odanın diğer ucundaki Meg, esnek kalçasını bir bacağının üzerinden geçirdi ve burnu havada, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde tavana bakmaya devam etti.

Kahretsin, o kalçaları birbirinden ayırmak istiyordu. Yumruklarını sıktı ve sağ elinden gelen acı nabzına içten içe sırıttı. Onu ısırmak için sabırsızlanıyordu.

"Maxu, Meg'in eşin olduğunu mu iddia ediyorsun?" dedi erkek, aralarında bakışlar fırlatırken. Diğer muhafızlar da üstleri konuşurken sessizce oturup aynı şeyi yaptılar. Zavallı erkek de odadaki herkes gibi şaşkın görünüyordu. Yetkililerin, çiftleşmiş bir dişiyi, diğer dişilerden uzak tutması düşünülemezdi.
Dişleriyle eşinin boğazını parçaladı, ama burada oturuyorlardı. "O

benim. Onu Tremanta'da tanıdım."

Memur başını salladı, sonra Meg'e kaçamak bir bakış attı.

Ona kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Neden ona bunu sorup duruyorsun, sonra da bana sanki mesele hallolmuş gibi bakıyorsun? Doğru olduğunu iddia etmesi doğru olduğu anlamına gelmez."

Başını tekrar başka yöne çevirdi ve bacağı zıpladı.

Söyledikleri doğruydu. Memurların tek yaptığı, Maxu'nun çiftleşme konusunda yalan söyleyip söylemediğini tekrar tekrar sormak ve Meg'in cevabını kabul etmemesi üzerine ne yapacaklarını şaşırmaktı. Onu tanımış olması bir mucizeydi,
Bu gezegendeki herkesin dilediği ve geri alınamayacak bir şeydi. Onun geri püskürtülmesi Vondalese otoritesinin tüm kıdemli üyelerini şaşkına çevirdi.

"Hiçbir şey yapmayacaklar, tatlım. Eş olmak kutsaldır ve beni bildiğin halde geride bırakmış olman sana hiçbir iyilik yapmaz." Sözleri keskinlikle kesildi ve odadaki mırıltı Maxu'ya orada bulunan tüm Clecanian'ların onun tarafında olduğunu söyledi.

Göz kamaştırıcı mavi gözlerini ona dikti. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Seni hayatımda daha önce hiç görmediğimi söyledim."

"Kitibard'ın iyi insanları böyle söylemiyor." Dudakları aralandı ve boğazı sallanarak adamın ağzının sulanmasına neden oldu. Boynunun narin kıvrımının tadı kokusundan daha güzeldi. Sesi normalden biraz daha kısık bir şekilde devam etti: "Oradaki bir erkeğe çiftleştiğinizi söylemişsin. Beni ona o kadar iyi tarif etmişsin ki, ben seni ararken akrabaları beni tanıdı."

Meg ona bön bön baktı. "Hayır... Ben yapmadım... Bu değildi. Senden haberim yoktu."

"Yalan söyledi," dedi Daunet, sessiz ve normalden biraz daha solgun bir haldeyken, nihayet o ana kadar oturduğu köşeden çıktı. "Kültürel bir yanlış anlaşılma vardı ve ilgilenen birkaç erkeğin ilgisini kaybetmesini sağlamak için bir yalan uydurması gerektiğini hissetti. Tüm yolculuk boyunca onunla birlikteydim ve Meg'i tanıyorum.
Senin varlığından haberi yoktu."

"Teşekkür ederim!" Meg önce Daunet'yi sonra da memurları işaret ederek ağzından kaçırdı.

Zafer, az önceki şaşkınlığının tüm izlerini sildi ve Maxu'ya bir

Kendini beğenmiş bir sırıtış. Onun karşılık verdiği sırıtış vahşiydi ve söylenmemiş vaatlerle doluydu. Kaşları çatıldı ve ayağı tekrar zıplamaya başladı.

Sessiz bakışmalarını bozmayı reddetti, ama bunu istediğini söyleyebilirdi. Bu cesaret gösterisi karşısında içi titredi. Bakışlarını kızdan ayırmadı, kız dik dik bakarken alt dudağının inatçı duruşu aletini ısıttı Bu sessiz irade savaşını kaybetmek istemeyerek geri çekildi.

"Yani," diye başladı baş subay, "Maxu onu Tremanta'da tanıdı ve sen, Meg, onun seni tanıdığını bilmiyor muydun? Yine de bir eşin olduğu konusunda yalan söylemek için harekete geçtin ve Maxu'ya benzeyen bir erkeği tarif ettin?"

"Doğru," dedi dudaklarını büzerek.

"Vay canına. Daha varlığından bile haberdar olmadan onu tanıyormuşsun. Sen Onu o kadar iyi tarif ettiniz ki, diğerleri onu sadece sözlerinizden tanıdı. Tanrıça hepimizi sizin kutsandığınız gibi kutsasın." Odada nefesler tutuldu ve dualar mırıldanıldı.

"Doğru. Bekle! Ne?" Meg'in yüzü düştü ve başı döndü. "Hayır! Söylediğim şey bu değil. Ona benzer bir adam tarif ettim ama o değil. Bu sadece bir tesadüftü."

Maxu yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Haklıydılar. Onu tanıdığını bilmese bile, beyninde uzun süredir gömülü olan bir şey onu tanımıştı.

"Özür dilerim. Yapabileceğimiz bir şey yok. O senin eşin. Onu senden uzak tutmamız mümkün değil. Bu ikiniz için de zalimlik olur." Muhafız Meg'e doğru rahatlatıcı bir el uzattı ve Maxu ona hırladı. Erkek hemen Maxu'ya doğru özür dileyen bir bakış atarak geri çekildi.

Arkadaşının yüzündeki mutlak öfkeden bu kadar zevk almaması gerekiyordu ama elinde değildi. Geçmişte acı çekmişti

İki buçuk hafta ve bundan kaçış yolu olmadığını ne kadar çabuk anlarsa o kadar iyi.

Daunet ona yaklaştı, çömeldi ve Maxu'nun tam olarak algılayamadığı bir fısıltıyla konuşmaya başladı. Eşinin yumuşak teni alnında ve göğsünde pembeleşmişti.

"Hayır!" Aniden oturduğu yerden fırladı. Daunet de ayağa kalktı ve parmaklarıyla burun kemiğini sıktı.

Maxu'nun bacakları gerildi. *Koş, küçük dostum. Seni kovalamamı sağla.*

"Herkes dışarı. Onları bir dakika yalnız bırakın." Daunet Maxu'nun üzerine yürüdü. "Terbiyeli ol. Onunla bir eş gibi konuş."

Maxu kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu ama hiçbir şey söylemedi. Eğer bu dişi, eşiyle yalnız kalmasını sağlarsa, tartışmayacaktı ama onunla bir eş gibi konuşmayacağından da emindi.
kabul edilmek için umutsuz yalvarışlar. Asla.

Memurlar köşede kaynayan insanla ilgilenmeden odadan çıktılar.

"Beş dakika içinde size eşlik edeceğim. Ona bir şans verin," diye yalvardı Daunet yumuşak bir sesle.

Meg'in dişleri birbirine çarptı. İnatla sessiz kaldı.

Daunet kapıyı kapattığında Meg'in bakışları önündeki duvarda sabit kaldı.

"Beni rüyanda mı gördün, Vahpti? Beni bu kadar iyi tarif edebilmenin yolu bu mu?" Maxu yavaşça oturduğu yerden kalktı.

"Kendini övme-" Ona gözlerini devirerek döndü, sonra yavaş hareketlerini fark edince durakladı. "Dur. Orada kal."

Masanın etrafında döndü. "Çünkü rüyamda seni gördüm."

Bu onun dikkatini çekti. Adam bir adım daha yaklaşırken onu dikkatle izledi. "Yalan söylüyorsun."

"Elbette sadece arkanı görebildim. Sadece o gün Tremanta'da gördüklerimi." Maxu masaya yaslandı ve bir bileğini diğerinin üzerine bağladı. Bakışlarını kızın vücudunda gezdirmek için acele etmedi, kalçalarının ve göğüslerinin kabarıklığını gördükçe kanını istila eden sıcaklığı saklamadı. Tahmin ettiğinden daha dolgundu. Mükemmeldi.

Tüm ruhu ve duyguları, şimdiye kadar gördüğü en tatlı bedende toplanmıştı. Göğsünü renklendiren öfke kızarıklığı, adamın bariz bakışları karşısında yanaklarına doğru aktı.

"Eşyalarını toplayayım mı?"

"Eşyalarımı mı?" diye

papağan gibi tekrarladı.

"Birkaç saat içinde size yeni yatak odanızı gösterebilirim." Bu
Onu ne kadar çabuk kendi alanına sokarsa, o kadar çabuk ona boyun eğecekti. Sadece sabra ihtiyacı vardı, bu da her zaman eksikliğini duyduğu bir şeydi. "Evimizi seveceğinden eminim."

"Hayır!" İnanılmaz bir kahkaha odaya yayıldı ve adamın sinirlerini yükseltti. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum." Kalın koyu kirpikleri dalgalandı, gözleri genişledi ve görmez oldu, "Bu olamaz" diye fısıldadı.

Masayı itti. Kadın fark etti ve bir adım geri kaçtı. Maxu yaklaşmamak için tüm iradesini kullandı.

"Dur," diye bağırdı, adam çoktan durmuş olsa da. "Bu bir daha olmayacak. Kendime bir hayat kurdum. Bu benim işim. Önemli bir iş! Bir işim var.
Planım. Dünyayı gezeceğim, insanlarla, erkeklerle tanışacağım, hiç yaşamadığım bir hayatı yaşayacağım.
-"

Bunun üzerine göğsünden bir hırıltı yükseldi. "Başka erkek yok."

Meg ona sadece ters ters baktı ve sanki o hiçbir şey söylememiş gibi devam etti. "Ve şimdi sırf omzunda bir çip olan saldırgan, kontrolcü bir pislik gelip bana *onun olduğumu* söyledi diye, sadece iyi olmam gerekiyor İstediğim her şeyden vazgeçmek mi?" Bir elini kısa saçlarında gezdirerek kulaklarının etrafına yapışmasına neden oldu. "Hayatımın geri kalanı için, daha az değil mi?" Mırıldanarak ekledi. "Hayır! Reddediyorum."

Öfkesi artık su yüzüne çıkmaya başlamıştı. Otoritelerin onu kendisinden uzak tutamayacağını bilerek kazandığı tüm güven, onun sözlerinin ağırlığı altında eriyip gitmişti. Sırf kimse onu tutamayacak diye Bu, onu kabul edeceği anlamına gelmiyordu ve midesini bulandıran çiftleşme içgüdüsü onun yakınlığına olduğu kadar kabulüne de ihtiyaç duyuyor gibiydi.

"Sana dokunduğumda hoşuna gitmişti," diye çıkıştı ona. Bu konuyu açmayacaktı, bedeninin tepkilerini bir silah olarak kullanmayacaktı ama elinde değildi. "Beni istemediğini söylüyorsun ama bacaklarının arasından yayılan koku
farklı bir resim çizdi."

O anda ağzı açık kaldı. Gözleri odanın içinde zıpladı ve ıslık çalan bir tencereye benzemeyen öfkeli bir ses çıkardı. Yakındaki bir araştırma ekranını kaydırarak adamın kafasına fırlattı. Adam tek eliyle yakaladı.

"Vücudum, menüde lor peynirli duble pastırmalı burger gördüğümde verdiği tepkinin aynısını verdi. Hoşuma gidebilir ama bu benim için sağlıklı olduğu anlamına gelmez. Sen tam da istemediğim tipte bir erkeksin." O
kapıya doğru ilerledi ve adam onun yolunu kesti.

"Bu tartışmanın bir önemi yok!" Kükredi, kadının sözleri içine işledi ve kabul etmek istediğinden daha fazla canını yaktı. "Sen benim eşimsin! Artık birbirimize aitiz."

"Ben kimseye ait değilim," diye tısladı ölümcül bir sakinlikle. "Şimdi dışarı çık, yoksa çığlık atarım ve gelip seni sürüklerler."

Arkadaşının hakkını vermek zorundaydı. Adam aralarındaki mesafeyi kapatırken o da yerinde duruyordu. Ona bakmaktan boynu ağrıyordu ama eğilmedi. Kimse için eğilmeyecekti, özellikle de bu dünyanın işleyişini anlamayı reddeden yemyeşil kıvrımlara sarılmış küçük bir ateş için.

"Reddedilen yeni çiftleşmiş bir erkeğe çok fazla gevşeklik göstereceklerini garanti ederim. Bu işaretlerin dışarıdaki insanlar için ne kadar önemli olduğunu tahmin bile edemezsin." Maxu işaretleri bir kez daha göstermek için elini kıza doğru uzattı ama kız irkildi. Sadece gözleriyle değil, sanki ona vurmasını bekliyormuş gibi tüm vücuduyla irkildi. Bu düşünceyle içinden kopan hırıltı onu geri adım attırdı ve burnuna korkunun keskin kokusu çarptı.

İstediği bu değildi. Evet, onu fethetmeyi amaçlıyordu ama korkudan değil. Ona dokunmak için elini kaldırdığında, gözeneklerinden çok farklı bir kokunun sızmasını istiyordu. Ancak o anda içinde dönen duygular çok güçlüydü. Acı, şehvet, özlem.

Koyu renk kirpiklerinin üzerinde bir ıslaklık çizgisi belirdi ve Maxu Birisi kalbini göğüs kafesinden söküp çıkarmaya çalışıyordu. Arkasını döndü, gözyaşlarını sildi ama saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak hareketini gizledi.

Bu gece onu kazanamazdı. Şu anki durumuyla olmaz. Kafasını toparlaması, mümkünse birkaç saat uyuması gerekiyordu. "Şimdilik seni yalnız bırakacağım. Bunu kabullenmen için sana biraz zaman vereceğim ama inan bana, yakında olacağım."

Kız başını kaldırmayınca dişlerini sıktı.

Yapılacak aptalca bir şeydi ama Maxu kendini durduramadı. Onu çenesinden kavradı ve bakışlarını kendisiyle buluşturmaya zorladı. İri gözlerinde korku alevlendi ve

ekşi koku burnunu bir kez daha istila etti. Meg geri çekilmeye çalıştı ama adam diğer elini Meg'in ensesinde tutarak başını yerinde tuttu. "Sert olabilirim Meg ama sana asla vurmayacağım." Kirpikleri dalgalandı, bakışları adamın gözleri arasında gidip geldi. "Asla." Adam kadının çenesini bırakıp kapıya doğru ilerlerken tekrarladı.

Daunet girişte bir duvara yaslanarak bekledi. Durakladı, gözleri yere dikilmişti ve ayaklarını kendisini götürmeye zorladığı yöne karşı içi isyan ediyordu. "Anlamasını sağla," diye homurdandı kadın muhafıza.

"Sanırım bu senin işin. Daha iyisini yap," diye cevap verdi Daunet, sesinde zerre kadar sıcaklık olmadan. El koydukları çantasını uzattı.

Maxu, parçalayabileceği bir şey bulma niyetiyle onu arakladı ve vurmaya devam etti.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi arkasından.

"Doktor." Maxu, Daunet'ye dönüp bakmadan yaralı elini kaldırdı. "Aşılarımın beni kuduz insanlara karşı koruduğundan emin olmam gerekiyor."

***

Dört saat sonra Maxu uyanık bir şekilde yatıyor ve tehditle girdiği odanın tavanına bakıyordu. Vondale konutlarının bu kanadındaki tüm odalar, insanlar ve muhafızları için ayrılmış olanlar hariç, tur grubunun güvenliği için boş bırakılmıştı. Ancak uzun süren bir tartışmanın ardından Maxu, kendisine eşinin yakınında bir odaya giriş izni vermedikleri takdirde istediği kapıyı kırıp odada kalabilirdi, onlar da buna razı olurlardı.

Bunu onun hırıltılı tehditleri yüzünden değil, ellerindeki lanet izler yüzünden yapmışlardı. Buradaki her çalışan, eşinin onu reddettiği zavallı erkeğe ya şahit olmuş ya da onun hakkında bir şeyler duymuştu. Bunun için minnettar olmalıydı.

sempati duymalarını sağladı. Ne de olsa, bu işaretler olmasaydı, davranışı onu birkaç dakika içinde hapse attırırdı. Ama onların acıyan bakışları, gözlerini oymak istemesine neden oldu.

Şimdi koridorun sonundaydı. İki kapı ötede. Binlerce kilometre de olabilirdi. Tüm vücudu onun ne kadar yakın olduğunun, odasına ne kadar kolay girip onu kollarına alabileceğinin farkındaydı. Aslında kapısına doğru o kadar çok yürümüştü ki, cilalı ahşaptaki her bir çentik ve çizik beynine kazınmıştı. Bakışları küçük masasının üzerine atılmış, onun imal edilmiş el izine takıldı. Kapısını açmak için hiç çaba harcamayacaktı.

Onu aramak için Tremanta'dan ayrıldığından beri neredeyse hiç uyumamıştı. Ateşli rüyaları ve uyanık kalma ve onun şu anki konumundan haber almak için kulaklarını dört açma kararlılığı arasında uyku en düşük önceliğe sahipti. O
Hatta bilincini açık tutmak için iğne bile yaptırmış.

Artık etkisi geçmişti, ama uyku hâlâ ondan kaçıyordu. Eşinin yanında olmamanın verdiği çılgınlık artık o kadar da kötü değildi. Onu görmüş, koklamıştı. Ama içi hâlâ her zamanki gibi burkuluyordu. O onundu, ama onun değildi. Ondan nefret ediyordu. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Maxu homurdanarak sert şiltenin üzerinde yuvarlandı ve yastığını burnuna doğru çekti. Yastığı çaldığında üzerine sinmiş olan ağır uyarılma kokusu kaybolmuştu ama aleti hâlâ bu hafif kokuyla kanla doluydu. Yastığa doğru inledi, onun geniş, etkileyici gözlerini ve yemyeşil pembe dudaklarını hayal etti. Kalın kalçalarını kavradığında parmaklarının ne kadar derine ineceğini.

Son zamanlarda lanetlenmiş varlığının her gecesinde olduğu gibi, Maxu şaftını eline aldı. Meg'i altında hayal etti, küçük dişleri yine eline batıyordu, ama bu sefer kalçaları içine girerken ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Yumruğu, sıcak döl ipleri karnını yakana kadar sikinin üzerinde pompalanırken, yüzü yastığına gömülü kaldı.

Nefes alış verişi düzleştiğinde ama aleti sert ve tatminsiz kaldığında, bir hayal kırıklığı iniltisi çıkardı.

Eli artık yeterli değildi. Avucunun sert nasırlarını değil, sikinin etrafındaki amının sıcak, kaygan kavrayışını hissetmeliydi.

Bir içkiye ihtiyacı vardı. Ya da bir sakinleştiriciye. Yavaşça, sersemlemiş bir halde ayağa kalktı.

Yorgunluk onu yakalamaya başlamıştı. Zihni hiçbir şeye birkaç saniyeden fazla odaklanamıyordu. Meg hakkındaki düşünceleri bile karmakarışıktı.

Aslında *onun* dışında ihtiyacı olan şey uykuydu.

Çantasından iki şişe mott çıkardı. Pencerenin altında duran küçük masadan bir sandalye çekerek odasından dışarı çıktı. Sandalyesini Meg'in kapısına bakan koridorun ortasına koydu, bir şişenin tepesini çevirdi ve inleyen tahtanın üzerine yığıldı.

Koridorun sonundaki parlayan kapıya kaşlarını çatarak baktı. Diğerlerinden daha fazla parlamaya nasıl cüret ederdi? Şişesinin yarısını devirirken bakışları hiç kırpışmadı.

O kapının arkasında ne yapıyor olabilir? Onu mu düşünüyordu? Muhtemelen ona lanet okuyordu. Eğer onu tanımıyorsa, onu nasıl tarif etmiş olabilirdi? Belki de sadece bir tesadüftü. Öyle bile olsa, bu en azından ona benzeyen erkekleri çekici bulduğu anlamına geliyordu. Maxu sandalyesinde kıpırdandı. Ya başka birini tarif ediyorsa?

Şişeyi dudaklarına götürdüğünde içini boşaltmış olduğunu gördü. Mott kan dolaşımına karışarak onu uykulu ve halsiz hale getirdi. Boş şişeyi yere bıraktığında kazayla diğerini devirdi. Şişe taş zeminde çınladı ve koridorda yankılandı.

Dikkati tekrar kadının kapısına yöneldi. Dışarı çıkıp
Sesi incelediniz mi? Birkaç sessiz an geçti. Hiçbir şey yoktu. Göğsünde bir gümbürtü yükseldi. Elini sandalyenin koluna atarak diğer şişeyi devirdi ve kaşlarını çatarak kadının kapısına baktı. Bunu duymuş olmalıydı. Onun olduğunu bildiği için mi dışarı çıkmayı reddediyordu?

İkinci mott şişesini dudaklarına götürdü ve Meg'in yanındaki kapı açılırken yudumladı. Daunet başını ve uyuşturucu tabancasını koridora uzattı, onu gördü ve dudaklarını büzdü. Tek kelime etmeden odasına geri döndü.

Gözleri hedefe yeniden odaklandı, görüşünün kenarları normalden daha bulanıktı. Belki de her şeyi fazla düşünüyordu. Kız onun içinde olabilirdi.
Odada derin bir uykuya dalmış, onu bir an bile düşünmemiş.

Bu fikir dudaklarından birkaç küfür dökülmesine neden oldu ama kapı dayanılmaz derecede yavaş bir hızla açıldığında boğazında düğümlendi.

Meg'in silueti kapı aralığında belirdi ve Maxu'nun nefesi göğsünde sıkıştı. İri gözleri onu hemen fark etti. Kaşlarını çattı. "Burada ne işin var? Beni rahat bırakacağını söylemiştin."

Çene hizasındaki saçları dağınıktı ve ayakları çıplaktı. Narin ayak parmaklarındaki soluk lavanta cilasının görüntüsünden omuzlarına zevk sızdı. Yumuşak bir Vondalese uyku bornozuna sarınmıştı. Kısa ve yakası açıktı. Bir giysiyi hiç bu kadar takdir etmemişti.

"Kapıyı çalmadım, değil mi?" Kapıyı çalmamak için kendini zor tuttu ama çalmadı. Vücudunu uyuşturan alkolün etkisiyle ağırlaşan kol ve bacaklarıyla sandalyeye uzandı, dizlerini açtı ve başını uzun ahşap arkalığa yaslayarak bu korunmasız manzaranın tadını çıkarmaya hazır olduğunu belli etti.

O pembe allık yanaklarını kapladı ve adamın siki sertleşti. Onu sadece birkaç saattir tanıyordu, yine de bir gramı bile olmadan onu düğümlemişti.

çaba.

"Hayır, ama kapımın önünde kamp kurup gürültü yapmanın da beni yalnız bırakmak olduğunu söyleyemem."

"Benimle ilgili hayallerini böldüysem özür dilerim, tatlım." Maxu şişesini kaldırdı. "Bir içki ister misin?"

"Rüyamda seni görmüyordum," diye tısladı ve diğer iki kapı arasında bir bakış fırlattı.

Bir yudum daha aldı, dudaklarının hafifçe kıstırılmasından zevk aldı. Yalan mı söylüyordu? "Ah. Demek ki beni düşünerek uyanık yatıyordun."

O sırada Daunet'nin karşısındaki kapı açıldı ve yaşlı bir insan belli belirsiz tanıdığı bir adam koridora adım attı. Kadınlar bakışlarını değiştirdi.

Meg'in burun delikleri nefes verirken alevlendi. "Her şey yolunda. Ben uyuyacağım."

"Güzel rüyalar, benim küçük vahpti'm," diye mırıldandı, bacaklarını hareketsiz kalmaya ve onu odasının karanlığına doğru takip etmemeye zorlayarak.

Son bir bakışla, sığınağında gözden kayboldu.

Gözleri pürüzsüz ahşapta bir süre daha oyalandıktan sonra koridorda gezinen diğer kadını fark etti. Her zamanki soğuk kayıtsızlık maskesini taktı ve ona baktı. Bu bakış onu korkutup ortadan kaybolmasına neden olmalıydı ama geri çekilmek yerine gülümsedi.

Sonunda odasında gözden kayboldu. Maxu onaylarcasına homurdandı ama Maxu gözdağı vermenin ne kadar etkili olduğunu anlayamadan, kadın elinde bir sandalyeyle odasından çıktı.

"Maxu, değil mi? Size katılmamın sakıncası var mı?" Sandalyesini onunkinin yanına çekti ve içine yerleşti. Zihni o kadar yavaştı ki, sadece gevşek bir çeneyle onu izledi, şişesi dudaklarının yarısına kadar donmuştu.

Kadın bacak bacak üstüne attı ve Meg'in kapısına bakarken memnun bir iç geçirdi. Maxu şişeyi indirdi ve sandalyesinde doğruldu. Şimdi iki kişi koridoru kapatıp başka birinin odasını inceledikleri için birden kendini garip hissetti.

"Notlarınız için tebrikler." O anda şişeyi tutan elini başıyla işaret etti. Maxu bu onay karşısında göğsünün gururla kabarmasından nefret ediyordu. Evet, eşini bulmuştu ama bu lanet olası işaretlere bağlı duyguların miktarı çok fazlaydı. Eski, nasırlı benliğine pamuk ipliğiyle bağlıydı.

"Seni tanıyor muyum?" diye homurdandı sıkılmış dişlerinin arasından.

"Tanışmıştık. Kardeşinin eşi Alice'e yakınım." Dişi hafifçe gülümseyerek ağzının etrafındaki belli belirsiz çizgilerin derinleşmesine neden oldu.

Gözlerini kıstı ve onu tanımayı başardı. Adının Rita olduğuna inanıyordu. Kardeşlerini ziyaret ederken onunla birkaç kez karşılaşmıştı. Ve eğer doğru hatırlıyorsa, eski aile dostlarından biri olan Zikas ile birleşmişti. Yine de bunların hiçbirini söylemedi, sadece homurdanarak onayladı ve geleceğinin saklandığı kapıya doğru geri döndü.

Rita bir süre sessiz kaldı ama rahatsız edici bir şekilde değil. Bacaklarının rahatça sallanması ve belli belirsiz gülümsemesi *onu* kesinlikle rahatsız etmişti. Ne istiyordu bu kız? Ve insanlar neden bu kadar zordu?

Sonunda konuştu. "Buradaki planın nedir?"

"Ne?"

"Planın. İlginç bir ilk izlenim bıraktın. Tam olarak değil
Anladığım kadarıyla Meg'imizle aramız iyi değil. Bunu nasıl düzeltmeyi düşünüyorsun?" Rita'nın bakışlarında ne olduğunu anlayamadığı bir şey vardı. Sıcak kahverengi gözleri tam olarak eleştirel değildi, daha çok ima ediyordu, sanki onun şu sonuca varmasını sağlamaya çalışıyordu
çoktan ulaştığı bir sonuç.

Burnundan nefes aldı ve içkisinden uzun bir nefes çekti.
"Muhteşem. Bana nasıl davranmam gerektiğini söyleyen lanet olası bir dişi daha." Yüzünü sertçe buruşturdu ve ekledi: "Hem de kendi eşimle."

Rita düşünceli bir şekilde mırıldandı, adamın kendisine yönelttiği bariz hoşnutsuzluktan biraz bile rahatsız olmamıştı. "Ne yapacağının söylenmesinden hoşlanmıyor musun?"

"Hayır."

"Ya da kontrol altında, sanırım?"

"Hayır," diye tekrar hırladı. Mott'un ve yorgunluğunun kafasında yarattığı uğultu, öfkesini alevlendirmek yerine yüzeyin altında titreştiriyordu. Belki de bu yüzden bu insan kaçmaya çalışmıyordu.

"Bu mantıklı. Meg'in de aynı şekilde hissettiğine inanıyorum. Sen ortaya çıkıp olay çıkardığında ve ona sana ait olduğunu söylediğinde neden sikinin üzerine düşmediğini açıklayabilir."

"I-" Maxu, Rita'nın açık seçik sözleri zihnine yerleşir yerleşmez başını ona doğru çevirdi. Meg'in kapısına boş bir gülümsemeyle baktı, bir şekilde onun kendini toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Rita'nın sözlerini düşünerek arkasını döndü. Tek söyleyebildiği, "O benim eşim," oldu.

"Gerçekten." Rita vücudunu ona doğru eğdi. Mott onunla oynuyor olmalıydı ama söyleyeceklerini duymak için sabırsızlandığını fark etti. "Zikas senden biraz bahsetti, biliyorsun." Maxu çenesini sıktı. "Kötü bir şey değil, söz veriyorum," diye ekledi Rita. "Bana senin bir eş istemediğini söyledi.
Her yıl törenden çıkmanın yollarını bulmanızın nedeni
bu uygulamadan hoşlanmıyorum. Çoğu erkek seçilme şansı için adam öldürürken neden bu kadar nefret ettiğinizi sorabilir miyim?"

"Zikas çenesini kapalı tutmalı," diye mırıldandı Maxu. İç çekerek bir açıklama getirmeye çalıştı. "Ben... Benim içgüdülerim çok sıcak. Sinirleniyorum ve

Sahiplenici. Her şeyi yanlış yapıyorum ve sahip olabileceğimden fazlasını istiyorum. Bu bir kocanın nasıl davranması gerektiğine uymuyor."

"Hmm." Düşünerek kaşlarını kaldırdı. "Bana çok insani geliyorsun."

Maxu ona tekrar baktı. Kadının sözlerinin güven verici mi yoksa aşağılayıcı mı olduğuna karar veremedi.

"*Başka bir lanet olası dişiden* tavsiye istemediğini biliyorum, ama bir insan olarak sana biraz tavsiye verebilir miyim?" Rita'nın bakışlarında hiçbir üstünlük ya da
Küçümseme, bu yüzden yıllarca herkesin fikrini görmezden gelmesine rağmen, Maxu hızlıca başını salladı. "Meg, Dünya'dan götürüldüğü için heyecan duyan tanıdığım birkaç insandan biri. Clecania hakkında hepimizden daha çok şey biliyor. Bu gezegendeki tüm şehirleri ve kültürleri inceledi. Kolaylıkla bir çeviri camı kullanabilmesine rağmen birkaç ay içinde dilinizi okumayı öğrendi. Meg akıllı, maceracı bir ışık topu ve eğer amacınız onu alıp götürmek ve bu ışığı söndürmekse, çünkü *o sizin* ve yapabiliyorsunuz, önünüzde çok zor bir yol olacak."

Maxu bunu istemiyordu. Onunla daha yeni tanışmıştı ama ruhundaki ateş, çiftleşme içgüdüsünü aşan bir seviyede onu çağırıyordu. Bu alevleri körüklemek, onların tadını çıkarmak istiyordu. Ama Rita'nın haklı olduğunu biliyordu. Yaklaşımını hemen değiştirmezse, onu evcilleştirmeye çalışırken yanıp kül olacaktı.

"Nasıl?" diye sordu detay vermeden.

Rita'nın gülümsemesi öğrencisinden memnunmuş gibi genişledi. "Ben olsam onu tanımakla başlardım. Kendini tanıtma zahmetine girdin mi?"

"Evet, ben..." Maxu kısa etkileşimlerini düşündü. Olamaz. Ona adını bile söylememişti. Daunet vermişti. Her zaman olduğu gibi, hayal kırıklığı öfkeye dönüştü. "O benim ruhumun diğer yarısı! Resmi tanıştırmalar önemsizdir."

Rita kıkırdadı. "Ruhunun diğer yarısını *tanımaya* hevesli olacağını düşünmüştüm."

Tanrıça, bu her zaman doğruydu. Şimdi bile onun kahkahasının kulağa nasıl geldiğini ve onca çalışmadan sonra en çok hangi şehri ziyaret etmek için heyecanlandığını merak ediyordu.

Rita elini koluna koyduğunda Maxu sandalyesinde sarsıldı. "Bir tavsiye daha?"

Orta parmağını çimdikleme ve elini kaldırma dürtüsüne karşı koydu. "Ne?"

"Kendine çeki düzen ver. Bir aydır ormanda kaybolmuş gibi görünüyorsun. Ve biraz uyu."

Maxu neşesiz bir kıkırdama çıkardı. Sanki uyumak o kadar kolaymış gibi. Sanki göz kapaklarını her kapattığında gözlerinin arkasında dolgun bir esmer dans etmiyormuş gibi.

"Al. Bu yardımcı olabilir." Rita lacivert bornozunun cebine uzandı ve küçük bir uyku spreyi şişesi çıkardı. "Çoğu gece uyumakta güçlük çekiyorum. Zikas yolculukta yardımcı olması için bana verdi. Sivillerin sahip olması yasadışı ama bizi ispiyonlamayacağını varsayıyorum." Gülümsemesi genişledi. Sanki sözlerini tutamıyormuş gibi ekledi: "O çok düşünceli bir adam."

Aynı anda hem sinirli, hem yorgun, hem de kaybolmuşken teşekkürünü nasıl ifade edeceğini bilemedi ve şişeyi alıp mırıldandı: "Seni bulduğu için o da çok şanslı."

Rita gülümsedi ve oturduğu yerden kalktı. "Öyle. Sanırım onu arayıp hatırlatacağım."

Maxu, Rita gittikten sonra uzun süre koridorda kaldı ve kara kara düşündü. Meg onundu. Bu bir sahiplik iddiası değil, bir gerçekti. Bu kadar basit. Bedeni, kalbi ve aklı bu konuda hemfikirdi. Ama onu zorlarsa, Meg ondan nefret edecek ve bedeni tatmin olsa bile kalbi kaybedecekti.

Kraliçe'nin sözleri zihnine geri döndü ve çimento gibi sertleşti.

Sikeyim.

Onu kazanmak zorundaydı.

Bölüm 10

Bu günle ilgili hiçbir şey plana uygun gitmemişti. Meg, bir çift kızgın göz daha üzerine dikilince bakışlarını kaçırdı. Vondalese'lilere göre, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde eğlenceyi seven bekâr bir kızdan çiftleşmiş, kalp kırıcı bir orospuya dönüşmüştü.

Camille ona bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama konsantre olamıyordu. Zilyonuncu kez omzunun üzerinden bakıp kalabalığı tarayarak *onu* aradı.

Koridorun iri hayaleti Maxu, zihninde kalıcı bir yer edinmişti. Bütün gün tedirgindi, her köşede onun çatık kaşlı yüzünü arıyordu. Her saniye, Maxu'nun bulunduğu odaya dalıp onu alıp götüreceğinden emin olurken, onu izleyen herkes hiçbir şey yapmıyordu. Ve daha da kötüsü? Ortaya çıkmamıştı.

Gün ortasında Meg'in sinirleri o kadar yıpranmıştı ki neredeyse onun ortaya çıkmasını dileyecekti. Sadece nerede olduğunu bilsin diye. Bu gerilim çok fazlaydı.

Sürekli izlendiği paranoyasının yanı sıra, Vondalese halkından da kötü muamele görmüştü. Maxu'nun haberi
Görünüşü ve çiftleşme talebini açıkça reddetmesi şehri ona karşı ayaklandırmıştı. Bu öğleden sonra yaptıkları görüşme, onun ahlaki değerlerinin üstü örtülü bir şekilde alaya alınmasından başka bir şeye dönüşmemişti.

Bir insanın, kutsal bir onur olan erkekliği aşağılaması için ne gibi bir nedeni olabilir*?*

İnsanların çoğu bencil midir*?*

Darbeleri dişlerini sıkarak karşıladı. Vondale vatandaşları ona pis bakışlar fırlatırken taş kesilmişti. Herkes yine ona karşıymış gibi hissediyordu. Her taraftan yağan baskı, geçmişinden gömülü kalmasını dilediği anıları canlandırıyordu.

Jeremy ile ilişkisi duyulduktan sonra kilisedeki komşuları ona kötü kötü bakmaya başladı. Papazları onu *doğru* olanı yapmaya teşvik etmek için evine geliyordu. Ama artık ona çöpmüş gibi bakan sadece küçük bir Orta Batı kasabası değil, gelişmiş bir uzaylı şehriydi.

Bu nasıl tekrar olmuştu? Kendini bir adama, bir yabancıya adamaktaki tereddütü onu nasıl herkesin gözünde zalim, bencil bir velede dönüştürmüştü?
Suçlayıcı bakışları ve sert fısıltıları onu yavaş yavaş parçalıyordu. Gözyaşlarını uzakta tutan tek şey, kendini sardığı öfke tabakasıydı.

Bu boktan şehirde sadece bir gecesi daha vardı. Yarın sabah gideceklerdi ve sonunda rahat bir nefes alacaktı... en azından onlardan. Sözde arkadaşı hakkında ne yapması gerektiğini bilmiyordu. O aldı bardağından derin bir yudum daha aldı ve kalın bir nefes çekti. *Sadece bu geceyi atlat.*

En azından seçtiği yakut kırmızısı elbisenin içinde harika görünüyordu. Orta baldır boyu, yüksek yakası ve uzun kollarıyla elbise, giydiği diğer kıyafetlere kıyasla neredeyse mütevazı denebilirdi. Ama kalçalarının ve belinin etrafındaki kemerler, kırmızı bağcıklarla bir arada tutulan koltuk altından uyluğa kadar uzanan yırtmaçlarla birleştiğinde, ona cesaret veren bir femme-fatale görünümü veriyordu. Bir de aç karnına su gibi içtiği sert likör.

Kırmızıyı sever mi?

Sehven aklına gelen bu düşünce, içindeki küçük gurur duygusunun sönüp gitmesine neden oldu. Hayır. Onun neyi sevdiği umurunda değildi. Kırmızıdan nefret etmesini umuyordu. Maxu hayatına bir el bombası gibi düşmeden önce dün flört ettiği Bantio'dan gelen alaycı bakışları dikkatle görmezden gelerek partiye tekrar baktı.

Bir düzeyde, onun eşi olduğunu ve bu gerçeği er ya da geç kabul etmesi gerektiğini biliyordu ama şu anda bununla başa çıkamazdı. Çok hamdı. Çok paniklemişti. Köşeye sıkıştırılmış bir köpek gibiydi ama bu sefer sinmeyecek ve karnını göstermeyecekti. Isıracaktı.

"Kadın, merhaba?"

Meg başını kaldırdı ve insan çevresinin ona baktığını gördü. En azından onlar vardı. Görüşmede ona çok destek olmuşlardı. Davranışlarını savunuyor ve bir Clecanian'ın nasıl davranması gerektiğini açıklıyorlardı. Eğer onları tanırlarsa eşlerine yaklaşacaklardı. Çabaları karşısında minnettarlıktan kalbi acımıştı. Ama partiye gitmeden önce onlara durmalarını söylemişti.

Onu savunmaları çok tatlıydı, ama bu sadece
Vondalese halkı Meg'in yanı sıra diğer insanlara da karşı. *Herhangi* bir insanın eşinin reddedilmesini savunabileceğini kabul edemiyorlardı ve arkadaşlarının argümanları sadece insanları kötü göstermeye yarıyordu. Anlayış ve merhametten yoksun yaratıklar olarak.

Evet. Vondale'i ve onun yargılayıcı vatandaşlarını aşmıştı. Maxu şu anda ortaya çıksa, eteğini kaldırsa ve onu bu masanın üzerine yatırsa, muhtemelen alkışlarlardı.

Meg içkisinin geri kalanını bitirdi ve boş bardağına kaşlarını çattı. Neden sürekli böyle senaryolar hayal ediyordu ki? Ve neden karnında bir çarpıntı ve çekirdeğinde bir nabız göndermeye devam ediyordu?

"Ne diyordun?" diye sordu, tekrar omzunun üzerinden bakma dürtüsüne yenilmemek için kendini zorlamaya çalışarak.

"Partiden çıkarıldıktan sonra ne hakkında konuştunuz?" Sophia sordu.

Yol arkadaşlarına henüz her şeyi açıklamamıştı. Kadınlardan bazıları dünkü kargaşayı görmemişti bile.

İfadelerinde yanan merak. Topuklarının üzerinde yalpalayarak hafif bir geveleyişle her şeyi anlattı.

Lucy fısıldamadan önce birkaç dakika sessizlik oldu, "Bir şey hissettin mi? Çiftleşme içgüdüsü sende de var mı?"

Ne kadar karmaşık bir soru. Beyninin şu anda üstesinden gelebilecek kadar işlevsel olmadığı bir soru. Bir şey hissetti. Onu normalden daha fazla düşünmeye zorlayan bir çekim. "Indiana'da bir lokanta vardı, ben ve-" Meg boğazını temizledi. Jeremy'den bahsetmesine bir nefes kalmıştı. "Eskiden gittiğim bir yerdi ve bir keresinde gittiğimde garson bana hesabı uzattı ve hesap yanlıştı. Ona yanlış olduğunu söyledim. Haşhaş sipariş etmediğimi söyledim ama ısrarla sipariş ettiğimi söyledi. Sonunda müdür gelip mutfakla konuşana kadar bu konuda tartıştık. Haklıydım ama o lanet olası sivilceli garson özür falan dilemedi. Sadece ücreti alacağını söyledi ve gitti."

Camille yavaşça, "Tamam," dedi. Tara'yla endişeli bir bakış alışverişinde bulundular. Aklını kaçırdığını düşünmüş olmalılar.

"Mantıklı olacak, söz veriyorum," diye teminat verdi Meg. Kendini tekrar kalabalığı tararken yakalayınca kaşlarını çattı ve devam etti. "Bu olay yaklaşık altı yıl önce oldu ve hâlâ bazen rastgele aklıma geliyor. Hayatımı yaşarken birdenbire bu asık suratlı garson aklıma geliyor ve ruh halimi tamamen bozuyor. Sonunda ne söylemem gerektiğini ve ne kadar utandığımı düşünüyorum." Jeremy onu savunmak yerine nasıl da arkasına yaslanmış ve onun kendisini savunmasına izin vermişti. Ekstra porsiyon sipariş etmedikleri gerçeğini doğrulamak için bile. "Çok aptalcaydı ve hiç önemi yok, ama beynim sürekli bunu gündeme getiriyor. Sizde böyle bir şey var mı?"

Tara homurdandı. "Eski kavgaları kafamda yeniden canlandırıp, onları nasıl daha farklı yapmam gerektiği konusunda kendime işkence mi ediyorum? Ben bir kadınım. Elbette yaparım." Tara'nın

Gruptaki diğer kadınlar kıkırdadı.

"İşte böyle bir şey. Sürekli aklıma geliyor ama olumlu bir şekilde değil. Sanki aramızda bir bağ varmış gibi ve beynim sık sık bana onun var olduğunu ve bu boktan durumda olduğumu hatırlatmak istiyor. Sanki onu düşünmeden edemiyorum ya da onun hakkında dertlenemiyorum. Eğlenceli ya da romantik değil. Ruh eşimle tanışmış gibi hissetmiyorum. Yeni keşfetmişim gibi hissediyorum.
ameliyat edilemez tümör." Meg'in sözleri konuştukça daha hararetli ve sert bir hal alıyor, her kelimede boğazı daralıyordu.

"Artık hiçbir şeyi saklamayın," diye kıkırdadı Camille.

"Yani bu adamdan hiç hoşlanmadın mı?" Sophia normalden daha yüksek bir ses tonuyla sordu. "En azından onu çekici bulmuyor musun?"

Meg kaşlarını çatarak ayak parmaklarına baktı. "Hayır," diye yalan

söyledi. "Bir tümörü nasıl sevebilirim ki?" "Eğer bu konuda güçlü

kalmayı başarırsan, sağ mememi satarım," dedi Lucy
mırıldandı.

Meg'in yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Ne?" Dört kadının da arkasında bir şeye baktığını fark etti ve tüyleri diken diken oldu.

"Oğlun burada ve çok iyi temizlenmiş." Lucy'nin bakışları Meg'in omzunun üzerinden sabitlenmişti ve neredeyse salyaları akıyordu.

"Ben lezbiyenim ama... anlıyorum." Maxu'yu gözünün önünden ayırmadan içkisini içmeye çalışırken Tara'nın kaşları neredeyse saç çizgisinin içinde kaybolacaktı.

Meg dondu kaldı. Güçlü kalacaktı. Nasıl göründüğü önemli değildi. Dün dünyanın en büyük pisliği olmuştu. *Beni benden almak istiyor. Beni kontrol et, diye* kendine sıkıca hatırlattı.

Birinin vücut ısısı kişisel alan baloncuğunu istila edip omurgasında erimeden önce farkındalık bir an sırtının üzerinden sıçradı.

"Merhaba." Derin baritonu Meg'in teninde gezindi. Meg'in nabzı hızlandı.

Sözde arkadaşlarından birkaç nefesli merhaba sesi yükseldi. *Hainler*, diye homurdandı kendi kendine.

Derin bir nefes alarak omzunun üzerinden hızlıca başını salladı. İki saniye, eğer öyleyse. Tekrar ileriye bakmadan önce sadece iki saniye bakmasına izin verdi ama yine de ağzı kurumuştu.

Sinekkaydı tıraş olmuştu. Koyu renk saçları taranmış, kesilmiş ve hem saçlarının kalınlığını hem de dul tepe noktasını ortaya çıkaran, yandan ayrılmış bir şaheser şeklinde şekillendirilmişti. Keskin çenesi, dolgun dudakları ve haksız yere açık renk gözleriyle eski bir Hollywood kırmızı halısından yeni çıkmış gibi görünüyordu.

Meg bardağına odaklandı ve ona karşı tepkisini kontrol altında tutmak için ayak parmaklarını kıvırdı. Bu kadar seksi görünmeye nasıl cüret ederdi? Bu haksızlıktı.

Kadının tekrar arkasını dönmeye niyeti olmadığını anlamış olmalı ki, onun yanına gitti ve içmekte olduğu likörden bir bardak uzattı. "Boş olduğunu fark ettim."

Bardağı kabul etmek istedi. Kuru boğazının biraz yağlanmaya ihtiyacı vardı ama içmeden önce nefes borusunun çatlayıp su toplamasına izin verecekti. Çılgınca bir karşılaştırmaydı ama sarhoş duygusal zihnindeki bir şey bu içkiyi kabul etmeyi onu kabul etmeye benzetiyordu. Ve o bunu yapamazdı. "Hayır, teşekkür ederim."

Uzun kalın parmakları ve onları çevreleyen mavi işaretler bardağı bir süre daha dışarıda tuttu. "Pekâlâ." Sesinde hafif bir homurtu vardı, sanki kadının reddinden rahatsız olmuş gibiydi. Kadın da ona sinirli bir bakış fırlatarak hislerinin karşılıklı olduğunu gösterdi ve tuzağa düşmüştü.

Maxu kadehini mükemmel biçimli dudaklarına götürdü, gözlerini kapattı ve kehribar rengi sıvıyı ağzına attı. Gömleğinin yüksek siyah yakası

bronzlaşmış boynunun yarısına kadar tırmandı. Parlak beyaz doğum lekeleri yakasından çıkıp çenesi boyunca bir noktaya geliyordu.

Meg bakışlarının, içkiyi bir dikişte yutmaya çalışan adamın boğazındaki kalın kaslara takılmasına engel olamadı. Omurgasını dikleştirerek bardağı indirdi, burnunun ucuyla ona baktı ve yavaş bir sesle
Onay.

Bu sesin içkinin kalitesini mi yoksa kendisini mi övmek için çıktığını bilmiyordu ama Meg yine de ürperdi. Adamın solgun gözleri Meg'in yüzünde gezinirken ve ağzının üzerinde dururken mürekkep siyahı gözlerinin köşelerine süzüldü.

Meg dudaklarını birbirine çarptı, Maxu'nun sadece var oluşunu izlerken huşu içinde ayrıldıklarını ancak şimdi fark etti. Arkadaşlarına geri döndü,
Biraz sempati umuyorlardı ama hepsinin yüzünde aynı muzip yarım sırıtış vardı. Sanki onun hayatı, gözlerinin önünde oynandığını izledikleri, nefes kesici bir reality şovmuş gibi.

Kendini toparlaması gerekiyordu. Ona haddini bildirmeliydi. Ona doğru sakarin bir gülümseme yöneltti ve bardağını parmaklarının arasında salladı. "Görünüşe göre yeniden doldurmam gerek. Gidip *kendime* bir içki alacağım."

Topuklarının üzerinde dönüp güçlü adımlarla salona doğru yürürken arkasındaki kadınlardan birinden sonlara doğru yükselen bir "oooh" sesi yankılandı.
otomatik bar. *Takılma. Takılma. Tökezleme.*

Çok fazla sallanmadan makineye ulaşmayı başardı ve seçtiği içeceği programladı. Adamın koluna dokunmadan önce bile ona yaklaştığını hissedebiliyordu. "Meg. Benimle yüzleşecek misin?"

Çenesi gerildi. Soruyor muydu? Sakince mi?

"Lütfen." Bu tek kelimeyi söyleyebilmek için harcadığı çabayı neredeyse hissedebiliyordu.

Kendini çelikleştirmek için bir içki alarak döndü ve onun bakışlarıyla buluşabilmek için çenesini yukarı kaldırdı. Ceketi omzunda düğmelenmiş ve geniş göğsünü sarmıştı. Terzi ne yaptığını biliyordu. Sade ama köşeliydi.

Öyle bir şekilde kesilmişti ki Meg'in ilkel beyni, altındaki bedenin ceketin çizgilerinin onu gösterdiği kadar geniş ve kalın olup olmadığını görmek için çığlık attı.

"Evet?" diye mırıldandı.

Çenesinde bir kas kasıldı. "I..." Kalın kaşları gözlerinin üzerine indi. "Dün için özür dile."

Dikkati adamın boğazında zonklayan bir damara takıldı. "Gerçekten mi?" dedi kaşlarını kaldırarak, adamın çenesinin sertliğine ve duruşunun katılığına bakarak. "Çünkü sanki kafana silah dayanmış gibi özür diliyorsun."

Bakışları gökyüzüne fırladı, sabır arıyordu. Tekrar ona baktığında, yüzüne korkunç bir gülümseme yerleştirmişti ama bunu güven vermek için yapmış olabileceğini düşündü. "Öyleyim. Sana bu şekilde yaklaşmamalıydım. Haftalardır arıyordum ve ondan önce de kilit altındaydım..." Sözleri kesildi ve adem elması sallanmaya başladı. "Biraz aklımı kaçırmıştım diyelim."

Kilit altında mı? Bu daha da kötüleşebilir miydi? Ne için hapse atılmıştı?

Ona bir adım daha yaklaştı, ellerini kollarının iki yanına kaldırdı. Kadın anında gerildi. Burun delikleri alevlendi ve dudaklarını yalayarak hayal kırıklığı dolu yavaş bir hareketle birbirine sürttü. Ellerini indirdi. "Seninle yeniden başlamak istiyorum. Eğer ben-"

"Merhaba." Bantio yaklaştı ve Maxu'ya sırıttı. "Gelip kendimi tanıtmak ve notların için seni tebrik etmek istedim."

Bantio ona doğru bakmayı reddetti. Öfkesini gizlemek için bir yudum daha aldı. Belki de Maxu ona bir iyilik yapmıştı. Neredeyse bu pisliği

onun gerçekte nasıl bir pislik olduğunu bilmeden.

Meg taş gibi hareketsiz duran Maxu'ya baktı. Bu manzara karşısında endişelense mi yoksa kıkırdasa mı bilemedi. Maxu doğrudan ona bakmaya devam ederken dostundan karanlık bir uyarı yayılıyordu; başı, sözünün kesildiği andaki gibi hafifçe eğilmişti. Boynundaki damarlar kabarmış ve çenesindeki kaslar sanki sahip olduğu tüm iradeyi topluyormuş gibi çalışıyordu.

Bir elini dirseğinin kıvrımına soktu ve içkisinin çene hizasında gevşekçe sallanmasına izin verdi. Maxu'ya meraklı bir bakış fırlatarak onun ne yapacağını görmek için bekledi. Maxu'nun gözleri sanki ondan ne beklediğini anlamaya çalışıyormuş gibi kızın gözleri arasında gidip geliyordu.

Sonunda yüzüne bir maske indi ve doğruldu. Küçük bir gülümsemeyle, Maxu'dan dalga dalga yayılan yoğun gerginliğin farkında olmayan adama başıyla selam verdi. "Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim." Kararlılıkla Meg'e döndü ama Bantio ipucunu almadı.

"Evet, dün için de özür dilemek istedim. Bana eşi olmadığını söyledi. Aslında ısrar etti."

Tartışma isteği boğazında düğümlendi ama gün boyunca denemiş ve başarılı olamamıştı. Bu insanlar neye inanmak istiyorlarsa ona inanıyorlardı. Yine de Meg ilk kez kadın olduğu için göz ardı edildiğini hissetmiyordu. Onun hakkındaki kötü düşüncelerinin insanlığından kaynaklandığı açıktı. Bunun bir adım ilerleme olup olmadığına karar veremiyordu.

"Anlıyorum," diye homurdandı Maxu, sesindeki gürleme tehlikeli bir şekilde hırlamaya yakındı. "Şimdi bize izin verirseniz, eşimle bir konuşma yapmaya çalışıyorum."

"Tabii ki! Tabii ki! Ve bilgin olsun diye söylüyorum, umarım işler senin için daha iyi olur. Yani, bu şekilde yalan söyleyen bir kadınla birlikte kilitli kalmak-"

Meg henüz küçük sülüğün sözlerinden rahatsız olmaya fırsat bulamamıştı ki Maxu'nun yumruğu parladı ve adamın boğazına saplandı. Bantio yere yığılıp boynunu tutarken ve acınası guruldama sesleri çıkarırken Meg dehşet içinde bakakaldı.

Etraftaki partililer yardıma koştu, şaşkın ifadelerle ona ve Maxu'ya baktılar. Sonunda bakışlarını hâlâ nefes borusundan hava almaya çalışan adamdan ayırdığında, Maxu'nun gözlerinin tekrar kapandığını gördü. Sanki bir hata yaptığının farkındaymış gibi yüzünde hafif bir irkilme vardı.

"Hayır." Meg içkisinin kalanını bitirdi, bardağı masaya bıraktı ve çıkışa doğru koşmaya başladı. Arkasında boğuk bir kükreme duydu ve hızını artırdı. "Ben çıkıyorum," diye seslendi Daunet'ye. Daunet, Heleax'la sohbet ederken konuşmanın tırmanışını izlemişti.

"Tamam. Hadi-"

"Maxu'nun sert hırıltısı Daunet'nin sözünü kesti ve Meg kayarak durdu. Döndü ve korumasına, *arkadaşına* baktı. Daunet'nin bakışları
Sonunda Meg'de karar kılmadan önce aralarında gidip geldi. Daunet'in ona attığı özür dileyen bakış karşısında çığlık atmak istedi. Koruması Maxu'ya başını salladı ve yerinde kalarak bu gezegende istediği son kişiye izin verdi. onu evine kadar takip etmek için.

Meg power, dün giymek için çok heyecanlandığı beş inçlik topuklu ayakkabıların üzerinde olabildiğince hızlı yürüdü. Topuklu ayakkabılar bu gezegende nadirdi ama
Vondale'de yaygındı. Dünya'dayken nadiren gösterişli topuklu ayakkabılar giyme fırsatı bulmuştu, bu yüzden seksi kırmızı ayakkabıları giyme şansını kaçırmamıştı. Ayakkabının ucu engebeli bir zemine takılınca kararından pişman oldu. Kendini yakalamadan önce bileği burkuldu ve tepinmeye devam etti.

"Bekle. Lütfen."

Meg arkasını dönmeden alay etti. "*Lütfen* kelimesini sadece sen söyleyebilirsin bir emir gibi geliyor, yemin ederim."

Onun arkasından oflayıp pufladı ve yanına düştü. Neredeyse düşmek üzere olduğu için zaten alev alev yanan yanakları, onun yavaş yürüyüşünü fark edince daha da alevlendi.
Kadın neredeyse nefes nefese kalmıştı, neredeyse depar atıyordu, adam ise ağır ağır yürüyordu. Omuzlarını geriye iterek daha hızlı yürümeye çalıştı.

"Elimde değildi. Sana hakaret etti."

"Yani nefes borusunu mu ezdin?" Kadın hırıltılı bir kahkaha attı.

Göz ucuyla onun omuz silktiğini gördü. "Yırtıp atmayı tercih ederdim ama bu konuda mutsuz olacağını düşündüm."

Meg sendeleyerek durdu. Tökezlediğinde dirseğinden tuttu.
Ama kadın onu adamın elinden çekip aldı. "Bu bana kendimi daha iyi." Göğsü kabardı ve boncuk boncuk terler omurgasından aşağı damladı. "Ne yapacaksın? Bana hıyarlık eden her erkeğin boğazına yumruk mu atacaksın?"

"Ben mantıksız değilim, kadın." Adamın gözleri kıza dikildi ve inatçı kaşları yüz hatlarını kararttı. "Lütfen, onun yerine neresine yumruk atmamı istediğinizi söyleyin, bir dahaki sefere oraya nişan alacağımdan emin olun."

"Ha-ha," dedi espri yapmadan. Tekrar yürümek için nefesini tuttu ama koridorda yürümeye başlayamadan adam kolundan yakaladı.

"Bileğini kıracaksın." Homurdandı. Adam onu kucağına alıp odasına doğru yola koyulduğunda ciyakladı.

"Beni yere bırak." Adamın tutuşu karşısında kıpırdandı ama işe yaramadı. Adamın kadının kalçalarını ve göğüs kafesini kavrayışı kırılmazdı.

"Çırpınmayı kes, yoksa seni omzumun üzerinden

atarım." "Atamazsın."

Ona karanlık bir sırıtış fırlattı. "O dolgun kıçını yüzümün hemen yanına dikmez misin? Tek yapmak istediğim bu. Sadece bana bir sebep ver."

Sözler karnında bir sıcaklık yarattı ve küçük bir parçası ne yapacağını görmek için kıvranmaya devam etmek istedi. Ama bu alkolden kaynaklanıyor olmalıydı. Bunun yerine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve önüne baktı.

Adam onu koridorda sessizce taşıdı ama Meg onun bakışlarının kendisini yaktığını hissedebiliyordu. Meg, o yürürken adamın gövdesindeki sıcak kasların yan tarafına sürtündüğünü fark etmemeye çalıştı. Adamın kokusunun başını döndürmesini engellemek için ağzından nefes aldı. Misk, toprak ve ne olduğunu çıkaramadığı bitkisel bir şey.

"Bu gece çok güzel görünüyorsun. Sana daha önce söyleme fırsatı bulamamıştım."

Onun bu şekilde konuşmayı kesmesini diledi. Her biri
Kan dolaşımında kıvılcımlar çıkarıyor, şampanya gibi köpürtüyor. Onun aptal sesi. İltifatının bu yüzden neredeyse sırıtmak istemesine neden olduğundan emindi. "Peki ya aptal ayakkabılarım?"

"Aptallar mı?"

Yaptığı yorumun, topuklu ayakkabıların ne kadar saçma olduğu hakkında bir şeyler söylemesine neden olacağını umuyordu. Bir kadının bu kadar acı verici bir şey giyip sonra da eve taşınmak zorunda kalması tam da bir kadına yakışırdı. "Oldukça kullanışsızlar," diye zorladı. *Sinir bozucu bir şey söyle de sevmediğimi hatırlayayım.*
senin tarafından taşınıyor.

Eli Meg'in dizlerinin üzerinde esnedi ve bir parmak ucu elbisesinin eteğinin altındaki çıplak teni buldu. Adam başparmağını baldırının yan tarafında gezdirdiğinde Meg derin bir nefes aldı. *Bu, sahip olduğumu bilmediğim erojen bir bölge.*

"Ee?" diye dürttü adam cevap vermeyince.

Ona baktı, ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Bu konudaki düşüncelerimi bilmek istemezsin."

Çekirdeğinde biriken ısının bir kısmı bu sayede soğudu. "Evet, biliyorum."

"Bana göre pratik olmayan bir şey iyi bir amaca hizmet etmez." Boğazını temizledi. "Bu gece birkaç kez benden uzaklaşmanı izledim ve durduğum yerden sana söyleyebilirim ki, çok yararlı bir amaca hizmet ediyorlardı."

Meg'in onun ne dediğini anlaması bir an aldı. Anladığında, bacaklarının arasındaki ve yanaklarındaki sıcaklık geri geldi.

Kısa bir hırıltı çıkardı ve sırıttı. "Ya da belki *de* düşüncelerimi öğrenmek istedin."

"Ne demek istiyorsun?"

Adam kızın bakışlarıyla karşılaştı ve deniz köpüğü yeşili gözleri ile bembeyaz dişlerinin yıkıcı birleşimi kızın aklını başından aldı. Başını eğdi, içine çekti, sonra bir santim geri çekilmeden önce burnunu onunkine değdirdi. "Kokunu alabiliyorum.
Hatırladın mı?"

Meg ona sadece göz kırpabildi, kalbi göğsünde bir mil hızla çarpıyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Bakışlarını zorla kaçırdı. Güçlü kal.

Koridordan önceki son dönemece ulaşmışlar, insanlar kanadını ziyaret etmeye çalışan diğer tüm insanları uzak tutan meraklı muhafızları geçmişlerdi. Maxu'nun adımları yavaşladı. Oyalanıyordu.

"Kendi başıma bundan daha hızlı yürüyebilirim."

Onun şikâyetine cevap vermek yerine daha da yavaşladı. "Seni benimle birlikte Tremanta'ya dönmeye zorlamayacağım."

Adamın yüz ifadesini incelerken incelmiş dudakları gevşedi. Ciddi miydi?

"Sırf ben istiyorum diye işini bırakmanı talep etmemin doğru olmadığının farkındayım." Adamın çenesi gergindi, yüz hatları taş gibiydi ama bunun samimiyetsizlikten değil, rahatsızlıktan kaynaklandığını hissetti. Böyle bir adam ne sıklıkla yenilgiyi kabul eder ya da özür dilerdi?

Adam hareket etmeyi tamamen bırakmıştı ve Meg onun kapısına vardıklarını fark etti. Boğazındaki kaslar çalıştı ve sanki onu bırakmak için kendisiyle savaşıyormuş gibi bir an için onu vücuduna bastırdı. Sonunda onu ayağa kaldırdı ve küçük adımlarla uzaklaştı.

"Bunu gerçekten takdir ediyorum." Bir elini onun koluna koydu ve ses tonuna hissettiği minnettarlığı yansıtmaya çalıştı. Onun sözleriyle bir ağırlık kalkmıştı. Eğer doğruyu söylüyorsa, bu her yeni olayda irkilmeyi bırakabileceği anlamına geliyordu.
odada belirdi. Her an kaçırılacağı endişesini sürekli taşımayacaktı.

Maxu'nun bakışları kızın kendisine dokunduğu eline takıldı. Gözlerinin kenarlarında siyahlıklar belirdi.

Bir öksürükle parmaklarının yanına düşmesine izin verdi. Mağara kadını gibi götürülme tehdidi ortadan kalktığına göre Maxu'yla ilgili bir şeyler yumuşamıştı. Daha önce paniği onu gölgelemişti ama o kadar da kötü biri değildi. Öfkeli biriydi. Dürüst olmak gerekirse, o da öyleydi. Yakışıklı, düşünceli, yakışıklı ve hatalı olduğunu kabul etmeye istekliydi... ve yakışıklıydı.

"Seni ısırdığım için özür dilerim," diye homurdandı yarım bir gülümsemeyle. "Umarım çok fazla zarar vermemişimdir. Şimdi iyileşti mi?"

O konuşurken kaşlarının sert çizgileri gevşedi. Adam elini kaldırdı ve kadın yarım ay şeklindeki soluk yara izlerini seçebildi. Kadın irkildi. "Olamaz. Yara izlerini düzeltemediler mi?"

Bekle, bu hiç mantıklı gelmedi. Buradaki doktorlar ve teknoloji neredeyse her şeyi düzeltebilir.

Elindeki diş izlerini incelerken bakışları hararetlendi. "Onlardan yapmamalarını istedim. Onları görmek hoşuma gidiyor."

Meg'in nefesi boğazında düğümlendi. Bu ateşli miydi yoksa psikotik mi? Zihni buna tam olarak karar veremiyordu. Şimdi bacaklarının arasında sıcak bir şekilde atan kalp atışları Meg'e vücudunun bir seçim yaptığını söylüyordu. "Tuhaf bir ördeksin, değil mi?"

Yumuşak bir adımla tekrar baloncuğuna girdi. Başını eğdi ve yanağını onunkine değdirerek dikkatle içine çekti. Kafa derisinde karıncalanmalar başladı, nefesleri sığlaştı.

"Ördeğin ne olduğunu bilmiyorum ama ben öyleysem sen de öylesin." Sıcak nefesi kızın kulağına değdi.

Kalbi hızla çarpan ve yanakları kızaran Meg tırnaklarını avuçlarının içine gömdü. Uzanıp onu öpmek için aşağı çekmek kötü bir fikir olabilirdi. Elbette onun eşiydi ama az önce ona biraz zaman vereceğini söylemişti. Ellerini onun omuzlarında gezdirmek sadece yanlış bir mesaj verirdi.

Uzaklara gidiyor olması iyi bir şeydi. Meg aksi takdirde kızışmış bir hayvan gibi üzerine atlamamak için kendini nasıl tutacağını bilmiyordu.

"Ee... ne zaman gidiyorsun?" diye nefes aldı, adam ondan uzaklaştığında vücudunun öne doğru sallanmasını görmezden gelmeye çalışıyordu.

"Ayrılmak mı?" Acıya benzer bir şeyin parlaması sakin ifadesini bir anlığına değiştirdi.

Kaşları çatıldı. "Evet. Bence birbirimizden biraz uzaklaşmamız iyi bir fikir. Benim eşim olduğunun farkındayım ve gelecekte bununla başa çıkmak için bir sistem bulmamız gerekecek, ama şimdilik beni bırakmayı teklif etmen gerçekten zihnimi rahatlatıyor. Nefes alabileceğimi hissediyorum, anlıyor musun?"

Adam, kadının tüylerini diken diken eden karanlık bir kıkırdama çıkardı. "Hiçbir yere gitmiyorum, vahpti."

Meg ona gözlerini kırpıştırdı. "Ama... dedin ki-"

"Seni benimle eve gelmeye zorlamayacağımı söyledim. Seni terk etmekle ilgili bir şey söylemedim." Sesi sert ve hırçındı. "Sen benim eşimsin. Gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

Sözleri, rahatlama anını topuğunun altında ezen bir çizme gibi üzerine indi. Midesinden öfke fışkırdı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Elbette ona alan bırakmayacaktı. "Ne yapacaksın? Beni dünyanın dört bir yanında takip mi edeceksin?"

"Evet," diye yanıtladı basitçe.

Meg uzun bir nefes aldı. Belki bu hâlâ kurtarılabilirdi. Bir dakika önce mantıklı davranmıştı. Hatalı olduğunu kabul edebilen bir adam, mantıklı olanları dinleyecek türden bir adamdı, değil mi?

"Bak," diye gülümsemeye zorladı, "aramızdaki bağı görmezden gelmenin zor olacağını anlıyorum. Belki haftada bir kez beni görmeye gelebilirsin. Bu hem yan etkileri hafifletir hem de bana istediğim alanı sağlar."

Çenesi kalktı ve bir an için bunu düşünebileceğini sandı. "Hayır." Tek kelime çimento kadar sertti.

Meg ayağını yere vurdu. "Öylece hayır diyemezsin! Senin için hiç önemli mi ne istediğimi?"

Maxu bir an için onu düşündü. Maxu onun öfkeli bakışlarını yakalayıp sırıttığında çığlık atmak istedi. "Ne istediğin benim için çok önemli. Ama ben yokken senin ne istediğini -gerçekte ne istediğini- nasıl öğreneceğim?"

Meg başını geriye doğru salladı. "Çevirmenim bozuk falan mı?" Alaycı bir tavırla kulağına dokundu. "Deneme. Bir, iki, üç."

"Artık çiftleştik ve çiftleşmemişiz gibi davranmanın ikimiz için de faydalı olduğuna inanmıyorum. Ayrıca, güvende olduğunuzdan emin olmak için yakınımda kalmam gerekiyor."

"Bu saçma bir bahane. Benim muhafızlarım var ve her şehirde de muhafızlar bulunur."

Omuz silkti ve bir adım geri çekildi. "Tüm korumalarına rağmen sana ulaşabildim."

"Bu farklı," diye mırıldandı, adam geri çekilmeye devam ederken onu takip ediyordu. Eğer bu kavgadan bu kadar kolay sıyrılacağını sanıyorsa, başına başka bir şey gelecekti. "İşaretlerini gördüler ve Daunet senin kim olduğunu biliyordu. Eğer bir yabancı olsaydın, geçmene asla izin vermezlerdi."

"Eğer yakınlarda olursam bunun böyle olmasını sağlayabilirim."

"Ben değilim... Sen değilsin..." Meg boğuk bir çığlık attı. Derin bir nefes alarak Maxu'yu inceledi. Kendinden çok emindi. "Burada olman seni kabul etmem gerektiği anlamına gelmiyor."

"Beni görmezden geleceksin, öyle mi?" Yüzü eğlenen bir gülümsemeyle aydınlandı ve Meg'in midesindeki aptal kelebekler bunu fark etti. Neden bu kadar ateşli olmak zorundaydı ki?

"Bunda komik olan ne?"

"Biz çiftleştik. İstesen de beni görmezden gelebileceğini sanmıyorum."

Ağzını kapatırken dişleri birbirine çarptı. Topuklarının üzerinde döndü ve odasına doğru tepindi. *Onu görmezden gelemez miyim? Evet, doğru. Sadece beni izle, ahmak.*

Kadın beceriksizce kapıyı açıp içeri girerken adamın bakışları kadının sırtını yakıyordu. İçeri girdiğinde, öfkeli bir şekilde volta attı. O kim oluyordu da ona ne isteyip istemediğini söyleyebiliyordu? Aralarındaki bağı reddedecek değildi ya. Sadece bunu kabullenmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Onsuz bir zamana.

Meg ayakkabılarının bağcıklarını çözdü, onları çıkardı, sonra kollarını ve bacaklarını kavuşturarak yatağına uzandı ve hançer gibi kapıya baktı.

Bölüm 11

Meg nihayet ayağa fırlayıp odasından çıkmadan önce birkaç dakika mırıldanarak söylenmeye devam etti. Koridorun sonunda elinde şişeyle oturan Maxu'yu görünce adımları duraksadı.

Onu gördüğünde yüzüne geniş bir sırıtma yayıldı. "Çok hızlıydı."

Çenesini havaya dikerek Daunet'nin odasına geçti ve çaldı. Cevap vermedi. Maxu onun çevresinde görünüyordu. Onu engellemek için elini yüzünün yan tarafına koydu ve kapıyı tekrar çaldı. Hiçbir şey yoktu.

Tabii ki Daunet henüz gelmemişti. Ne düşünüyordu ki? Onu partide bırakmışlardı ve yanlarından geçtiğini görmemişlerdi. Meg'in acil durumlarda Daunet'in odasına girme yetkisi vardı. Bu gerçekten acil bir durum değildi ama yeterince yakındı. Ne de olsa şu anda *ciddi bir* cinayet tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Avucunu kapıya koyarak kendini içeri bıraktı ve bekledi. Bir saat geçti. İki saat. Meg volta attı ve oturdu. Sonra ayağa kalktı ve bir kez daha oturmadan önce volta attı, bir yandan da öfkeleniyordu. Sonunda kapıdan gelen sürgü sesi onu yerinden sıçrattı.

oturduğu yerden. Daunet'nin bakışları hemen onu

buldu. "Ne yapıyorsun?"

Saklanıyordum. "Ben de seni bekliyordum. Maxu hakkında konuşmamız gerek."

Daunet ağır bir iç çekti, omuzları sanki zihinsel olarak kendini uzun bir savaşa hazırlıyormuş gibi düştü. "O senin eşin Meg. Onu uzak tutamam."

"Neden olmasın? Bu gezegende kuralları kadınların koyması gerekmiyor mu? Eğer o benim kocam olsaydı ve ben onu görmek istemeseydim, onu uzak tutardınız."

Daunet yatıştırmaya yönelik bir ses tonuyla, "Doğru," diye karşılık verdi, "ama o Kocan. O senin eşin. Ve seni tehdit edecek hiçbir şey yapmadı.

Güvenlik. Arkadaşlık konusunda yalan söyleyerek Tanrıça'yı zaten üzdüm. İkinizi ayrı tutarak bunu bir kez daha yapmayacağım."

Meg'in gözleri büyüdü. "Bu yüzden mi onun tarafında olmakta bu kadar acele ettin?" Daunet'in verdiği kararların doğru olduğunu bildiği için ağzında ekşi bir tat belirdi.
Hayatında kendisinden daha fazla söz sahibi olan bir başka yüce güce dayanıyordu.

Daunet ona çaresizce gülümsemekle yetindi. "Meg, inatçılık ediyorsun. Kraliçe'ye, biri seni tanırsa eşini kabul edeceğini söyledin."

Meg, kimsenin beni tanımayacağından emin olduğum zamanın olgun bir yanıt olmadığını biliyordu, bu yüzden kendini tuttu. "Onu kabul *etmiyorum.* Sadece düşüncelerimi toparlamak için zamana ihtiyacım var. Tek başıma. O odamın dışındaki koridorda kamp kurmuşken bunu yapamam. Tek yapman gereken ona nereye gittiğimizi söylememek. Kalkanlarını kaldırırsak kruvazörleri takip edemez."

"Anlamıyorum." Daunet başını salladı. "Sanki eşini bulmak dünyadaki en kötü lanetmiş gibi davranıyorsun. Maxu biraz kaba saba biri ama ailesine benziyorsa iyi bir erkektir. Ona bir şans verin."

Meg'in nabzı kulaklarında uğuldadı. *O iyi bir çocuk. İyi bir baba olacak. Ona bir şans verin.*

Bu tartışmaları daha önce de duymuştu. Boğazı bir yumrunun etrafında daraldı. Kimse onun tarafında değildi ve bu onu her şeyden çok inciten ve dehşete düşüren şeydi. Bu dünyaya özgürce gelmiş, sonunda kendi hayatında söz sahibi olduğunu düşünmüştü.

Anlaşıldığı üzere, bu özgürlük sadece bir yanılsamaydı. Gözleri yaşardı ve soğukkanlılığını geri kazanmaya çalışarak dudağını ısırdı.

"Meg..." Daunet'nin kaşları çatıldı. "Gerçekten o kadar da kötü değil. Bence Maxu'yu tanıdıkça ondan hoşlanacaksın."

Meg bir sandalyeye çöktü. Daunet'nin bakışlarını üzerinde tuttu. "Biliyorum. Ama... Ondan hoşlanmak istemiyorum."

Arkadaşı şaşkınlıkla başını eğdi.

Meg için itiraf etme zamanı gelmişti. "Dünya'daki hayatımla ilgili sana söylemediğim bir şey var."

Daunet'nin omuzlarına çöken yorgunluk kayboldu ve kadın doğruldu. "Ne demek istiyorsunuz?"

Meg her şeyi anlattı. Ailesini, Jeremy'yi, hayatında bir kez zorbalıkla evlendirildiğini ve Maxu'nun aniden ortaya çıkışının, tüm Clecanian'lar tarafından üzerine yığılan utançla birleştiğinde, başarıyla bastırdığına inandığı tüm duyguları nasıl geri getirdiğini.

Meg Dünya'daki hayatını anlatmayı bitirdiğinde başı dönüyordu ve kırmızı elbisesinin kumaşı gözyaşlarından koyu ıslak lekelerle kaplanmıştı.

"Dünya'da bir kocan mı var?" Daunet'nin gözleri büyüdü. "Demek bu yüzden geri dönmekle hiç ilgilenmedin."

"Dokuz aydan fazla oldu. Bir kocam *vardı.* Muhtemelen ben kaybolduktan bir hafta sonra taşınmıştır." Meg burnunu çekti.

Daunet'in sempatisi parlıyordu ama aynı zamanda çelişkili görünüyordu. "Meg, şimdi nereden geldiğini anlıyorum ve içine düşürüldüğün durum için kalbim sızlıyor ama ne yapabileceğimi bilmiyorum. Gerçekten Maxu'yu göndermemi mi istiyorsun? Acı çekecek, bunu biliyorsun. Bunu o da istemedi."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece biraz zamana ihtiyacım var." Meg ileri atıldı ve Daunet'nin önünde diz çöktü. "Bundan sonra nereye gideceğimizi ona söylemedin, değil mi?"

"Hayır," diye homurdandı.

"Yani, ona söyleme. Üç günlüğüne Adenelas'ta olmamız gerekiyor. Bana sadece o üç günü ver. Sonra onunla temasa geçip bir sonraki şehrin nerede olduğunu söyleyebilirsin. O zamana kadar bir planım olur." Meg nefesini tuttu. Umut, içinde her an patlamaya hazır bir yağmur bulutu gibi süzülüyordu.

Daunet bakakaldı, kaşlarının arasında derin bir kırışıklık belirdi. "Bir sonraki durağımızın ne olduğunu bilmeden bizimle gelmene izin vermeyecek. Bunu sen de biliyorsun. Bizimle gelmek için ısrar edeceğinden eminim ve neden gelmemesi gerektiğine dair iyi bir nedenim de yok. Diğer muhafızlar da ısrar edecektir. Tabii..." Ona yenilmiş bir bakış attı. "Bana anlattıklarını onlara da anlatabilirsin. Bilirlerse daha anlayışlı olabilirler."

"Hayır." Meg başını salladı. Kimsenin ona acımasını istemiyordu. Daunet'e de söylemek istememişti ama başka bir seçenek de göremiyordu. Elinden geldiğince, boktan geçmişinin geçmişte kalmasını istiyordu. Dizlerinin üzerine çöktü ve beynini kurcaladı. Maxu'nun haberi olmadan nasıl ayrılabilirlerdi?

Aklında bir fikir oluştu. Daunet'e doğru yüzünü buruşturdu ama bu göstermelikti. Kalbinin derinliklerinde bu planı hayata geçirmek için oldukça heyecanlıydı.

***

Maxu Meg'in yastığını başının altına çekti ve gülümsedi. Şu anda ondan pek memnun değildi ama yine de hafif bir tatmin duygusu hissetmeden edemiyordu. Eşi yakınlardaydı. Yeni bir şehre doğru yola çıkacaklardı.
Yarın. Ve onu yavaş yavaş kazanmak için ihtiyacı olan tüm zamana sahip olacaktı.

Biraz çatıştıkları doğruydu. Kendisi gibi o da çok sinirliydi ama bunun tutkuya dönüşeceğini ancak sonunda onu kendine aşık ettiğinde hissediyordu. Uzun bir gece ve yarım günlük uyku zihninin berraklaşmasında harikalar yaratmıştı.

Rita'nın sözleri zihninde tazeyken uyandı. Neredeyse tanınmayacak hale gelene kadar kendini temizledi ve

dişisini kazanmak.

Partide birkaç yanlış adım atmış olsa da, uyguladığı kontrol miktarından oldukça gurur duyuyordu. Ona hakaret eden adamı öldürmek istemesine rağmen öldürmemişti. Ve onu odasına geri götürdüğünde, biraz daha zorlasa buna izin vereceğinden şüphelenmesine rağmen, içeri girmeye zorlamamıştı. Kendisi bile ondan fiziksel olarak etkilenmediğini söyleyemezdi. Bunu gizlemek mümkün değildi.

Onun sevgisi ve kabulü zamanla gelecekti. Bundan şüphesi yoktu.

Kapısı çalındı. İçgüdüsü kaşlarını çatmaktı ama havayı bir kez kokladıktan sonra yüzüne yayılan sırıtış, yanaklarını kullanmamaktan acıttı.

Maxu odanın diğer ucuna sıçradı ve kapının yana kaymasını bekledi.

Orada duruyordu, hâlâ o kırmızı elbisenin içindeydi ama ayakları çıplaktı. Adam sırıttı. "Uzak kalamayacağını söylemiştim."

Ona sıkı bir gülümseme attı. "Tekrar konuşmayı deneyebiliriz diye düşünmüştüm."

Öncelik listesinin en başında bu yoktu ama onun yanında geçireceği zamana eşitse, bunu kabul ederdi. "Pekâlâ." Maxu kenara çekildi ama hemen içeri girmedi.

Bakışlarında bir parça endişe vardı. Onunla odasında yalnız kalacağı için mi endişeleniyordu? Kalabalık hissetmesin diye birkaç adım geri çekildi.

"Bunun için üzgünüm." Yüzünü buruşturdu. Arkasından bir İnci Tapınağı muhafızının sakinleştirici silahını çıkardı. Maxu tepki veremeden bir klik ve düdük sesi duyuldu ve keskin bir acı kalçasına saplandı.

Küçük darta doğru hamle yaptı.

"Sen...?" Kelimeler dudaklarından dökülürken bulanıklaştı. Öfke içinde patladı ve yüzüstü yere yığılmadan önce ona doğru hamle yaptı.

Bölüm 12

Adenelas'ı tanımlamak için büyüleyici olmaktan başka bir kelime yoktu. Göz alabildiğine uzanan beyaz kumlu plajlar ve turkuaz renkli okyanus. Meg bugün son derece iyi bir ruh halindeydi. Bir kere hava sıcak ama kuruydu ve denizden gelen yumuşak esinti mükemmeldi. Başka bir şey için,
Adenelas halkı o kadar açık ve misafirperverdi ki, hiçbiri Vondale'de yaşanan dramı bilmiyordu.

Ovulmuş, parlatılmış, kat kat hacimli, havadar beyaz kumaşlara sarılmıştı ve şimdi okyanusa bakıyor ve kumları arasına sıkıştırıyordu.
Ayak parmakları. Maxu'yu sakinleştirdiği için hissettiği küçük suçluluk duygusu, geçici özgürlüğünün ona getirdiği hafiflikle kıyaslanamazdı.

Bir nebze de olsa kontrolü geri almak çok iyi hissettirmişti. Saatlerdir içinde olduğunuz bir tartışmayı kazanmanızı sağlayan o tek kanıtı sonunda bulmak gibi. Onu vurmak sorunlarıyla başa çıkmanın en sağlıklı yolu değildi, bunu kabul edebilirdi ama lanet olsun, kontrolü ele almak iyi hissettirmişti.

Diğer insanlar bir şeyler döndüğünü anlamıştı. Cheshire sırıtışı onlara yeterince ipucu vermişti ama onu geride kalması için kandırdığını açıklamadan önce hepsi Adenelas'a doğru güvenli bir şekilde yola çıkana kadar bekledi. Yine de nasıl olduğunu açıklamadı. Bunu bilen tek kişi Daunet'ti ve dün gece gemide olmasına rağmen bugün pişman görünüyordu. Meg kendini çok kötü hissetmeye zorlayamadı.

Görüşmelerin ilk turundan yeni çıkmışlardı ve evlerinin restoranına doğru gidiyorlardı. Meg "I'm Walking on Sunshine" şarkısını mırıldandı.

Tara ıslak saçlarını düzeltirken, "Seni tekrar bulduğunda çok öfkeleneceğini biliyorsun," diye uyardı. Fırsatını bulduğu ilk anda okyanusa atlamıştı.

Daunet, Meg'i şehre vardıktan iki saat sonra bir plan yapmadığı için azarlıyordu ama Tara'nın sudan ıslak ve pırıl pırıl çıkışının görüntüsü Meg'in gardını hüzünlü bir su birikintisine dönüştürmüştü.

"Ne yapacak?" Meg, Camille, Lucy, Sophia ve Rita'ya yetiştiklerinde sırıttı. "Bir partiye dalacak ve kendi mülkiyetini mi iddia edecek? Bekle, bunu zaten yaptı."

Tara ikna olmamış bir halde, "Doğru," diye mırıldandı.

"Bak," diye başladı Meg, "bu kalıcı değil. Yakalayacağını ve gazabıyla başa çıkmak zorunda kalacağımı biliyorum ama şimdilik tek yapmak istediğim eğlenmeye konsantre olmak. Parti vermedikleri için gece boyunca özgürüz, bir grup insanın oturup içki içmesini bekleyen muhteşem bir plaj var ve önümüzdeki üç gün boyunca o kendini beğenmiş kıçı düşünmek zorunda bile değilim."

Lokantanın köşesini döndüklerinde Meg'in ayağı takıldı.
Odanın ortasında oturmuş, bacaklarını masaya uzatmış ve sandalyesine yaslanmış olan Maxu, bir insanın olabileceği kadar kaygısız görünüyordu.

"Uh-oh," diye mırıldandı Sophia.

Meg'in yaşadığı şok yerini yavaş yavaş buhara bıraktı. İnce, yapışkan bir gömlek ve hafif bir pantolon giymişti ve önünde bir ekran tutuyordu. Sanki haftalardır burada tatildeymiş gibi okuyordu. Onlar içeri girdiğinde başını bile kaldırıp bakmadı, belli ki okuduğu şeye kendini fazla kaptırmıştı. rahatsız oldum.

"Burada ne işin var?" diye tıslayarak masasına doğru yürüdü. Yakındaki birkaç müşteri ona doğru baktı.

Maxu başını kaldırmadan sırıttı. "İnsan klitorisini araştırıyorum."

Neşeli anonsu tüm restoranın duyabileceği kadar yüksekti. Meg'in beyni kısa devre yaptı.

Arkadaşlarının kıs kıs gülüşleri ona doğru süzülmeden önce sadece bir an daha olduğu yerde donup kaldı. Maxu omuzlarını gevşetti ve okumaya devam etti. Meg o anda ne kadar kızarmış olabileceğini hayal bile edemiyordu. Cildi utançtan yanıyordu. Odadaki herkesin bakışları onun üzerindeydi.

Onu nasıl bulmuştu? Hem de böyle oyalanacak kadar vakit varken? Gözleri kısıldı. *Daunet*. Yumruklarını sıktı, döndü ve hatırı sayılır bir mesafeden takip eden küçük muhafız grubuna doğru hücum etti. Gözleri fal taşı gibi açılmış Daunet'yle tartışmak için durmak yerine, öfkeden deliye dönmüş bir halde yanından geçip gitti. "Sana inanamıyorum."

Meg, tuhaf, güzel ve yalnız odasına doğru birkaç adım atmıştı ki durdu. Neden yine kaçıyordu? İstediğinin tam tersi olduğu halde neden gidip dünyanın geri kalanından saklanmak zorundaydı? Gidecek olan *o olmalıydı.*

Büyük ihtimalle.

Garip bir şekilde omzunun üzerinden baktı ve adamın onu takip etmediğini gördü. Kim bilir ne kadar zamandır buradaydı ama yine de ona yaklaşmamış ya da onu arayıp sormamıştı. Belki de bu onu rahat bırakmanın bir yoluydu? Belki de onu görmezden gelirse onunla konuşmayacaktı.

Restorana geri döndüğünde tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Gördüğü en büyük mercan parçasından koparılmış ve düzensiz bir masaya dönüştürülmüş gibi görünen cilalı düz bir yüzeyde arkadaşlarına katıldı.

Klitoris kelimesi yakınlarda bir yerden ona doğru süzüldü ve yüzüne bir kez daha sıcaklık yayıldı.

Camille dikkatli bir yarım gülümsemeyle omuz silkti. "En azından kızgın değil."

Meg zorla sırıttı ve bakışlarının istediği tek nokta dışında her yere düşmesine izin verdi. Diğer kadınlar endişeli bakışlar attılar ama Meg bunları da görmezden geldi. Tavandan silindirik bir yemek sentezleyici indirildi ve kadınlar sırayla siparişlerini yazdılar - daha doğrusu sırayla Meg'e ne istediklerini söylediler ve o da siparişlerini yazdı, çünkü hiçbiri çeviri gözlüklerini hatırlamıyordu.

Sophia, Rita, Tara, Camille ve Lucy az önce ayrıldıkları görüşme üzerine kafa yoruyor ve mutlu bir şekilde şundan bundan bahsediyorlardı. Meg şu anda pek konuşkan olmadığı için onları dinliyordu. Uygun yerlerde gülerek ve diğerlerinde başını sallayarak takip etmeye çalıştı, ancak Maxu odada lanet bir fener gibiydi ve ne zaman gardını düşürse bakışları ona takılmakla tehdit ediyordu.

Daha da sinir bozucu olanı, hâlâ okumaya dalmış olan adam onu fark etmemiş gibi görünüyordu. Bir an bunun üzerine düşündü. *Pfft. İnsan klitorisini araştırıyorum,* diye kendi kendine homurdandı. Bu küçük duyuruyla onu utandırmaya çalışmıştı. Onun belirsiz kaçışına karşılık kendi intikamını almıştı. Muhtemelen bunu okumuyordu bile.

Meg kirpiklerinin altından onu dikkatle inceledi, her an gözlerini kaçırmaya hazırdı. Elbette yine muhteşemdi. Sanki dün gece hiçbir şey olmamış gibi. Düştüğünde burnunu kırdığından endişelenmişti. Yere çarparken çıkardığı gümbürtü vicdan azabının alevlenmesine neden olmuştu, ta ki onu ters çevirip tamamen sağlam olduğunu görene kadar.

İşlerin bu şekilde ilerlemesini istememişti. Yeni eşini bacağından vurmak istememişti. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Hayatta hiçbir yere sorarak gelmemişti, o yüzden artık bir eylem kadınıydı.

Şimdi ona baksa, bir yığın yastığın arasında doğrudan çamur maskesinin içine düştüğünü düşünebilirdi. Gömleği hafif bir kumaştan yapılmıştı.

Adamın kaslı gövdesine öyle güzel yaslanmıştı ki, her bir sert parçasını seçebiliyordu. Kolları yoktu, bu yüzden kalın kollarını ve derisinin üzerinde opalesan dövmeler gibi uzanan beyaz doğum lekelerini de görebiliyordu. İşaretler bileğine ulaştığında parlak beyazdan maviye dönüşmeye başladı.

Çiftleşme izleri parmak eklemlerinin ve parmaklarının üzerinde kıvrılıyor, güzellikleriyle onunla alay ediyordu. Narin desenler bir şekilde onun güçlü ellerini tamamlıyordu. Meg dudağını ısırdı. Büyük eller. Büyük kollar da. Adamın kendisine baktığını fark ettiğinde, kollarının üzerinde akan damarları incelemekle meşguldü.

Bakışlarını kaçırdı, bardağına uzandı ve onu devirdi. Kadınlar dökülenleri temizlemek için peçete toplarken, "Lanet olsun," diye küfretti içinden. Masanın ortasında sallanan büyük, beyaz bir bez belirdiğinde, onu kimin tuttuğunu anlamak için başını kaldırmasına gerek kalmadı.

Meg tereddüt etti, omurgası kaskatı kesilmişti ama içkisinin yere vuran damlaları kulaklarında davul gibi yankılandığında, adamın elinden bezi kaptı ve pisliğin geri kalanını temizledi.

"Yemeğinizi bitirdiyseniz dostumla konuşmak istiyorum."

Islak bezin masaya çarparak çıkardığı ses Meg'in sandalyesinden fırlamasına neden oldu. "Pekâlâ çocuklar. Benim işim bitti. Ya siz? Hadi gidelim."

"Otur Meg, yoksa seni kucağıma oturtur ve orada tutarım."

Meg ona ters ters baktı. Kadınların hepsi yavaşça ayağa kalktı, Meg'le *birlikte* mi gideceklerinden yoksa Meg'in Maxu'yla konuşabilmesi için mi gideceklerinden emin değillerdi ama gitme zamanının geldiğinden emindiler.

Kızgınlık içini ekşitti. Ondan sadece konuşmasını isteyebilirdi.
Adam bu konuda birazcık bile hoşgörülü olsaydı belki kabul ederdi, ama şimdi?

Meg blöfünü görmeyi umarak masadan hızla uzaklaştı. Daha odanın yarısına gelmemişti ki kaslı kollar arkadan gövdesine dolandı ve odanın dış tarafındaki daha küçük bir masaya doğru çekildi.

Lokantanın müdavimleri sanki bu eğlenceli bir şeymiş gibi bakıyorlardı. Maxu devasa bir deniz kabuğunun içine yerleştirilmiş bir bankın üzerine yerleşti.
söz verildiğinde, onun kucağına zorla

oturtuldu. "Beni test etme, vahpti. Ne

dersem onu yaparım."

Arkadaşları masaya yaklaşarak daha da fazla dikkat çekti. Kulaklarının ucuna kadar ısı yayıldı. Dişlerini sıkarak tısladı: "Tamam. Seninle konuşacağım. Bırak beni gideyim."

Maxu'yu şaşırtacak şekilde, Maxu bunu yaptı, hem de çabucak. Maxu ayağa kalktı, ikisini de kaldırdı, onu ayağa kaldırdı, sonra masanın diğer tarafına geçti ve kendisininkiyle aynı olan büyük kubbeli kabuk sıraya oturdu.

Yakınlarda bekleyen arkadaşlarına doğru bir bakış gönderdi ve onların da kaşlarını çattığını görmek içini ısıttı.

Meg onlara minnettar bir gülümseme verdi. "Yakında sahilde buluşuruz."

Arkadaşları gittikten sonra, "Daunet sana nerede olacağımı söyledi mi?" diye sordu. Tara'yla meşgul olduğu için bunu fark etmeyen korumasına kaşlarını çatarak bir kez daha baktı. Eğer bu kadar kızgın olmasaydı, Meg, Tara onunla konuşurken Daunet'in yüzünde beliren geyik ifadesinin sevimli olduğunu düşünebilirdi.

"Hayır," dedi Maxu.

Onun yerine bakışlarını ona çevirdi. "O zaman kim?"

Masanın özel yemek sentezleyicisi tavandan aşağı inerek sessiz göz temaslarını engelledi ve Maxu birkaç komut girdi. Ona tek kelime etmeden, parlak deniz ürünlerinden oluşan bir tabağı, bir çift

desenli fildişi yemek eldivenleri ve uzun bir bardakta berrak bir şey. Su olabilirdi ama daha önce de suya çok benzeyen içeceklerle kandırılmıştı.

Sütun tekrar tavana doğru yükseldiğinde Meg kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ben aç değilim."

Yüz ifadesi taş kesilmişti. "Daha önce yemeğini yememiştin."

Yani bir dakika önce onu izliyordu. Sadece kadının onu izlediğinden çok daha gizli bir şekilde. "Şehirden şehre takip edilmek
iştah."

Maxu omuz silkti ve sırıtarak tabağını ona doğru çekti. "Takip etmek beni oldukça acıktırıyor. Mükemmel bir çiftiz." Bir parça dikenli balığı çıtırdayarak ağzına attı ve zaten elleri için çok küçük olan eldivenlerini çıkarmadı.

Bir eldivenin avuç içine yayılan anemon tarzı tasarımla oynadı. *Görmezden gel. Görmezden gel. Onu o kadar sinirlendir ki seninle vakit geçirmek istemesin.*

Maxu yavaş bir nefes verdi, çenesinde bir kas titriyordu. Yüzeyin altında yeniden alevlenen öfkeyi görebiliyordu. "Bana Dünya'daki hayatından bahset."

Elinde olmadan kıkırdadı. Soru o kadar sıra dışıydı ki
yer. Sanki normal bir randevudaymışlar gibi. İsteyerek katıldığı bir randevu. *Ben hiç gerçek bir randevuya çıkmadım, diye* hatırlattı kendine. Jeremy'yle randevular her zaman daha çok aile gezintileri gibi gelirdi. Sessiz, garip ilişkiler.
İkisi de telefonla konuşuyordu ve adam kadının kaç içki sipariş ettiğini eleştirdi.

Farklı koşullar altında, Maxu romantik bir randevu düzenleyecek türden bir adam mıydı? Onu alır, çiçek getirir, mum ışığında birbirlerini daha iyi tanıyabilecekleri güzel bir restorana götürürdü.

ruh hali? Omuzlarının arasında garip, gergin bir ürperti belirdi. Sudan bir yudum aldı ve boğuldu, neredeyse tükürüyordu. Bu seferki suydu. Tuzlu su.

Ona neden bir fincan okyanus verdiğini sormak ya da sanki ikisi de burada oturup birbirlerini tanımaya karar vermişler gibi davrandığı için onu eleştirmek istedi ama konuşmak onu yalnız bırakacak kadar sinirlendirmek için yaptığı planı mahvedecekti, bu yüzden sessizce yemek eldiveninin parmaklarıyla oynamaya devam etti.

"Bütün bunlar olmadan benimle konuşacaksın..." Bir elini onun üzerinde gezdirdi. "... düşmanlık."

Ağzı açık kaldı, tartışmaya yönelik kelimeler havada uçuşmaya hazırdı, ama onlar dışarı çıkamadan ağzını kapattı.

Maxu'nun geniş omuzları deniz kabuğundan yapılma oturma yerinin arkasına çarptı, eğilip bir parça daha deniz ürünü yedi ve kızın gergin dudaklarını inceledi. "Benimle konuşacaksın çünkü konuşursan günün geri kalanında seni yalnız bırakırım."

Meg kollarını kavuşturdu. Masada böyle bir teklif varken nasıl sessiz kalabilirdi ki? "Gerçekten mi? Beni takip etmeyecek misin?"

Maxu'nun küçümseyici iç çekişi Meg'in hemen oradan uzaklaşmak istemesine neden oldu ama Maxu'nun onu geri çekeceğini biliyordu. "Yine de burada olacağım ama... sana yaklaşmamak için elimden geleni yapacağım."

"Elinden geleni yap-"

Maxu çenesini sıktı. "Bu adil, Meg. Sen benim eşimsin. Bu istisnaları yapmak zorunda değilim. Seni evime geri götürebilirim ve kimse beni suçlamaz ama uzlaşmaya çalışıyorum."

"Ne kadar romantik," diye söylendi. "Bir kıza kendini nasıl özel hissettireceğini gerçekten biliyorsun."

"Bir daha teklif etmeyeceğim," diye

tersledi. "Ne kadar süre?"

Maxu lokantanın geniş, kemerli girişinden içeri baktı.
Dalgaların yumuşak kum üzerinde ileri geri yuvarlandığı görülebiliyordu. "Gelgit şu kayaya çarpana kadar." Kuvars benzeri bir maddeden yapılmış, parlak beyaz bir kayayı işaret etti.

O zamana kadar hayatta kalabilirdi, değil mi? Belki bir saat? Her ne kadar boğucu olsa da o onun eşiydi ve eninde sonunda onunla daha fazla zaman geçirmesi gerekecekti. "Peki."

"Dünya. Oradaki hayatın nasıldı?"

Kahretsin. Şimdi bir şeyler uydurmak zorundaydı. Maxu ile gerçekten dürüst bir konuşma yapmayı planlamamıştı. Nasıl yapabilirdi ki? Eşi daha bir gün önce kendisine belli belirsiz hakaret ettiği için bir adamın boğazını yumruklamıştı. Evde zaten bir kocası olduğunu öğrenirse ne yapardı?

Maxu, Jeremy'nin güvenliğinden başka bir nedenle Jeremy'yi öğrenememişti. İnsan kocası en iyisi değildi ama en kötüsü de değildi. Gezegenine seyahat nihayet yasal hale geldiğinde katil bir uzaylı tarafından sakat bırakılmayı hak etmiyordu.

"Ben... ev dekoratörüydüm." Evet, öyleydi... bir bakıma. Belki profesyonel olarak değil ama boktan evini takdire şayan bir hale getirmiş ve bunu yapmaktan zevk almıştı.

Maxu gözlerini kıstı. "Bu senin işin miydi?"

Yalan söylediğimi biliyor mu? Biliyor gibi görünüyor. Ama nasıl bilebilir ki? Meg zıplayan bacağını avucuyla dizine vurarak sakinleştirdi. "Mm-hmm." Kahretsin, bu adam neden gözünü kırpmadı? Onun ruhuna mı bakmaya çalışıyordu? Bekle... bakabilir miydi? Gezegendeki bazı ırkların özel yetenekleri vardı ama zihin okuyabilen bir ırk hatırlamıyordu.

Dirseklerini masaya dayamış, sıradan olması gereken ama hiç de öyle hissettirmeyen bir hareketle ona doğru eğilmişti. Başını bu şekilde eğdiğinde çenesinin keskin kesimi daha da iştah açıcı görünüyordu. Meg fark etmemeye çalıştı. "Bunu ne kadar süre yaptın?"

"Beş yıl." Göz teması kurdu.

"Yalan." Sözcük sert ve duygudan yoksundu. "İşini sevdin mi?"

"Evet," diye nefes aldı Meg. Terli avucunun dayandığı dizleri sıcacıktı. Neden birdenbire masanın altında bir ceset saklıyormuş gibi hissetmeye başlamıştı?

"Yalan." Maxu kendisine yalan söylendiği fikrinden rahatsız olmuş gibi bile görünmüyordu.

Meg telaşlandı. Bilmediği bir şey mi söylemişti? Saf tuz olduğunu hatırlamadan önce oyalanmak için sudan bir yudum daha aldı. Bu sefer tükürdü. Neyse ki yemek eldivenlerinden biriyle yakalayabildi.

"Dünya'yı özlüyor musun?" Maxu yiyecek sentezleyicisini çağırıp iki yeni içecek üretirken sordu. Birini Meg'e uzattı ve Meg ihtiyatla baktı.

Kesinlikle hayır, Dünya'yı özlememişti. Ama bunu söyleyemezdi. Nedenini bilmek isterdi. Ailesini bir daha görme umudu olmadan kaçırılıp başka bir gezegene yerleştirilen hangi insan evini özlemez ki? "Evet, özlüyorum."

"Benimle dürüstçe konuşana kadar zamanımız bitmeyecek, vahpti."

Tüm içgüdüleri Meg'e teslim olmasını, uslu durmasını söylüyordu ama sonra o lakap aklına takıldı. *Vahpti*. Tanıştıkları ilk gece ona böyle seslenmişti. Çevirmeni bunu bir tür böcek olarak tanımlamıştı. Odasına döndüğünde biraz daha derine inmişti.

Vahpti, küçük sürüler halinde uçan ve soğuk iklimlerde ısınmak için küçük, karanlık alanlar arayan küçük sivrisinek benzeri böceklerdi. Kulak boşlukları
özellikle favorim.

Meg kafasında sinir bozucu bir vızıltı vardı. Bunun adil olduğunu düşünüyordu. Ne de olsa Maxu'yu bir tümöre benzetmişti. Ne olursa olsun, kelime hassas bir akorda çarptı.

Jeremy ve ailesi için bir vahpti olmuştu. Etrafta uçuşan ve kulaklarında vızıldayan sinir bozucu bir haşere. Maxu da onun hakkında böyle mi düşünüyordu? Bu onu neden bu kadar... üzüyordu? Ona farklı hissetmesi için pek bir sebep vermemişti.

"Dünya'da gerçekten ne yaptın?" Bakışları ifadesizdi ama mavi-yeşil gözleri keskin ve araştırıcıydı.

Meg artık Indiana'daki o yalnız kız değildi. O değişmişti. Bundan emin olmuştu. Saçları, kıyafetleri, rahatlık alanları. Bu konuda konuşmak Eskiden olduğu kişi sadece geçmişi geride bırakma misyonuna ters düşmekle kalmıyordu... aynı zamanda acı vericiydi.

Adamın kendisi için seçtiği içkiden deneysel bir koku aldı ve burnunu kırıştırdı. Güçlü likör ona Pine-Sol'u hatırlattı. Yine de büyük bir yudum aldı.

"Maxu, gerçek şu ki Dünya hakkında konuşmak istemiyorum. Bu tür şeyleri seninle paylaşmaya hazır değilim."

Bunun üzerine çenesi kalktı. Meg onu inceledi ve bir sonuca varamadı. Hiçbir şey ele vermiyordu. Duygularını bu kadar belli eden biri nasıl olur da
son birkaç gündür şiddetli bir şekilde onları bu kadar başarılı bir şekilde gizleme yeteneğine sahip mi?

Belki de onları saklamıyordu. Belki de şu anda gerçekten hiçbir şey hissetmiyordu.

***

Maxu'nun aklından binlerce soru geçiyordu. Eşi çözemediği bir bulmacaydı. Daha önce hiç bu kadar can sıkıcı bir şeyle karşılaşmamıştı. Neden bu kadar zararsız bir konuda yalan söylemişti? Yalanını söylediğinde neden tüm tavrı değişmişti? Ve mavi gözlerini karartan kederli hüzün de nereden gelmişti?

Maxu içinde biriken hayal kırıklığını gizlemeye çalışırken, o önündeki eldivenle oynuyordu. Rita'nın önerdiği gibi, eğer onunla konuşmazsa eşi hakkında nasıl bilgi edinebilirdi ki? Ve eşinin tüm sorunlarını ona anlatmak *istememesi* onu neden bu kadar üzüyordu?

Böyle şeyleri önemseyecek türden bir erkek değildi. Tam olarak kontrol edemediği sahiplenici eğilimleri olduğu doğruydu ama daha önce hiç birinin güvenine, zayıflıklarına sahip olmak istememişti. Hiçbir zaman rahatlatmak ya da karşılığında rahatlatılmak için bir çekim hissetmemişti. Bu kırılganlıktan nefret ediyordu.

Adamın ona getirdiği içkiyi masanın üzerinde döndürdü. İlk başta, Adenelas halkının tercih ettiği içkiyi ona bir numara olarak sipariş etmişti. Dün gece zarar verdiği egosunu yatıştırmak için. Ama ikinci kez Ona bir içki ısmarlarken, aslında onun sevebileceği bir şey seçmeye çalışmıştı. Seçmesi için hiçbir neden olmamasına rağmen, yanlış seçim yaptığını bilmek canını sıkmıştı. Sanki hâlâ onu hayal kırıklığına uğratıyormuş gibi.

Bir yudum daha alırken yüzünü buruşturdu ve sıvıyı zorla içti. Sentezleyiciyi çağırmamak için parmaklarını birbirine kenetledi ve hangisini tercih ettiğini öğrenebilmek için mevcut her içecekten bir tane sipariş etti.

Sessizliği ilk bozan Meg oldu. "Ne iş yapıyorsun?"

Parmak uçları birbirine dolandığı yerde sıkılaştı. "Çoğunlukla emekliyim. Eskiden paralı asker olarak çalışırdım." İşi Maxu için her zaman bir gurur kaynağı olmuştu. En büyük ağabeyi Theo, Maxu'nun en büyük kardeşi olduğu dönemde paralı askerliğe başlamıştı.

hala hayvancılık okulundaydı ve kariyerinin başlarında bağlantılar kurmasına yardımcı olmuştu. Maxu başarılı olmuştu ve artık sadece hayat sıkıcı hale geldiğinde ilgisini çeken ek işler alıyordu. Meg uyanıkken her düşüncesine girmeden önce giderek daha fazla iş kabul ediyordu.

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Başını ona doğru eğdi. "Yasadışı şeyler mi yapıyorsun? Daha önce bu yüzden mi hapse atılmıştın?"

Bunun üzerine Maxu'nun omuzları dikleşti. Sesinde yargılama var mıydı? Yoksa hayal mi ediyordu? "Kilit altında olmayı ben

seçtim." Kaşları çatıldı. "Bunu kim *seçer ki*?"

"Evlilik törenine katılmak istemeyen ve bundan kurtulmanın tek yolunun sicilinde yeni bir hapis cezasının bulunması olduğunu bilen biri." Adamın sözlerindeki sertlik, kızın ağzını kaşlarının çatılmasına neden oldu.

"Neden evlilik törenine katılmak istemiyorsun? Çoğu erkek seçilmek için can atmıyor mu?" Kadının sesi onunkine karşılık olarak sertleşmişti, yaptıkları geçici dostane konuşma tekrar bozulma tehdidiyle karşı karşıyaydı. Bir sonraki sözleriyle bunu telafi edebilirdi belki ama Savunmaya geçmek ve onu tekrar kavgacı bir duruma itmek, gerçeği açıklamaktan çok daha güvenli geldi. Yargılanmaktan ve test edilmekten nefret ettiğini.

Kendini açıp, anne babasının altı sağlıklı çocuğu olduğu için -beş kat fazla bir mucize- kadınların onu daha çok çocuk sahibi olma potansiyeli olduğu için istediğini bilerek yetiştirildiğini açıklayamadı.

Öfkesinin kendisini ele geçirmesine izin verdi ve uzun vadede daha fazla çaba göstermediği için pişman olacağını bilse de, gardının yükseldiğini hissetmesi onu rahatlattı. "Her erkeğin üç ay boyunca önünde eğilecek bir eş istemediğini bilmek seni şaşırtabilir."

"*Bütün erkekler* demedim. Çoğu erkek dedim. Ve eğer beni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayıp sonsuza dek senin olduğumu iddia etmen bende gerçekten bir kadınla ilişki kurmak istediğin gibi yanlış bir izlenim yarattıysa özür dilerim," diye karşılık verdi Meg.

Maxu bakışlarını ısıtan ateşin tadını çıkardı. Dövüşmek tanıdıktı. Kolaydı. "*Evlilik* bir ilişki değildir. Bu bir sınavdır. Sınanmaya ve yargılanmaya hiç niyetim yok."

"Oh, öyle mi? Bu yüzden tüm odaya insan üzerinde çalıştığınızı duyurdunuz..." Meg öne doğru eğilmiş, tartışmalarına dalmıştı ama sanki bu düşünceyi yüksek sesle söylemek istememiş gibi sözleri kayboldu.

Yaptığı duyurunun biraz utanç verici olabileceğini düşünmüştü ama kızın böyle bir konuda bu kadar utangaç olacağını tahmin etmemişti. Maxu, kızın yanakları kızarırken sırıttı. Maxu'nun bakışlarını kaçırdı ve acıyla bir yudum daha içti.
Ne kadar da sevimli.

"Sadece bir insanın bu kadar yumuşak bir şeyden nasıl zevk alabildiğini merak ediyordum," diye gürledi, daha da öne eğilerek.

Bardağın üzerindeki parmak uçları sıkılaştı, vücudu hareketsizleşti. Meg gözlerini kısarak ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Clecanianlı bir dişinin zevk merkezi derinlerdedir. Orgazma ulaşmak için uzun... aletlere ihtiyaç duyarlar" -kızın kulaklarının ucuna ve göğsüne doğru inen kızarıklığa sırıtarak devam etti- "orgazma ulaşmak için. Ama seni bulmak için eski odalarını ararken, sadece bir yastığa ihtiyacın olduğunu fark ettim. Ben de bunun nedenini araştırdım."

Meg'in gözleri irileşmiş ve dehşete kapılmıştı, teni her geçen saniye daha da kızarıyordu. Bu konunun onu neden bu kadar etkilediğini tam olarak anlayamamıştı.
Rahatsız edici. İnsanlar o iffetli türlerden biri miydi? Yoksa eşi

Bu tür konularda özellikle utangaç mıydı? Her iki durumda da onunla alay etmekten büyük keyif alıyordu.

"Sen... sen buldun...? Nasıl...?" Ağzı kapandı ve yutkundu. "Bu büyük bir ihlal ve nasıl yaptığım seni ilgilendirmez..."

Bakışları okyanusa kaydı ve hâlâ açıkta duran kayaya kilitlendi. Yükselen gelgitin ona ulaşmasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

"Eşiniz olarak bunun beni çok ilgilendirdiğini iddia edebilirim. Şu anda nasıl çalıştığını anladığımı sanıyorum, ancak süreci gözümde canlandırabildiğimden emin olmak için yastığı daha sonra tekrar inceleyeceğim."

Amaçlandığı gibi, Meg'in gözleri onunkilere kaydı. O kızarıklığı ne kadar aşağıya yayabilirdi? Yeterince şok edici olursa, göğüs uçlarına ulaşabilir miydi?

"Sen neden bahsediyorsun? Hangi yastığı inceliyorsun?" Sözleri sessizdi. Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için odayı taradı.

"Yastığın." Adam sırıttı, kadının alçak sesine hiç uymuyordu. "Kitibard'dan."

Dudakları kıvrılmadan önce şaşkın ifadesi sadece bir an sürdü. "Onu sakladın mı, seni ucube? Neden... Önemli değil. Geri ver onu."

Maxu başını öne arkaya eğerek onun talebini değerlendiriyormuş gibi yaptı. "Hayır. Ben buna oldukça düşkünüm."

"Ver. Onu. Geri ver," diye fısıldadı. "O senin değil."

"Dürüst olmak gerekirse, o senin de değil. Kitibardlılara aitti ve sonra ben çaldım. Gerçekten, artık benim." Maxu oturduğu yerden kalktı ve soluk beyaz kayanın üzerinden sıçrayan suya doğru başını eğdi. "Görünüşe göre zamanımız doldu. Günün geri kalanında seni yalnız bırakacağım. Sanırım dinlenmek için odama döneceğim."

Maxu uzaklaşmak için döndüğünde Meg'in ağzı açık kalmıştı. Bir anlık şaşkın sessizlikten sonra Meg'in yerinden fırladığını duydu.
Ne yazık ki Meg onu takip etmedi, onun yerine korumasına doğru koşmaya başladı ama Meg buna aldırmadı. Meg eninde sonunda onu arayıp bulacaktı, tabii soğukkanlılığını geri kazandığında onu azarlamak için bile olsa ve onun nasıl karşılık vereceğini görmek için sabırsızlanıyordu.

Bölüm 13

Meg kısa sarı bir elbise giydi ve avuçlarını nemli havada kabaran saçlarında gezdirdi.

Lokantadan çıktığından beri çenesini sıkmaktan şakağında bir baş ağrısı oluşmuştu. Yastığı ondaydı. Onun yastıklarından biri...

Bunu her düşündüğünde hâlâ utançtan yerin dibine giriyordu, ama yapmaması gerektiğini biliyordu. Bu bir insanın yapması için son derece doğal bir şeydi. Kadınlar cinsel yaratıklardı ve utanç duymamalıydı.

Ama Maxu uzaklaştıktan ve Daunet'nin yanına gidip ona durumu anlatmaya ve Maxu'yu yastığı geri vermeye zorlamasını istemeye niyetlendikten sonra bile kelimeler boğazında düğümlenmişti. Daunet'den yardım istemek için her şeyi açıklaması gerekiyordu.

Mastürbasyon şimdiye kadar açıkça konuştuğu bir şey değildi. Seks, evli bir çiftin *birlikte* yaptığı bir şey olduğu için annesiyle konuşmayı gerektiriyordu, ama yalnızken? Bu, okuldaki kızlarla yapılan birkaç skandal sohbet ve ne yazık ki aydınlatıcı olmayan bir Cinsel Eğitim dersi dışında tartışıldığını duyduğu bir şey değildi.

Jeremy ile bu konuda yaptığı birkaç konuşma da daha iyi değildi. Evliliklerinin ilk zamanlarında, kocasıyla yaşayacağı hayat için hâlâ umut doluyken, ona kendisi yokken hiç mastürbasyon yapıp yapmadığını sormuştu.

Ona asla böyle bir saygısızlık yapmayacağını ve onun kendisine fazlasıyla yeteceğini söyleyip durmuştu. Adam soruyu tekrar ona yönelttiğinde, kendini kapana kısılmış hissetmişti. Yalnızken kendine dokunduğunu itiraf etmesi, onun yeterli olmadığını düşünmesine neden olacak mıydı? Bu sadakatsiz olduğu anlamına mı geliyordu?

Kendi başına saklanmak ve zevk almak onun için o kadar kişisel, o kadar özel ve o kadar değerli hale gelmişti ki Maxu'nun sanki hiçbir şey yokmuş gibi bu konuda yorum yapması beynini allak bullak ediyordu.

Meg aynada elbisesini düzeltti ve yanaklarındaki kırmızı parıltıya kaşlarını çattı. Aşırı derecede allık kullanıyordu. Her zaman öyleydi. Bundan nefret ederdi. Ve kızardığını bildiğinde, bu onu daha da utandırıyor ve daha fazla kızarmasına neden oluyordu. Ve bu, yanaklarının elmalarının sevimli bir şekilde pembeleşmesi değildi. Tamamen kırmızı bir yüzdü.

Elbisesinin orta uzunluktaki kolları onu odada ne var ne yok diye aramaya itti. sıcaklık kontrolleri, bu yüzden onu kaydırdı. Kızarmaktan nefret etmesinin bir başka nedeni
-Bu onun için her zaman terlemeyle birlikte olurdu. *Hiç çekici değil.*

Meg daha dar bir gök mavisi elbise giydi ve kendini banyodan uzaklaştırdı. Sadece plaja gidecekti. Beş kez daha kıyafet değiştirmesine gerek yoktu.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" Daunet, puf şekline dönüşmekle dönüşmemek arasında sıkışmış gibi görünen bir sandalyeden sordu.

"Yok bir şey, yok bir şey. Sadece beni utandırmaya çalışıyordu. Başardı da, ama ben iyiyim." Daunet'in yastığını geri almasına gerçekten yardım edeceğini düşünseydi, durumu açıklayacak cesareti kendinde bulabilirdi ama çoğu Clecanialı seksle ilgili konularda çok daha özgürdü. Daunet muhtemelen bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmezdi. Ve kesinlikle onun eve girmesine yardım etmezdi.
Birinin odasını bu kadar aptalca bir şey yüzünden.

Daunet bir kez daha, "Nerede olacağımızı nasıl öğrendiğini hâlâ bilmiyorum," diye güvence verdi.

Meg ona gülümsedi. Koruması, yerlerini sızdıranın kendisi olmadığını kanıtlamak için büyük çaba sarf ediyordu.

"Biliyorum. Muhtemelen Gamso'ydu. Vondale'den ayrıldığımızdan beri bana kötü kötü bakıyor. Eminim Maxu'ya nerede olacağımızı söyleyen bir mesaj göndermiştir."

Daunet boşluğa baktı, burnunda şüpheci bir kırışıklık vardı. "Muhtemelen." Dikkati tekrar kapının yanında duran Meg'e kaydı. "Maxu ile konuşabilirim. Belki ihtiyaçlarınızı anlamasına yardımcı olabilirim."

"Hayır, sorun değil," diye atıldı. *Görünüşe göre* ihtiyaçlarımı *anlıyor gayet iyi.* "Ayrıca, eğer biriyle konuşacaksan, bu muhtemelen Tara olmalı, sence de öyle değil mi?"

Daunet'nin bakışları odanın içinde gezindi. "Onunla konuşacak bir şeyim yok," dedi Meg'in gözlerinden kaçarak ve ayağa kalktı.

Meg güldü. "Seninle her konuşmaya çalıştığında dilini yuttuğun için mi? Neden ona sadece ondan hoşlandığını söylemiyorsun?"

"Yapamam, ya da... yapmayacağım. Bu tur bitene kadar olmaz. Bu hiç profesyonelce olmaz."

"Onunla konuşmak profesyonelce değil mi?" Meg konuşmanın değişmesinden keyif alarak dürttü.

"Hayır, ama onunla konuşmaktan daha fazlasını yapmak istiyorum ve bu duygunun onu tanıdıkça daha da güçleneceğini biliyorum. En iyisi beklemek. O zaman kendimi daha olumlu bir şekilde sunabilirim."

"Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum."

Daunet dudaklarını bükerek Meg'e katıldı ve odadan çıkıp sahile doğru ilerlediler. "Büyük olay mı?" Daunet kaşlarını kaldırdı. "Gezegenimizde çok az sayıda dişi var ve bu dişilerin de çok küçük bir kısmı diğer dişilere ilgi duyuyor. Onlardan da daha küçük bir kısmı sadece dişilere ilgi duyuyor. Muhafız arkadaşlarımın çoğu şimdiden implantasyon merkezinde çalışmam gerektiğine, herhangi bir evlilikte yer almayacağım için hamile kalmaya çalışmam gerektiğine inanıyor. Onlara daha fazla sebep vermeyeceğim.

Bir başkasını korumam gerekirken bir insanla flört ederek görevime uygun olmadığımı düşünüyorum."

Meg başını eğerek yere baktı ve birdenbire bu kadar kayıtsız davrandığı için utandı. "Haklısın. Bunu düşünmediğim için özür dilerim. Biliyorum ki çoğu
Kadınlar evlenmek ve üremek için büyük bir baskı hissediyorlar,
ama ben sadece..."

"Erkeklerle evlenmeye zorlanmadığım için benden başka beklentiler olmadığını varsaydınız. Hepimizin görevleri var ve hepimiz bu görevleri yerine getirmek için kendimizden ne kadarını feda edebileceğimize karar vermeliyiz.
yükümlülükler. Sonunda ara vermeden önce implantasyon merkezinde çok uzun bir süre çalıştım. Yapmam gerekeni yaptım ve bir noktada tekrar denemem gerektiğini hissedebilirim, ancak şimdilik işimi seviyorum. Bu fedakârlıkları yapan dişileri korumayı seviyorum ve kimseye yeteneklerimden şüphe etmesi için bir neden vermeyi reddediyorum."

"Anladım. Artık bu konuda seninle dalga geçmeyeceğim." Meg gülümsedi ve onun dirseğini dürttü. "Ama bu iş bittiğinde ve Tara'yla konuşma zamanı geldiğinde şakalarımın devam edeceğine inansan iyi edersin."

Daunet'nin dudaklarının kenarı, saklamaya çalışsa da, kalktı. "İnsanlar denen tuhaf yaratıklar hakkında tavsiye almak için sana gelmeme açık olduğun sürece."

Binanın sarmal koridorlarında ilerlediler, önlerindeki günler hakkında konuştular ve ilişkiler konusundan dikkatlice kaçındılar.
Dışarıda. Bir saatten az bir süre önce gelmesine rağmen, gelgit çoktan geri dönmeye başlamıştı. Mevsimle ve iki ayla ilgili bir şey
okyanuslar Dünya'dakinden daha sık değişiyordu. Ya da Meg Dünya'da hiç okyanusa gitmediği için öyle sanıyordu.

Daha önce sadece göllerde, nehirlerde ve havuzlarda yüzmüş biri olarak okyanus onu hâlâ oldukça tedirgin ediyordu. Genişliği ve sizi sürükleyebilecek gizli akıntılar - içinde gizlenen yaratıklardan bahsetmiyorum bile.
Bir köpekbalığının uzaylı versiyonunun neye benzediğini keşfetmek isteyen hiçbir yanı yoktu. Hayır, kumların üzerinde oturmaktan ve şırıl şırıl akan suyun sesinin onu sakinleştirmesine izin vermekten memnundu.

İçindeki, istekli olmaktan çok dırdırcı olmaya başlayan ses, *yeni* Meg'in yüzmeye gideceğini savunuyordu. Vücudu konusunda o kadar özgürdü ki muhtemelen Adeneliler gibi o da çıplak yüzerdi.

Kendini sürekli olarak konfor alanlarının ötesine itmek yorucu olmaya başlamıştı.

Kumsalda çeşitli büyüklüklerde tuhaf girintiler vardı. İçbükeydiler, ona Dünya'nın ayındaki kraterleri hatırlatıyorlardı. Bazılarının içinde Depresyonlar, uzanmak ve güneşlenmek için mükemmel olan minderli bir zemine sahipti. Diğerlerinde masa ve sandalyeler vardı. Hatta okyanusa en yakın olan birkaç alçak kısım gelgitin geride bıraktığı ılık suyla doluydu.

Diğerlerinden biraz daha yüksekte bir krater gördü ve içinde kim olduğunu henüz göremese de kim olması gerektiğini çok iyi biliyordu. Nirato, Uthen ve Heleax kraterin etrafında dönüyor, içerideki insanları koruyor ama ironik bir şekilde köpekbalığı gibi görünüyorlardı.

Meg merdivenlere ulaşıp diğer insanlara katıldığında Daunet de mola verip yemekhaneye yöneldi. Meg muhafızların bir iş yapmak için orada olduklarını anlasa da, bazen yine de kendini kötü hissediyordu. Bu güzel yerdeydiler
plajda uzanırken, Clecanialı arkadaşları çalışmak zorundaydı.

Yumuşak zemine çöktüğünde kadınlar tembelce selam verdi. Sanki sadece etrafı inceliyormuş gibi kumsalı taradı ama aslında

siyah saçlı bir şaheseri arıyordu. Onu rahat bırakacağını söylemişti ama kadın onun pusuya yattığını düşünmüyordu.

Maxu yüzmeye giderken ne giyerdi? Gözlerini kısarak biraz daha aradı.

"Onu görmedik," diye araya girdi Sophia, Meg'in kumsalı pek de sıradan olmayan bir şekilde incelemesini.

Meg tam "Kimi görmedin?" diye soracaktı ki yol arkadaşlarının bilmiş bakışlarını üzerinde topladı. Omuzları düştü ve inledi. "Bu sanki bir Hastalık, yemin ederim. Neden onu arıyorum ki?" Meg elini havada salladı. "Onunla birlikte olduğum her saniye nasıl bu kadar sinirli olabiliyorum ve yine de onun yüzmeye gittiğini görmek istiyorum?"

"Libidosu olan her heteroseksüel kadın bu adamın yüzmeye gittiğini görmek ister," diye mırıldandı Lucy, bir eli gözlerinin üzerindeydi.

Meg, Clecania'da güneş gözlüğü olarak kullanılan şeyi eline aldı. Alnınıza yatay olarak oturan kafa bandı şeklinde bir nesne. Etkinleştirildiğinde, holografik bir kalkan gözlerinizin üzerine bir garaj kapısının inmesi gibi iniyordu.

"Rita nerede?" diye sordu.

"Oh, üstünü değiştirmeye gitti. Sahilde yoga yapmak istediğini söyledi."

"Siz neler yaptınız?" Meg, bu tuhaf kraterler hakkında daha fazla bilgi edinmek için merakla okuma defterini çıkarırken sordu.

"Rahatlatıcı. Şu adamlar geldi ve biraz flört ettiler." Lucy iki adamın oturduğu ve arada bir onlara doğru bakan daha küçük bir krateri işaret etti. Kahverengi desenlerle beneklenmiş sıcak, açık mor tenleri geniş omuzları ve sivriltilmiş belleri kaplıyordu; adamların vücutlarında en harika

Meg'in o güne kadar gördüğü yüzücü yapısına sahipti. "Herkese teker teker gelip bizimle tanışabilecekleri söylendi ama buraya pek gelen olmadı."

Meg başını salladı. "Evet, bu mantıklı. Sahilde geçirilen zamanın çok Adenelese için özel bir bağ kurma deneyimi. Dünya'daki aile zamanı gibi. Genelde diğer grupların arasına dalmak kabalık olarak kabul edilir. Buraya gelmelerine şaşırdım. İyi davrandılar mı?"

"Evet, gerçekten güzel, ama bunu aştım sayılır." Camille Meg'e sırıtabilmek için karnının üzerine döndü. "Vondale'de konuştuğumuz ve gözlerimin onun en sevdiği çiçeğe benzediğini söyleyen adamı hatırlıyor musun?"

Meg kıkırdadı, "Evet."

"Şey, saçmalık değildi." Camille'in gülümsemesi genişledi. "Beni binanın en üst katındaki çılgın bahçeye götürdü ve orada şelale gibi bir fıskiyenin kayalarının üzerinde yetişen muhteşem kahverengi çiçekler vardı."

Meg'in kaşları çatıldı. İç çekti. "Bu çok şirin."

"Biliyorum! Tamamen beklenmedik. Ayrıldığımızdan beri bana holo-mesajlar gönderiyor. Ondan hoşlanıyor olabilirim."

"Bu harika." Meg sırıtışını samimi tutmaya çalıştı ama içindeki küçük bir parça kıskançlık bunu zorlaştırdı.

Tatlı biri. Ona iltifat eden, gözlerine uygun çiçekler bulan ve romantik mesajlar gönderen biri. Onun istediği de buydu. Bunun yerine, ona hırlamaktan, emirler yağdırmaktan, seks oyuncaklarını çalmaktan ve koyduğu her sınırı aşmaktan başka bir şey yapmayan huysuz bir yarı-tanrıya sahip olmuştu.

"Ne yapacaksın?" Meg sordu.

Camille omuz silkti. Kıvırcık koyu kahverengi saçlarını topuz yaptı, gerindi ve çenesini çapraz ellerinin üzerine bıraktı. "Bak bakalım nerede Sanırım şimdilik gidiyor. Daha önce hiç böyle bir adamla konuşmamıştım. Her şeyi bilmek istedi ve beni odasına götürmeye ya da benim odama gelmeye bile çalışmadı."

"Eğer onunla oynaşırsan, ısırıklarının bir an önce iyileşmesini sağla. Bu sabahki yolculukta benimkiler çok kaşınıyordu. Erken kalkıp onları iyileştirmek için doktora gitmediğim için kendime kızdım."

Bütün gözler Sophia'ya çevrildi. İçlerinde -kendini kaybettiğinde belki Rita hariç- en sessiz olanı Sophia'ydı. En duyarlı olanıydı. Bu yüzden sivri dişli bir Vondalese'nin onu ısırmasına izin verdiğini duymak, Lucy'nin dün geceki makyajıyla ter içinde gelmesinden daha şok ediciydi.

"Ne?" Tara yüzüne yayılan geniş bir sırıtışla sordu. "Şimdiye kadar flört eden herkesi geri çevirdin. Neden bu adam?"

Sophia dudağını ısırdı ve sırıtarak karşılık verdi. Belli ki bir süredir bunu açıklamak için bekliyordu. Küçük, cilveli bir omuz silkme hareketi yaptı. "Ne diyebilirim ki? Eve döndüğümde vampirleri çok severdim. Hatta bir..." Pazusuna uzandı ve sırıtışı anında düştü.

Meg öne doğru eğilerek bir elini Sophia'nın koluna koydu. Diğer kadınlar da sertleşti. "Dövme mi?"

"Evet," dedi Sophia hüzünle gülümseyerek. "Nosferatu'nun gerçekten

radikal bir tasarımını çizdim." "Bu çok boktan," diye fısıldadı Camille

nefesinin altından.

Kadınların hiçbiri kaçırılmaları hakkında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Bazıları, örneğin

Camille ve Sophia, hatırlamıyorlardı bile. Dünya'dan çalınmışlar ve İsyancı sığınakları keşfedilip basılana kadar uyku kapsüllerinde tutulmuşlardı.

Görünüşe göre Sophia Dünya'dayken dövmelerle kaplıymış. Bir sanatçı ve grafik tasarımcı olarak, bunların çoğunu kendisi tasarlamaktan gurur duyuyordu.

Sophia'yı kaçıran her kimse, onu tarayıp iyileştirdiğinde dövmeleri yara izi olarak kaydetmişti. Uyandığında kendini yabancı bir gezegende bulmuştu, cildi temizdi. Meg bunun Sophia için, onun akıl sağlığı için ne kadar zor olduğunu hâlâ hatırlıyordu.

"Sorun değil," dedi Sophia aydınlanarak. "Çoğunlukla bununla yüzleştim. Bu tura çıkmak istememin nedenlerinden biri de buydu. Hissetmek istiyorum
Tekrar ilham geldi. Burada dövmenin yaygın olduğu birkaç şehir olduğunu biliyorum ve nasıl yapıldığını görmek beni heyecanlandırıyor. Belki tanınırsam ellerime birkaç işaret dövmesi bile yaptırabilirim."

"Ne harika olurdu biliyor musun?" Camille boynunu işaret etti. "Boynunda iki küçük delik açılmış olsaydı. Bilirsin, aşkına vampirler ve dişini çıkardığın gecenin anısına."

Sophia'nın gözleri heyecanla açıldı. "Bu harika bir fikir! Bunu kesinlikle yapacağım."

"Acıdı mı?" Lucy kollarını arkasına dayamış, güneşin tadını çıkarıyordu.

Sophia başını yavaşça salladı, utangaç sırıtışı yeniden ortaya çıktı.

"Hayır." Hepsi güldü.

"Bunu hayal bile edemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, Rikad'ın dişleri beni korkutuyor.
Dışarı. Bunu istemeyecek kadar çok köpek tarafından ısırıldım." Camille yüzünü buruşturdu ve elini Meg'in bir zamanlar yara izi olduğunu tahmin ettiği ön kolunun lekesiz kahverengi derisine götürdü.

"Oh, doğru ya. Bir köpek kreşiniz vardı, değil mi?" Tara sordu.

Camille sıcak bir gülümsemeyle başını salladı, gamzeleri patlıyordu. "Evet. Barks 'R' Us." Gözlerini devirdi ve gülümsemesi hafifçe kızgınlığa dönüştü. "Adını ben koymadım. Ortağım bunun dünyadaki en komik şey olduğunu düşündü. Kreş ve bakım işleriyle o ilgileniyordu, ben de tüm eğitim programlarımızı yürütüyordum." Mesafeli bir bakışla başını salladı. "En agresif köpekleri bile bu şekilde yola getirebilirdim." Parmaklarını şıklattı.

Meg üçgen bir yastığa yaslandı ve kadınlar Dünya'daki hayatları hakkında konuşurken onları dinledi. İyi, kötü. Özledikleri şeyler. Clecania hakkında sevdikleri şeyler.

Harikaydı. Yönlendirici. Bu yüzden göğsünün neden bu kadar sıkıştığını anlaması biraz zaman aldı. Neden boğazında bir kurbağa vardı?

O günün erken saatlerinde Adeneli bir adamla yaptığı ve bir Gine domuzunu tarif etmeye çalıştığı saçma konuşmayı anlattı.

Her kadın kendi ilgi alanları, hedefleri ve kusurlarıyla kendi kişiliğine sahipti. Tara alaycı ve şefkatliydi. Açık havayı severdi ve birisi üzgün olduğunda bunu ilk fark eden oydu. Ancak çok fazla şey üstlenir, asla diğerlerinin eğlenmesini istediği kadar kendisinin eğlenmesine izin vermezdi.

Camille zeki ve dürüsttü, olaylara her açıdan bakmaya her zaman istekliydi ama aynı zamanda inatçı ve biraz da kaybolmuş biriydi. İşiyle gurur duyuyordu. Sonra "Raleigh köpek fısıldayıcısı" hiç köpeği olmayan bir gezegene getirilmişti.

Parlak, kabarcıklı ve açık bir şekilde seksi olan Lucy, girdiği her odayı aydınlattı ve yine de orada bir hüzün vardı, gizli bir şey, sanki herkesi mükemmel olduğuna inandırmak istiyordu.

Sophia sessiz ve içe dönük biriydi ama her şeyde güzellik gören sanatsal bir zekâya sahipti. Yine de çok sık kendi kafasının içine çekilme eğilimindeydi ve her şeyi aşırı analiz ediyordu.

Ve Rita. Meg, Rita'yı tarif edecek kelimeleri bulup bulamadığını bilmiyordu. Kadın her şeye bir cevabı varmış gibi görünüyordu. Sanki hayatın ne demek olduğunu biliyordu. Onu neyin mutlu ettiğini ve neyin mutlu etmediğini ve
Bir şekilde her zaman mükemmel bir denge halindeydi. Sorun, kendini sık sık diğerlerinden koparabilmesiydi. Meg bunun dengeyi korumanın bir yolu olduğunu düşünüyordu.

Arkadaşlar. Meg'in nihayet arkadaşları vardı. Kendisi için seçilmemiş ya da küçük kasabasında onun yaşında sadece onlar kaldığı için kendini sevmeye zorladığı arkadaşlar. Ve belki de göğsündeki bu sıkışma, hepsini çok iyi görebildiği içindi. Olumlu ve olumsuz yanlarını. Kişiliklerini ve kendilerine ne kadar güvendiklerini takdir edebiliyordu.

Ama onu tarif etmeleri gerekseydi, ne derlerdi?

Meg. Kim olduğunu bilmeyen kız.

Bazen kendini Peter Pan gibi hissediyordu, tek farkı büyümek *istemişti* ama hiç büyümemişti. Kim olmak istediğini bildiğini sanıyordu, ama birilerinin onu, somutlaştırmaya çalıştığı kelimelerle -heyecanlı, seksi, hayat dolu, spontane, vahşi- tanımladığını hayal ettiğinde, bunlar doğru gelmiyordu. Kare şeklindeki benliğini yuvarlak bir deliğe sokmaya çalıştığına dair giderek artan bir korku duyuyordu.

Yine de, arkadaşları sohbet ederken gülümsedi ve onların da kendisini gerçekten tanımadıklarının acınası bilgisini gizledi. Nasıl bu kadar dolu ve bu kadar
Aynı anda içi boş mu? Bulunduğu yerde olduğu için çok heyecanlıydı ve odasına dönüp kendisiyle baş başa kalacağı için çok gergindi.

"Bekle, Dünya'da yine ne yaptın Meg?" Tara sordu.

Boğazı daha da sıkıldı. Cevap vermemek için hızla ayağa fırladı. "Biraz ondan, biraz bundan. Henüz bir kariyere karar vermemiştim."

Gözlerini kısarak güneşe baktı. Saatler Clecania'daki pek çok şehirde yaygın olmadığından, güneşe bakarak zamanı anlamakta oldukça iyiydi.

"Tahmin etmem gerekirse, gün batımına kadar belki üç saatimiz var." Ve kendini bu içsel acıma partisinden çekip çıkaracak ve ölse bile iyi vakit geçirecekti. "Ben içki alacağım. Kim ister?"

Sophia ve Tara ellerini kaldırdı.

Lucy başını salladı. "Benim için değil, teşekkürler. Yarın şişko olmak istemiyorum."

Camille tırnaklarını karıştırırken, "Belki birazdan," diye cevap verdi.

Meg bir eskort -Nirato- ve bir tepsi dolusu içkiyi lokantaya götürdü.

Kratere tırmanarak geri döndüğünde kimse dönüp ona bakmadı. İçkileri dağıttı, sonra dizlerinin üzerinde sürünerek ilerledi, dikkatlerini neyin çektiğini merak ediyordu.

Camille ona bakmadan, "Mutlu mu olacaksın yoksa kızacak mısın anlayamıyorum," diye mırıldandı.

"Ha?"

Camille, Lucy ve Tara sahilin daha aşağısındaki bir bölgeyi işaret edince Meg gözlerini kıstı.

"Oh," diye nefes aldı, göğsündeki tüm havayı dışarı çıkardı. Arkasından körü körüne içkisine uzandı ve neredeyse onu deviriyordu.

Rita, kireç yeşili şekilsiz bir giysinin içinde olabildiğince mutlu bir şekilde yoga yapıyordu. Yanında ise Malibu sahilinde özel ders alan bir ünlüymüş gibi her hareketini takip eden gömleksiz Maxu vardı.

Meg olabildiğince yavaş bir şekilde koltuğuna çöktü ve güneş gözlüklerini taktı. Ilık, tuzlu esinti öğleden sonra daha da ısınmıştı ve Maxu'nun parlayan, güçlü vücudunun savaşçı gibi bir şeye dönüşmesini izlerken kürek kemiklerinin arasında boncuk boncuk ter birikmişti. "O nasıl yoga yapıyor?" Meg'in bile yoga yapacak sabrı olmamıştı.

"Evet. Bana daha çok boks okudu," diye yorumladı Lucy, yüzünün bir tarafı buruşmuş bir halde bakarken.

"Birbirlerini tanıyorlar mı?" Tara omzunun üzerinden sordu. Kendi okuma defterini aldı ve Meg'in ağzının suyunu akıtan manzaraya doğru döndü.

"Meg'in yanında takılmayan tek insan Rita'ydı." Lucy omuz silkti. "Belki de onun iyi bir şeyler söyleyeceğini falan düşünüyordur?"

"Ya da belki de benim görebileceğimi bildiği için orada karın kaslarını gösteriyordur," diye homurdandı Meg.

"Demek ondan hoşlanıyorsun." Camille sırıtarak arkasını dönüp

onunla yüzleşti. Bir anlık şaşkınlık Meg'in üzerine çöktü. "Bunu

yüksek sesle mi söyledim?"

Kadınların hepsi güldü ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşedi.

"Bakın, çekici olmadığını hiç söylemedim. Belli ki çekici. Bu mesafeden daha da seksi çünkü bana patronluk tasladığını duyamıyorum."

Karnının üzerinde derin bir uykuya dalmış olan Sophia'dan yumuşak bir horlama sesi yankılandı.

"Ama söylediği gibi mesafesini koruyor. Bu bir şey ifade etmiyor mu?"

"İstediğini elde edene kadar nazik davranıyor. Eğer gardımı düşürürsem -Puf, altı ay geçmiş olacak ve ben onun evinde, kontrolüm kalmayana kadar sinsice dahil ettiği tüm kurallara uymak zorunda kalacağım."

Bütün gözler merak ve endişeyle ona döndü. "Bu biraz abartılı oldu. Bu kişisel bir örnek mi Meg?" Tara sordu.

Kahretsin, çok fazla şey söylemişti. Yine de açıklarsa ona sadece üzgün küçük bir zayıf gibi bakacaklardı, bu yüzden onu fırçaladı. "Sadece bir tahmin."

İkna olmamış gibi görünüyorlardı ama Lucy yine de devam etti. "Evet ama ne yapacaksın? Sonsuza dek yüz metre ötede durmakla yetinecek değil ya."

"Bilmiyorum," diye inledi Meg. "Dün gece bunu düşünüyordum ve belki bir tür platonik ilişkiye açık olabilir mi diye merak ettim. Biraz araştırma yaptım ve çiftleşme bağı, diğer kişinin yanında olmak ve onu korumak zorunda hissettiriyor gibi görünüyor, ancak bu mutlaka romantik olmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Aynı evde yaşayıp ayrı hayatlar sürsek olmaz mı?"

"Peki ya seks?" Camille sordu. "Çiftleşen çiftler eşleriyle birlikte olmak için yoğun bir dürtü hissetmezler mi?"

"Okuduğum metin çok açık değildi ama evet. İma edilmişti," diye homurdandı Meg.

"Onunla seks yapmaya *karşı* mısın?" Maxu plank pozisyonuna geçerken Lucy başını yana eğerek sordu, karın kaslarının kıvrımları ve ön kollarındaki kaslar pozu korurken kaskatı kesilmişti.

"Ondan hoşlanmıyorum. Ve ona güvenmiyorum. Kontrolcü biri ve benim ne düşündüğümü ya da nasıl hissettiğimi umursamıyor."

Lucy kıkırdadı. "Birkaç gün oldu. Onunla konuşmayı reddedersen ondan hoşlanıp hoşlanmadığını ya da ona güvenmeyi öğrenip öğrenemeyeceğini nasıl bilebilirsin?"

Maxu ve Rita birbirlerine baktılar ve Rita kollarını sallayarak bir şeyler anlatmaya çalıştı. Vücuduyla bir dalış hareketi yaptı ve Maxu dinledi, elleri kalçalarında, etkileyici göğsü güneşi yansıtıyordu.

Meg, arkadaşlarının ağzından çıkan her makul kelimede kendini daha da huysuz bir çocuk gibi hissediyordu. Gerçek şu ki, onu belli bir ışık altında resmetmek daha kolaydı. Eğer ondan nefret ederse, ona güvenmezdi. Eğer ona güvenmezse, onu hayal kırıklığına uğratmasına imkân yoktu.

"Hayır." Meg başını salladı. "Siz anlamıyorsunuz. Duygularıma değer veren biriyle birlikte olmaya ihtiyacım var ve bugün yaptıklarından sonra..."

"Ne yaptı? Seni onunla konuşmaya zorlamaktan mı

bahsediyorsun?" Meg dondu kaldı. Lanet olsun. "Evet,"

diye yalan söyledi.

Tara döndü ve Camille'in gözleri kısıldı.

"Başka ne yaptı Meg? Sen korkunç bir yalancısın."

Yıllardır söylemek ve yapmak istediği her şeyi saklamasına rağmen, Meg ne kadar kötü bir yalancı olduğunu öğrenmeye başlamıştı. Her zaman iyi bir yalancı olduğunu düşünmüştü, lanet olsun. Neden daha önce kimse ona söylememişti?

Belki de ona söylemedikleri fikriyle kalbi biraz sıkıştı.
Çünkü onu çağıracak kadar umursamamışlardı. "Önemli bir şey değil. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Kötü müydü?" Camille biraz daha dik oturdu.

Tara'nın şakacı sırıtışı Camille'in sözleri karşısında yerini birden ince dudaklara bıraktı. "Ne yaptı?" Bu kez sözleri meraklı değildi. Sertti.

Bunu söylemek zorunda mıydı? Gerçekten mi? "O..." Grubun etrafına baktı, şimdiden boynunda yükselen ısıyı hissediyordu. Meg içkisinin geri kalanını acı dolu bir yudumda bitirdi. "Odamda... bir şey kullandım..." Yutkundu. "Kendime iyi vakit geçirttim... ve o... o şeyi aldı."

"Ha?" Lucy'nin kaşları çatıldı ve ağzının bir tarafı aşağı doğru kıvrıldı.

Camille gökyüzüne baktı ve sanki kafasındaki bir bilmeceyi çözmeye çalışıyormuş gibi parmağıyla ileri geri işaret etti.

Hâlâ kızgın olmaktan çok sert görünen Tara'nın gözleri önce farkına vararak açıldı. "Ah."

"Öyle mi?" Camille bir kolunun üzerinde doğrulup Tara'ya bakarak sordu. Sırıtışını gizlemek için dudakları ağzının içinde kaybolmuş olan Tara'ya bir kez baktı ve Meg'e doğru döndü. "Oh," diye tekrarladı daha derin bir sesle
Oktav.

Lucy dilini şaklattı. "Alo? Beni bilgilendirir misiniz lütfen?"

Camille beyaz dişlerini sırıtarak gösterdi. "Meg odasında bir şeyle çıldırdı ve Maxu onu çaldı."

"Ne?!" Lucy öyle yüksek sesle güldü ki Sophia bir solukta ayağa fırladı.

"Sorun ne? Ne oldu?" diye mırıldandı, parlak güneşe alışmaya çalışan gözlerini açık tutmaya çalışırken başı dönüyordu.

Lucy kıkırdayarak baldırını okşadı. "Yok bir şey. Özür dilerim. Sen uyumaya devam et. Sana sonra anlatırım."

Görünüşe göre Sophia'nın Vondalese kaçamağı tüm enerjisini emmişti çünkü sadece homurdandı ve tekrar yere yığıldı.

"Sana çaldığını mı söyledi?" Lucy fısıldadı. Yakınına eğildi. "Ne için?"

Camille yere odaklandı, alnında bir çizgi oluştu. "Bu sıcak mı? Yoksa ürkütücü mü? Yoksa ikisi birden mi?"

"O şey neydi? Bir yerlerde kaçırdığım bir hediye sepeti mi vardı?" Tara şaka yaptı.

"Bu konunun dışında!" Meg elini salladı ve şimdi mükemmel bir amuda kalkmış olan Maxu'ya baktı. En azından o görmeyecekti

ne kadar kırmızı olduğunu.

"Onunla ne yaptığını düşünüyorsun?" Camille sanki özel bir konuşma yapıyorlarmış gibi Lucy'ye burnunu kıvırarak fısıldadı.

Lucy sırıtarak karşılık verdi. "Sanırım bu ne olduğuna bağlı, değil mi?"

"Odaklan!" Meg alkışladı. "Her neyse. Bunu bana sadece beni utandırmak için anlatmış gibi görünüyordu. Benim duygularımı umursamıyor." Kızlar hâlâ ikna olmamış gibi bakınca Meg ellerini havaya kaldırdı. "Odama zorla girdi ve izinsiz aldı! Bu... gerçekten ciddi bir mahremiyet ihlali ve beni üzdü."

"Tamam, tamam." Tara en iyi sakinleştirici sesini kullandı, ellerini önünde kaldırdı. "Seni anlıyorum. Madem bu kadar önemli, neden ondan geri vermesini istemiyorsun?"

"Yaptım," diye bağırdı Meg. "Hayır dedi! Artık onun olduğunu söyledi."

"Dürüst olmak gerekirse ben sıcaktan yanayım," diye ekledi Camille pek de yardımcı olmadan. "O zaman geri çal." Lucy omuz silkti.

Bütün gözler ona döndü. "Çalmak mı?" Meg sordu.

"Evet," diye tekrar omuz silkti. "Belli ki bu adamla normal oyunlar oynayamazsın. Sormak işe yaramadı ve otoriteye pek saygılı görünmüyor, bu yüzden bir polisin ya da başka bir şeyin müdahale etmesini sağlayamazsın - yapacaklarından değil çünkü bu hiç mantıklı değil. Yani onu kendi oyununda yen. Geri çalın."

Meg'in aklı buna takıldı ve uzun bir süre, odasına döndüğünde onu kayıp bulmasının ne kadar lezzetli olacağını düşündü. Sırıttı, sonra duraksadı. "Daha önce hiçbir yere zorla girmedim. Onun odasına nasıl girebilirim ki?"

"Tatlım," diye başladı Lucy sinsi bir sırıtışla, "onun kitabından bir yaprak al. Her iki şehir de şimdi onun isteklerini yerine getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar Çünkü senin eşin olduğunu söyleyip duruyor, değil mi? Şey..." Kimse anlamayınca Lucy gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Ev sahibine kapısına parmak izinin eklenmesini istediğini söyle. O senin eşin. Eminim gözlerini bile kırpmayacaklardır."

Lucy haklıydı. Bunca zamandır bu duruma bir insan gibi yaklaşıyordu. Tanınmış bir eş olarak sahip olduğu yeni gücü hiç hesaba katmadan, bir insanın yapacağı şekilde tartışıyordu.

Meg'in dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

Bölüm 14

Buz gibi rüzgâr Maxu'nun üzerinden geçerek yüz metrelik bir düşüşün üzerinde ileri geri sallanmasına neden oldu. Xeric Kulesi şimdiye kadar tırmandığı en yüksek kule değildi ama onu binanın yanından aşağı fırlatmakla tehdit eden sert rüzgâr, kaslarının yarın kaskatı kesileceğini garanti ediyordu.

Heyecan vericiydi.

Maxu avucunu kaldırdı, eldivenine taktığı küçük bir aletle yukarıdaki hava sahasını taradı ve hesaba katmadığı güvenlik önlemleri olup olmadığını araştırdı. *Hiçbir şey... diye* alay etti.

İnsanlar gezegendeki İsyancı sığınaklarında keşfedildiğinde, onları kurtaranlar sadece gönderilen yeni bir uyumlu tür bulmamışlardı. doğrudan Tanrıça'dan. Ayrıca Dünya'ya ait eşya depoları da bulmuşlardı. Peki şehri bir zamanlar kaçırılan insanlara ait olan değerli uzaylı nesnelerine ne yapmıştı? Onları en nadide Clecanian hazinelerinin saklandığı ve korunduğu güvenli bir tesise mi kilitlemişti? Hayır. Maxu'nun eğlencesine, dün gece hepsinin incelenmek üzere bir grup biyolojik ve kültürel bilim adamına gönderildiğini keşfetmişti.

İdealist pishotlar onun gibi birinin içeri girmesine hazırlıklı değillerdi ve neden olsunlar ki? Anlayabildiği kadarıyla, çoğunlukla eski giysilerin kimyasal bileşimlerini inceliyorlardı.

Ayaklarını dar çıkıntıya dayadı ve rüşvet verdiği muhafızın en iyi giriş noktası olduğunu söylediği pencereyi gördü. Çömelebildiği kadar çömelip sıçradı.

Pencerenin önünden uçarak geçti, daha önce atlayabildiğinden çok daha yükseğe atladı ve olması gereken yerden yarım kat yukarıda bir çıkıntıyı zar zor yakaladı. Parmaklarından aşağıya doğru sırıtarak sarktı. Çiftleşme işaretleri sadece zihnini değil bedenini de değiştirmişti. Daha hızlı, daha güçlü ve

eskisinden daha yükseğe zıplayabiliyordu. Alışmanın biraz zaman aldığını söylemek yeterli.

Maxu ivme kazanana kadar bir o yana bir bu yana sallandı, sonra çıkıntıyı bırakarak pencerenin hemen üzerindeki bir kirişin üzerine düştü. Chado gezegenindeki bir denizaltı şehrinden edindiği bir makineye bastı ve onu yayabileceği en yüksek genlik ve frekansı yayacak şekilde programladı. Birkaç saniye içinde cam paramparça oldu ve içeriye doğru salınarak hiç ses çıkarmadan yere indi.

Her iki duvarda da tavandan tabana metal dolaplar sıralanmıştı ve inledi. Ne aradığını bilseydi bu çok daha kolay olurdu.

Rita'nın yöntemini denemek başarısız olmamıştı ama işe de *yaramamıştı*. Maxu rahat, açık konuşmalar yapabilecek türden bir insan değildi. Yabancılara, özellikle de ne kadar güzel olurlarsa olsunlar kadınlara kendisi hakkında bilgi vermeye alışık değildi.

Dün, Rita'nın aptalca egzersizlerini yaparken - ki
asla kabul etmemesi onu birkaç yerinden yaralamıştı- alternatif bir yaklaşım üzerinde beyin fırtınası yapmışlardı. Adam beyin fırtınası yapmış ve Rita da onu Meg'le tekrar konuşmaya zorlamıştı. Rita ayrıca ona katılmanın
uzun süreli meditasyon onu sakinleştirebilir.

Nihayetinde Maxu, sorununun insanlar hakkında yeterince bilgi sahibi olmaması olduğuna karar vermişti. Eşi hakkında daha fazla şey öğrenmeden önce, onun türü hakkında öğrenebileceği her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. Galaksilerarası İttifak dizininde listelenen ücretsiz bilgiler, onların temel özellikleri hakkında bilgi edinmek istiyorsa iyiydi. Fizyoloji, ama Rita belli belirsiz birçok insanın katkıda bulunduğu bir katalogdan söz ettiğinde, tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu anlamıştı.

Tek sorun neydi? Henüz yayınlanmamıştı. Doğrudan insanların kendilerinden alınan değerli bilgi yığınları bir yerlerde bir veri bankasında duruyor ve onun çalmasını bekliyordu.

Kuleye yolculuk sadece bir saat kadar sürmüştü. Meg, Adenelas'ın ev sahipliği yaptığı büyük plaj partisiyle meşguldü, bu yüzden en azından onun korunduğundan emindi.

Yine de, mantıklı zihninin onun iyi olduğunu savunmasına rağmen, midesindeki ağrı seğirmeleri her geçen saat daha da sıklaşıyordu. Ondan bu kadar uzun süre uzak kalmaktan nefret ediyordu. Ya bir şekilde yine kaçarsa?

Telsizini kontrol etti ve sakinleştirici bir nefes aldı. Suç ortağı onun tarafındaydı. En azından bundan emindi. Meg onu bayılttıktan sonra gözleri kararmış ve öfkeli bir halde uyandığında, öfkeyle odasını dağıtmak üzereydi ki yerde katlanmış tuhaf bir mesaj fark etti.

Okuma gözlüğünü kullanarak hantal yazı dilini tercüme ederdi. yeni suç ortağı Rita'nın turun bir sonraki durağının neresi olduğunu açıkladığını keşfetti. Dün Adenelas'ta yaptıkları konuşmaya bakılırsa, Meg'in arkasından iş çevirdiği için en ufak bir pişmanlık duymuyordu.

Nedenini sorduğunda, basit cevabı "Siz ikiniz hindistancevizi ve ananas gibisiniz" olmuştu. Onun şaşkınlığına tembel bir gülümsemeyle ekledi. "O sert dış katmanları aştığınızda, ikiniz de lezzetlisiniz ve birlikte daha da lezzetlisiniz."

Maxu, Rita'nın bahsettiği meyvelerin neye benzediğini tam olarak bilmese de, benzetmesinin amacına katılmamak zorundaydı. Bugün bütün gün Meg'i takip etmişti ve Meg'in kabuğuna çekilmiş gibi göründüğü tek kişi kendisiydi. Diğer herkese karşı mutlu ve kaygısızdı. Yine de kafasını karıştıran birkaç durum vardı.

Kulaklarının daha iyi duyması sayesinde, Adenelas vatandaşları tarafından sevgiyle anılan meşhur Adenelese Gamzeleri'nin her ayrıntısını ballandıra ballandıra anlatmasını dinlemişti. Ama günün ilerleyen saatlerinde, bir adam ona yaklaştığında

Yaşlı erkek ona kraterlerin oluşumunu anlatmaya başladığında Maxu sözünü kesmedi. Zaten bildiği bir şeyi ona öğretmesine izin vermişti ve Maxu bunun nedenini anlayamıyordu. Erkek onun sevgili evi hakkındaki bilgisinden çok etkilenmiş olmalıydı.

Bugünkü mülakat sırasında Maxu, bir vatandaş ona aile yapısının nasıl olduğunu sorduğunda gülümsemesindeki sertliği ve ince kumaş ayakkabılarının altındaki ayak parmaklarını nasıl büktüğünü de fark etmişti. Verdiği cevap
yeterince zararsızdı -birlikte yaşadığı bir anne ve baba- ama gözlerindeki değişim onu düğüm düğüm etmişti.

Mesafesini korumak ilk başta onu rahatsız etti. Neden eşinden uzak durmalıydı ki? Ama onu gözlemleyerek geçirdiği zamanı teslim olmak yerine keşif olarak görmeye karar verdiğinde, ayrılıklarını hazmetmek çok daha kolay hale geldi. İstihbarat topluyordu. Bir binaya girmenin en iyi yolunu keşfetmek yerine, onun savunmasını aşabilmek için öğrenebileceği her şeyi öğreniyordu.
kendi etrafında barikat kurmuş.

Gece geç saatlerde bir ziyaretçinin gelme ihtimaline karşı duyularını tetikte tutan Maxu, kısmen tamamlanmış insan yapımı kaynağın derlendiği sürücüyü buldu. Bilgileri kopyaladı ve ardından dolapları karıştırmaya başladı.

Vücut kokusu sinmiş lekeli giysiler koleksiyonun büyük bir kısmını oluşturuyordu. Çoğu önemsiz parçalardı. Sadece iç çamaşırı ve küçük gömlekler.

Önü yırtılmış uzun bol bir elbiseyi incelerken dişlerini gösterdi. Kanı damarlarında hızla aktı ve boğazında bir hırıltı oluştu. Mantıken, insanların Dünya'dan çalındığını biliyordu ama bu çizik, kirli şeyleri görmek kasvetli bir tablo çiziyordu. Ne yapmıştı onun
ne olmuştu? Günlerce onun kıyafetlerini giymeye zorlanmış mıydı?

Gece vakti üzerinde hiçbir şey yokken evinden sürüklenerek mi çıkarılmıştı? Korkmuş muydu? Ağlayarak mı?

Gezegeninin yasalarına ve geleneklerine her zaman içerlemiş biri olarak, İsyancılar hakkında belli bir kararsızlığı vardı. Yasaları çiğneyip evrende uyumlu bir gezegen aramış olmaları iyi bir şey değil miydi? Türler mi?

Şimdi bunu gören Maxu'nun zihni sonsuza dek değişmişti. Korkunun ekşi kokusu her bir eşyaya sanki musallat olmuş gibi sinmişti. Günlerinin geri kalanında, edindiği tüm becerileri kullanarak yaşayan tüm İsyancı üyelerini avlayacak ve öldüklerinde aynı kokunun kıyafetlerine sinmesini sağlayacaktı.

İkinci duvara geçene kadar bir saat geçti. Yanında getirdiği çanta artık neredeyse doluydu. Özellikle çaldığı eşyalarla ne yapmak istediğini bilmiyordu, sadece göğsünü kemiren bu his dikkatini dağıtmadan onları tek başına incelemek için daha fazla zamana ihtiyacı vardı.

Koluna yerleştirilmiş çipten bir vızıltı geçti ve hareketsiz

kaldı. "Kim?" diye hırladı.

Hayatını girmemesi gereken yerlere girerek geçirmiş biri olarak Maxu, kendi alanını koruma konusunda bir ustaydı. Bu çip sadece evinde kurduğu tuzaklardan biri devreye girdiğinde aktif hale geliyordu. Yavaşça iletişim cihazını kaldırdı. Bu her kimse hayatta olmalıydı ve icabına bakılmalıydı.

Tremanta'daki evine geri dönmek şu anda ihtiyacı olan son şeydi ve daha kamera görüntülerini açmadan önce bile bu kişinin sorgulama sırasında normalden daha sert davranacağını biliyordu.

Hırsızlık girişiminin evinde değil de Adenelas'taki odasında gerçekleştiğini görünce kaşları çatıldı. Gerçi kaldığı her yerde mutlaka birkaç tuzak kurardı - nerede olursa olsun Traxian yarı bölgeciydi

nadiren kullanılırdı. Kim olabileceğini düşünürken nefesi göğsünde sıkıştı.

Önünde bir canlı yayın ışığı yandı. Maxu hayatında daha önce hiç bu kadar çok gülümsemiş miydi, hatırlamıyordu. İşte Meg, bağlarına karşı sonuçsuz bir mücadele veriyordu.

Telefonunu yerine koyarak kırık pencereden geri döndü. Burada daha fazla zaman kaybedemezdi. Görmesi gereken yaramaz bir kadın vardı.

Bölüm 15

Lanet olsun! Lanet olsun! Kahretsin! Kahretsin! Meg ellerini her yöne doğru savurdu ama ne kadar çekerse çeksin duvardan kurtulamadı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sıkışıp kalmıştı. Ne kadar utanç vericiydi.

Her şey de çok iyi gidiyordu. Partinin ortasında Lucy hızlı adımlarla yanına gelmiş ve Maxu'nun bir arabaya binip gittiğini gördüğünü söylemişti. Meg hemen sarhoş olma gösterisine girişmiş, sipariş ettiği alkollü içkiyi Camille'in sipariş etmeye devam ettiği, görsel olarak ayırt edilemeyen alkolsüz bir içkiyle değiştirmişti.

Daunet'ye kendini iyi hissetmediğini ve uyumak için odasına dönmesi gerektiğini söylediğinde, kadın gözünü bile kırpmadan ona eşlik etmişti. Odasına bırakıldıktan sonra Daunet'nin kendi odasına dönmesi için birkaç dakika beklemiş, sonra da gizlice dışarı çıkmıştı.

Tıpkı Vondale'de olduğu gibi, Maxu da odasının kendi odasından çok uzakta olmamasını sağlamıştı ve koridorda devriye gezme sırası kendisinde olan Heleax için bir bahane hazırlamış olsa da bunu kullanmasına gerek kalmamıştı. Tek yapması gereken parmak uçlarına basarak birkaç kapı aşağı inmek ve Maxu'nun odasına parmak izini kullanarak girmekti ki bu da gülünecek kadar kolay olmuştu. Dün akşam, yemekten dönerken sahilde, yardım etmeye hevesli bir konut hizmetleri çalışanını durdurmuş ve o da ona erişim izni verdiği için çok mutluydu. Aslında, başlangıçta erişim izni olmamasına biraz şaşırmıştı.

Ne kadar aptalmış.

Maxu'nun kapısı arkasından kapandığında Meg zaferle sırıtmıştı bile. On saniye boyunca zafer kazanmış bir şekilde odanın içinde etrafına bakındıktan sonra altın metal parçaları bir anda üzerine doğru uçtu. Metaller üzerine kilitlenmeden önce tek yapabildiği yarım bir çığlık ve avuçlarını kaldırmak olmuştu
bileklerinden tuttu ve Meg'i de peşinden sürükleyerek arkasındaki duvara doğru yükseldi.

Bir gümbürtüyle duvara çarptığında, üçüncü bir metal parçası boynuna doğru zum yaptı. Başının kesileceğini düşünerek çığlık atmıştı ama metal sadece boğazını çevrelemiş, derisine dokunmadan kendini duvara yapıştırmıştı. Kımıldamıyordu, başını olduğu yerde kalmaya zorluyordu ama en azından hâlâ hayattaydı.

O zamandan beri vitrindeki bir böcek gibi sıkışıp kalmıştı. Sonunda, Heleax tarafından bulunmanın Maxu'dan çok daha az utanç verici olacağını kabul ederek çığlık atmaya çalıştı ama bunu yaptığında boynuna hafif bir şok çarptı. Tekrar denedi ve acı içinde tısladı. İkinci şok ilkinden daha güçlüydü, sanki mahkûmuna konuşmaması gerektiğini her hatırlattığında daha da şiddetlenen bir uyarıydı.

Ondan sonra ayaklarıyla duvara vurmaya başladı ama işe yaramadı. Kimse gelmedi. Meg kaşlarını çattı. Sahilde plan yaparken hiçbir arkadaşı bu saçmalığı hesaba katmamıştı. Ama şimdi düşününce çok mantıklı geliyordu. Sadece kapıyı kilitlemek *normal* insanların yaptığı bir şeydi.

Çenesini boğazındaki soğuk metale dayadı ve cansız bir nesneye ters ters bakarken suratını astı. Kitibard'dan çaldığı siyah yastık, Adenelese yatak takımının rüya gibi pastel renklerine karşı mükemmel bir şekilde göze çarpıyordu
merkeze yerleştirilmiş. Onunla alay ediyor.

Ne kadar süre yok olacak? Endişe nabzını hızlandırdı. Ya o
bütün gece geri gelmedi mi? Sabah ortaya çıkmazsa arkadaşlarının nerede olduğunu anlayacağını biliyordu ama bu cehennem olurdu. Bütün gece böyle durmak. Muhtemelen altını ıslatacağından bahsetmiyorum bile.
bulunmadan önce.

Sakin ol. Sakin ol. Meg burnundan yavaşça nefes alıp ağzından verdi. "İyi olacaksın," diye fısıldadı yeterince alçak sesle

elektrikli bekçi köpeği tasması üzülmesin diye.

Dikkatini dağıtmak için odayı taradı ve görebildiği her şeyi inceledi. En iyi ihtimalle, etrafta yüzüne fırlatabileceği utanç verici bir eşyası vardı. En azından o zaman bu kâbus boşuna olmazdı.

Eşi, mükemmel bir şekilde temiz bir alan tutmakla ilgilenmiyordu. Boştu. şişeler, buruşuk yatak takımları ve birkaç yemek artığı odanın çeşitli yüzeylerinde duruyordu. Ama iş kişisel eşyalarına gelince? Bunların hepsi düzenliydi.

Bir tür mor denizaltı mantarı rafının üzerindeki bir çantanın ağzı açıktı ve içindeki özenle paketlenmiş çeşitli bölmeleri seçebiliyordu. Tanımadığı birkaç elektronik eşya, tesadüfi olamayacak kadar mükemmel bir şekilde bir masanın üzerine yatay olarak yerleştirilmişti.

Eşyalarının her biri yepyeni görünüyordu. Hiçbir çizik ya da vuruk yoktu. Hatta metaller sanki düzenli olarak cilalanmış gibi parlıyordu.

Maxu eşyalara böyle mi davranırdı? Sadece kendisine ait olan eşyalara mı özen gösterirdi?

Meg'in teni ısındı. Şimdi o da bu kategoriye mi giriyordu? O da mı Eşyalarını mı?

Bakışları, düzensiz şekilli pencerenin pervazına yerleştirilmiş bir dizi ürüne takıldı. Meg'in gözleri kısıldı. Boğazını metal banda bastırdı ve her şeyi doğru gördüğünden emin olmak için olabildiğince öne doğru eğildi.

Beş madde vardı. İlki çok tanıdıktı ve Meg'in yumrukları sıkıldı. Tremanta'daki odasından kalma eski bir defterdi. Tremantalılar nadiren kâğıt ürünleri kullandıkları için onu bulmak neredeyse imkânsızdı ama

Okuma dersleri başladığında, gerçek kâğıtla yazma pratiği yapmak niyetiyle eline almıştı.

İnci Tapınağı'ndaki evine de mi girmiş? Eşinin bir şeyler çalmaktan hoşlandığı anlaşılıyordu. Harika. Sınırları umursamayan bir kleptomanla ruhsal olarak eşleşmişti.

Çıkıntıdaki bir sonraki eşya da -küçük bir kuşun narin leylak rengi heykeli- tanıdıktı ama nedenini tam olarak çıkaramıyordu. Bunu daha önce nerede görmüştü?

Evet, Linadety'deki odasındaydı.

Sürünerek farkına vardığı bir şey çenesinin gevşemesine neden oldu. Saç bağı olarak kullandığı parlak kırmızı ipek kumaş yolculuğun bir noktasında kaybolmuştu. Parlayan anemon ışığında parıldayan altın sapsız bardak Vondale'deki masasının üzerindeydi. Zarif bir yemek eldiveni... dünden kalma. O görmeden onu masadan aşırmış mıydı?

Meg boş gözlerle eşyalara baktı. Bu konuda nasıl hissetmesi gerekiyordu? Bu eşyaları çalmıştı -hepsini kullanmış ya da dokunmuştu- ve sonra onları titizlikle yerleştirmişti. Odada birkaç düz raf daha vardı ama çaldığı ıvır zıvırlar için bu pencerenin yuvarlak, pürüzlü yüzeyini seçmişti. Yatakta uzanırken doğrudan görülebilecek bir nokta olduğunu fark etti.

Bir çırpıntı karnını işgal etti ve yutkundu.

Hayır. Bu sevimli ya da beyninin yüklemeye çalıştığı bir duygu değildi. Bu ürkütücü, müdahaleci ve... tatlı mıydı? Hayır. Muhtemelen sahiplenici kararlılığını körüklemek için uykuya dalarken onlara dik dik bakıyordu.

Meg, her şeyden daha çok emin oluncaya kadar kafasındaki argümanları ileri geri savurarak çürümeye devam etti. Kapı nihayet yana kayarak Maxu içeri girdiğinde, bir an için zincirlenmiş olduğunu unuttu.

duvarına baktı. Kadın çatık kaşları ve düzensiz atan kalbiyle onu inceledi. Sonra ona kendini beğenmiş bir sırıtış fırlattı, onu gördüğüne hiç şaşırmamıştı. Kızgınlık ve sıcak utanç bir anda sinirlerini yaktı.

"Ne hoş bir sürpriz," diye söze başladı, odanın öbür ucuna geçip çantasının yanındaki duvarda duran çuvalın üzerindeydi. Hafif esnek bir kumaştan tamamen siyah giymişti. Dalış kıyafeti gibi. Kalın kumaştan üst kısmı çenesinden parmak uçlarına kadar onu örtüyor, gömlek hem kol hem de eldiven görevi görüyordu. "Ben yokken odamın tadını mı çıkarıyordun?"

Meg cevap vermedi, konuşursa boynundaki metalin onu çarpacağını biliyordu.

Maxu masanın üzerindeki duvara monte edilmiş küçük soğutma kutusundan bir şişe mott çıkardı. "Merak etmeyin. Şoku devre dışı bıraktım. Yapabilirsin
konuş."

"Çıkarın beni buradan."

Onu görmezden geldi. "Dün ve bugün bütün günümü seni istediğin gibi yalnız bırakarak geçirdim ve nasıl ödüllendirildim? Kendini bir kadın gibi
ve dönüşümü bekler misin? Ne tür bir hediyeyi sevebileceğime dair içgüdülerinizin doğru olduğunu söylemeliyim." Ona bir kara sırıtış daha attı. "Eşim olduğun için şaşırtıcı değil sanırım."

Adamın dikkati kızın kalkık bileklerinde ve boğazını çevreleyen metalde gezindi. Gözlerinin kenarları kardı ve kadının karnında istenmeyen bir çarpıntı daha başladı.

"Neden böyle giyindin? Nereye gittin?" Meg sorguladı.
Ne tür bir yolculuk bu garip kıyafeti gerektirebilir?

Maxu onun bakışlarını takip ederek kıyafetlerini inceledi ama cevap vermedi. Ona tekrar sırıttı. "Neden? Beni özledin mi? Bu yüzden mi odama girdin?"

Ellerini oynatarak, "Çıkar şunları," diye tekrar talep etti.

Buna kıkırdayacak kadar yüzsüzdü. Eldivenli parmakları yakasına gitti ve daha önce fark etmediği bazı metal tokaları çözmeye başladı. "Davetsiz bir misafiri yakalar yakalamaz serbest bırakmak ters etki yaratır, vahpti." Maxu kumaşı göğsünden sıyırdı. O rahatlamış bir inilti çıkarırken, Meg'in nefesi kesildi.

Üzerindeki sıkı kumaş sıyrılırken göğsünün bronzlaşmış teni biraz çekildi. Kumaş gittiğinde, düzgünce katlayıp bir sandalyenin üzerine örttü ve kollarını arkasına doğru uzattı. Bakışlarını adamın yüzünde tutmak ve karnının her bir sert kasına ya da göğüs kasları ve pazularının üzerinde kıvrılan dövme benzeri doğum lekelerine hayran olmamak için utanç verici bir irade gücü gerekiyordu.

Mott şişesini masanın üzerinden aldı ve ona doğru sürüklendi. Kendinden emin gülümsemesi ve rahat yürüyüşü bundan zevk aldığını açıkça gösteriyordu. "Bunları seçtim," dedi, yaklaşıp bir parmağını bileğindeki, sonra da boynundaki metal parçalara dokundurarak, "böylece izinsiz girenleri sorgulayabileceğim."

Üzerinden süzülen kavurucu vücut ısısına bakılırsa, siyah gömleği bunaltıcı olmalıydı. Ona bakabilmek için başını olabildiğince geriye eğdi. Neden, ah neden şu anda bu kadar güzel kokmak zorundaydı?

Gözleri kızın yüzünde uzun uzun gezindi. Gözlerinin derinliklerindeki sıcaklık Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. Maxu fark etti. Dudağının bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Peki, neden içeri girdin?" diye sordu, yatağa çarpana kadar geri adım attı ve sonra yatağa çöktü. Dünya umurunda bile değildi. Dizleri hafifçe ayrılmış, bir elini arkasına koyarak göğsüne harikalar yaratan bir açıyla yaslanmıştı.

Onun cevap vermesini beklerken bir içki daha aldı, gözleri hala Sanki sadece onun eğlenmesi için oraya yerleştirilmiş gibi üzerinde dolaşıyordu. Adam, iki büyük deniz kabuğunu andıran göğüslerini örten beyaz pileli kumaşa hayranlıkla bakarken Meg'in teni, bakışlarındaki katıksız takdirin altında uğuldadı. Bu yakıcı değerlendirmeyi sürdürürse, ince, uzun eteği uyarılmışlığının kokusunu gizlemek için hiçbir şey yapmayacaktı. Hareketi bir ayağından diğerine basit bir geçiş olarak gizleyerek kalçalarını birbirine yaklaştırdı.

"Eşyalarımı almaya geldim," diye cevap verdi sonunda. Bakışları bir an için yastığa kaydı ve geri dönüp baktığında adam sırıtıyordu. Gerçi gülümsemesi daha yumuşaktı. Her zamankinden daha az alaycıydı. Sanki onun bu girişimini çekici bulmuş gibi daha sevecen görünüyordu.

Adamın duruşuna baktı. Açılmış dizleri, gerilmiş gövdesi ve geniş, güçlü kalçaları tehlikeli derecede rahat görünen bir kucak oluşturuyordu. O böyle otururken sürünerek üzerine çıkmaya cesareti ve yeteneği olsaydı nasıl olurdu? Yukarı doğru eğilir, boştaki elini kadının beline dolayarak vücutlarını birbirine yapıştırır mıydı?

Dudağını çiğnedi ve başını içten içe salladı. Gitmesine izin vermediği her saniye öfkesi artıyor olmalıydı. "Buraya neden geldiğimi sana söyledim. Şimdi bunları çıkarır mısın?"

Maxu iki büklüm oldu ve siyah yastığı yataktan kaptı. "Bunun için mi geldin? Neden? Bu konuda seni bu kadar utandıran nedir?"

"Utanmıyorum," diye karşı çıktı, çenesini kaldırdı ve tam o anda yanaklarının kızarmaması için dua etti.

"Yalan." Yastığı yüzüne doğru kaldırıp içine çekmeden önce dişlerini sırıtarak gösterdi.

Yüzüne sıcaklık yayıldı, vücudu gergin ve telaşlıydı. "Kes şunu!"

Adam kaşlarını kaldırarak ona baktı ve ayağa kalktı. "Neden?"

"Çünkü bu..." Meg bir açıklama bulmak için çırpındı. "Tuhaf." Jeremy hayatında hiç böyle bir şey yapmamıştı. Bu neden birine güzel koksun ki? Ve neden sıcaklık cildini pembeye çeviriyordu?
Utanç mı?

"Eşimin gelişinin kokusundan zevk almak tuhaf mı?" Gülümseyerek başını eğdi ve lanet olsun ki onu ne kadar telaşlandırdığını çok iyi biliyordu.

"Uh." Meg bir ayağından diğerine ayaklarını sürüyerek ilerledi, adamın sözleri ve giderek artan yakınlığı karşısında içini zonklayan bir sıcaklık kapladı.

Yastığı tekrar burnuna doğru kaldırarak devam etti. Derin nefes alışıyla karışan hırıltı, kadının nefesinin titreyerek çıkmasına neden oldu. Nefes verirken bir zevk mırıltısı çıkardı, şimdi sadece bir adım ötede duruyordu.

Hâlâ yastığı kavrayan eli, gelişigüzel bir şekilde duvara dayandı başıyla eli arasında. Ona bakmak için döndü ve buz gibi metal boynunun kavrulan derisine bastırdı. Dudaklarından bir nefes kaçtı.

Adam kızın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı, sonra elini kızın boynuna götürdü. "Hadi şunu çıkaralım, tatlım."

Mott'u yastık eline geçirip başparmağını yakadaki bir noktaya tuttu ve sessiz bir bip sesinden sonra zararsız metal parçasını omzunun üzerinden fırlattı. Meg'in hayal edebileceğinden çok daha nazik bir şekilde çenesini kavradı ve boynunu incelerken yukarı doğru eğdi. Meg boğazında biriken iç çekişi yuttu.

"Kelepçeleri çıkarmadın," dedi alçak bir sesle. Adam

onun çenesini indirdi. "Sana başka sorularım var."

Meg nefes nefese kaldı. "Gerçekten ne istiyorsun? Seks yapmak mı? Tamam, yapalım da ben de buradan çıkayım."

Ağzı memnun bir şaşkınlıkla aşağı kıvrıldı ve doğruldu. "Bana uyar."

"Bekle! Hayır. Ciddi olamazsın." Meg ona bön bön baktı. "Beni geri çevirmen gerekiyordu. Bir centilmen gibi."

Sanki kız inanılmaz derecede aptalca bir şey söylemiş gibi alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırdı.

"Şey... belki bir centilmen değil," diye kekeledi Meg. "Ama sana karşı bir şey hissetmediğimi biliyorsun. Senden hoşlanmıyorum. Açıkçası seni sevmiyorum."

Bunun üzerine dudakları düştü. Deniz köpüğü yeşili gözleri vücudunun üzerinde geziniyor, bir şeyleri değerlendiriyordu ama ne olduğunu bilmiyordu.

Başını eğdi, bir sonuca varmış gibi görünüyordu. Eli ve yastığı tekrar başının yanında durdu ve ona doğru eğildi.

"Eminim aşkını gerçeğe dönüştürebilirim, küçük dostum."

Meg nefesini tuttu ve nefes almayı bıraktı. Buna nasıl karşılık vereceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Kukusu onun sözleri karşısında lanet bir geçit töreni düzenlerken, geri kalanı kısa devre yapıyordu.

Ağzının açık kaldığını fark edince ağzını kapattı ve kuruyan dudaklarını yaladı.

"Mmm, susadın mı?" diye gürledi. Güçlü, derin sesi kızın üzerinden kaydı.

Susamış mıydı? Meg başıyla küçük bir işaret yaptı.

Maxu içki şişesini dudaklarına götürdü ve geri devirdi. Sıvı kuru boğazını yaktı ve bir kısmı sıçrayarak çenesinden ve boynundan aşağı aktı. Maxu şişeyi çekti ve kız çenesini omzuna silmeye çalıştı.

Maxu onu yere bırakıp çenesini bir kez daha kavrayınca mott halı kaplı zemine bir gümbürtüyle çarptı. Bu sefer tutuşu daha sıkıydı, hareketleri

boynu ortaya çıkana kadar yüzünü yukarı kaldırmaya zorlarken daha da sertleşti.

Meg'in kalp atışları, adamın ne yapmak üzere olduğunu anladığında göğüs kafesine çarptı. Dilinin boğazına ilk dokunuşunda Meg'in ağzından bir inilti kaçtı. Maxu bir memnuniyet gümbürtüsü çıkardı. Daha sonra kız zihnini toparlayamadan, Maxu kızın tenine karşı mırıldanmaya başladı ve dilinin ağır bir hareketiyle kızarıklığı temizledi.

Sıvı ısı doğrudan kadının merkezine doğru akıyordu. Dilinin sıcaklığı ve ıslaklığıyla karışan mırıltısının titreşimi, seksinin ihtiyaçla zonklamasına neden oluyordu. Neden üzgün hissetmiyordu? Öfkelenmedi mi? Utanmıyor muydu?

Bir saatten fazladır onun odasında kapana kısılmıştı. Özür dilemeden duvara bağlanmıştı ve şimdi o... bunu mu yapıyordu? Ne zaman onu düşünse kendini köşeye sıkışmış hissediyor, göğsündeki klostrofobik sıkışma dağınık ve huysuz davranmasına neden oluyordu. Peki neden şimdi, gerçekten kapana kısılmışken, bu kadar heyecanlı, bu kadar istekli... bu kadar güvende hissediyordu?

Bir tavşan deliğinden aşağı düşüyordu, kafa karışıklığı ve özlem birbiriyle savaşıyordu, adam bir dizini bacaklarının arasına soktu ve vücudunun ağırlığı kalçasına dayanana kadar onu yukarı kaldırdı, ayak parmakları yere zar zor ulaşıyordu.

Çenesinden kalkan el kayboldu ve o daha yokluğunu fark edemeden belinin arkasına dolandı. Adam kulağının hemen arkasında boynunun etini ısırdığında göz kapaklarının arkasında beyaz bir kıvılcım parladı.

Meg, Maxu'nun kalçasındaki sert kasları yumuşatan yumuşak bir şey hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun yastığı.

Bakışları kızın sıcak yanaklarında ve geniş gözlerinde gezinirken geri çekildi. Avuçlarından biri kızın çenesine geldi ve başparmağını kızın parlak kırmızı allığının üzerinde gezdirdi. Sırtından bir damla ter süzüldü ve utancı arttı.

"Göster bana. Nelerden hoşlandığını göreyim."

Meg'in boğazı şişmişti. Bırakın onun *üzerinde,* onun önünde bile bunu yapamazdı. Tamamen giyinikti ama kendini hiç bu kadar çıplak hissetmemişti. Daha savunmasız. Başını iki yana salladı.

Maxu bir süre ona baktı, çenesi bir sıkılıp bir açılıyordu. "Neden beni istemiyorsun, vahpti?" Sorusu kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. Sorunun acımasızlığı onun nazik bakışlarına yansımıştı.

Neden ona nasıl sevişmekten hoşlandığını göstermek istemediğini sormuyordu. ya da neden seks yapmak istemediğini bilmek istiyordu. Onu neden kol mesafesinde tuttuğunu bilmek istiyordu.

Gerçeğin boğazında düğümlenmesi için iyi bir sebep yoktu ama düğümlendi. "Ben... Sen değilsin... Tekrar tuzağa düşemem."

Kaşlarının arasındaki kırışıklık yumuşadı. Kızın şakağına bir öpücük kondurdu. "Şimdilik bu kadar yeter."

Ağzını eğip kulağına doğru yaladığında Meg'in başı döndü, sıcak nefesi tüm vücudunda tüylerin diken diken olmasına neden oldu. Kalçasını onun seksine doğru salladı ve Meg dudağını ısırmak zorunda kaldı. Kıpırdamıyordu ama hareket ederse nasıl hissedeceğini çok iyi biliyordu. Cennet gibi.

Penceredeki krem eldiven dikkatini çekti ve kalbinin daha hızlı çarpmasına neden oldu. "Maxu, o şeyleri neden aldın?"

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Maxu durgunlaştı, ağzı kızın teninde donup kaldı. En sonunda dudaklarını yavaşça kızın boynuna bastırdı, sonra gözleri kilitlenene kadar geri çekti. Adamın kaşları kızın bahsettiği şeylerle ilgili kafa karışıklığı yüzünden çatılmamıştı. Düşünceli bir şekilde aşağıya çevrilmişlerdi.

Dudakları, kalçalarını kavrayan parmakları gibi gerildi. Sonra beklenmedik bir şey oldu. Kaşlarının sert çizgisi yumuşadı, biraz kalktı. Gergin miydi?

"Onlar..." Sesi kesildi ve devam etmeden önce uzun bir nefes verdi. "Seni daha az ulaşılmaz hissettiriyorlar. Eşyalarınla çevrili olduğumda, seninle çevrili olduğumu hayal edebiliyorum."

Meg gözlerini kırpıştırdı. Duygular kalbini sıkıştırdı. Bu gerçek miydi yoksa manipülasyon mu?

Adamın çenesinin sertliğini, sert bakışlarını ve göğsünün durgunluğunu inceledi. *O...?*

İçine bir sıcaklık yayıldı. Evet. Nefesini tutuyordu.

Öne doğru eğildi, dudakları bir santim ayrılana kadar onun bakışlarını tuttu. Göz kapakları kapandı ve onu öptü. Adamın parmakları kadının kalçalarını sıkıca kavrarken, kadının dudakları hafifçe aralandı ama kıpırdamadan durdu.

Başını yana eğdi, alt dudağına diliyle bir fiske vurdu ve dudaklarını mühürledi, bilekleri hâlâ duvara yapışıkken olabildiğince öne eğildi. Sonunda vücudu canlandı, göğsünden gürültülü bir mırıltı çıkarken nefesi burnundan içeri girdi ve vücudunda kalıcı bir titreşime neden oldu.

Ağızlarının uyuşma şeklini seviyordu. Üst dudağını öperken çenesinin kenarının onunkine tam olarak oturmasını.

İlk başta yavaştı, deneyseldi, onun liderlik etmesine izin veriyordu, ama sonunda kalçalarının onun kalçasının üzerinde hareket etmesine izin verdiğinde, değişti. Ağzı
genişledi ve dudakları sertleşti, talepkâr oldu.

Ona karşı sallandı, iç çekişlerini ve inlemelerini tutmaya çalıştı, ama bu çok iyi hissettirdi. Uyarılma iç çamaşırını ıslattı ve lezzetli, eşit basınç karnındaki ihtiyaç yumağının sıkılaşmasına neden oldu. Kendini tutmaktan bıkmıştı -yargılanma korkusuyla tepkilerini saklamaktan bıkmıştı- bir inilti çıkardı.

Maxu'nun cevap veren iniltisi onu cesaretlendirdi ve ona karşı daha hızlı sallandı. Adamın kalçasını kavrayan avuç içi, kadın hareket ettikçe sıkılıp gevşiyordu. Sanki

Onun hızını öğreniyor ve doğru noktaya geldiğinde leğen kemiğinin nasıl eğildiğini inceliyordu.

Maxu kızın göğsünü gömleğinin üzerinden avuçlayıp parmaklarını kızın kıçına sokarak onu teşvik ettiğinde boğuk bir çığlık boşlukta çınladı. "Evet, küçük dostum, seni duymama izin ver."

Meg gülümsemek istedi. Bunu yapmaktan neden bu kadar utanmıştı ki? Maxu onun boşalması için yanıp tutuşuyordu, belki de ondan daha fazla. Nefesleri kesik kesik geliyordu. Ayakları yerden tamamen kalktı ve kalçaları Maxu'nun iki yanında sıkıştı.

Maxu'nun mırıltısı daha sert bir hal aldı. Yüzünü onun saçlarına gömdü, Vücudunun üst kısmıyla göğsünü duvara yasladı. "İşte böyle, güzelim. Çok iyi gidiyorsun. Neredeyse oldu."

Onun övgüsü karşısında çıkardığı sesler daha önce dudaklarından hiç geçmemişti ama utanacak gibi görünmüyordu. Hissedebildiği tek şey adamın ağırlığıydı, onu aşağıda tutuyor ve onu teşvik ediyordu, orgazmı doruğa ulaşırken pelvisinin çılgınca gıcırdamasıydı.

Kasları gerildi, boşalırken bilekleri kelepçelerini neredeyse acı verecek kadar aşağı çekti. Uzun bir çığlık attı ve Maxu'ya doğru yığılıp, hızla atan kalbini yavaşlatmaya çalışana kadar doruk noktasının dalgalarıyla zaman içinde azaldı.

Adam kelepçeleri çözdüğünde ve kadın tamamen onun kollarına yığıldığında şaşkın bir nefes verdi. "Nefes kesicisin, vahpti."

Tenine karşı çıkaramadığı şeyler mırıldandı, onu ayağa kaldırıp bacakları onu destekleyene kadar tutarken çenesine öpücükler kondurdu.

Hâlâ nefes nefese olan kadın bir adım geri çekildi ve adama baktı. Bir anlık pişmanlığı bir bakışta yok oldu. Göğsü onunki kadar hızlı inip kalkıyordu, gözleri simsiyahtı ve biraz da vahşiydi.

Pantolonunun kalın kumaşına baskı yapan büyük bir çıkıntı gözüne çarptı ve sırıtmaktan kendini alamadı.

Bunu ona sadece eğlenerek yapmıştı. O anda Meg kendini uzun zamandır hiç olmadığı kadar güçlü ve kontrollü hissetti.

Onu daha ne kadar zorlayabilirdi? İsterse onun için ne yapardı? Öne doğru bir adım attı, etkileyici uzunluğunu avuçlamak için uzandı, ama o yapamadan bileğini yakaladı. "Bugünlük bu kadar yeter."

Dünya bir anlığına dondu. Çok mu yanılmıştı? Gururunu yeniden kazanabilmek için elini çekmeye çalıştı. Maxu sıkıca tuttu.

"Evrende istediğim başka bir şey yok Meg." Onu kendine doğru çekmek için elini kullandı ve bir eliyle çenesini tutarak ciddi bakışlarıyla buluşmasını sağladı. "Ama şu anda sana karşı nazik olamam."

Meg bakakaldı. Gözleri hâlâ simsiyahtı, her bir kası sanki tüm vücudu kenetlenmiş gibi kaskatı kesilmişti. Her ne kadar zorlamak ve o anda onunla seks yapmanın tam olarak neye benzeyeceğini görmek istese de, korku onu engelledi. Şimdiye kadar sadece bir erkekle birlikte olmuştu ve eğer kocaman bir aleti ve azgın bir çiftleşme içgüdüsü olan altı buçuk metrelik uzaylı bir paralı asker onu uyarıyorsa, muhtemelen dinlemeliydi.

"Tamam," diye nefes aldı Meg. Adam onu hızla kapıya doğru götürdü. "Ne- Şimdi mi? Ama ben-"

"Ya şimdi ya da bütün gece burada kalırsın." Sesi boğuktu.

"Tamam, izin ver- Hey!" Meg buraya ilk başta almaya geldiği yastığa uzanıyordu ama adam onu elinden kaptı.

Onu havaya kaldırdı. "İstediğim zaman burnumu amına sokana kadar bu benim."

Meg böylesine sert bir söylemin içine yerleştirilmiş inanılmaz duygular karşısında gözlerini kırpıştırdı.

Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. Adam kapıyı açıp onu yavaşça açıklıktan geriye doğru itip tekrar kapattığında hâlâ iri gözlerle bakıyordu.

Beyninin çalışmaya başlaması birkaç dakika aldı ama başladığında yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Belki de tüm bu eş olayı o kadar da kötü olmayacaktı.

Bölüm 16

Sırtından aşağı ter boşanıyor, Nascep Dağı'nın dik yamacını koşarak tırmanmak için harcadığı çabadan dolayı kalçaları ve baldırları yanıyordu. Bu Maxu'nun dik yokuşu üçüncü çıkışıydı ve ciğerleri yanıyordu. Yine de devam etti. Göğsünü genişleten sıcaklığı bir ya da iki dakikalığına unutmak için her şeyi yapardı.

Onun engellerini yıkmaya niyetlenmişti ve görünüşte başarılı olmuştu. Duvara zincirlenmiş ve tam olarak onun istediği şeyi yapmaya zorlanmıştı. Peki o zaman neden takastan bu kadar çiğ ve korunmasız çıkmıştı?

Maxu dağın zirvesine ulaştı ve kesik kesik nefesler aldı. Böyle hissetmekten nefret ediyordu. Zayıf. Sanki ondan dizlerinin üzerine çökmesini istese
ondan önce, yapardı.

Bir elini terden sırılsıklam olmuş saçlarının arasına soktu. Bir daire çizerken parmaklarıyla kavradı ve acının tadını çıkardı. Onun öpücüğünü hatırladığında adımları durakladı.

Bu duygusal bunalım o zaman korkunç gelmemişti. Ona topladığı eşyaları sormuştu ve o ana kadar bu ıvır zıvırları neden yanında taşıdığını tam olarak bilmiyordu. Ama kız o kırmızı yanakları ve iri mavi gözleriyle sorduğunda, nedeni anlaşılmıştı. Bilgiyi içinde tutmak istemişti, böylece güvende, korunaklı, sadece kendi yargısına açık olacaktı, ama bir şekilde kelimeler dışarı dökülmüştü. Ve kız geri çekilmemişti.

Eşyalarını almaması gerektiği konusunda çığlık atmadı. Bunun yerine gözlerinde sıcaklık belirmiş ve onu öpmüştü. Ve bu... inanılmazdı. Sadece öpücüğün kendisi değil, onun sözlerini kabul etmesi de. Meg yemyeşil dudaklarını onunkilere bastırdığında, dürüstlüğü için ödüllendiriliyormuş gibi hissetmişti.

Yani, böyle özel duygularını ona itiraf etmeyi küçümsüyor muydu? Yoksa seviyor muydu?

O mu?

Bu küçük insanla ne yapması gerekiyordu?

kafasını o kadar karıştırmıştı ki, düşüncelerini toparlayabilmek için üç kez sikini boşaltması ve ardından bir dağa doğru koşması gerekmişti?

Maxu ılık rüzgara karşı şakacı bir şekilde güldü. Kızgınlık mı? Kızgınlık mı?

Alışık olduğu *şeyler*. Ama bu? Bu tamamen yeni bir bulmaca türüydü.

Güneş henüz batmamış olmasına rağmen gökyüzünde yükselen iki aydan biri çoktan görünmeye başlamıştı. Onu bu gece partide görecekti. Nasıl davranmalıydı? O nasıl davranacaktı? Onun odasında olanlardan pişmanlık duyacak mıydı?

Tedirginlik göğsünü sıkarken bile havada heyecan verici bir şey vardı. Ya onu gördüğü için mutsuz değilse?

Dağdan aşağıya doğru koştu, adrenalinin etkisi geçtiği için bacakları biraz titriyordu. Hayatlarına devam eden ve insanlar hakkında fısıldaşan mutlu insanların yanından hızla geçti. Sonra kendini odasına kilitledi, temizlenmek için biraz temizleyici köpük kullandı ve sonraki birkaç saatini Xeric Kulesi'nden çaldığı nesneleri inceleyerek geçirdi.

Çoğunu çaldığı seyrek rehbere eklemediği eşyalara baktıkça hayal kırıklığı artıyordu. Açıklayacak bir bağlam yoktu.

ne olduklarını ya da nasıl kullanıldıklarını bilmiyorlardı. Clecania'daki şeylere benzedikleri için bazılarını anlamak kolaydı. Altın bir yüzük. Yırtık pırtık bir gömlek. Bir çeşit ilkel iletişim cihazı.

Ama diğerleri çok yabancıydı. Üzerinde ışıltılı bir sembol olan mor bir kutu henüz kataloglanmamıştı. Maxu içine küçük bir miktar püskürttü.

ve zararsız olacağından emin bir şekilde taşınabilir bir kimyasal okuyucuyu sisin içinde salladı.

Okuyucu spreyi ölümcül olmayan zehirli bir madde olarak işaretlediğinde şok oldu. Kutuyu tekrar kaldırdı ve yan tarafındaki küçük, ışıltılı Y'ye gözlerini kısarak baktı. *Kim böyle görünen silahlar yapar ki?*

Çeviri bardağı, içinde daha da küçük yumuşak pembe dikdörtgenler bulunan küçük bir dikdörtgenin ciklet denen bir şey olduğunu ve yenilebilir gibi göründüğünü gösterdiğinde, başka bir şey olduğu korkusuyla tadına bakmaktan kendini alıkoydu.
gizlenmiş bir silah, muhtemelen bilinmeyen bir zehir.

Maxu eşyaları bir kenara bıraktı ve kullanımlarını çözmenin şu anda sahip olduğundan daha uzun süreceğini kabul etti. Yarın, bir sonraki şehre giderken, çaldığı geniş rehberin bir kısmını okumak için zamanı olacaktı. Tek umudu bugünkünden daha aydınlatıcı olmasıydı.

Giyindi ve saçlarını düzeltti, Meg'in farklı bir kıyafet tercih edeceğini fısıldayan şüpheyi görmezden gelmeye çalıştı. Sonra, kalbiyle Kulaklarını çınlatarak odasından çıktı ve bu geceki partinin yapılacağı Zoa Odası'na ulaşana kadar spiral koridorlar ve kumlu yollardan geçti.

Silindirik bina, yüzlerce metre yüksekliğe tırmanan eski, fosilleşmiş bir mercanın etrafına inşa edilmişti. Derin bir nefes alarak ve çenesini açmaya zorlayarak odanın en alt katına adım attı.

Sertleşmiş deniz bitkisi onun üzerinde yükseliyor, odaya hükmediyordu. Yirmi kişinin geçebileceği genişlikte bir yürüme yolu, binanın çevresinden tavana kadar spiral şeklinde uzanıyordu, böylece mercan nerede dursanız durun odak noktası olmaya devam ediyordu.

Kalabalığı taradı, üst katlardaki insanlar görüş alanının dışında kalsa da gözleri yukarı doğru süzüldü. Bakışları yaklaşık otuz metre yukarıdaki yürüyüş yolunun alt tarafına takıldı. Bir şekilde Meg'in orada olduğunu biliyordu. Göğsü

derin nefes alışıyla genişledi. Mucizevi bir şekilde bedeninin dışında bir parçası vardı ve onun tam olarak nerede olduğunu hissedebiliyordu. Çiftleşme içgüdüsünü tanımak daha kolay hale geliyordu ama daha az inanılmaz değildi.

Çekingen adımlarla partinin içinde ilerledi, aralıklarla durup bir içki ya da yiyecek bir şeyler aldı. Oyalanıyor.

"Harika görünüyorsun," diye seslendi sağından bir kadın sesi. Rita ve bir başka insan olan Camille, meraklı bir grup Adenelese'nin arasında duruyorlardı. Camille ona bir gülümseme ve el sallarken, arkasındaki Muhafızlar Uthen ve Atolicy etrafı kolaçan ederken bir yandan da sorun çıkması halinde müdahale edebilecek kadar yakın duruyorlardı.

Bu gece her zamankinden daha gergin görünüyorlardı ve Maxu bunun nedenini anlıyordu. Tur, bazıları için keyifli olsa da, diğerlerini sakinleştirmiyordu.
Clecanian'ların artan merakı. İnsanları bir an için görmek bile onları daha da öfkelendiriyordu.

Tremantian Kraliçesi'nden cevap bekleyen şehirlerden raporlar geliyordu. Dünya neden hâlâ yeniden sınıflandırılmamıştı? Kraliçe neden Galaksilerarası İttifak'ı daha fazla zorlamıyordu?

Görünüşe göre, insanların ilkel, korunaklı ve naif olduklarına dair yaygın bir yanlış kanı vardı. Onları her şehirde koşuştururken görmek, Clecanian'larla benzer bir zekâ seviyesi sergilemek, neden hâlâ Dördüncü Sınıf bir gezegen oldukları sorusunu akla getiriyordu.

"Meg'i gördün mü?" Camille sordu. Onun muzip gülümsemesine iki kez baktı. O ve Rita birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Adamın omurgası dikleşti. Meg onun odasında aralarında geçenleri anlatmış mıydı?

Daha önce görmediği küçük bir çocuk babasının gölgesinden çıktı ve gün batımı turuncusu iri gözleriyle Maxu'ya baktı. "Bir eşiniz var mı efendim?"

Çocuğun bakışları Maxu'nun yüzü ile çiftleşme izlerinin tam olarak göründüğü eli arasında gidip geldi. Maxu içkisini biraz daha sıkı tuttu.

"Evet," dedi kısaca. Özel hayatının sergilenmesinden hoşlanmıyordu. Önce Camille ve Rita bilmemeleri gereken bir şey biliyormuş gibi davranmışlardı, şimdi de bu meraklı çocuk ellerine bakıyordu.

Maxu'nun bir kısmı çiftleşme izlerinden hoşlanıyordu, onları gururla taşıyordu. herkesin görmesini istiyordu. Yine de başka bir yanı onları ceplerine gömüp kendine saklamak istiyordu.

Ellerini kaplayan mavi izler, onun bir zayıflığı olduğunu herkese gösteren büyük işaretlerdi. Eski düşmanlarından herhangi biri onları görürse, ona zarar vermek için tek yapmaları gereken ona zarar vermekti.

"Bir gün bir eşin olsun ister misin?" Rita, Maxu'nun tekrar konuşmaya niyetli olmadığını, boşluğa kaşlarını çatmakla meşgul olduğunu fark ettiğinde çocuğa sordu.

Çocuğun burnu kırıştı. "Hayır." Grup kıkırdadı. Ama sonra çocuk başını kaldırıp babasına baktı. "Sanırım babam da bir tane isterdi."

Grup tekrar kıkırdadı ama Maxu iki insanın etrafında duran Clecanian'ların gözlerinde bir anlık acı ışığını yakaladı.

Bu gezegende hayat zordu. Clecanialılar ölüyordu. Tahminlere göre üç nesil içinde soyları tükenecekti. Üç.

Annelerin daha fazla çocuğa annelik yapabilmeleri için çocuklarını terk etmeleri bekleniyordu, tüm bunlar bir gün yeterince fedakarlık yapacakları ve nihayet dinlenebilecekleri umuduyla yapılıyordu. Bu çocuğun babası gibi, bir çocuğa gebe kalacak kadar şanslı olan erkekler artık evlenmeye uygun değildi. Hayatlarının geri kalanını çocuklarını yetiştirerek ve çocuklarına bakacak bir şeyler bularak geçirmeleri bekleniyordu. romantik sevgi gösterdiler.

Ve şimdi üreme açısından uyumlu milyarlarca insanın yaşadığı bir dünya vardı. Dünya.

İnsanlar sadece damarlarında dolaşan kadim Clecanian DNA'sına sahip olmakla ve Clecanian çocuk sahibi olmakla kalmıyor, aynı zamanda çiftleşme işaretlerini de çağırabiliyorlardı. Şehirlerin neden huzursuzlaştığını anlamak kolaydı.

Maxu'nun içine bir kez daha kızgınlık yerleşti ve gözlerini çiftleşme izlerine dikti. Gezegeninde doğru olanı yapmak, daha iyi bir dünya için fedakârlıkta bulunmak ve umut etmek için mücadele eden pek çok insan vardı. Maxu hiçbir zaman o insanlardan biri olmamıştı.

Uzun zamandır, Clecania'nın yok olacağını bildiği için rahattı. Tıpkı evrendeki diğer her şey gibi onun türünün de sonu gelecekti. Ne yaptığı hiç önemli olmamıştı. Hiçbir şeyin önemi yoktu. İnsanlar öldü. Gezegenler öldü.
Evrenin kendisi bir gün ölecekti. O asla bir nokta görmemişti
halkının beklentilerini takip etti. En iyi ihtimalle, son Clecanian yok olmadan önce birkaç sefil yüzyıl daha yaşadılar.

Ama şimdi, gençliğinden beri ilk kez bir şeylerin önemli olduğunu hissediyordu. Çok yıpranmış insanlar arasında yenilenmiş bir umut yükseliyordu. Tüm sorunlarına bir çözüm bulmuş olabilirlerdi. Nihayet, hepsinin üzerindeki ezici baskıyı hafifletecek bir çıkış yolu.

Ama bu yeni dünyada kim olması gerekiyordu? Her zaman olduğu erkek mi? Kabullenmeye ve hatta sevmeye başladığı kişi mi?

Yoksa yeni bir erkek mi? Gezegenini kurtarmak için çalışan ve umudun eylemlerine rehberlik etmesine izin veren biri. Çocuğa bir kez daha baktı. Hiçbir zaman çocuk istememişti. Her neslin yok olmaya bir adım daha yaklaştığını bilerek bu dünyaya bir çocuk getirmek her zaman anlamsız ve zalimce gelmişti. Yapacağı tek şey, yavrusuna kendisininkinden daha da zor bir hayat hediye etmek olacaktı.
Cehenneme bir bardak su atmak için birini kendini yakmaya zorlamak gibi.

Ama şimdi? Belki çocukları yükselişte olan bir dünyada yaşayabilirdi. Seçenekleri olduğunu bilerek gelişebilirler. Bir gün bir eşleri ve aşkları bile olabilirdi. Bu şekilde düşündüğünde çocuk sahibi olmak o kadar da anlamsız görünmüyordu.

Maxu zihninde yüzerken sohbet devam ediyordu. Tekrar gruba odaklandığında Rita ile göz göze geldi ve Rita ona hüzünlü bir gülümseme verdi.

Sessizce başını sallayarak kadehini boşalttı ve eşine doğru ilerledi. Çocuk istiyor muydu? Yüklerini Dünya halkıyla paylaşarak hafifletecek bir plan yapılana kadar Meg, dünyasındaki diğer dişilerin yaşadığı çocuk sahibi olma baskısının aynısını hissedecekti. Maxu, Meg'in buna nasıl tepki vereceğini tahmin edecek kadar bile onu tanımıyordu.

Duvarın her boş santimine dikilmiş anemonların sıcak, parlayan dokunaçları mekânı yumuşak bir neon ışığıyla aydınlatıyordu. Daha birkaç gün önce kendini odanın ortasına hakim olan mercan gibi hissetmişti. Fosilleşmiş ve tüm potansiyeli elinden alınmış.
Ama şimdi sanki çözülüyormuş gibiydi. Bu sadece çiftleşme içgüdüsü müydü, yoksa kendi kendine mi değişiyordu?

Dünyayı incelediği bu yeni mercek birdenbire mi ortaya çıktı, yoksa kasvetli karamsarlık katmanları altında hep orada kilitli miydi?

Kalabalık önünden ayrıldı ve neredeyse hareketsiz duran bir Adenelese erkeğine çarpıyordu. İşte oradaydı. Güzelliği yürek parçalayıcıydı. Gülümsüyor, elini sallıyor ve mercan yığınını işaret ediyordu, gözleri geniş ve büyülenmişti. Tekrar baktı, onun gibi görmeye çalışıyordu.

Yaklaştı ama ona yaklaşmadı. Odasında aralarında geçenlere rağmen, kıza olanları unutacağını söylemişti.

ve o da tam olarak bunu yapmaya niyetliydi. Onu kendisine yaklaşmaya zorlamanın daha kolay olmasına yardımcı oldu.

Artık istemeye başladığı yepyeni bir şeyler dünyası vardı, ama ya o da bunları istemiyorsa? Ya hâlâ onu istemiyorsa? Ya hiç istemediyse?

Bölüm 17

Müzik, muhteşem silindirik odada süzülerek Meg'in stresini eritti. Daha önce gittiği pek çok şehirde bu tür toplantılarda müzik çalınmazdı, çünkü bunun sohbet ve bağlantı için dikkat dağıtıcı olduğunu düşünürlerdi. Ama o bunu sevmişti. Yumuşak, boğucu melodiler sanki üflemeli ve yaylı çalgıların garip bir karışımıyla yaratılmış gibiydi.

Meg Dünya'dan çok az şey özlüyordu ama son zamanlarda müziği giderek daha fazla özlüyordu. Hatta tek başınayken şarkı söylemeye bile başlamıştı. Berbat bir sesi olduğu için kimse duymasın diye sessizce şarkı söylüyordu ama bu ona kendini daha normal hissettiriyordu.

Son birkaç gündür zihninde çiçek açan şarkılar hüzünlü aşk şarkılarıydı ve duyguları her zamankinden daha karışık olsa da nedenini tam olarak biliyordu.

Kraliçe'nin temsilcilerinden Kel bir kez daha, "Bugünkü görüşmelerimizin çok iyi geçtiğini düşünüyorum," dedi. Bunu doğrulamakla neden bu kadar ilgileniyordu? Etrafını saran Adenelese grubuna doğru başını sallarken, sanki onların da başını sallamasını umuyormuş gibi hevesli ifadesini inceledi.

Görüşme başarılı geçmişti. Meg ve diğer insanlar hangi cevapların en yararlı hangilerinin en yararsız olduğunu bilerek sonunda kendi ayakları üzerinde durabilmişlerdi. Ayrıca, insanların uzaylılara verebileceği tepkilerle ilgili daha zor gerçekleri nasıl dahil edeceklerini ve yine de insanları nasıl memnun ve umutlu bırakacaklarını bulmuşlardı.

"Meg'in ballallies tanımını özellikle ilginç buldum. Bize daha fazlasını anlatabilir misin, Meg?" Kel neredeyse paniklemiş gibi görünen keskin bir ifadeyle ona baktı.

Meg'in aklının bir köşesinde sakinleşmesi için ona içkisini uzatmak vardı, ama onun tuhaf davranışlarına seslenip onu utandırmak istemiyordu.

Bu güzel insan grubunun önünde. "Bowling salonları," diye kibar bir gülümsemeyle yavaşça düzeltti. Mülakat sırasında kendisine kur yapmanın nasıl bir şey olduğu tekrar sorulmuş, o da randevuları açıklarken aralarında bowlingin de bulunduğu birkaç yaygın aktivite sıralamıştı. Daha önce hiç kimse bowling hakkında ayrıntılı bilgi istememişti ama oyun konsepti genç kızı büyülemiş görünüyordu.
Adenelese. "Yani, bowling salonunda kulvarlarınız ve ağır toplarınız var." Meg'in dikkati Daunet'ye kaymıştı, Daunet iki sabırsız adamı durdurmuş Kendisine eşlik eden on kişilik grubun çevresinde.

Yine de midesinin takla atmasına neden olan şey adamların görünüşü değildi. Arka planda, sessiz bir köşede duvara yaslanmış, elektrik mavisi içkisini yudumlayan ve gözlerini dikmiş bakan Maxu'ydu. Duvar anemonunun hafifçe parlayan pembeleri, mavileri ve turuncuları yüzünün bir tarafını aydınlatırken diğer tarafını gölgede bırakıyordu.

Daunet'nin durdurduğu adamlar, orada bulunan diğer on kişinin yerini alarak gruba katıldılar. Her kimse önemli biri olmalıydı ama Meg, Maxu'dan sızan karanlık ve ateşli ifadeden başka bir şeye odaklanamıyordu.

Kel ona anlamadığı bir şey sorduğunda Meg parmağını kaldırdı. "Çok özür dilerim. Hemen döneceğim." Kibarca başını sallayarak gülümsedi, sonra da manevralarla grubun yanından geçti.

Yaklaştıkça avuçları terledi. Bu gece dayanılmaz derecede yakışıklı görünüyordu, teni güneşten bronzlaşmıştı. Gömleği Adenelas'ta sık sık gördüğü bir tarzdaydı. Göğsünü ve omuzlarını asimetrik bir şekilde saran uzun bir kumaş parçası, belinde kıvrılmadan önce sağ göğüs kafesinin bir kısmının görünmesine izin veriyordu.

Meg yaklaşırken elbisesinin karmaşık kıvrımlarını düzeltti. Gözleri onu hiç terk etmedi ve birkaç adım yaklaştığında nihayet duvardan kalktı.

Tek söyleyebildiği "Hey" oldu.

"Merhaba," diye karşılık verdi. Birkaç garip saniye boyunca bakıştılar.

Olanlardan bahsetmek ve onun bu konuda ne hissettiğini sormak istedi. Belki bilmek kendi düşüncelerini anlamlandırmasına yardımcı olurdu. Ama ne söylemesi mi gerekiyordu? *Biriyle ilişki yaşamaktan korkuyorum çünkü kim olduğumu yeni yeni keşfediyorum ve seninle birlikte olursam bunu tekrar kaybedebilirim.*

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu onun yerine.

Odaya şöyle bir göz gezdirdikten sonra içkisinden bir yudum aldı. "İstediğin şeyi yapıyorum." Sözleri biraz gergin ve sertti. Odasında ona fısıldadığı nazik üsluptan çok farklıydı. Kalbi bir adım geri attı.

Onun ses tonunu itti. "Bize katılmak ister misiniz?" Beklemekte olan Adenelese grubunu işaret etti ve bir anlığına onlara odaklandı.
Hepsi birbirleriyle konuşmak için eğilirken onu incelediler. Dedikodular tüm gezegenlerde varmış gibi görünüyordu.

Maxu üç adama kaşlarını çatarak baktı. Yeşil gözleri olduğu yerde sabitlenmişti ama Maxu onun zihninin çalıştığını, çenesini sıkıp gevşettiğini görebiliyordu. Yine canı sıkılmıştı, üzgündü ve içine kapanmıştı.

Cesaretini topladıktan sonra "Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Dün gece-"

Adam onun sözünü kesti. "İşleyiciniz devrilmeden önce onlara geri dönseniz iyi olur."

"İşleyici mi?"

Gruba doğru bir adım attı ve onun da kendisini takip etmesini bekledi. Göğsü çukurlaştı ama yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve onu takip etti

Parti bittikten sonra onu kendisiyle oturmaya ve gerçek bir sohbet etmeye zorlayacağına dair kendi kendine söz verdi.

Sanki Maxu ile nişanlandıklarını ilan etmişler gibi, iki Adeneliden daha uzun boylu olanın geniş gülümsemeleri ve coşkulu tebrikleriyle karşılandılar. Her iki yeni gelen de Meg'e ve Maxu'ya ellerini dramatik bir şekilde *salladı,* bu el sallamanın ya da tokalaşmanın Adenel versiyonuydu. Meg bu jeste karşılık verirken, Maxu bir yumruğunu cebine sokmadan önce bileğini gönülsüzce salladı. Kızın kaşları çatıldı. Hayal mi görüyordu, yoksa adam elini mi saklıyordu?

"Merhaba Meg. Sakin denizler ve şans bizimle. Benim adım Galuvin." Uzun boylu, kıvırcık kızıl saçlı, uzun favorili ve şeftali rengi gözlü adam böyle dedi. Açıkta kalan her santim deriyi kaplayan menekşe rengi çilleri olmasa Galuvin'in çok daha kısa boylu ikizi olabilecek diğer adamı işaret etti. "Bu da Abrin. Sizden bir iyilik istemeyi umuyorduk."

"Sakin denizler ve şans da benimle," dedi, Maxu'nun heybetli varlığını görmezden gelmeye çalışırken tercih ettiği selamlamayı kullanmayı neredeyse unutarak. Sağ omzunun hemen arkasındaydı, duruşu bir heykel kadar sertti. Zıplama hareketi yapıyor olsaydı bile daha dikkat dağıtıcı olamazdı.

Kel onun yerine, "Eminim Meg sana bir iyilik yapmaktan mutluluk duyacaktır," diye cevap verdi. Meg'in ağzının kenarları seğirdi, neredeyse kaşları çatılacaktı. İnsanların bunu yapmasından nefret ederdi.

Maxu arkasına doğru kıpırdandı ve o da Maxu'nun artık arkasında olmaması için ona doğru eğildi. Şu anda yeterince strese girmişti.
arkasında gezinirken vücut ısısının omurgasına sızmasıyla dikkati dağıldı.

"Doğurganlığı araştıran Adenelas ekibinin bir parçasıyız ve Meg'den ayrılmadan önce birkaç örnek almayı umuyorduk.
soruşturma." Abrin, üzerinde kayan yazılar olan bir bloknot uzattı. "Belki de sen

birisinin bunu size okumasını sağlayabilirsiniz. Bunlar almayı umduğumuz örnekler ve onları ne için kullanacağımız."

Abrin pedi ona değil de Maxu'ya doğru uzattığında parmakları kalkıyordu. Meg'in eli çarpılmış gibi yere düştü, tüm vücudu kaskatı kesildi. Nefes borusunda mantıksız bir yumru şişti.

Bu Dünya'dakiyle aynı şey değildi. Ona Clecanian'ı vermemişlerdi. versiyonuna tıbbi bilgi formu verdiler çünkü *ona* değer vermiyorlardı. Bunu yaptılar çünkü Dördüncü Sınıf bir gezegenden gelen birinin henüz yazılarını okuyabilmesini beklemiyorlardı. Bu tamamen mantıklı bir şeydi.
varsayım.

Bunu zihninde bilmesi, gözlerine sıçramak üzere olan yaşlar için hiçbir şey yapmadı. Burnundan nefes alarak duygularını kontrol altına almaya çalıştı, böylece sesi çatlamadan kendisine *bir* şey okunmasına ihtiyacı olmadığını açıklayabilecekti.

Maxu, Abrin'in elinden defteri kaptı. Meg'in kalbi biraz daha burkuldu.

Ama sonra Maxu bir an bile tereddüt etmeden defteri ona uzattı ve iki adama donacak kadar soğuk bir bakış fırlattı. "Kendisi okuyabilir."

Maxu defteri aldığında ona sadece kısa bir bakış attı. Başka tarafa bakamadı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Abrin. "Fark etmemiştim."

"Evet, ben... Ben..." Meg bakışlarını Maxu'dan ayırarak kekeledi. Boğazını temizledi. Nabzının vücudunda attığını görebilecekler miydi? Çünkü kalbiyle aynı anda titreşiyormuş gibi hissediyordu. "Clecanian okuyabiliyorum."

Yapmak istedikleri testlerin ve almak istedikleri numunelerin listesini taraması biraz zaman aldı ama bunun nedeni sorun yaşaması değildi kelimeleri deşifre etmek.

Sonunda konsantrasyonu yerine geldi ve ne aradıklarını gerçekten değerlendirdi. İyi görünüyordu. Belki biraz istilacı ama gezegenin iyiliği içindi. Sorulara cevap vermek ve dürtülmek sinir bozucu birkaç saat olabilirdi ama bilgi yardımcı olabilecekken nasıl hayır diyebilirdi ki?

Galuvin, "Düşüncelerinizi duymak isterim," diye nazikçe bastırdı.

Meg de aynı fikirdeydi ama sonra tekrar Maxu'ya baktı. Jeremy'nin orada durduğu görüntüsü ve aynı durumda nasıl tepki vereceğine dair teoriler midesini bulandırdı. Arkadaşı bu konuda ne diyecekti? Her halükarda bu onun kararıydı ama kendisi için karar verilmesinden ziyade bir partnerle *birlikte* karar vermenin nasıl bir his olduğunu çok merak ediyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Maxu, kiminle konuştuğunu şaşırmış gibi ona tuhaf bir bakış attı. için.

"Bilmek istiyorum," diye ısrar etti ve defteri ona uzattı.

Sessizce aldı ve ekrandaki bilgileri okudu. Çenesi kaynakla kapatılmıştı. Sonunda işini bitirdiğinde, defteri ona geri verdi. "Size zarar verebilecek bir şey görmüyorum. Sorma şekillerinin saygısızca olduğunu düşünüyorum ve tıbbi bir çalışmaya katılan herhangi bir katılımcı gibi size zamanınız için tazminat teklif etmek uygun olacaktır, ancak bunun dışında..."

"Saygısızca mı?" Meg sorguladı.

Galuvin, Abrin ve Kel onaylarcasına ofladılar. Kel ona ciddi bir ifadeyle bakarak, "Ben saygısızlık görmedim Meg," dedi.

Maxu boğuk bir hırıltı çıkardı. "Tabii ki bilmiyorsun. Belli ki bunu şehirleri doyurmak için bir fırsat olarak kullanıyorsun. Sen ya da Kraliçe insanları test için sunup sonra da izin istiyormuş gibi yaparsanız hiç şaşırmam."

Meg, Kel'e doğru döndü. Solgun yüzü her geçen saniye daha da kızarıyordu. "Bu doğru mu?"

"Size son dakikada sordular, kabul etmeniz için baskı yapacaklarını umuyorlardı. Yoksa neden ilk gün sormasınlar ki? Peki ya bu sözleşme?" Maxu parmağıyla ekrana dokunarak ve uğursuz bir kıkırdama çıkararak devam etti. "Madem bunu okuyamayacağına inanıyordun, o zaman neden yanında bir çeviri camı getirmedin?" Kel'e soğuk ve suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Ve neden onun okuyabildiğini bilmiyorsun?
Birlikte seyahat ettiğiniz insanlar ve sahip oldukları beceriler hakkında biraz bilgi sahibi olmanız gerekmez mi?" Maxu kollarını göğsünde kavuşturdu, başını Meg'e doğru eğdi ve herkesi konuşmanın dışında bıraktı. "Bence yapmaya çalıştıkları şey haksız değil, ama bu konuda izledikleri yol saygısızca. Eğer bunu yapmak istiyorsanız, yapmalısınız, ancak bunun için kendinize baskı yapılmasına izin vermeyin."

Meg Maxu'ya baktı, gerçekten baktı. Karanlık kaşlarını ve morarmış parmak eklemlerini geçerek. Sahiplenici ve kontrolcüydü ama beklediği şekilde değildi. Onun tarafındaydı. Bir an yere gözlerini kırpıştırarak baktı ve bu açıklanamaz bilgiyle ne yapması gerektiğini düşündü.
arkadaşı onun kararını desteklemeye hazırdı. Bir güven dalgası çenesini araştırmacılara doğru kaldırmasını sağladı.

"Diğer insanlardan herhangi birine sordunuz mu?" Defteri onlara geri verdi.

Galuvin'in bakışları bir an için Kel'e kaydı ve Meg, Maxu'nun haklı olduğunu anladı. Bu sorunla daha sonra ilgilenmesi gerekecekti. "Daha sonra onlarla konuşacaktık."

Meg bundan rahatsız olup olmayacağını bilmiyordu. İkna edilmesi en kolay kişi olduğunu düşünerek önce ona mı yaklaşmışlardı? Maxu yine arkasındaydı ve Meg kendini durduramadan ona bir adım daha yaklaştı. "Bunu yapacağım. Ama grubumdaki diğer insanlara yaklaşılırsa, onlara bir okuma camı vereceğinizi ve diğer gönüllülerin alacağı tazminatın aynısını teklif edeceğinizi garanti etmenizi istiyorum."

Adamlar hafif bir homurdanmayla kabul ettiler ve ayrılırken bileklerini çok daha az hevesli bir şekilde döndürdüler. Daunet ile göz göze geldi ve yüzünde ölçülü bir gülümseme belirdi, gözleri bir an için Maxu'ya kaydı an. Meg onun telepatik olarak, "Sana onun iyi bir erkek olduğunu söylemiştim," dediğini duyabiliyordu, sanki Daunet bunu kulağına bağırarak söylemişti.

Kel hiçbir şey olmamış gibi ellerini birbirine vurarak, "Gitmeden önce sizinle konuşmak için birkaç grup daha getirsek iyi olur," dedi.

"Bu gece yeterince şey yaptı," diye gürledi Maxu, Meg'i adamdan uzaklaştırarak.

Bir elini Maxu'nun elinin üzerine bastırarak ona baktı. "Sorun değil. Birkaç taneyle daha başa çıkabilirim."

Gözleri Maxu'nun parmaklarına kilitlendi. Maxu birkaç gergin saniye boyunca hareketsiz kaldı. Tek tepkisi çenesini hafifçe eğmek oldu. Geri adım attı.

Kel rahat bir nefes aldı ve yeni bir grup toplayarak geri çekildi.

Kel gözden kaybolduğunda Maxu, "Paranın ödenmesini de isteyebilirdin," diye homurdandı.

Meg omuz silkti. "Yapabilirdim." Yürüyüş yolunu, bahçenin ortasından filizlenen devasa mercandan ayıran parmaklığa yaslandı.
bina. "Dürüst olmak gerekirse, bunu onlara borçluyum. Her şehir bize kıyafet, yiyecek ve kalacak yer veriyor. Bize güzel partiler düzenliyorlar. Bunun gibi inanılmaz şeyler görebildim." Fosili işaret etti. "Her şehre örnek sunmadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. En azından bunu yapabilirim."

Maxu iki dirseğini korkuluklara dayayarak, "Ne kadar asilce," diye homurdandı.

Kıkırdadı. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun. Böyle şeyler yapmak gezegeniniz için iyi olmaz mı?"

Maxu bardağındaki son damlaları da mideye indirdi ve dudaklarını yalayarak mercana baktı. "Gezegen için neyin iyi olduğuyla ilgilenmiyorum. Ben senin için neyin iyi olduğuyla ilgileniyorum." Sanki bunu söylediğine pişman olmuş gibi gözleri bir an için kapandı.

Adam ona bakmayı reddettiği için, onun yerine uzaklara doğru sırıttı, Aralarındaki sessizlik uzarken birkaç saniyede bir ona göz ucuyla bakıyordu. "İnanılmaz, değil mi?" Meg mercana doğru başını salladı. Fosilin kendisi beyazdı ve yıldız patlaması desenleriyle beneklenmişti ama anemondan gelen ışık ve yukarıdan süzülen parlak ay ışıkları onu başka bir dünyaya aitmiş gibi parlatıyordu.

"Bunun cazibesini anlamıyorum." Maxu bardağını ona doğru eğdi. "İşe yaramaz. Milyonlarca yıl önce sayısız deniz canlısına yuva olmuş olabilir, ama şimdi? Bir kayadan başka bir şey değil."

"İşe yaramaz mı?" Meg nefes aldı. "Çok güzel, ama bundan da öte, çok anlamlı. Bu insanlar bu *kayanın* etrafına bir tapınak inşa etmişler. Bu onları birbirine bağlayan ortak bir hazine." Maxu kayıtsız kalınca dilini şaklattı. "Her beş yılda bir tüm şehrin bir araya gelerek
tatil, Zoalin Haftası. Bir sürü havaya kaldırma platformu getirdiler ve

Bu özel macunu, o zamana kadar yakaladıkları tüm canlıların kemiklerinden yapıyorlar. Sonra her vatandaş ellerini kaplıyor ve fosili korumak için bu macunla kaplamak üzere birlikte çalışıyorlar. En küçükler, nüfusun yeni belkemiği olarak konumlarını belirtmek için parmak izlerini en alta koyarlar ve en büyükler de kendi parmak izlerini en üste yerleştirirler." Meg sırıttı ve fosilin altını işaret etti. "Gördün mü? Çocukların yaptığı kalın ve özensiz parçaların nerede olduğunu anlayabilirsin." Maxu'nun mercana değil de kendisine baktığını fark edince sırıtışı bozuldu. "Ne?"

"Ben size katılmadan önce, bir erkek ve babasıyla konuşuyordunuz. Zoa'yı ve tarihini anlattılar ve sen onları durdurmadın. Neden zaten bildiğinizi açıklamadınız?"

Meg ona baktı. "Bunu nasıl duydun ki? Çok uzaktaydın."

"Çiftleşme bağı benimle ilgili pek çok şeyi değiştirdi." Gözlerini boş bardağına dikti. "Neden zaten bildiğin bir şey hakkında saçmalamalarına izin veriyorsun?"

Meg kıkırdadı ve başını salladı. "Abuk sabuk değildi. Bu konu hakkında konuşurken yüzlerinin nasıl parladığını görmedin mi? Bir şey hakkında bir şeyler öğrenmiş olmam ya da onunla ilgili bir yazı okumuş olmam onu gerçekten *bildiğim* anlamına gelmez.
O yaşlı adamın oğlunun parmak izlerinin nerede olduğunu göstermeye çalışmasını dinlerken..." Doğru kelimeleri aradı. "Sanki sevgisini ve coşkusunu bana aktarmış gibi." Başını tekrar salladı. Dünya'daki eski püskü kitaplığının anıları gözünün önüne geldi. Yıpranmış kütüphane satış ansiklopedileri ve
Asla seyahat edemeyeceğini bildiği yerlerle dolu modası geçmiş sehpa kitapları. "İnanın bana, bir yer hakkında bilinmesi gereken her şeyi okuyabilir, okuyabilir ve okuyabilirsiniz, ancak asla onu deneyimlemeye yaklaşamazsınız."

Kaşları düşünceli bir şekilde çatılmış ve başı hafifçe yana eğilmiş olan Maxu fosili düşündü.

"Bunun gibi ölü şeylerin önemli olmadığına gerçekten inansaydın," diye başladı Meg, sesi alçalarak, "tüm bu ıvır zıvırları toplayıp odanda tutmazdın. Başka biri için benim yemek eldivenim çöpten farksız olurdu."

Nefesini tutmuş, sözlerinin yerine oturmasını bekliyordu. Sonunda Maxu'nun kaşlarının arasındaki sert kırışıklık yumuşadı ve onunla yüzleşti. Birbirlerine baktılar, hava etraflarında titreşiyordu. *Bir şey söyle*, diye bağırmak istedi.

Ağzı açıldı, sonra kapandı. Meg öne doğru eğildi.

Kel'in başını çektiği bir grup Adenelese etrafını sardı ve dikkati dağıldı. Arkasına dönüp baktığında, adamın kayıtsızlık maskesi geri gelmişti.

Meg partinin geri kalanını soruları yanıtlayarak, sohbet ederek, Dünya'dan hikâyeler paylaşarak ve şehirle ilgili hikâyeleri dinleyerek geçirdi. Ziyaretçileriyle birlikte bazı şeylerin ne kadar benzer, bazılarınınsa ne kadar çok ama çok farklı olduğuna hayret etti. Tüm bu süre boyunca Maxu onun yanında sessiz ve sağlam durdu.
Kız dürtüklediğinde sohbete katılmayı reddetmişti, ama kız onu birkaç kez dalgın dalgın gülümserken yakalamıştı, yine de her seferinde gözlerini çabucak kaçırmıştı.

Sonunda Rita, Camille ve Tara yaklaştı, korumaları da peşlerindeydi. Arkalarında. Tara, "Seni alıp Revir'e gitmemiz gerekiyor," diye açıkladı.

Meg kadınlara sırtını döndü ve bir elini Maxu'nun kolunun kıvrımına koydu. Adamın dikkati ona yöneldi. Maxu sonunda öne doğru eğilip kaşlarını şaşkınlıkla çatana kadar çekiştirdi.

"Bu gece için teşekkür ederim. Gerçekten, teşekkür ederim." Yanağından öptü, sonra arkadaşlarına katıldı. Arkasına baktığında, boynu hala bükülmüş, donmuştu. ve onun ardından bakıyordu. Omzunun üzerinden mahcup bir bakışla boğazını temizledi ve yanaklarında hafif bir kızarıklıkla doğruldu.

Bölüm 18

Hangi cehennemde o? Meg arabanın camından dışarı bakıp somurttu. Tam iki gün olmuştu. Bir şehre varmışlar ve oradan ayrılmışlardı ve Maxu'yu bir kez bile görmemişti.

Ağrıyan dudağını çiğnemeye başladı, sonra kendini durmaya zorladı. Dudağını o kadar çok kemirmişti ki, bir yarısını kırmızı rujla boyamış gibi görünüyordu.

Ne olmuştu ki? Sonunda daha fazla
Maxu ile sadece samimi bir ilişki ya da tamamen cinsel bir ilişki değil, anlamlı bir bağ kurup kuramayacaklarını merak edecek kadar birbirlerine karşı rahattılar. Ama sonra onu öylece terk mi etti? Haftalarca peşinden koştuktan ve kendini onun hayatına zorla soktuktan sonra mı? Cidden. Ne. Ne? Cehennem mi?

Onu birkaç kez kalabalığın arkasında gizlenirken ya da uzak bir köşede kaybolurken görmüş olabileceğini düşündü, ama sadece zihni miydi?
oyun mu oynuyorsun?

O iyi miydi? Ölmüş müydü? Gidecekleri bir sonraki şehri bilmiyor muydu?

Dudağını tekrar kemirdi, zalim bir ses zihnine fısıldarken bakışları ayaklarına düştü, *Ya yanlış bir şey yaptıysam? Her şeyi bilen biri gibi mi davranıyordum?*

Odasında oynaşırlarken fazla mı abartmıştı?

Hiçbir erkek sürtük gibi davranan bir kadın istemez. Annesi bu cümleyi birden fazla kez meramını anlatmak için kullanmıştı. Utançtan yüzü kızardı. Çok mu... hevesli davranmıştı?

Yumruklarını sıktı. Hayır. Utanmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu. Ve eğer Maxu onun kendini ifade etme biçimini itici buluyorsa, o zaman

onun için doğru adamdı ve hepsi bu kadardı.

Biri kahkahayla homurdanarak Meg'i sarmalından çıkardı. Daunet kruvazörün diğer tarafında oturmuş, eliyle ağzını kapatmıştı, az önce çıkardığı ses karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. Meg kıskançlığının onu etkilemesine izin vermemeye çalıştı.

Bugün Tara ve Gamso ile aynı aracı paylaşıyorlardı. Başlangıçta Daunet'i konuşturmak diş çekmek gibiydi ama sonunda o ve Tara, Meg'in adını hiç duymadığı ünlü bir heykel sanatçısı için bağ kurmuştu.

İki kadın şimdi kruvazörün karşı tarafında oturmuş sohbet ediyorlardı. Daunet kendi gülümsemesini engellemeye çalışıp başaramazken, Tara'nın yüzünde bir sırıtış yayılmaya devam ediyordu.

Meg, Daunet'nin gözlerinin etrafında beliren ve geniş sırıtışıyla ortaya çıkan belli belirsiz kırışıklıkları inceledi. Bunları daha önce gördüğünü hatırlamıyordu. En azından bu şekilde.

Ne kadar bencildi? Arkadaşları neredeyse sevinçten uçuyorlardı ve Meg'in tek yapabildiği onlara acı acı bakmaktı. Buraya nasıl gelmişti? Bir hafta önce hiçbir erkekle yuva kurmamaya kararlıydı ama Özellikle de Maxu gibi bir adamla. Şimdi onu düşündüğünde yüz ifadesini nötr tutmak için tüm gücünü kullanıyordu.

Harika bir orgazm ve ben macun oldum. Ne kadar acınası.

Yine de harikaydı. Bileklerinin bağlı olmasından hoşlanacağını hiç düşünmemişti ama kahretsin, hoşlanmıştı. Kontrolü bu şekilde teslim etmek özgürleştirici bir şeydi.

"Farklı hissediyor musun?" Yolculuğun büyük bölümünde sessiz kalan Gamso ona bakıyordu.

"Pardon?" diye sordu.

"Ondan ayrı olmak. Birkaç gündür ortalıkta olmadığını ve senin de üzgün göründüğünü fark ettim. Merak ediyordum da - çiftleşme bağı ve diğer her şeyle birlikte - alışılmışın dışında bir şey hissedip hissetmediğini."

Meg bir iç çekti. Gamso'nun ifadesi çok meraklı, çok umutluydu. "Tek kelime etmeden çekip gitmesine duyabileceğim olağan kızgınlıktan daha fazlası değil."

"Ah." Başı öne eğildi ve gözlerinin önünde sönerek suçluluk duygusunun artmasına neden oldu.

"Yani, belki de ona birkaç günlüğüne ortadan kaybolan bir adam olsaydı olacağımdan daha fazla kızgınım." Biraz abartılıydı ama gerçek dışı olmayabilirdi.

Gamso bunun üzerine boşluğa sırıttı. "Harika."

"Onu iyi okuyamıyorum. Ne istediğini anlamıyorum.
Önce beni kovalıyor, kişisel alanımı sürekli işgal ederek beni sinir ediyor, sonra da onu yanımda istediğimde ortadan kayboluyor." Meg ellerini havaya kaldırdı ve kruvazörün boş duvarına baktı.

Gamso hüzünlü bir gülümsemeyle, "Bana korkmuş gibi geldi," diye mırıldandı.

"Korkmuş mu?" Meg kıkırdamamak için kendini zor tuttu. Maxu'yu korkutabilecek bir şey hayal bile edemiyordu.

"Gezegenimizdeki erkekler reddedilmeye alışmak zorundadır, ancak biz asla tam olarak uyuşmayız. Tüm hayatımızı yargılanarak geçiriyoruz. Yeterince iyi notlar aldık mı? Yeterince hoş özelliklerimiz var mı? Mükemmel babalar olur muyuz? Bir kadının bu dünyadaki yeri kadar zor değil ama yine de zor." Onun bakışlarından kaçındı. "Bunun bir bedeli var."

Meg gözlerini ayaklarına dikti. Bunu her zaman göstermiyordu ama Meg, Maxu'nun gözlerinin ardında birkaç kez kırılganlık belirtisi gördüğünden emindi. Gamso haklı mıydı? Maxu reddedilmekten korkuyor muydu?

Nasıl bir çift olmuşlardı. Meg kontrolcü ve mesafeli bir ilişki yaşamaktan korkuyordu, bu da onu onlardan tamamen uzak durmaya itmişti. Maxu ise reddedilmekten korkuyordu, bu da onu güvensizliğini gizlemek için soğuk ve kontrolcü olmaya itiyordu. Ama onun gerçekte kim olduğunu görmeye başlamıştı.

"Bunu nasıl başarıyorsun, Gamso?" Maxu neler yaşamıştı? Bu gezegendeki tüm erkekler her gün neler yaşıyordu?

"Bunu beklemeyi öğreniyorsunuz. Başarısızlık hissini görmezden geliyorsunuz." Omuz silkerek ve boş bir kıkırdamayla ekledi, "Bazı erkekler aldırmaz. Durumdan vazife çıkarmanın zorluğundan zevk alırlar. En iyi olmak. Ama bazıları buna karşı çıkar. Maxu hiçbir törene katılmayı reddetti. Her birkaç yılda bir bundan kurtulmak için yasaları çiğniyordu." Gamso doğruldu ve başını koltuğa yasladı.
"Bazen keşke ben de öyle hissetsem diyorum. Yalnız bir gezegende yaşıyoruz. Maxu'nun bununla başa çıkma yolu bunun bir parçası olmamak, kendini daha da izole etmekti. Bir erkeğin de eşi tarafından reddedilmesinin onu nasıl ezebileceğini tahmin edebiliyorum. Bir dişinin sizi evlilik için reddetmesi acı verir, ama kaderinizdeki kişi de sizi eksik bulursa bununla nasıl başa çıkabilirsiniz?"

Meg'in kalbi yumrukla sıkılıyormuş gibi hissetti. İnsanların bu gezegenin geleneklerinden, cinsiyetler arasındaki dengesiz dengenin yarattığı sorunlardan şikâyet ettiklerini pek duymamıştı. Onlar için kalbi kırılmıştı. Maxu'nun şu anda yaşadığı da bu muydu?

Bir eşi olduğunu öğrendiğinde verdiği tepkiden dolayı kendini suçlu hissetmiyordu. Özgürlüğü, kendisi için hedefleri... Maxu'nun ona yaklaşma şekli, bunların her an elinden alınacakmış gibi görünmesine neden olmuştu.

Ama onun umursamazdan daha fazlası olduğunu fark etmişti, dünyaya sunduğu huysuz bir adamdı. Ne zaman etkileşime girseler

Korkularını yavaş yavaş yok etti. Şimdi de onunkileri nasıl yok edeceğini bulması gerekiyordu.

"Teşekkür ederim Gamso," dedi. "Bunun gerçekten yardımı oldu. Bu kadar iç gözlemci bir erkekle tanışmak harika. Dünya kadınları seni çok sevecek."

Adamın kaşları şaşkınlıkla havaya kalkınca sırıttı. Adamın ağzının kenarı kıvrıldı ve hülyalı bir şekilde yere baktı.

Bölüm 19

Alacera Meg'in gözlerinin önünde belirdi ve Meg nefesini tuttu. Meg'in göğsü genişlemeye devam ederken başı yukarı, yukarı, yukarı kalktı ve kalmaları için davet edildikleri ışıltılı saraya baktı.

Yemyeşil bir yağmur ormanıyla çevrili olan Alacera şehri, daha yemyeşil bir Venedik gibi yüzlerce su yoluyla kesilmiş bir arazi üzerine kurulmuştur. Ancak bu su yollarının hepsi, Alacera sarayının arka planını oluşturan hilal şeklindeki kayalıkların üzerinden dökülen yüksek şelaleler tarafından besleniyordu.

Görkemli bina kavisli dağ silsilesinin dibinde yer alıyordu ve yukarıdan aşağıya doğru akan suyun oluşturduğu doğal bir hendekle çevriliydi. Güçlü sudan havaya yükselen buhar, binanın üzerinde bir
Sarayın lapis kulelerinin ve gözyaşı damlası çatılarının görülebildiği, nemli gökkuşaklarıyla dolu ışıltılı bir pus.

Kruvazörlerin Alacera şehir surlarının içine girmesine izin verilmiyordu, bu yüzden grup şimdi sessiz mahallelerden ve bakımlı bahçelerden geçerek saraya giden teknelere bindirilmişti. Meg, çiçeklerle kaplı görkemli tapınaklar yaratmak için bitkilerin nasıl karmaşık bir şekilde yetiştirildiğini inceledi ve kabarık sarı kanatları olan kireç yeşili bir kurbağa kanat çırptığında sırıttı
çiçeklerin arasında.

Şaşkınlığı içinde bir hüzün sızı onu yiyip bitirdi. Maxu bu yaratık hakkında ne diyecekti? Alaycı bir tavırla kaşlarını kaldırıp buradaki haşere kontrolünden ya da buna benzer bir saçmalıktan şikâyet eder miydi? Bu düşünce neredeyse yüzüne bir gülümseme getirecekti. Neredeyse.

Büyük kanatların yanardöner parıltısı güneşe takıldı ve dikkatini çekti. Alacera halkının çeşitli renklerde kanatları vardı ve Meg, etraflarındaki alanı vitraydan akan güneş gibi parlak renkli ışıkla yıkayan selofan benzeri malzemeye hayran kaldı.

Clecania'da pek çok kanatlı ırk vardı ama Meg'e göre hiçbiri Alacera kadar göz kamaştırıcı değildi. Onlar efsanevi perilerdi.
canlandı. Onlara saraya kadar eşlik etmeye gelen iri yarı askerlerin bile uzun, zarif kanatları parıldıyordu. Adamlardan biri sürekli gruba bakıyor ve dikkat çekmek için kanatlarını sallıyordu. Meg kabul etmek zorundaydı, onlar
diğerlerinden biraz daha canlı görünüyordu. Belki de onlara büyük asmalarda yetişen Ibsi fındıklarından elde edilen ünlü Alacera yağını sürmüştü şelalelerin arkasında.

Bir dizi taş merdivene ulaştılar ve tekneden ayrıldılar.
İnsanlar hediyelik eşya toplamaya devam ettikçe sayıları artan yüzen çantalar. Meg Alacera'dan bir şey satın alacaksa, bunu bugün yapmak zorundaydı.

En önemli dönemde ziyarette bulunacak kadar şanslıydılar.
şehrin tatili. Meg çok heyecanlanmıştı ama bu, önümüzdeki birkaç gün boyunca tüm iş yerlerinin kapalı olacağı anlamına geliyordu.

Heykelsi bir kadın onlara yaklaştı, elinde mücevherlerle süslü bir asa tutuyordu. Kumaştan çok parlak yaprakları andıran bir kıyafet giymişti. Kraliçe.

Meg bir an için kadını yalnız gördüğüne şaşırdı. Tüm kraliyet mensupları her zaman küçük bir asker grubuyla birlikte seyahat etmez miydi? Ancak devasa bir hayvan sinsice ilerleyip kraliçenin yanına yerleşince şaşkınlığı kayboldu.

Lucy tısladı, "Bu lanet olası bir aslan-ayı mı?"

Şokunu ilk atlatan Camille oldu. "Bu bir casican," diye nefes aldı. "Binlerce yıllık evcilleştirmenin ürünüdürler. Burada yaygın evcil hayvanlar."

Casican devasa boyutlardaydı. Yetişkin bir ayıdan rahatlıkla daha büyüktü ve onun kadar yuvarlak ve kürklüydü. Yumuşak kahverengi, soluk nane uçlu kürkü ve boynunu çevreleyen ve omurgasından aşağı inen geniş, kabarık gül pembesi bir yelesi vardı.

Kraliçenin sağından tüylü bir yavru casican fırladı. Yeni gelenleri incelerken bir dizi ciyaklama ve hufflama sesi çıkardı. Meg'in yanına geldiğinde, arka ayakları üzerinde durmaya çalıştı ve pantolonundaki baskılı bir çiçeği kokladı
Devrilmeden önce ayak parmaklarını kavradı ve bir ayağını ağzına sokmaya çalıştı. "Bizi etkilemeye mi çalışıyorsun yakışıklı?" Yavru Camille'in bu sözleri karşısında dondu kaldı.
ve ona ulaşmak için çabaladı. Ona doğru eğilirken sırıtışı bulaşıcıydı.
Bu yaratığı inceleyin.

Kraliçe melodik bir sesle, "Özür dilerim," diye araya girdi. "Mafapi daha yeni doğdu. Annesinden kaçmış olmalı."

Mafapi, yavrunun yuvarlak kulağını kaşıyan Camille'in parmakları karşısında neredeyse eriyecekti. Casican feryat figan bir inilti çıkardı ve kara kirpikleri kapandı. Son bir isteksiz okşamayla Camille ayağa kalktı.

"Hoş geldiniz. Ben Rhal, Alacera'nın kraliçesiyim." Rhal kanatlarını açarak taş geçidin üzerine maviler, pembeler ve yeşiller saçtı ve başını eğdi. "Sizi ilk karşılayanlardan biri olmak isterdim ama sadece kısa bir süre kalabilirim. Bildiğiniz gibi, Stigalthi Marin yarın başlıyor ve görmem gereken hazırlıklar var."

Meg'in tercümanı Stigalthi Marin'in en yakın karşılığını kekeleyerek söyleyebildi. *Boşaltma ve doldurma.*

"Korkarım bugün sizin için yoğun geçecek. Büyük bir toplantı organize ettik. Bu akşam resepsiyon var. Ancak kaldığınız sonraki iki gün boyunca, geleneklerimize saygı gösterdiğiniz sürece, görüşme yerine bizimle kutlama yapabilirsiniz."

"Minnettarlığın ötesindeyim," diye haykırdı Rita. "Kulağa çok güzel ve iyileştirici bir tatil gibi geliyor."

"Gerçekten de öyle," diye cevap verdi Kraliçe Rhal ve kanatlarını indirdi.

Kraliçe onları saraydaki odalarına götürürken tatil hakkında biraz daha açıklama yaptı. Aynı zamanda onlara çok da gelişigüzel olmayan bir şekilde
Tremanta'daki insan sayısı, orada mutlu olup olmadıkları ve ayrılmalarının engellenip engellenmediği.

Mafapi onların yanında koşuşturdu. Her bir askere doğru dört ayak üzerinde koşuyor, burnuyla ayak bileklerini dürtüyordu. Arada sırada
cilalı taş yürüyüş yoluna sürünen bir bitki dikkatini dağıttı. Önüne çıkan çiçekleri yalayıp yuttuktan sonra, çiçek lekeli dişlerini ortaya çıkaran gururlu bir sırıtışla insanlara geri döndü.

Mafapi'nin kulakları, bir annenin sinirli nefes verişinden başka bir şey sanılamayacak kesik bir hırıltıya kadar kısılmadı. Yetişkin bir casican, örme bir asma kapının arkasından yavrusuna hırladı.

Mafapi üzgün, geniş menekşe gözleriyle insanlara baktı, sonra ayaklarını sürükleyerek annesinin yanına gitti. Kraliçe Rhal uzun ve zarif kuyruğuyla yavruyu kollarının altından tutup annesinin üzerine bıraktı. annesinin sırtında. Mafapi gerindi, annesi uzaklaşırken çoktan uykuya dalmıştı.

Kraliçe Rhal nazik bir sırıtışla gruplarına veda etti ve kalan askerler yolun geri kalanında onlara rehberlik etti.

Daunet, pırıl pırıl mozaik çatıları ve havadaki sisten toplanan çiğle damlayan yemyeşil, çiçekli sarmaşıklarıyla bir dirgen gibi tepeye yakın üç kuleye ayrılan bir sütunu işaret ederek, "Orada barındırılıyoruz," dedi.

Camille karnına yapışan kumaşı çekerek, "Dostum, şimdiden sırılsıklam oldum," diye yarı şikâyet etti.

"Kumaş kullanmamalarına şaşmamalı," dedi Tara, bir elini saçlarında gezdirerek modaya uygun bir şekilde geriye doğru taradı.

Sophia ellerini kaldırarak olduğu yerde döndü. "Bayıldım buna. Bana kız kardeşimle Niagara Şelalesi'ne yaptığımız geziyi hatırlatıyor."

"Çok çabuk eskiyecek," diye homurdandı Lucy, saçları çoktan kabarmıştı.

Kulenin dibine ulaştılar, ama onları kendi odalarına götürecek olan sarmal merdivene adım atmadan önce,
Daunet ve diğer muhafızlar önümüzdeki birkaç gün için programlarını tartıştılar.

"Her beş dakikada bir işemem gerekecek, şimdiden söyleyebilirim." Tara bir ayağını diğerinin üzerine atmış, sabırsızlıkla kulelere bakıyordu.

Su kemerleri ve oluklar her çatının, kemerin ve yürüyüş yolunun üzerinden ve içinden geçerek nereye giderseniz gidin fokurdayan suyun sakinleştirici sesleriyle çevrelenmenizi sağlar.

Lucy içini çekti ve özellikle güneşte parıldayan renkli kristal boncuklarla süslenmiş bir kemere baktı. "Tanrım, burası fotoğraf çekmek için iyi bir nokta olurdu."

Lucy'nin sık sık yakındığı gibi, Clecanialıların fotoğrafçılığı pek sevmemeleri onu öldürüyordu. Dünya'ya döndüğünde, sosyal medyadaki paylaşımların küratörlüğünü yaparak ve şirketlere aynı şeyi yapmalarına yardımcı olmak için hizmetlerini kiralayarak bir kariyer yapmıştı.

Heleax ve Lucy şimdiye kadar bu konuda birkaç kez tartışmışlardı ve Heleax bir yeri gerçekten takdir etmek için orayı ziyaret etmeniz gerektiğini savunmaya devam etmişti - eğer önceden yüzlerce fotoğraf görmüşseniz, o zaman neşe ve huşu azalırdı.

Lucy bunun tam tersini savunuyordu; insanların ya da yerlerin fotoğraflarını görmek sadece heyecanınızı artırmaya yarıyordu, böylece sonunda bir yeri deneyimlediğinizde oranın düşündüğünüzden daha iyi olduğuna hayret edebiliyordunuz.

Meg kendini bu konuda Lucy'ye katılırken buldu. Belki bu gezegende seyahat daha kolaydı, ama Dünya'da Meg'in sahip olduğu tek şey resimlerdi.

Dünya.

Devriye düzeni kurulduktan sonra, kadınlar kapılarına girebilmeleri için tarandı. Meg, tekrar ortaya çıkma ihtimaline karşı eşinin odasına kendi parmak izinin de eklenmesini istedi. Maxu'nun ya gittiğini ya da kendisinden kaçtığını hatırlamak kalbini sızlattı ve neşesini bir kez daha azalttı ama kendisine tahsis edilen geniş süite adım attığında gülümsemesini engelleyemedi.

Su kemerleri binanın yuvarlak kulelerinin etrafından dolanarak havuzlar odanın balkonlarına yerleştirilmişti. Havuzlar doldukça, su kenarlardan taşarak mini bir şelale oluşturuyor ve yukarıdaki balkondan kendi havuzuna düşen ince bir su oluğu bulduğunda çok seviniyordu. damlacıkları suyun kenarına ekilmiş bahçenin üzerine düşüyordu. Toprağın her santimetrekaresinde tropik çiçekler filizlenmişti. Hafif esintiler yapraklarını hışırdatarak odayı tatlı bir kokuyla dolduruyordu.

Yükseltilmiş bir yatak yerine, odanın bir köşesi tamamen kadifemsi yumuşak yapraklar ve yosunlarla kaplıydı. Bir peri bahçesinde uzandığını hayal ederek yumuşak yatağın üzerine çöktü ve tavanda yüzen güneş enerjisiyle çalışan yüzlerce küçük ışık baloncuğuna baktı.

Tremanta'daki odasında da aynı kürelerden vardı, bu tarz aydınlatma pek çok şehrin favorisiydi ama burada küçük cam küreler tavanda spiral bir tasarım oluşturacak şekilde dizilmişti. Bazıları pırıl pırıl parlarken, bazıları da yanıp sönüyordu. Hafifçe titreşen ışık ona Indiana'daki erken yaz ateşböceklerini hatırlattı.

Burası çok güzeldi. Büyülü. Buranın sevdiği biriyle vakit geçirmek için mükemmel bir yer olduğu düşüncesini aklından çıkaramıyordu. Tek başına flört etmekten, sosyalleşmekten ve keşfetmekten memnundu ama şimdi odasında bir kez daha yalnız olduğu için bu deneyimi paylaşmak için can atıyordu

biriyle. Güzel çevreyi hayranlıkla seyretmek. Birinin elini tutarken uzanmak ve suyun yumuşak şırıltısını dinlemek.

Maxu'nun fosilleşmiş mercanlar hakkındaki havasız görüşünü hatırladı ve onun bu oda hakkında ne söyleyebileceğini merak etti. Sırıttı. "Su israfı gibi görünüyor," diye gürledi onun aptalca bir taklidini yaparak. Onun kaşlarını çattığını düşünmek bile dudaklarının kıvrılmasına neden olan acımasız bir şakaydı.

Parti için hazırlanırken, tüm duygularını gözden geçirdi ve yüzeydeki incinmişlik, korku ve savunmaya geçme duygularının ötesine baktı.
her şeyi. Geçtiğimiz üç hafta içinde, Maxu'nun eşi olması fikrinden nefret etmekten, bu fikre ısınmaya ve
Adam hakkında hayaller kuruyordum.

Meg yavaş ama emin adımlarla gerçekte kim olduğunu ve ne istediğini bulmaya çalışıyordu. Eski evliliğinde çok sık geri adım atmış ve pes etmişti. Böylesi daha güvenliydi, daha kolaydı. Her zaman onu zorlamaktan korkmuştu.
Belki de ailesine ve Jeremy'ye karşı daha açık olsaydı her şey daha farklı olabilirdi. Muhtemelen bir araba enkazı olurdu ama en azından dürüst olurdu. Bunun yerine, kendini çok uzun süre yuvarlanmaya bırakmıştı ama artık bırakmayacaktı.

Maxu'yu bir daha gördüğünde hazırlıklı olacaktı. Gardını alacak ve beklentilerini düşük tutacaktı ama ilişkilerini yürütemezlerse bunun kendi hatası olmayacağına kararlıydı.

O ve diğer insanlar geldiğinde parti tüm hızıyla devam ediyordu.
Alacera halkı, yumuşak akarsuların zeminden kıvrıldığı ve devasa çiçekli ağaçların çiy ile parıldadığı muhteşem bir batık alana doluştu.
Alaceralıların kanatlarından gelen renkli ışık, puslu hava ve etrafta akan sakin mavi suyla birleşerek açık alana, fantastik bir dünyanın hayata geçirildiği izlenimci bir suluboya tablosu hissi verdi.

Büyük kazayakları da partide dolaşıyor, sahiplerinin yanlarına kıvrılıyor ve biraz fazla hırçınlaştıklarında yavrularını dişleriyle geri çekiyorlardı.

Gruplarından bazıları etraftaki sürekli neme alışmıştı.
Lucy, Nirato ve Heleax yapmamıştı. Grubun geri kalanı dertleşmekten çok mutlu olduğu için birlikte durup kendi aralarında şikayet ettiler.

Meg'in kıyafeti güzeldi, parti güzelin de *ötesindeydi* ama Meg'in en çok sevdiği şey elbisesinin arkasına taktıkları yapay kanatlardı. Meg ve Daunet sislerin arasından süzülen bir ışık huzmesi buldular ve sırayla kanatlarını ışığa doğru sürükleyerek onları hayranlıkla seyrettiler.

Gözlerini her kapattığında göz kapaklarının arkasında beliren yeşilin narin tonu, kendisine bir kıyafet sunulduğunda onu çağırmıştı
seçenekler. Deniz camı rengindeki korsajı ve eteği, elbisesi ile güzel bir uyum içindeydi. kanatlarının pembeleri ve morları. Daunet'yi kendi kanatlarını da aynı şekilde parlatmaya zorlamadan önce, ışık kanatlarından geçerken taş geçitte parlayan renk spreyine gülümsedi.

Meg, muhafızının kanatlarının sıcak sarı ve turuncu renklerini alkışlarken Daunet dondu kaldı. "O burada."

Meg'in elleri göğsünün önünde durdu, nefesi kesildi.

Bir şekilde, onun en başından beri yakınlarda olduğunu, gölgelerde saklandığını biliyordu. Ama bu gece, kendini göstermesine izin veriyordu.

Kurnazlık yapmak ya da zoru oynamakla ilgilenmeyen Meg olduğu yerde döndü ve onu görene kadar kalabalığı taradı. Ortadan kaybolduğu için hâlâ biraz kızgın olsa da sırıtmaktan kendini alamadı. Kanat takmıyordu. Kıyafeti, yaprakların doğal patlamalarına kıyasla sadeydi, Diğerlerinin giydiği taç yaprakları ve ipekler. Ama yine de odadaki en dikkat çekici kişiydi.

Ve kaşlarını çatıyordu.

Kızgın bir kaş çatma değildi - daha doğrusu, en azından ona kızgın değildi. Yüz ifadesi her şeyden çok hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Kadın ona doğru bir adım attı ve adamın vücudu kaskatı kesildi. Meg durdu. Kendi kaşlarını çatarak omurgasını dikleştirdi ve tekrar ileri doğru itti.

Meg neşeli insan kalabalığının yanından geçip tembel tembel horlayan kazazedelerin etrafından dolaştı ama Maxu'nun durduğu yere ulaştığında Maxu gitmişti.

İçinde bir öfke kabarmış olsa da, birkaç iri yarı ruhani adam onunla sohbet ederken bu öfkeyi bastırmaya çalıştı. Ona Dünya hakkında sorular sordular, çoğunlukla tipik şeyler ve odaklanmak için elinden geleni yaptı, ama yarısı uzanıp kollarına dokunmak istedi. Şakalarına biraz fazla yüksek sesle gülmek. Biraz fazla uzun süre bakmak. Eşini ortaya çıkarmak için her şeyi yapabilirdi, böylece hâlâ onu önemsediğine dair bir kanıt görebilirdi.

Ama bu adamlara karşı adil olmazdı, özellikle de eşinin yaralamaya hazır bir şekilde ortaya çıkmasına izin vermeyeceği için. Onun bu kadar kıskanç olması fikri hoşuna gitmemeliydi ama son birkaç gündür onun da kendisi kadar acı çekmesini isteyen acı bir yanı, hor gördüğünü sandığı o sahipleniciliğin bir parçasını göstermesi fikriyle fokurdadı.

Altın saat vurdu, sonra ay doğdu ve çakırkeyif Alaceralılar son içkilerini de içip partiden dışarı süzülürken Meg onu hâlâ bulamamıştı.

Dönüş yolunda hem o hem de Daunet sessizdi, kendi düşüncelerinde kaybolmuşlardı. Bulması zor eşini aramak için bütün gece boynunu kamburlaştırmaktan boynundaki bir kası çekme riski vardı, bu yüzden dikkatini Daunet'e verdi. O akşam ilk kez Daunet'nin ağzının etrafındaki gerginliği ve kaşlarının arasındaki kalıcı kırışıklığı fark etti.

Suçluluk duygusu boğazında düğümlendi. Arkadaşı üzgündü ve o bunu fark etmemişti bile. Tara'ya bir şey mi olmuştu?

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Meg sessizce sordu.

Daunet derin bir nefes verdi. "Hayır." Etrafındaki havada bir baskı oluşmuş gibiydi ve Meg, Daunet'nin daha fazla şey söyleyeceğini biliyordu.
ağzını açtı. "Tara bütün gece tek bir kadınla konuştu."

Fira. Meg, kadının insanlara kıyafet seçmelerinde ve kanatlarını takmalarında yardım ettiği zamanlarda ne kadar iyi anlaştıklarını hatırladı. Elma şekeri kırmızısı selofan kanatları ateşli saçlarına uyuyor ve derin bronzlaşmış tenini tamamlıyordu. Nazik ve açıktı, insanlarla eski dostlarmış gibi konuşuyor, işinin stresini anlatıyor ve tatil için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatıyordu.

"Keşfedebileceği tüm doğal manzaralardan bahsettiklerini duydum. Yarın. Fira ona eşlik etmeyi teklif etti," diye ekledi Daunet, sesi bir parça yenilgiyle kısıktı.

Meg yüzünü buruşturdu. "Ve birlikte vakit geçirebilecekleri için üzülüyorsun? Bu hiç de romantik olmayabilir, biliyorsun." Bir kolunu Daunet'ninkinin içinden geçirerek dirseklerini kenetledi.

Gardiyanı yüzünü yukarı çevirdi ve yıldızları bozan ve normalden daha fazla parıldamalarına neden olan sisin içinden baktı. "Üzülmeye hakkım yok," diye fısıldadı. "Hayatım boyunca yaptığım gibi duygularımı saklamaya çalıştım, ama şimdi fark ediyorum ki bunu reddederek elime geçen fırsatı kaçırabilirim.
Tara'ya dileklerimi açıkla."

Daunet tekrar yüzünü yere döndüğünde Meg şok oldu ve
Gözlerinde nem toplanıyordu. Klekanyalı kadınlar duygularını bu şekilde açıkça göstermezlerdi. Göstermemek üzere eğitilmişlerdi. Erkekler ise eşlerini memnun etmenin ve çocuk yetiştirmenin en iyi yollarını öğrenmek için hayvancılık okuluna giderlerdi,

Kadınlar kendi okullarına gider ve nasıl hissetmeyeceklerini, hissederlerse de bunu kimseye nasıl göstermeyeceklerini öğrenirlerdi. Meg Daunet'yi hiç böyle görmemişti. Onu biraz daha sıktı.

Daunet'nin fısıltısı daha da alçaldı, etraflarındaki suyun şırıltısından zar zor duyulabiliyordu. "Sanırım onu yüzeyin hemen altında hissedebiliyorum. Sanki gerçekten denesem onu tanıyabilirmişim gibi."

"Bu harika değil mi? Bunun Tanrıça'dan bir hediye olduğunu söyleyeceğini sanmıştım."

"Ama ya doğru değilse? Kendime çok fazla umut etme izni verirsem... Ya Kendimi açıyorum ve hiçbir şey olmuyor mu?" diye sordu. "Bu duyguları çok uzun zamandır gömüyorum." Daunet yüzünü buruşturdu ve Meg'e doğru suçlu bir bakış fırlattı. "Sana hiç söylemedim ama Tara'yı uzun zamandır fark ediyordum. Tapınağa getirildiğinden beri. Onun hakkında sağlıklı olandan daha fazlasını biliyorum. Her zaman onu tanıyacağımı umdum. Ve sonra bu yolculuğa çıkacağını öğrendiğimde-"

"Bekle, bu yüzden mi bu turda korumam olmak için bu kadar zorladın?" Meg kıkırdayarak Daunet'ye baktı.

Daunet de ona hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Umarım evet dediğimde alınmazsınız, kesinlikle."

"Seni daha fazla zorlamayacağımı söylemiştim Daunet, ama gerçek, dürüst tavsiyemi ister misin?"

"Hayır." Daunet Meg'in şaşkın ifadesine bakarak sırıttı. "Şu anda olmaz. Şu anda bunu kabul edebileceğimi sanmıyorum," diye ekledi Meg'in elini okşayarak. "Sadece benimle birlikte sefalet içinde yürü. Bu yardımcı olur."

Meg kıkırdadı, sonra da aynen öyle yaptı. Dolambaçlı yollardan, küçük köprülerden ve yüksek taş kemerlerden geçerek, kafa karıştırıcı aşk hayatları üzerine sessizce bağ kurarak yürüdüler.

Bölüm 20

Maxu eşinin geri çekilen formuna baktı. Zihni allak bullak olmuş, kendine güveni sarsılmıştı. Son iki gecedir Meg'i ve iki bilim adamının ona davranış biçiminden sonra bile Adenelas'ta ücret almadan test yapmayı nasıl kabul ettiğini düşünmekten uyuyamamıştı. Söylediklerine rağmen hiçbir şey borçlu olmadığı bir gezegen olan Clecania'ya yardım etmeye istekli olduğunu görmek, çaldığı insan eşyalarını geri vermeyi düşünmesine bile neden olmuştu. Bu
Araştırmacıların onlardan daha fazla şey öğrenebilecekleri şüpheli, ama ya öğrenebilselerdi?

Yumuşamaya başlamıştı ve bu, onun yanında kendine güvenemeyecek kadar kafasını karıştırıyordu. Onu umutsuzca istiyordu ama tehlikede olan çok şey vardı. Maxu bu açgözlülüğü hissettiği başka bir zaman hatırlayamıyordu.

Küçük bir çocukken babası onu ve kardeşlerini Tremanta yakınlarındaki bir doğa koruma alanına götürmüştü. Ağabeyi Luka ormanda yaşayan farklı hayvan türlerini anlatırken sıkılarak ailesinin arkasında yürümüştü. Ama sonra o güne kadar gördüğü en görkemli çiçek gözüne çarpmış.

Kabarık siyah yosunların arasından yükselen beyaz çiçek, gölgelikten sızan güneş ışığında parlıyordu. Narin yaprakları fuşya rengine bürünmüştü ve çiçekten yayılan koku şimdiye kadar yediği tüm şekerlerden daha tatlıydı. Ailesi yoluna devam etmiş, onun öylece kaldığını fark etmemişti.

İlk kez bir şeyin *sadece* kendisine ait olmasını umutsuzca istemişti. Bu yüzden, bir doğa koruma alanında olmalarına ve buna izin verilmemesine rağmen onu almıştı. Yol boyunca onu çantasında saklamış, sonra koşarak odasına gitmiş ve bir bardak suyun içine koymuştu.

Odasında saklanır, kadifemsi yapraklara bakar, onu koklar, sahip olduğu her şeyden daha güzel ve değerli bir şeye sahip olduğu gerçeğini severdi. Kardeşler ve başka hiç kimse ona bakamazdı bile. Ama zamanla su bulanıklaşmış, beyaz yapraklar kırışmış ve sararmıştı. Tatlı kokusu ekşimişti.

Panik içinde, onu evinin arkasındaki ormanın dışına dikmeye çalışmıştı. Her gün onu kontrol etmeye giderdi ve çiçek sonunda solup bir hiç haline geldiğinde hissettiği üzüntüyü hatırlayabiliyordu.

Maxu Meg'i takip etti ve son iki gündür yaptığı gibi gölgelerden onu izledi. Kızın ne kadar muhteşem göründüğünü görünce öfkesi neredeyse kabardı. Soluk yeşil elbisesi ve ay ışığında parıldayan pembe kanatlarıyla ne kadar ulaşılmaz, dokunulmazdı. Onu almak, saklamak, parlaklığını ve sıcaklığını bencilce kendine saklamak istiyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu. Bunun yerine uzaktan seyretti. En azından sadece izlerse zarar veremezdi.

Onun geri çekilişine gözlerini kırpıştırarak baktı ve yirminci kez kıyafetinin açık yeşil rengini seçmesine neyin sebep olduğunu merak etti. Kız kulenin içinde kaybolurken parmakları kıvrıldı. *Takip et onu.*

Cebindeki bir taş parçasını kavradı ve iğrenç bir suçluluk dalgası onu yerinde sabit tutmaya yardımcı oldu. Adenelas'tan zararsız bir mercan parçası koparırken o anda bunu hiç düşünmemişti. Fosil hakkında o kadar tutkuyla konuşmuştu *ki*... Eğer kendisi için o tutkuya sahip olamayacaksa, onun yerine sevdiği bir şeyden bir parça alabilirdi.

Bunun ona bir nebze de olsa rahatlama getirmesini amaçlamıştı ama kaba taş ona sadece, neden olabileceği hasarı düşünmeden alması gerekenden daha fazlasını alma eğiliminde olduğunu hatırlattı. Ayaklarının onu rızası olmadan ona doğru götürdüğünü her fark ettiğinde bunu kendine hatırlatmak zorundaydı.

Gözlerini balkondan ayırmadan ışığın yanmasını bekledi. Gelmeyince taşı parmaklarının arasında daha hızlı yuvarladı. Kolundaki bir vızıltı onu dondurdu. Kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Onun alarmı.

Yapmazdı. Son seferden sonra olmaz. Yapar mıydı?

İletişim cihazında bir görüntü açtı ve titrek bir nefes aldı, aleti çoktan kanla dolmuştu. Meg oradaydı, bilekleri ve boynu odasındaki duvara sıkıştırılmıştı ama bu sefer kızgın görünmüyordu. Muzaffer görünüyordu.

Yumruğunu üzerine kapattığında taş toza dönüştü. Bu kadın onun ölümü olacaktı. Hayatında bir kez olsun ondan uzak durarak asil olanı, doğru olanı yapıyordu ama dayanabileceği bir yere kadar.

Dışarıda bekleyen muhafızlara hızlıca oda kimlik bilgilerini gösterdi. Merdivenin basamakları yukarı doğru spiral çizerek harekete geçse de, yine de ikişer ikişer çıktı.

Kapısının önünde dururken içine çektiği nefesler onu sakinleştirmeye yetmedi. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce onu serbest bırakmalı ve kovmalıydı. Bir elini yüzüne sürerek kendini çelikleştirdi.

Adam içeri girdiğinde kadın kaskatı kesildi, gözleri irileşti. Maxu'nun bakışları uzun süre göğüslerinin kıvrımlarında oyalandı ve sanki nefeslerini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi göğsünün yavaşça inip kalkmasını izledi. Kelepçeler kanatlarını keserek arkasındaki duvara mıknatıs gibi yapışmıştı. Bileklerinde narin kumaş parçaları asılıydı. Bu manzara, zihninin karanlık köşelerinden sikine doğru akan dürtüleri kontrol etmesine yardımcı oldu.

İletişim cihazını kaldırdı ve kızın yakasındaki şoku kapattığını gösteren bir işaret yaptı. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi kısıktı, bakışları şimdi

kalçasına kadar uzanan yüksek yarığa yapışmıştı. Kendine engel olamayarak bir adım daha yaklaştı.

Onun bakışlarıyla karşılaştığında yanaklarında yine o lanet kızarıklık vardı. Bu kızarıklığın vücudunun neresine kadar ineceğini henüz keşfedememişti. Ağzı sulandı. Meme uçlarının neye benzediğini bile görmemişti. İsterse şimdi bakabilirdi. Onu durduramazdı.

"Seninle konuşmak istiyordum. Nerelerdeydin?"

"Benimle konuşmak için kendini duvarıma mı zincirledin?" Kıkırdadı ve bir adım daha yaklaştı. Korsesinin sağ tarafında bir dikiş vardı. Yırtmak çok kolay olurdu.

Yutkundu, cesaretini toplamaya çalışıyor gibiydi. Kaşlarının arasında beliren inatçı çizginin izini sürdü. "Benimle hiç duvarına zincirlendiğim zamankinden daha dürüst konuşmadın, anladım ki..." Dudaklarını yaladı. "Belki de beni savunmasız görmek açılmana yardımcı olur. Eğer benimle konuşman için gereken buysa..." Gergin bir omuz silkme hareketi yaptı. "Quid pro quo."

"İyiliğe karşı iyilik, ha?" diye tekrarladı çevirmeni kulağına bu cümleyi söylerken. Bu tehlikeli bir durumdu. Şu anda onun aklının nerede olduğunu anlamıyordu.

Büyük, soğuk yeşil çiçek yaprakları bedenine sıvanmıştı ve eşleşen bir gossamer etek belini sarıyordu. Malzeme neredeyse transparandı, narin iplikler şimdiye kadar gördükleri kadar inceydi. Su
Havadaki damlacıklar bir ağda olduğu gibi çapraz ipliklere yapıştı.

"Ya istediğim iyilikler senin vermeye istekli olmadığın iyiliklerse?" Gözlerinin arkasında bir sıcaklık belirdi; bu, irislerinin kararmakta olduğunu anlamaya başladığının bir işaretiydi.

Yutkunduğu sırada dikkati kızın narin boynuna odaklandı. "Buna hazırlıklı olmasaydım duvarına zincirlenmeme izin vermezdim," diye mırıldandı, teni kızarmıştı ama bakışları kararlıydı.

İçinden kara bir kahkaha yükseldi. Onun başka biri olduğunu sanıyordu. Belki de ona göstermeliydi. Onu biraz korkutmalıydı ki bir daha böyle bir şey yapmayacağını bilsin.

Parmaklarının arkasını belinin kıvrımlarında gezdirirken boynunda çırpınan nabzını görebiliyordu. Avucundaki bir parça beyaz toz gözüne çarptı. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

"Odana geri döneceksin ve başka bir zaman konuşabiliriz." İletişim cihazını kaldırdı, başparmağı düğmeye basmasına kıl payı kalmıştı.

"Ben evliyim," diye ağzından kaçırdı.

Bölüm 21

Maxu'nun cevap vermesini beklerken nabzı kulaklarında çınladı. Onu duyduğunu biliyordu. Nasıl duymasındı ki? Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz tüm vücudu hareketsiz kalmıştı. Bakışları kelepçelerinin kumandasında kalmıştı ama onları bırakmamıştı. Karnında bir parça korku kıvrıldı. Ya onu yanlış anladıysa? Ya kendini kilitlediyse ve onu öfkelendirdiyse?

"Dünya'da," diye devam etti. "Teknik olarak hala evliyim."

Başını kaldırdı, yüz hatları buz gibi ve vahşi bir şeyle kaplıydı ama bunun tam olarak öfke olup olmadığını anlayamadı. "Dinle beni Meg," diye hırladı Maxu. "Senin kocan yok. Evli değilsin. Ve o erkeğin bulunup bağırsaklarının deşilmesini istemiyorsan, bu konuda tek kelime bile etmeyeceksin."

"Ama anlamanı istiyorum." Bileklerindeki metalin altında ter birikmişti. "Onu artık kocam olarak görmüyorum. Dünya'dan alınmamın üzerinden dokuz aydan fazla zaman geçti. Mutlu bir evliliğimiz olmadı. Ama belki sen ve ben bir evlilik yapabiliriz diye düşünüyorum. Yani, kabul ediyorum" - göz ucuyla bağlanmış bileğine baktı- "bu biraz... alışılmışın dışında. Ama bir sebepten ötürü bir araya geldiğimize inanmaya başlıyorum."

Ağır sessizlikte vücudundan yayılan gerilim bir darbe gibi hissettirdi. Kendini bir hiç uğruna mı açmıştı?

Adam aniden dönüp sırtını ona gösterdiğinde sıçradı. Bir eli saçlarının arasında gezinirken, diğer elini kalçasına dayamıştı. Hızla uzaklaştı, sonra durdu ve yukarıdaki çatıdan düşen su tabakasına baktı.

Adam elini cebine daldırıp iletişim cihazını çıkarırken Meg dudağını çiğnedi. Kelepçelerindeki gerginlik gevşedi ve boğazı sıkıştı. *Ona söylememeliydim. Aptalca. Aptalca.*

"Sizi üzdüğüm için özür dilerim. Ben gidiyorum." Kelepçelerinin bileklerinden düşmesini bekledi ama düşmedi. Kelepçeler takılıyken gitmeli miydi? O kadar hareketsizdi ki, karanlık bir enerji yayıyor ve odadaki tüm loş ışığı emiyordu.

Oda.

"Buraya gel." Derin ve sert emri kadının içinde dalgalandı ve ürpermesine neden oldu, çünkü bu kesinlikle bir *emirdi*.

Boynunu bükerek kapıya baktı. Gidebilirdi ama buraya gelme nedeni bu değildi.

Yavaşça döndü, siyah bakışları kızın derisinin altında bir ateş yaktı. Dili, avının yaklaşmasını bekleyen sabırsız bir aslanınkine benzeyen çıplak dişlerinin üzerinde parlıyordu.

Cesur ol, diye fısıldadı Meg kendi kendine. Bir adım, iki adım, üç adım daha yaklaşırken gözlerini onunkilere kilitledi. Tenini yalayan serin hava, yaklaştıkça elektrikle kıvılcımlanıyordu, ta ki karşısında titreyerek durana kadar.

Burnunun ucuyla ona bakarken boynu dimdik duruyordu. "Kendini bu... insanla evli saymıyor musun?" diye tükürdü.

Başını iki yana salladı.

Sanki retorik bir soruya cevap verdiği için onu övüyormuş gibi sertçe başını salladı. "Hayır. Çünkü artık benimsin. Doğru mu?"

Meg'in dudakları büzüldü. Bunların sadece kelimeler olduğunu biliyordu. Sadece bir ifade.

Muhtemelen duyması gereken bir şeydi ama bunu söylemeye cesaret edemiyordu.

Ağzının sağ tarafı tehlikeli bir şekilde kıvrıldı ve başını hafifçe salladı. "Benim için savunmasız mı olmak istiyorsun, vahpti? İyiliğe karşı iyilik mi?"

Meg'in dudakları aralandı ama sıkışan nefesi ciğerlerinde kaldı. Başını salladı.

Alçak bir hırıltı mırıldandı. "Dizlerinin üzerine çök."

Birkaç dakika iç mücadelesi verdi ama yavaşça, boynunu ona doğru uzatana kadar aşağı, aşağı, aşağı indi. Hamile bir duraksamadan sonra adam sırıttı, küstah, şehvet düşkünü ve kibirli. Ve lanet olası travma her ne yapıyorsa yapsın, adamın kalçalarının ve omuzlarının güçlü duruşu karşısında kadının cinsel organı zonkluyordu.

"Neden benden kaçıyorsun?" diye sordu.

Adam kızın önünde çömelirken pantolonunun kumaşı hışırdadı. Başparmağı ve işaret parmağıyla çenesini sıkıştırarak yüzünü kaldırdı. "Sanırım bunu sana söylemeden önce seni biraz daha *savunmasız* görmem gerekiyor." Parmak eklemleri çenesinin üzerinde gezindi, bakışları ilerleyişlerini açlıkla takip etti ve teninde tüyler diken diken oldu. İşaret parmağını göğüslerinin arasına daldırdı ve korsesini öne doğru çekti. "Bunu çıkarmaya ne dersin?"

Meg kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Peki."

Bakışları, sanki ona fikrini değiştirme şansı veriyormuş gibi bir an durdu. Kadın sessiz kalınca parmağı hareket etti ve kumaşın yuvarlak kenarını göğsünün üzerinde gezdirerek yan tarafında giysinin tutturulduğu dikişte durdu.

Onun yaprakları koparacağını hayal etmişti. Temiz, kolay, hızlı. Ama onun yaptığı çok daha kötüydü. Avuçlarını göğüs kafesinin üzerinde çevirerek yaprakları yerinde tutan gizli iğneleri ve tokaları aradı. Onları birbirinden ayırırken, kopçaların çıt çıt sesleri sessiz boşlukta gümbürdeyerek açıldı. Parmaklarının her sert çekişinde amcığına doğru bir sıcaklık aktı, ta ki kalçalarının iç kısımlarının nemlendiğini ve ısındığını hissedene kadar.

Giysiyi tamamen çözmüştü ama burun delikleri alevlendiğinde henüz sıyırıp atmamıştı. Kadının bacaklarının arasındaki perdeye baktı. Gözlerinin siyahı kararmış gibiydi. Adam dudaklarını yaladığında kadın ürperdi, sanki adam hâlâ onu örten kumaşın arkasını görebiliyordu.

"İç çamaşırın yok mu, küçük insan? Bu çok tehlikeli bir şey."

Bunun olacağını biliyordu. Kokusunun bir kısmını koruyan kalın iç çamaşırını çıkarıp, elbisesinin içine attığı anda biliyordu.
ve kapısına doğru koştu.

"Beni korkutmuyorsun, Maxu." Meg bu sözün zihninde ne kadar doğru çınladığını fark ettiğinde anın yoğunluğunu bir hafiflik kesti. Onu böyle, güçlü, karanlık ve sert görmek istiyordu. Ama nabzı yükseliyor olsa da ve bir adamın önünde diz çökmüş olsa da
Aktif olarak onu korkutmaya çalışsa da ona güvendi.

Bunun üzerine çenesi sertleşti. "Gerçekten mi?" Elleri dışarı fırladı ve kadının bileklerine kilitlendi. Bileklerini taş zemine bastırdı ve orada tutarken ince bir *zil sesi* bileklerini kilitlediğini haber verdi. Kaşlarını çatarak cevap vermesini bekledi.

Başını kaldırdı ve ona toplayabildiği en geniş sırıtışı verdi. "Sana korkmuş gibi mi geliyorum?"

Adamın bakışları duraksadığında ve yutkunduğunda içinden bir gurur dalgası geçti.

"Neden benden kaçıyorsun?" diye tekrar sordu.

Parmakları gövdesini kaplayan yaprakları çekti. Serin hava tenine çarptı ve meme uçları hemen sertleşti. Hissetmiş olabileceği herhangi bir utanç, başparmağıyla göğüs kafesini ve göğsünün kıvrımını izlerken boğazında yankılanan mırıltının altında yatıştı. "Kendimi kimseye açıklamaya alışık değilim." Kız cevap vermeden önce

Sert avuç içi göğüslerinden birini kavradı ve kadın inledi. "Ama sen herhangi biri değilsin, değil mi?"

Kendine yardım edemeyerek, zonklayan basıncın bir kısmını hafifletmek için bacaklarını birbirine sıktı. "Hayır," diye nefes aldı.

"Aç," dedi, parmağını kadının sıkılmış kalçaları arasında ileri geri gezdirerek. Kadın açtı.

Bilekleri hâlâ yerdeydi, dizleri iki yana açılıp kıçı topuklarına dayanırken göğüsleri pazularının arasında sallanıyordu. Adam ne olduğunu anlayamadığı bir küfür mırıldandı ve kızın utançtan değil ama özgüvenden kızarmasına neden oldu.

Maxu dizlerinin üzerine çöktü ve yüzünü onun boynunun kıvrımına yasladı, nasırlı eli karnını kazıyana kadar öne doğru eğildi. Parmağını kalça kemiğinin üzerinde gezdirdiğinde tekrar ürperdi. Avuç içi amını kavradı ve içinden kıvılcımlar çıkaracak kadar sertçe bastırdı. Adamın kalın işaret parmağı amına girdiğinde kadın küçük bir inilti çıkararak nefes nefese kaldı.
dudaklarının arasına girdi ve ıslak kanalının içine daldı.

"Benim için damlıyorsun, tatlım." Boynuna doğru soluduğu inilti sıcaktı. "Sanırım şimdi sana bir cevap borçluyum."

"Lütfen." Meg gözlerini kırpıştırdı, karnındaki düğümün gerilmesine rağmen konsantre olmaya çalışıyordu.

Başını kadının omzundan kaldırdı ve konuşurken onun yüzünü izledi, bir yandan da parmağı içeriyi okşarken avucunu lezzetli ve eşit bir basınçla kadına doğru salladı. "Senin tarafından değiştirildiğimi hissediyorum." Gözleri onun yüz ifadesinde dans ediyor, nefesleri derin ve eşit bir şekilde geliyordu. "Sende asla geri alamayacağım bir parçam var. Ona sahipsin. Ve tek istediğim karşılığında senden bir parçaya sahip olmak. Ama seni deşifre edemiyorum."

Meg'in göz kapakları onun sözleriyle kapandı. Sonunda onunla konuşuyordu. Tek yapması gereken ona patronluk taslanmasını, bağlanmasını ve onun maharetli elleriyle sikilmeyi kabul etmesiydi.

Bir parmağını daha içine soktu, tembelce okşadı ama dizlerinin titremesine neden oldu. Yüzünü sert bir avuçla kavrayarak onu tekrar kendisine bakmaya zorladı. Kaşları çekilmişti, siyah bakışları sanki şu anda bile bir bilmeceyi çözmeye çalışıyormuş gibi onun yüz hatlarını inceliyordu.

"Seni nasıl kazanacağımı bilmiyorum," diye hırladı hayal kırıklığı içinde. "Dünkü görüşmede ne dediğini duydum." Parmakları kızın içine pompalamayı bırakmıştı ama avuç içi hafifçe sallanmaya devam ediyor, onu sınırda tutuyor ama boşalmasına izin vermiyordu. "Bir partnerde ne arıyorsun Meg? Dün söylediklerini tekrarla."

Meg dudaklarını yaladı, ancak yanakları onun yüzünden biraz ezilmişti. kavrayan parmaklar. Dün Pesquen'de paramparça olmuştu. Her şeye rağmen hor görmesi gereken bir adamı neden özlediğine şaşırmıştı. Ve vatandaşlardan biri ona bir eşte ne aradığını sorduğunda bocalamıştı. Her seferinde kendisine bir tanrıça gibi davranacak bir erkek bulmak istediğine dair prova edilmiş konuşmasını yapmıştı ama o anda bu prova edilmiş cevap çok sığ gelmişti.

Bu soruyu cevaplamak için geçen bir dakika içinde aklından binlerce anı geçmişti. Jeremy'yi düşünmüştü. Ailesini. Evliliklerini. Onun için ne istediklerini ve kendisinin kendisi için ne istediğini.
Soğuk yatağında yattığını, kalkıp kalkmamayı tartıştığını ve kalksa bile bunun kimse için önemli olup olmayacağını merak ettiğini hatırlıyordu.

Sonra Maxu'yu düşündü ve aklına bir cevap geldi. Gerçek bir cevap.

"Birlikte büyüyebileceğim birini istiyorum. Beni daha iyi yapan birini."

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama sanırım beni iyileştiriyorsun." Maxu'nun ağzını çevreleyen sert çizgiler yumuşadı. "Dünyayı senin gözlerinden görmek onu eskisinden daha aydınlık yapıyor. Senden kaçıyordum
çünkü... ben aynı şeyi yapabilecek kapasitede değilim."

Adamın elinin ne zaman hareket ettiğini fark etmemişti ama şimdi beline dayanmış, başparmağı göğüs kafesini okşuyordu. Meg açıklayabilmek için boğazındaki sıkışıklığı bastırmaya çalıştı. "Evet, öylesin," diye fısıldadı. "Bana fikrimi söyleyebileceğimi, tartışabileceğimi, kavga edebileceğimi ve sevimsiz olabileceğimi gösteriyorsun."

"*Benimle* dövüşmeyi mi kastediyorsun?" diye kıkırdadı.

"Evet," diye kolayca kabul etti. "Benden hoşlanıyor musun, Maxu? Bir insan olarak?"

Yüzünü anında aydınlatan sıcaklık, karnında kelebeklerin patlamasına neden oldu. "İstediğimi biliyorsun, vahpti."

"Ama seni ısırdım, sana bağırdım ve senden kaçtım." Meg bir kahkaha attı. "Seni vurdum bile!" Maxu korkunç davranışlarının hatırlatılmasından etkilenmiş gibi görünmeyince devam etti. "Hayatım boyunca kendim olmaktan hep çok korktum. Benim için yaratılmış bir kişiliğim vardı ve eğer o kalıba uymazsam, sevgiye layık değildim. Ama seninleyken... baş belası olduğumda ve hatalar yaptığımda bile... bana kendimi asla değersiz hissettirmedin. Beni güvende hissettiriyorsun. Sanki yanlış bir şey söylesem terk edilmeyecek ya da yargılanmayacakmışım gibi.
Bunun ne kadar özgürleştirici olduğunu anladığını sanmıyorum. Ben hiç böyle bir şey yaşamadım.
daha önce." Meg'in gözlerinden yaşlar süzülürken dudakları aşağı doğru seğirmeye devam etti. "Benimleyken de böyle hissetmeni istiyorum. Benden saklanmanı istemiyorum."

Ondan yayılan gülümseme kadının içini eritti. Bunu daha önce hiç görmemişti. Gülümsemeler, sırıtmalar ve ukala diş gösterileri görmüştü ama hiç bu kadar savunmasız olmamıştı. Dudaklarını dudaklarına değdirirken

göğsünde bir mırıltı yankılandı.

Elleri hâlâ onun çenesindeydi. Öpücüğü yavaş ve durgundu. Adam dilini onunkinin üzerinde gezdirirken Meg iç çekti. Maxu ona kendi iniltisiyle karşılık verdi.

"Sanırım seni en çok baş belası olduğun zamanlarda seviyorum," diye fısıldadı başparmağını kızın alt dudağının üzerinde gezdirerek.

"Güzel," diye sırıttı, elleri hâlâ yerdeyken yüzünü kaldırabildiği kadar kaldırdı. "Çünkü seni heyecanlandırmak hoşuma gidiyor."

Dudakları bir dakika öncesine göre biraz daha talepkâr bir şekilde tekrar kızın üzerine indi. Bir iniltiyle ellerini oynattı. Adam onun ağzına karşı gülümsedi, sonra tekrar dilini emmeye başladı. Ellerinden biri bir kelepçeye gitti, onu serbest bıraktı, sonra diğerine gitti. Meg kendini ona doğru fırlattı, kollarını onun boynuna doladı ve çıplak bedenini onun giyinik bedenine bastırdı.

Maxu yine de devrilmedi. Onu yakaladı, güçlü kollarını beline doladı ve kıçını avuçladı. Yer değiştirerek yere oturdu, dizleri hafifçe bükülmüştü ve Meg kucağındaydı. Parmakları Meg'in saçlarında dolaştı ve sert bir çekişle başını geriye doğru çekerek omurgasının kavislenmesini ve göğüslerine ulaşmasını sağladı.

Onu orada tuttu, sadece bakıyordu. Sonra sıcak dili göğüs ucuna indi. Kızın nefesini böyle kesmek için nasıl döndüreceğini, emeceğini ve ısıracağını nereden biliyordu? Bu haksızlıktı. Diğer eli hâlâ onu saçlarından tuttuğu için boştaki elini körü körüne kavrayarak parmaklarını boğazındaki yakaya götürdü ve sessizce yakayı çıkarmasını istedi.

Bunu yaptığında, Maxu onu kenara fırlatamadan kadın onu kaptı. Maxu onun meme ucundan çekildi, şimdi sınırsız bakımları yüzünden koyu ve sertti.

Kadının elinde tuttuğu tasmaya baktı. "Meg?"

"Arkana yaslan," diye mırıldandı, dudağını ısırdı ve bir elini omzuna koyarak onu yaslanmaya teşvik etti. Bir duvara yaslanmak gibiydi.

"Hiç sanmıyorum, vahpti." Tasmaya uzandı ve ıskaladı. Gerçekten isteseydi onu yakalayabileceğinden emindi, ama tasmayı başının üzerinde olabildiğince yükseğe iterken göğüslerinin sallanması dikkatini dağıttı.

İnledi ve ağzını meme ucunun altındaki yumuşak dokuya soktu. Ayak parmakları kıvrıldı, eli neredeyse metalden kurtulacaktı ki adam parmaklarını kalçalarına geçirdi ve pantolonunun üzerinden cinsel organını şaftına sürttü.

Aklının şehvetle tamamen bulanmasını engellemeye çalışarak vücudunu öne doğru eğdi ve onu tekrar geriye yaslanmaya zorladı. Adam onun tenine karşı hırladı, onu vücuduna bastırırken boynunu ısırdı, ama yaptı Sonunda arkasına yaslanıp onu da yanına çekti.

Tasmayı gizlice boynuna geçirmeye çalıştı ama adam bir eliyle bileğini tutarak onu durdurdu. Hırlayarak bir uyarıda bulundu ve hayranlık uyandıracak kadar sert bir ifadeyle ona baktı. "Neden?"

"Çünkü yeni şeyler denemek istiyorum," diye fısıldadı ve yumuşayana kadar sert dudaklarına yumuşak öpücükler kondurdu. "Sadece bana güven."

Vücudunu kaldıran derin bir nefes alarak bileğini bıraktı. Ve bekledi, çenesi gergin, bakışları şüpheciydi.

Kıkırdadı, sonra tasmayı adamın boynuna geçirdi. Onun baskısı olmadan hiçbir şey olmayacaktı, ikisi de bunu biliyordu ama yardım etmek için kıpırdamadı. "Lütfen," diye yalvardı.

Dudaklarında küçük bir kıpırtı belirdi, bakışları açlıkla parladı. "Yalvar."

Sırıtarak adamın çenesinin altına eğildi ve boynundaki sert kasları önce yaladı, sonra da öptü. "Oh, lütfen, lütfen, lütfen, yakışıklı, güçlü dostum

benim." Kulağına kadar öptü, dilini kabuğun etrafında döndürdü ve adam ürperdiğinde neredeyse zevkten çığlık atacaktı.

Kızın duyamayacağı bir şeyler homurdandı, sonra elini kaldırıp Yaka. "Tamam, ama bu her neyse bitirdikten sonra seni istediğim gibi beceririm."

Meg'in başı yukarı kalktı ve yavaş bir gülümseme yayıldı, bu düşünceyle amcığının içinde bir nabız attı. "Anlaştık."

Bölüm 22

Maxu'nun tasması yere yapıştı ve içinde gömülü olan metale manyetik olarak bağlandı. Kız dizlerinin üzerine çöküp hâlâ Maxu'nun kalçalarına binerken Maxu eşine dik dik baktı. Bu durumdan, kısıtlanmaktan hoşlanmıyordu ama yüz hatlarını aydınlatan ve uzuvlarını gevşeten saf heyecan ifadesi onu susturmaya ve planladığı her neyse onunla ilgilenmeye yetti.

Bu ve kız eğlendikten sonra kontrolü ele alabileceğine dair verdiği söz. Onu hangi pozisyona sokacaktı? Dizlerinin üzerinde, kıçını havaya kaldırarak belki. Maxu dudaklarını yaladı.

Meg öne doğru eğilip onu soyarken siyah saçları çenesini yalıyordu. Maxu sinirlenmemeye çalıştı ama kızın tuniğini açarken parmak uçlarının çıplak teninde yumuşak bir şekilde kayması kalbinin bir anda hızla çarpmasına neden oldu.

Başını kaldırıp kadının vücudundan aşağı kayışını ve kalçalarının arasında diz çöküşünü izlerken gözleri genişledi, boğazı yakasının metaline çarptı. Kadının mavi gözleri şehvetle dolu olsa da, bir miktar endişe duyduğunu fark etti. Pantolonunu birbirine bağlayan düğümü çözerken elleri titriyordu.

Meg'in kara kaşları kararlılıkla çatıldı ve o da dilini tuttu. Allığı teninin altında parlıyor, göğsünün üzerinde belli belirsiz bir kırmızılık yaratıyordu. Pantolonunu indirdiğinde ve siki serbest kaldığında rengi daha da derinleşti.

Önünde çırılçıplak diz çökerken kızın gözlerini açması neredeyse yakasını yırtmasına yetecekti ama sonra merakı onu alt etti. "Dokun bana, vahpti."

Dudağını ısırmadan önce yüz hatlarında titrek bir gülümseme belirdi. Aleti bu manzara karşısında seğirdi. Kızın uzanıp onu okşayacağını düşünmüştü belki de,

Ama kadın öne doğru eğilip yumuşak avuçlarını yere koyarak dengesini

sağlayınca ciğerlerindeki hava dondu. Planlıyor olamaz-

Dili dışarı fırlayıp aletinin ucunu yaladı ve Maxu tavana doğru bağırdı. Nefes nefese kaldı, kendini toparlamak için gözlerini kapattı ve kızın sıcak ağzının kendisine tekrar dokunması hissine hazırlandı. Bu normal bir şey değildi
zevk. Clecanian dişileri bunu yapma eğiliminde değildi. Seks çoğunlukla kendi zevklerine odaklanırdı, çünkü erkek ne olursa olsun rahatlardı.

Ellerini yüzünde ovuşturdu ve onu yerinde tutan lanet tasma ile yapabildiği kadarıyla ona baktı. Geniş sırıtışı ona tepkisini takdir ettiğini gösteriyordu. "Bu hoşuna mı gidiyor dişi?" diye hırladı ama küçük bir gülümsemeyi de engelleyemedi. Kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki, şu anda bile içini dolduran uyarılmanın kokusunu alabiliyordu.

Tekrar eğildi, bu sefer küçük bir avucunu adamın şaftının tabanına sardı. Adam tısladı ve yumruklarıyla birlikte kalçaları da gerildi. "Senin kadar değil." Ağzı, fısıltıyla söylediği sözlerin aşırı hassas etine sıcak hava çarpmasına ve titremesine neden olacak kadar şaftına yakındı.

Küçük pembe dili aletinin alt tarafını kökten uca yaladı ve gözleri doldu. "Tanrıça, bana yardım et," diye mırıldandı kendi kendine. Kız sikinin başını tuttuğunda kalçalarının sallanmasını engellemek için her şeyini ortaya koyması gerekti.
onu ağzına aldı ve gidebildiği yere kadar indirdi. Başka tarafa bakamadı.

Sanki başka bir dağa tırmanmış gibi nefes nefese, Meg'in yukarı doğru emişini, şaftının ağzının olduğu kısımlarında ıslak bir parıltı bırakarak izledi. Tasmayı çıkarıp atmak istedi, böylece oturabilecek ve
Daha iyi bir manzara, eşinin onu tatlı ağzıyla becermesini izlemek, ama ondan yerinde kalmasını istemişti ve şu anda ona istediği her şeyi vereceğini biliyordu.

Şimdi dudaklarını onun üzerine pompalıyor, hızını artırıyor ve serbest bırakılmak için can atan tohumla taşaklarını sıkıyordu. Avuç içleri yere doğru düzleşti, sonra yumruk oldu, sonra tekrar düzleşti. Tutunacak bir şeye ihtiyacı vardı, bu yüzden

parmaklarını yakasıyla boynu arasındaki boşluğa soktu ve metali sıktı.

Tırnaklarını karnında gezdirirken karın kasları avuçlarının altında zıplıyordu. "Boşalacağım, güzelim." Ünlemi yarı boğuk bir uyarı, yarı hırıltıydı.

Arkasına yaslandı ve bir patlamayla onu serbest bıraktı. Aletindeki ağrı artık tamamen zonklamaya dönüşmüştü. Çok yakındı, çok yakındı.

"Sıra sende," diye sırıttı.

***

Maxu'nun muhteşem vücudunu kaplayan kas katmanlarında ham güç titreşiyordu ama altında ani bir durgunluk vardı. Bir anlık gerginlikle dizlerini kavradı.

Adam olduğu yerde kalmıştı, iki eliyle yakasını o kadar sıkı kavramıştı ki avuçlarının altındaki eğilmiş metalin izlerini görebiliyordu. Önünde yayılmıştı, devasa göğsü kaslarla doluydu, kalın kalçaları gerilmişti, parıldayan boyu kaskatı kesilmişti ve kadın onun üzerine tırmanıp gergin sikinin uzunluğunu içine kaydırmanın ne kadar zor olacağını görmekten başka bir şey istemiyordu.

"Emin misin?" Sesi kısıktı, kırpılmıştı. Ona bir kez daha sormak için ne kadar kontrolü olduğunu merak etti ve göğsünde sıcaklık kıvrıldı.

Başını salladı.

Bir tıkırtıdan ziyade bir gıcırtıyla boynundaki metali çözdü ve dört ayak üzerine düşene kadar dizlerinin üzerine döndü. Adamın gözleri yavaşça tekrar siyaha dönerken, sıvı haldeki uyarılma hissi kalçalarını boyadı, heyecandan damarlarında kıvılcımlar uçuştu.

Korkudan değil ama adamın onu istiyor gibi görünmesinden dolayı kaçmak için hafif bir dürtü duydu. Açgözlü karanlık bakışları ona meydan okuyordu. Yavaşça ayağa kalktı. Adam da onun hareketlerine uyuyordu ama onunkilerden çok daha ağır hissediyordu, doğrulurken ağır kaslarının her biri sertleşmişti.

Meg bir adım uzaklaştı. Maxu sırıttı, mırıltısı kükreyerek canlandı. O da sırıttı, sonra bir adım daha attı. Başparmakları parmaklarının ucunda gezindi ve hafifçe çömeldi.

Tam olarak nereye koştuğunu bilmeden döndü. Bir saniyeden kısa bir süre içinde onu belinden yakalamış, omzuna atmış ve garip yatakların bulunduğu çukur alana doğru ilerlemişti.

Dizlerinin üzerine çökerek onu omzundan çevirdi ve kalçalarını kaldırdı. ayrı. Başparmağı kızın açıklığına bastırırken parmakları kızın alt karnının yuvarlak kısmında sıkılaştı ve kızın uyarılmasıyla zaten kayganlaşmış olan klitorisinin üzerinden sıkıca geçene kadar yukarı doğru ilerledi. Baskı çok yoğundu ve kadın seğirdi.

Maxu yavaşça dirseklerine kadar alçaldı, içeri girerken sıcak nefesi kalçalarının etinde geziniyordu. Az önce olan her şeye rağmen yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Bakışlarının yönü - sürekli alçalan ağzından bahsetmiyorum bile - inkar edilemezdi.

Meg'in nefesi kesildi. Hayatında bunu sadece iki kez yaşamıştı. İkisi de onun ısrarı üzerine olmuştu. İkisi de iyi olmamıştı. A
Bir anlık şüphe şehvetini soğuttu. Bu erkeklerin gerçekten hoşlandığı bir şey değildi, gerçekten değil. Bacakları kapanmaya başladı. Maxu'nun hırıltısı odada yankılanırken, avuç içleri uyluklarının iç kısmına çarptı. Hafif acının verdiği acıyla bir tıslama çıkardı.

Ağzı kızın üzerine indi ve tüm şüpheler yok olup gitti. Dili Mümkün olduğunu düşündüğünden daha derinlere indi. Adam durdu ve kadın

nefesini tuttu, onun geri çekilip çekilmeyeceğini ya da komik bir yüz ifadesi takınıp takınmayacağını görmek için bekledi.
Hiçbir şey onu göğsünden diline, oradan da girişine kadar gürleyen mırıltıya hazırlayamazdı.

Sesi utanç verici olan bir çığlık odada yankılandı. Düştü
Yatağın eğimli kıvrımına sırtını dayadı ve dizleri daha da açıldığında teslim oldu. Adam bir parmağını içine sokup titreşen dilinin düz ve kalın kısmını klitorisinin üzerinde gezdirirken vücudu sarsıldı, göğüsleri titredi.

Adam yaklaşmak için kıvranırken geniş omuzlarının üst kısımları kadının kalçalarının arkasına çarpıyor, hırıltılı iniltileri mırıltısına karışıyordu. Ellerinden biri göğsünü sıkmak ve meme ucunu çimdiklemek için yukarı çıktı. Dilinin sıcak ve titreşimli hareketleriyle klitorisini adamın ağzına doğru salladı ve boğazında düğümlenen sözcükleri tutamadı.

"Evet, Maxu. Lütfen... bu çok iyi hissettiriyor-" Yanıt veren iniltisi onu uçurumun kenarına sürüklerken göğsünden bir çığlık koptu.

Yerinden kıpırdamadı, kalçalarının anlamsız sallanışı yatışana kadar parmaklarını kızın menisinde gezdirdi ve klitorisini hafifçe yaladı. Maxu başını kaldırdı, vahşi bakışları kızın terli teninde ve açılmış kalçalarında geziniyordu.

Adam önce dudaklarını yaladı, bir tatlının son lokmalarının tadını çıkarır gibi dudaklarını birbirine geçirdi, sonra içine gömdüğü parmaklarını kaldırıp emerek temizledi.

İşte böyle, karnında kaynayan köz yeniden alevlendi.
Tek kelime etmeden onu yüzüstü yatırdı, sonra dizlerinin üzerine gelene kadar kalçalarını kaldırdı. Adamın kalçasını kızınkinin arasına sokup dizlerini iyice açması teninde elektriklenmeye yol açtı. Ağır avuç içleri kadının kıçını kavradı. "Haklıydım," diye homurdandı. "Pembe olacaksın her yerde."

Meg omzunun üzerinden baktı ve nefesleri ağırlaştı. Geniş göğsü hızla inip kalkıyor, sıkı karın kasları her nefes verişte daralıyordu.
Siyah gözleriyle eşleşen koyu renk saçlarının karışık kısımları alnına düşüyordu. Vücudunu doymak bilmez bir şekilde inceleyen bu adamla birlikte, kalbinin derinliklerinde bir sıcaklık hissediyordu.

Parmakları kadının beline dolandı ve sikinin kalın başı kadının girişine bastırdı. Onu orada sabit tuttu, ancak kadının seksi, sikinin ucunun onu ikiye ayırdığı hissiyle titredi. Bakışları Meg'inkilerle buluştuğunda, adam taparcasına elini Meg'in omurgasının kıvrımlarında gezdirdi, siki nabız gibi atıyordu. Meg kalçalarını oynatmaya ve onu daha derine gömmeye çalıştı ama adamın avuç içi sırtının küçük kısmına yerleşerek onu olduğu yerde sabitledi. "Lütfen Maxu," diye yalvardı. Bu bir işkenceydi.

"Eşinin seni doldurmasına hazır mısın, vahpti?" Sorusunu onun içine biraz daha iterek noktaladı, ardından cevap veren inlemeleriyle inledi.

Santim santim onu doldurdu. Meg yüzünü yastıklara bastırdı ve muhteşem gerilmeyle birlikte gelen hafif acıyı fark etmemeye çalıştı. Derinlere gömüldüğünde, nemli göğsü kadının sırtına doğru indi.

"Siktir, Meg." Bir elini kızın kalçalarının arasına soktu, diğerini omuzlarına doladı ve ağzını kızın kulağına dayadı. "Muhteşem bir amın var. Sıcak ve sıkı. Nefis."

Meg, memnun bir kedi gibi sırtını adamın göğsüne yaslayarak yüzünü buruşturdu. Boynu adamın ağzına doğru eğildi, onun kirli övgülerinden zevk alıyordu.

Parmakları klitorisinin etrafında hafif daireler çiziyor, onu ıslatmak ve nefesini kesmek için doğru miktarda baskı uyguluyordu. Maxu onun içinde hareket etmeye başladı, ilk başta yavaşça girip çıkıyordu, ancak nefes nefese inlemelerinin her biriyle hız kazanıyordu. Güçlü dörtlüler uyluklarının arkasına çarptı,

Karnının üzerine yığılana kadar onu ileri doğru zorladı, eli yatakla kalçaları arasında sıkışmış olmasına rağmen şeytani parmakları hâlâ çalışıyordu.

İçine girerken dizleri bacaklarını birbirinden daha da ayırdı. Kalbinin nabzı vücudunda yankılandı ve içine her gömüldüğünde daha da sıcaklaşan derin bir zonklama olarak çekirdeğinde ortaya çıktı.

Terden ve havadaki ılık nemden ağırlaşmış ve kayganlaşmış göğsü onu ağırlaştırırken, omuzlarına kenetlenmiş kolu onu yerinde tutuyordu. Daha önce hiç buna yakın bir şey yaşamamıştı. Sadece şu anda bile doruğa ulaşmasının akıl almaz elektriğini değil, aynı zamanda bağlantısını da. Maxu'nun onu arkadan tamamen sikmesi ama yine de bir şekilde ona anın değerini bildiğini hissettirmeyi başarması.

Ona göre seks her zaman ya ahlaksızca ya da sağlıklı bir şeydi. Utanç verici ya da erdemli. İkisinin arası yok. Ama bu her ikisiydi. Aynı anda hem kirli, hem şefkatli, hem sert, hem de özenliydi. Meg, Maxu'nun her hamlesinde boğuk evet sesleri çıkarıyordu.

Ağzı şakağına bastırdı, burnu saçlarına gömüldü ve yüksek sesli bir mırıltı çıkararak içine çekti. Bu sesin titreşimi adamın sikinden kadının merkezinin duvarlarına doğru yayılırken kadının ayak parmakları kıvrıldı.

Evet'ler gitmiş, nefesi ciğerlerine hapsolmuş, orgazmının doruğuna ulaşmayı bekliyordu.

"Bu doğru, vahpti. Gel. Her yerime boşal." Tenine karşı söylediği sert, tıslayan sözler kaldırabileceğinden daha fazlaydı ve boşaldı. Haykırdı, oksijensizlikten başı dönmeye başladı.

Gururlu, vahşi hırıltısı, itişlerinin derinleşmesi ve çılgınlaşmasıyla daha da arttı. Meg hâlâ doruk noktasının yoğunluğundan titriyordu ve güçlü, tahrik edici kalçaları sadece çığlıklarını uzattı, ta ki ona çarpana kadar, köprücük kemiklerini koluna doğru itti ve boş odaya doğru kükredi.

Maxu'nun menisinin içine dolduğunu hissedemeyecek kadar sıcak ve aşırı hassastı ama sıktığı cinsel organından damlayan meninin gıdıklamasını fark etti. Maxu'nun dudakları soluk soluğa aldığı nefesler arasında kızın omzunda öpücükler bıraktı. Kendini tuttu
Kızın içine gömülmüştü ama omurganın ortasına doğru ilerlemeye devam edebilmek için vücudunun üst kısmını yukarı iterek yer değiştirdi.

"Yapma," diye nefes aldı. "Ter içindeyim."

Adam kalçalarını kavrayıp omurgasından boynuna doğru uzun bir çizgi yalamadan önce gürleyen bir kıkırdama onun tek uyarısıydı. Burnunu kulağına soktu ve sıcak bir "Mmm" çekti.

Meg, "Çok tuhafsın," diye alay ederken bile zevkten kızardı.

Maxu içinden çıktığında ayağa kalkmaya çalıştı ama Maxu sert bir eliyle sırtının alt kısmına bastırdı, sonra da her adımda kaslı kıçını esneterek uzaklaştı. Maxu banyo girintisinde gözden kaybolduğunda kadın çılgınca karışmış saçlarını düzeltmeye ve yüzünü silmeye çalıştı.
makyajınızı temizleyin.

"Seni buruşuk

seviyorum."

Meg kısa bir çığlık attı ve sırt üstü yere yığıldı. Yaklaşırken ölümden daha sessizdi.

Kızın yanakları kızarırken ona sırıttı, sonra sıkılmış kalçalarının önünde diz çöktü. Kaşlarını kaldırarak ona doğru yöneldiğinde, kadın bacaklarını açtı. Kıçından ve kasık kemiğinden akan döllerini silmek için acele etmedi, sonra bezi fırlatıp attı.

Topuklarının üzerinde arkasına yaslanarak bir süre öylece kadına baktı. Seks bitmişti, şehvetin çekingenliği ve alçakgönüllülüğü azaltan sisi de onunla birlikte gitmişti. Şimdi o sadece... çıplaktı. Adamın açık kafayla incelemesi için önüne serilmişti.
Bacaklarını tekrar birleştirmek istedi ama kendini zorladı, bunun yerine

yine dudağını ısırdı.

Bakışları o kadar uzun sürdü ki sonunda kırıldı ve dizlerini göğsüne doğru kıvırabilmek için doğrulup oturdu. "Ne yapıyorsun?"

Kaşları öfkeyle çatıldı ama onu durdurmaya çalışmadı. "Vücudunu zihnime kazıyacağım ki bu gece kendimi becerirken seni düşünebileyim."

Onun sözleriyle karnında bir sıcaklık ve bir acı dalgası birlikte kıvrıldı, ta ki Clecanian çiftlerinin normalde odaları paylaşmadığını hatırlayana kadar. O
Muhtemelen kendi yatağına dönmesini bekliyordu.

Çekingen bir şekilde gülümsedi. "Ben de kalabilirim... eğer istersen."

"Yani burada mı uyuyacaksın? Benimle mi?" Yüz ifadesi değişmemişti.

Meg dizlerini göğsüne daha sıkı bastırdı. "Yani, eğer istersen gidebilirim. Sadece düşündüm ki-"

Adam onu yatağa yatırmak için üzerine atlarken kadın ciyakladı.

Saatler sonra Meg suyun hafif şırıltısıyla uyandı. Parlak ay açık balkondan içeri giriyor, Maxu'nun biçimli yanaklarına serin gölgeler düşürüyordu. Uyumak için tercih ettiği pozisyon olan yüzüstü yatıyordu ve Maxu onun yanındaydı, vücudunun yarısı sırtına sarılmıştı.

Tenleri ya terle ya da havadaki buğuyla kaplıydı. Hangisi olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi. Kalın pazusu sırtının üst kısmına doğru uzanırken, ağaç gövdesi gibi kalçası kıçına ağırlık yapıyordu.

Kolunu biraz kaydırdı ve adam homurdanarak onu vücudunun yan tarafına daha sıkı çekti ve çenesini alnına dayadı. Meg yüzünde bir sırıtış ve tanıdığı en seksi adamla tekrar uykuya daldı
ona sımsıkı sarılmıştı.

Bölüm 23

Maxu şafaktan önceki sessiz zamanı bir heykel gibi hareketsiz yatarak geçirmiş, Meg'in uyumasını izlerken sürekli mırıldanma tehdidini bastırmaya çalışmıştı. Gözlerini açtığında yemyeşil kıvrımlar ve vücudunun altına sokulmuş yumuşak bir ten onu karşılamıştı. Zihni hâlâ eşinin hayalleriyle bulanık olduğundan ağzı açık kalmış ve onun gerçekten orada, kollarında huzur içinde dinlenip dinlenmediğini merak etmişti.

Saatler boyunca, çiyin kızın teninde parlayan damlacıklar halinde toplanmasını izlemişti. Kıskançlıkla onların ilerleyişini takip etmişti. Sırtının zarif kıvrımından aşağı kayıyordu.

Güneş ufukta yükseliyor, dünyayı pembe ve altın rengine boyuyordu. Meg'in ışık karşısında irkilerek göğsünün karanlığına kıvrılması kadar kalbini sızlatan bir şey olmamıştı.

Sağ kolundaki kaslar çığlık atıyordu ama elini indirmeyi reddetti. Güneşin küçük bir kısmını engelliyordu ve sabahın rahatsız edici ışınlarının dişisini hazır olmadan uyandırmasına izin vermektense Tanrıça'nın gazabıyla yüzleşmeyi tercih ederdi.

Tavanda parlayan kürelerden gelen ve bir ziyaretçiyi işaret eden ışık Meg'in kaşlarını birbirine yaklaştırdı. Dişlerini sıkarak kapıya doğru baktı, sanki yeterince sert bakarsa gelen her kimse onu yaralayabilirmiş gibi.

Yanıp sönen ışık odayı tekrar aydınlattı, bu kez hafif bir çınlama sesi eşlik etti ve Meg'in göz kapakları hafifçe aralandı. Onunla birlikte uyandığında tepkisi ne olacaktı?

Adamın göğsündeki yerinden, ona bakmak için başını yukarı kaldırdı. Sonra bakışları adamın kaldırdığı eline gitti. Sonra tekrar yüzüne. Kadın sırıtarak yan dönüp bir kolunu adamın beline doladığında ve kendini adamın göğsüne yaslayıp esnediğinde adamın omuzlarından bir ağırlık kalktı.

Artık ona yardım etmek mümkün değildi. Mırıltısı göğsünde kükreyerek canlandı. Maxu onun dudaklarının teninde kıvrıldığını hissetti. Başının arkasını kavrayan elini bıraktı ve çenesini kafa derisine doğru indirdi.

Tavandaki ışıklar tekrar yanıp söndü ve yüksek sesli bir ping sesi odanın içinde yankılandı. Mırıltısı hırıltıya dönüştü.

"Saat kaç? Şuna bakmalısın. Muhtemelen Daunet'dir." Meg'in sesi çatladı ve bir esneme daha geldi.

Parmak uçları bir an için kadının başının etrafında sıkıştı, sonra kendini kurtardı, çantasından bir bıçak çıkardı ve çırılçıplak kapıya doğru yürüdü. Kapısı açılırken Daunet'nin sert kaşları ve büzülmüş dudaklarındaki kızgınlık açıkça görülüyordu. Onu bir aşağı bir yukarı taradı, gözleri bıçağına takıldı.

"Gitmemiz gerekiyor. Stigalthi Marin yakında başlıyor ve Meg'in hazırlanması gerekiyor."

"Ona eşlik edeceğim," diye tersledi Maxu.

Daunet başını salladı. "Bu işler böyle yürümüyor."

Maxu tartışmak için ağzını açtı ama Meg'in avucu dirseğinin üzerine indi. "Sorun değil," dedi uykulu bir gülümsemeyle. "Gidip hazırlanayım, sonra görüşürüz.
Orada, değil mi? Oh, bunu ödünç alabilir miyim?" Kollarını açtı ve kumaş gömleklerinden birini giydi. Adam ona olduğu yerde kalmasını emredemeden, ayak parmaklarının ucuna kadar yükselmiş, bir elini boynuna dolamış ve onu bir öpücük için aşağı çekmişti. Adamın aklı karışmıştı. Kız geri çekilip alnındaki dağınık saçları bir tutam taradığında ve ondan hızla uzaklaştığında hâlâ kendine gelememişti.

Kapı, şaşkın ve çırılçıplak bedeninin önünde kayarak kapandı. Kendine geldikten sonra hazırlanmak için acele etti. Köpüklü duşta yıkandı, su geçirmeyen giysisinin gizli askılarını takmak için uğraştı ve sarmal

merdivenlerden aşağı koştu.

Sabırsızlıkla Meg ve Daunet'nin kule girişinden çıkmasını bekledi. Cildi kaşınıyordu ve etrafındaki çiçeklerden yükselen taze çiçek kokuları burnuna iğrenç geliyordu. Onun gibi kokmuyorlardı. Uzuvları kaskatı kesildi. *O* da artık onun gibi kokmuyordu. Bir aptal gibi onu yıkamıştı.

Sonunda, kapalı girişin karanlığında bir ışık topu gibi belirdi. Kalbi hızlandı. Bugünkü kıyafeti sadeydi. Dün geceki eteğiyle aynı ipek kumaştan yapılmış, uçuşan mor bir elbise. Daunet ile birlikte gülerek yürürken elbisenin etekleri kalçalarının üst kısmına sürtünüyordu.

Cildi bu sabah taze bir ışıltıya sahipti ve bu ışıltının oluşmasına yardım etmiş olabileceğini düşünerek hayrete düştü. Bu işi berbat etmeyecekti. Parmakları kıpırdadı. *Yapmayacağım,* diye tekrarladı kendi kendine ona doğru yürürken. Onu fark ettiğinde zengin mavi gözlerini aydınlatan sıcaklık neredeyse onu yerinde durduruyordu.

"Giyindiğini gördüğüme sevindim."

Daunet'nin yorumuna yönelttiği bakışlar, Meg'in "Değilim" diye fısıldamasıyla anlamsız bir sırıtışa dönüştü.

Meg elini onun elinin içine soktu ve koluna bir elektrik akımı gönderdikten sonra onu kendine çekti. En büyük çağlayanın dibinde yükselen geniş bir dizi platforma doğru yürüdüler. Alan Alaceralılarla doluydu. Heyecanlı, sırıtan yüzleri ve titreyen kanatları havadaki gerilimi arttırıyordu. Stigalthi Marin'in ilk aşaması başlamak üzereydi. Maxu'nun avuçlarını ter bastı. Şenlikler başlamadan önce Meg'le konuşmalıydı. Unutulmaz ve önemli bir şey söylemeliydi. Dün gecenin kendisi için ne kadar anlamlı olduğunu ona hissettirecek bir şey.

Boğazında kelimeler düğümlendi ama onları en iyi nasıl sıralayacağına karar veremeden Meg onun elini sıktı ve arkadaşlarını selamlamaya gitti.

Meg'in yanağına bir öpücük kondurduktan sonra Rita sırıtarak ona doğru yürüdü. "Gördüğüm kadarıyla ikiniz iyi anlaşıyorsunuz."

Rita'nın dudakları daha da aralandı.

İyi geçinmek mi? Bu gerçekten hissettiklerini yansıtıyor muydu? Sadece homurdanabildi anlaşma.

"Etkinlik başlamadan önce benden istediğiniz bir şey var mı? İnsani sorular? İlişki tavsiyesi? Şimdi sorsan iyi olur."

Maxu başkalarına bel bağlamaktan hiç hoşlanmazdı ama geçen hafta Rita'ya çok bel bağlamıştı. Rita araya girip onları bir araya getirmeseydi, şu anda omzunun üzerinden ona sırıtan, tanıdığı en inanılmaz kadına sahip olamayacaktı. "Yeterince şey yaptın," diye homurdandı.

Sözlerinin tonu kulaklarına çarptı ve yumuşatmak için acele etti. "Yani, gereğinden fazlasını yaptın. Sen olmasaydın buraya gelebileceğimizi sanmıyorum. Sonsuza dek minnettarım."

Rita hafif sisin içinden gökkuşağına bakarak gülümsedi. "En hafif tabiriyle eğlenceli bir proje oldu." Hülyalı bir iç çekişle adamın omzunu sıvazladı ve ellerini nemli havaya kaldırıp sallanarak uzaklaştı.

Platformlara daha fazla Alaceralı yığıldıkça, Meg her taraftan hafifçe itilip kakılana kadar bedenler arasındaki boşluk azaldı. Bu kadarı yeter.

İlerledi ve ürkmüş Alaceralıların yolundan fırladığını görmekten memnun oldu. Kanadı yanlışlıkla Meg'in omzunu çizdiğinde uzun boylu bir erkeği itip kakmamak için tüm çabasını harcadı. Maxu onun arkasından sessizce ilerledi, araya girmek istemiyordu ama etrafında koruyucu birkaç metrelik bir alan bırakması gerekiyordu.

"İşte buradasın." Başını tamamen arkaya eğip ona baktığında, baş aşağı sırıtışı küçük bir gülümsemeye neden oldu. "Bugün eğlenmeye çalış, tamam mı?"

Kız ayak parmaklarının ucuna kalkıp yüzünü daha uzağa eğdiğinde içi fokurdadı. Geri. Onu öpmesini mi istiyordu? Hem de tüm bu insanların önünde? Tremantianlar genellikle bu şekilde herkesin içinde sevgi gösterisinde bulunmazlardı ama herkesin görebileceği bir şekilde iddiasını ortaya koyma fikri reddedilemeyecek kadar cazipti. O
Buna mecbur kaldı, onu baş aşağı garip bir açıdan öptü, çenesini nazik bir el ile çenesinde tuttu. Adamın işi bittikten sonra göz kapaklarının açılması biraz zaman aldı.

Göz ucuyla Alaceralıların -erkek ve kadın- onlara iğrenmiş bir bakış attığını gördü. Dişlerini ikiliye geçirmeden önce Meg'in tekrar ileriye baktığından ve kendisini göremediğinden emin oldu. Birkaç adım geri çekildiler.

Kraliçe Rhal, casican koruyucularından oluşan birliğiyle kalabalığı yararak diğer platformların üzerinde yükselen kürsüye çıktı. Kraliçe insanların yararına olduğunu varsaydığı töreni açıkladı.

Maxu'nun kalabalıktan yayılan ateşli mırıltılara ilk tepkisi gözlerini devirmek oldu ama sonra Meg'in dikkatli bakışlarını yakaladı. Kız çok heyecanlıydı. O anda, onu mutlu etmek için ciddi bir şekilde katılacağını biliyordu.

Geri sayım başladı, saniyeler azaldıkça kalabalık tezahürat yapıyordu. Mühendisler iki devasa kolun her iki yanında kendilerini hazırladılar ve harekete geçilmesini beklediler.

Meg'in nabzı boynunda çılgınca atıyordu. Ellerini Meg'in üst kollarına koymadan önce bir an tereddüt etti. Gülümsemesi daha da genişledi, ancak hâlâ kalabalıkla birlikte geri sayıyordu. Sırtını adamın göğsüne yaslayana kadar geriye doğru çekildi ve adamın mırıltısı başladı.

Geri sayım sona erdi ve mühendisler kolları çekti. Dünya bir an için nefesini tutmuş gibiydi, tüm gözler

Alaceran şelalesinin yükselen başlangıcı. Sessiz alanda uzaktan gelen su sesleri yankılandı ve sonra su ortaya çıktı, dağların kenarlarından fışkırarak görüş alanlarını çevreleyen göle döküldü.

Barajlar açılmıştı ve şimdi bir yıllık birikmiş su yukarıdan aşağıya vuruyor, kalabalığı keskin iğnelerle ıslatıyor ve dünyayı sağır edici sisli bir hayal dünyasına fırlatıyordu.

Bir an için diğer tüm sesler bastırıldı ama sonra Alaceralılar teker teker feryat etmeye başladı. Çığlık attılar, ağladılar ve kükrediler, tendonları gerildi ve kanatları çabayla genişledi. Meg ellerini düşen suya doğru kaldırdı, yüzünü gökyüzüne kaldırdı ve çığlık attı. Dizleri sanki vücudundaki tüm oksijeni sıkıyormuş gibi bükülmüştü.

Gözlerini kapatan Maxu da gökyüzüne doğru kükredi. Nefesini içine çekerken Meg'e dönüp baktığında yüzü değişmişti. Gözleri kısılmıştı, ağzında artık bir gülümseme belirtisi yoktu. Teni kırmızı ve Lekeli, tüm gücüyle çığlık attı ve onun göremediği bir şeyi serbest bıraktı.

Clecanialılar, Casicalılar ve insanlar sesleri çatlayıp çiğleşene kadar hep bir ağızdan böğürdüler. Bu sırada her taraftan akan su üstlerindeki su kemerlerini dolduruyor ve taşarak onları sırılsıklam ediyordu. Kemerlerin üzerinden yuvarlanıp kalenin kulelerinden aşağı akarak gökyüzünü kalın, nemli bir sisle kapladı ve katılımcıları koza gibi sararak içlerinde tuttukları her şeyi serbest bırakmalarına yardımcı oldu. Maxu da kendisinin aynı şeyi yapmasına izin verdi.

Savunmasızlık, öfke, kızgınlık, incinmişlik, yalnızlık, değersizlik. Duygular, körüğünün dalgalarına binerek bedeninden geri çekildi.

Sonunda su yavaşladı ve mühendisler barajları yerine kilitleyene kadar kalabalığın kakofonisi de onunla birlikte kesildi ve tüm o gürültü

Kulaklarında bir çınlama kalmıştı. Şelaleler bir damladan daha fazlası değildi.

Sessizliğin tadını çıkarırken gözleri kapalı, sakin sakin sırıtan Meg'e baktı. Kalabalığın sert nefes alıp verme sesleri bile sessizlik hüküm sürene kadar azaldı, kulakları patlatan kakofoniden sonra neredeyse acı vericiydi. Bir dakika önce.

Donmuşlardı. Birlikte hareketsizce duruyor ve ruhlarını ormanın kutsal sessizliğinde yıkıyorlardı. Maxu gözlerini kapattı. Yumuşak sesler zihninde yankılanıyor gibiydi: yavaş, sabit nefesler; esintinin hafif ıslığı ve yaprakların hışırtısı; taşa çarpan su damlacıkları; kendi
atan bir kalp.

Birden sıcak havanın tenini okşayan yumuşaklığını fark etti. Islak toprak ve nemli taşın ağır kokusunu. Ve hepsinden daha güzel bir koku, Meg. Sıcak ve tatlı. Bir noktada, eli onun elinin içinde durmuştu.
Avucunu sıktı. O da geri sıktı.

Diğer her şey kaybolup gitti ve o anda, sadece Meg'e değil, yakınında duran herkese karşı daha önce hiç hissetmediği bir bağ hissetti, en az onun kadar şaşkın ve huşu içinde.

Bakışları Meg'i buldu ve göğsü genişledi. Sırılsıklamdı, siyah saçları yanaklarına yapışmıştı. Adam saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. Kız avucuna doğru eğildi ve adamın kalbinin boğazına kaçmasına neden oldu. Kimse konuşmadı ve önümüzdeki beş gün boyunca, Stigalthi Marin sona erene kadar da konuşmayacaklardı.

Meg ayaklarının üzerinde kıpırdandı ve adamın elindeki baskıyı kaldırdı. tutuyordu. Kadının kendisini dengelemek için onu kullandığını uzaktan fark etti. Kendi gömülü kalp ağrılarının gitmesine izin verirken kendini dik tutmak için ona tutunuyordu.

Maxu çocukken kopardığı çiçeği tekrar düşündü ve içinde bir şeyler değişti. Onu yanında tutarak, topraktan mükemmel bir şeyi koparan o açgözlü çocuktan daha fazlası olmayacağını varsaymıştı.
Ama ya onu besleyen şey o olsaydı? Ya gelişmek için ihtiyaç duyduğu desteği ve besini sağlayabilirse?

Maxu her şeyi elde edebilen bir erkekti, ancak bu yeteneği onu hiçbir zaman gerçekten mutlu etmemişti. Ama şimdi? Onun kök saldığı kişi olacak ve hayatını ona çiçek açması için gereken her şeyi sağlamaya adayacaktı.

Bölüm 24

Meg sessizliğin bu kadar gürültülü olabileceğini hiç fark etmemişti. Konuşamadığı için kendini kısıtlanmış ya da sıkılmış hissetmiyordu. Kelimelerin eksikliği neredeyse özgürleştiriciydi. Doğru şeyi söyleme ya da belirli bir şekilde davranma beklentisi yoktu. Etrafındaki tüm Alacalılar sakinlik saçıyordu. Bu sabahki sağanaktan sonra dünya daha az ağır görünüyordu. Şelalelerin olmaması bir zamanlar puslu olan havayı berrak ve aydınlık hale getirmişti. Yollar çıplak ayaklarının altında kuru ve sıcaktı. Ve sıcak güneş açıktaki çiçekleri pişirerek şehri şehvetli bir kokuyla dolduruyordu.

İnsanlar, muhafızları ve Maxu günü şehirde dolaşarak ve tatil için inşa edilen tüm duyusal alanların tadını çıkararak geçirdi. Dolambaçlı bir patika ses sanatı enstalasyonuyla doldurulmuştu. Gölgeli kemerli ağaç tepeleri, birbirleriyle şıngırdayan cam süslerle dizilmişti. Su, sivri süslerin üzerinde toplanıyor ve yüzen binlerce kristal tabağın üzerine damlıyordu
aşağıda. Meg'in zihninde bunu tarif edebilmesinin tek yolu, hep birlikte kıvılcımlanan çınlayan yankıların peri ışıklarının ses versiyonu olduğunu hayal etmekti.

O ve Maxu karanlık bölgelere saklanıp öpücükler çalarak, biri binlerce sazlıktan oluşan diğer ses bahçelerinde geziniyorlardı
Öyle bir şekilde dilimlenmişlerdi ki, üzerlerinden hava geçtiğinde oyuk merkezleri ıslık çalıyor ve sanki doğal bir orkestra gibi hep birlikte çalıyorlardı rüzgar tarafından yönetiliyor.

Grup inanılmaz yemekler yedi ve ne kadar keyifli olduğunu anlatmak için geniş, anlamlı gözler kullandı. Dokunmadan ve sarılmadan
Casican yavrularının yumuşak kürklerini hissederken ve ayaklarını fokurdayan bir derenin soğuk kadifemsi suyuna daldırırken kendilerini tuttular.

Öğleden sonra geç saatlere kadar ünlü Alacera'ya yardım ederek geçirdiler. Parfümcüler kurumuş, dökülmüş yaprakları toplayıp çelik kutulara diziyor ve burada kaynatılıp yoğunlaştırılarak muhteşem kokular elde ediyorlardı. Meg, bir küme sıcak sarı çiçeği bir tencereye atarken yaydığı boğucu koku karşısında adeta salyalarını akıtıyordu. Günün geri kalanında, parmaklarını yüzüne her götürüşünde ve yavaşça solan kokuyu içine çektiğinde Maxu ona kıkırdayacaktı.

Akşam yemeğinden sonra şehir sakinleri, minderli oturma gruplarının arasına yerleştirilmiş devasa ateş çukurlarına göç etti. Grup halinde uzanıp pırıl pırıl parlayan gökyüzüne baktılar, sıcaklık tenlerini yalarken ateşin patlamalarını ve çatırtılarını dinlediler. Maxu'nun vücudu onun yanında sıcaklık yayıyordu ve bütün gün hiç konuşmamış olmalarına rağmen, Maxu hiç çaba göstermeden onun dikkatinin her zerresini ele geçirmişti. Onun sadece varlığı bile kızın nabzının farkındalıkla atmasına neden oluyordu. Bacakları her sürtündüğünde kalçasında bir zonklama hissediyordu ve beşinci seferden sonra Maxu'nun bunu bilerek yaptığına yemin edebilirdi.

Sophia ve Rita'nın da aralarında bulunduğu birkaç kişi, elden ele dolaşan duyuları güçlendirici bir ilaca katıldı. Meg hiç ilgilenmediğini görünce şaşırdı. Giderek daha sık olarak kendini olduğu gibi mutlu buluyordu. Bu tür ilaçları alma deneyimi her zaman ilgisini çekmişti ama bunun eskiden çok fazla uyuşturucu kullandığı için olup olmadığını merak etti. sadece onun teninde var olmaktan rahatsızdı.

Dünya artık güzeldi. *O da* artık güzeldi. Gerçek ve canlı. Sanki evrenin bir parçasıymış gibi hissediyordu. İçinde işliyordu. Onu değiştiriyordu. Sonradan akla gelen bir düşünce olarak sürüklenmek yerine bir etkiye sahip olmak.

Artık kelimeler araya girmediğine göre, başka engeller de yıkılmış gibi görünüyordu. Maxu'yla birlikte odalarına dönerken omzunun üzerinden baktığında onları Daunet'nin değil Gamso'nun takip ettiğini gördü. Gamso'ya doğru endişeli bir kaş kaldırdığında, Gamso başını sallayarak

Koyu yeşil sarmaşıklarla kaplı taş bir kemerin altında küçük bir ateş yanıyordu. Altında Daunet ve Tara oturmuş, sessizce el ele tutuşuyorlardı.

Maxu Meg'in kapısında durakladı ama elini Meg'in elinden bırakmadı. Gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Koyu renk kirpikleri ve derin bakışlı gözleri, deniz yeşili irislerini koridorun loş ışığında daha da nefes kesici hale getiriyordu. Ağzının etrafındaki çizgiler geri gelmişti. Bakışları kapısına kaydı, kaşları kararsız bir ifadeyle çekildi. Elini tutuşu sonsuz derecede sıkılaştı.

Odasına tek başına çekilmek isteyip istemediğini görmek için beklediğini anladığında kafa derisi ve boynu ısındı. Gamso'nun gittiğinden emin olmak için omzunun üzerinden kontrol etti. Jeremy'nin ona kötü bir isim takmasına neden olacak bir hareketle, bir elini Maxu'nun kalçaları arasındaki etkileyici çıkıntıya daldırdı. Temas ettiğinde tısladı ve bu ses onun güvenle şişmesine neden oldu.

Onu kollarına aldığında ve odasına çıkana kadar merdivenleri ikişer ikişer hızla çıktığında nefesini çaldı. İçeri girdiklerinde, elbisesinin bağcıklarını çözerken acele etmedi, gözlerini onunkilere kilitledi ve onu içten içe kavurmayı başardı.

Balkonundaki havuza sıçrayan şelale, barajlar boşaltıldığında ortadan kaybolmuştu. Yuvarlak su teknesi sakindi ve cam gibi yüzeyinde gümüşi mavi ayları yansıtıyordu.

Elbisesi ayak bileklerinin etrafında toplanmıştı ve adam uzun bir iç geçirdi. Başparmaklarını iç çamaşırına sokarak yavaşça çömeldi ve elbiseyi kalçalarından aşağıya doğru sürükledi. Sonra ayağa kalktı, kaba avuç içleri baldırlarının, dizlerinin, kalçalarının, poposunun arkasını sıyırdı, ta ki tam boyuna, en az ondan bir karış daha uzun olana kadar. Adamın iriliği karşısında ürperdi, ağır kaslı gövdesi üzerine doğru geliyordu.

Dudağını ısırarak, yavaş ve bilinçli adımlarla ondan uzaklaştı. Kendisi tamamen çıplak, o ise tamamen giyinik olmasına rağmen, hiçbir savunmasızlık hissetmiyordu. Aksine, kendini acımasız ve hınzır hissediyordu. Arkadan aydınlatılmış figürü ne kadar kışkırtıcı görünmüş olmalıydı ki, adamın siki pantolonuna bu şekilde baskı yapıyordu?

Ayaklarının altına batan yumuşak toprak ona hedefini vurduğunu söylüyordu. Döndü ve havuza doğru alçaldı, ardından çarpık bir parmakla onu öne doğru çağırdı. Adam hareketsiz kaldı, bakışları onu yutarken elinin topuğuyla göğsünün ortasını ovuşturdu. Ona doğru bir adım attıktan sonra durdu ve cebinden tıngırdayan şişeleri çıkardı.

Maxu havuzun önünde eğildi ve her bir küçük şişeyi çıkıntının üzerine yerleştirerek tepkisini görmek için ona baktı. Kadın aptalca sırıtışını engelleyemedi.
Bir şekilde parfüm seçkisini ele geçirmişti. Ama nasıl? Bugün dükkanlar açık değildi.

Kaşları çatık, yumrukları kalçalarında ona uyarıcı bir bakış gönderdi. Şişeleri işaret etti, sonra başını yana eğdi, belli ki nasıl elde edildiklerini soruyordu. Maxu bir eliyle
düzenlenmiş şişelerin üzerinden atlamak için yere dikildi ve önündeki suya tamamen giyinik bir şekilde sıçradı.

Bir eli sırtının alt kısmına kayarak vücudunun alt kısmını onunkiyle aynı hizaya getirdi; diğeri ensesindeki saçların arasına girdi. Aklından geçirdiği tüm azarlamalar onun sinsi, sırıtan yüzüne bakarken uçup gitti. Adam bir an için onun geniş bakışlarını tuttu, parmakları kafa derisini kaşıdı, sonra omuz silkti. Eğer daha özür dilemez bir hareket varsa, bunun ne olduğunu hayal bile edemiyordu.

Meg bıkkın bir gülümsemenin ağzını çekmesine engel olamadı. Onunla kleptomanik eğilimleri hakkında tekrar konuşabilecekleri zaman konuşması gerekecekti. Meg'in başını yana doğru çekti ve onun çıplak kıvrımını öptü.

Boynuna, omurgasından kıçının tepesine kadar kıvılcımlar gönderdi.

Adam ıslak giysilerini çıkarmak için uzaklaştığında, kadın narin parıltılı şişeler. İlk şişeyi aldı, tıpasını açtı, parmağına götürdü ve birazını bileğine sürdü. Gül ve bal gibi cennet gibi kokuyordu. Maxu'nun koklayabilmesi için bileğini uzatarak döndü ve dilini yutmamak için kendini zor tuttu. Çıplak ve ıslaktı, vücudunu kaplayan soluk işaretler ay ışığında parlıyordu.

Bir adam nasıl hem bu kadar güzel olup hem de ona böylesine çılgın bir açlıkla bakabilirdi, sanki onu bütünüyle yutmak, sonra tükürmek ve anlamsızca becermek ister gibiydi? Uzun, güçlü parmakları avucunu kavradı ve incelemek için bileğini burnuna doğru çekti.

Meg, onun dudağı kıvrıldığında kıkırdamasını engelledi. Kolunu suyun altına daldırarak parfümü temizledi. Dudaklarını büzdü ve farklı bir şişe. Bu seferki tatlıydı, sıcak, şekerli bir unlu mamul gibi, ama etkilenmemiş bir şekilde kolunu tekrar daldırdı. Üç parfüm daha, üç başparmak daha.

Son sitrin sarısı cam şişeyi aldı ve kapağını açmaya başladı ama adam onu durdurdu. Parfümü kadının elinden çekip aldı, havuzun taş çıkıntısına geri koydu, sonra yaklaştı, sırtı kenara dayanana kadar onu sıkıştırdı.

Ateş saçan bakışlarını Meg'in vücudunda gezdirdi ve parmak uçlarıyla bakışlarının ilerleyişini takip etti. Başparmağı göğüs ucuna hafifçe dokunduğunda Meg titreyen derin bir nefes çekti ve anında çakıl taşı gibi oldu. Cıvıl cıvıl böcekler ve ıslak elinin kadının omurgasında gezinirken çıkardığı su sesi odadaki tek sesti.

Şaftının sert uzunluğu göbeğine dayanmış, başı göğüs kafesine ulaşarak amcığını ateşle zonklatan kaba bir otoriter gösteriye dönüşmüştü. Bakışları karardı, parmakları daha önce uyguladığı nazik baskıdan daha sert bir şekilde kıçını sıktı.

Adam onu havuzdan çıkarıp kenara yasladığında su dalgalandı. Aklı adamın ne yapacağını merak etmekteydi. Kendini ayarlayıp hemen orada ona vuracak mıydı? Onu omzunun üzerinden çevirip batık uyku alanına mı taşıyacaktı?

Titriyordu, hava nemli bedenini ürpertiyordu. Ama seksi sıcaktı ve çekirdeğinden sızan sıvı uyarılma iç uyluklarını ısıtıyordu. Maxu kendini onun dizlerinin arasına sıkıştırdı, yüzleri onun yüksek pozisyonundan aynı yükseklikteydi ve hiçbir uyarıda bulunmadan ya da önsöz söylemeden iki parmağını onun kaygan kanalına daldırdı.

İnledi, başı geriye düştü ve göğsü ona doğru eğildi. Ama adamın parmakları kızın içine girdiği anda kayboldu ve kız başını kaldırıp adama baktı. Yüzüne şeytani bir sırıtma yayıldı, bileğini kendisine doğru hafifletti, yukarı doğru döndürdü ve az önce
nabız noktasının üzerinde onun içindeydi. Yeni parfümlenmiş bileğini burnuna götürdü ve uzun, gürleyen bir nefes çekti, göz kapakları mutlulukla kapandı.

Meg o anda boşalabilirdi. Çok garip, çok beklenmedik, çok ateşli.

Kız sıçradı ve çıkıntıdan uçarak lanet bir maymun gibi onun vücuduna sarıldı. Adam derin bir kıkırdamayla onu yakaladı. Meg'in içi yanıyordu, Maxu'nun sikinin ağrıyan, boş çekirdeğine gömüldüğünü hissetmek için sabırsızlanıyordu.

Kadın kalçalarını döndürüp kaygan vücutlarını onun üzerine gömülecek şekilde hizaladığında, adamın mizah anlayışı yok oldu. Onu soydu, kendi üzerine çevirdi.
ve bir elini ensesine kilitleyerek üst bedenini düz durmaya zorladı.

taşa, toprağa ve kabarık çiçekli çalılara karşı. Tek bir yumuşak vuruşla, ona arkadan girdi. Kadın haykırdı, ayak parmakları havuzun kaygan zemininde kayarak tutunmaya çalıştı. Mırıltı ve hırıltı birbirine karışarak odada yankılandı ve Maxu'ya özgü, yumuşak ve sert eşit parçalardan oluşan bir ses yarattı.

Havuzun kenarından akan suyun çıkardığı kaba ses ve
Sırtına sıçrayan sular iniltilerinin altında kaldı. Kadının ensesini kavrayan avuç içi neredeyse acı veriyordu, kadının içine girerken omuzlarını kaldıraç olarak kullanmasına izin veriyordu. Karnındaki alev topunun patlaması uzun sürmeyecekti. Onun için hazırdı, her kaş çatışı, her hırıltısı, ondan başka kimseye vermediği her gülümsemesi onu tahrik ediyordu.

Onu kendine doğru çekerek eli için bir boşluk yarattı ve kalçasının üzerinden uzanarak kıçına vururken klitorisiyle oynadı. Adını haykırmak, onu teşvik etmek istiyordu ama konuşmamaları gerekiyordu ve adamın teni onunkiyle buluştuğunda vücudunda titreşen günahkâr tokat başlı başına bir müzikti.

Vücudunun üst kısmı yerinde sabit kalsa da sırtı çıkıntıya doğru eğildi. Çığlık atmamak için tüm çabasını harcadı, ancak bu yükseklikten çıkardığı herhangi bir ses rüzgarda sürüklenip gidecekti.

Sürükleyici kalçaları şimdi daha hızlı pistonluyor, uyluklarını havuzun duvarına aynı hizada kaynaklıyordu. Kalçalarının ön tarafında çıkıntıya doğru itildikleri yerde morluklar oluşmuştu ama umurunda değildi. Yüzünü toprağa çevirdi ve Maxu'nun yukarı doğru her itişinde çıkardığı hırıltı ve inlemelerden zevk aldı. Maxu'nun eli yüzünü yukarı ve yana çevirmek için hareket etti ve tam ona çarpıp gerildiğinde, ağzı onunkine indi. Kadın, Maxu'nun boşalırken şaftının zonklamasına eşlik eden boğuk iniltileri memnuniyetle yuttu. Adam onun üzerinde titreyerek dirseklerinin üzerine yığıldı.

Elleri kadının kollarının üzerinde kayarak parmaklarını bir avuç toprağın etrafında kenetlenmiş halde buldu. Onları zorla açtı, sonra parmaklarını onunkilerin üzerine geçirdi, sıktı ve mavi çiftleşme izlerinin karanlık odada neredeyse parlamasını sağladı.

Maxu onu kaldırdı, omuzlarına kadar suya batana kadar geriye çekti, yarı sertleşmiş aleti hâlâ içindeydi. Tek kelime etmeden bir şişe köpük çıkardı ve kaygan nemlendirici sıvıyı saçlarından geçirdi, omuzlarını yıkadı, düğümleri telaşsızca masaj yaparak uzaklaştırdı. Meg'in göz kapakları kontrolü ona bıraktığında kayarak kapandı. Emin ve yol gösterici elleriyle onu havuzun etrafında dolaştırdı, yarı uykulu, tüm doğru yerleri hoş bir şekilde ağrıyan ve diğer her yerde uysal olana kadar vücudunun her santimini temizledi ve masaj yaptı.

Kendisini de hızlıca temizledikten sonra, onu sudan çıkardı ve yatağa taşıdı. Islak ve doygun bir şekilde yere yığıldılar. Bu sefer adam onu kendine doğru çekmekte tereddüt etmedi. Adam bir kalçasını sırtına, ağır bir pazusunu da omuzlarına atarken kadın yüzüstü yattı.

Alacera'nın rahatlatıcı cıvıltılarını ve vıraklamalarını dinleyerek uykuya daldılar. Bunu kabul etmek korkunç olsa da Meg kalbinin çoktan ondan kaçtığını biliyordu. Maxu onu incitebilir ya da ona ihanet edebilirdi ama artık onun bir parçasına sahipti ve bunu geri alamazdı.

Bölüm 25

"Burası çok metal." Hep birlikte bütün gözler Sophia'ya çevrildi. Uzaylılar başlarını şaşkınlıkla yana eğerek bakarken, insanlar kahkahalarını tuttular.

Camille boğazını temizledi. "Alacera'dan ayrıldığımızdan beri saatlerdir konuşmadık ve söylediğin ilk şey bu mu?"

Sophia sırıttı ve uzaktaki heybetli Vrulatica şehrini işaret etti. "Evet, öyle! Hem mecazi anlamda hem de gerçek anlamda. Çok kötüyüm, kahretsin."

Maxu'nun buruşuk yüz ifadesi hâlâ şaşkınlıkla karışıkken Meg açıkladı. "Metal, Dünya'dan gelen, çok... sert ve yoğun bir müzik türü sanırım. Şarkı olmadan açıklamak zor."

Sophia belli belirsiz tanıdığı ama çıkaramadığı bir rock şarkısının sözlerini usulca söyleyince başı döndü. Heavy metal onun çalma listelerinde hiçbir zaman büyük yer tutmamıştı.

"Biliyor musun, bir keresinde Metallica'yı turnede izlemiştim. Lars harika bir fincan çay yapmıştı." Rita'nın bakışları bateristle ilgili hayaller kurarken bulanıklaştı.

Lucy ve Sophia, sorgulamaları daha yeni başlamışken, ayaklarını sürüyerek geldiler.

Meg kıkırdadı, sonra tekrar şehre baktı. Sophia haksız değildi. Gökyüzünde yükselen pırıl pırıl kömür kulenin sivri uçları dikkat çekiciydi. Vrulatica kızıl bir çölün ortasında, devasa bir metal cevherinin üzerine kurulmuştu. Vrulanlar etkileyici metal işçilikleriyle tanınırlardı ve bu, dövülmüş koyu renkli kulelerinde ve sütunlarında kendini gösteriyordu.

Isı dalgaları, kan kırmızısı kumun ortasında duran anıtsal kulenin üzerinde parıldıyordu. Tüm o metal güneşte kavruluyordu. Vatandaşlar nasıl oluyor da sürekli yanmıyor ya da yanlara çarpmaktan delikler açılmıyordu?

Buraya kumun altındaki büyük metal cevherinin çıkarılmasını ve ihraç edilmesini kontrol etmek için yerleşmiş olsalar da, metali elektronikte hassas kullanım için bu kadar değerli kılan aynı nitelikler, bunun gibi büyük miktarlarda ölü bir bölge yarattığı anlamına da geliyordu. Grubun kruvazörleri bölgeden geçemiyordu, bu yüzden nakliye için şehrin kenarında beklemeleri talimatı verilmişti.

Güneş üzerlerinde pırıl pırıl parlıyordu ama Meg omzunda soğuk bir nokta varmış gibi hissediyordu. Maxu bir süredir dalgındı, düşünceli ve sessiz bir yere çekilmişti, Vrulatica'ya yaklaştıkları her santimde kasları sertleşiyordu.

Onun tuhaf ruh halinin -ya da herhangi bir ruh halinde olduğunu kabul etmeyi reddetmesinin- kendisini sinirlendirmesine izin vermemeye çalışsa da, sinirlendiriyordu. Son bir buçuk gün boyunca seks yapmaktan başka bir şey yapmamışlardı. Görkemli, ateşli, sert bir sevişmeydi bu ve onu ağrılı, bitkin ve nefis bir şekilde doygun bırakmıştı.

Arada uyuyabildikleri kadar uyumuşlardı ama bu da genellikle birinin ya da her ikisinin de diğerini uyandırmak için ikna etmesinden önce sadece birkaç saat dinlenmeleriyle sonuçlanıyordu. Meg, Alacera'dan gelen yıpratıcı sessizlik büyüsünün endişelerini olması gerekenden daha kötü hale getirip getirmediğini bilmiyordu ama
Maxu'nun onun için hâlâ ne kadar yabancı olduğunun içgüdüsel olarak farkındaydı.

Kendisini ona bu kadar yakın hissederken, ruhunu tanıyormuş gibi hissederken, nasıl olur da onun hangi yemekleri sevdiğini, geçmiş ilişkilerinin nasıl olduğunu, geleceğe dair hedeflerinin neler olduğunu bilemezdi? İlişkileri yanlış bir zamanda gerçekleşiyordu.
ve bu onu şaşırtıyordu.

Maxu'ya baktı ve onun bakışlarını mesafeli, çene kaslarını gergin buldu. *Oraya varacağız*, dedi kendi kendine. Avucunu onunkinin içine kaydırdı. Adam sanki temasla sakinleşmiş gibi sıkıca sıktığında göğsü rahatladı. Evet, bunu da atlatacaklardı. O sadece sabırsız davranıyordu.

Gökyüzünde yankılanan içi boş bir kükreme sesi ensesindeki tüyleri diken diken etti. Uzaklardan, mavi gökyüzündeki lekeler yaklaşıyor, her saniye daha da büyüyordu.

İri, kanatlı yaratıkların silueti netleşince Meg'in nefesi kesildi. Parlak beyaz renkteydiler ve uzun bacaklı vücutlarının üzerine dökülen tüylü saçları vardı. Saçlar ellerinde, ayaklarında, yüzlerinde ve kuyruklarında kayboluyor, kalın gri pullu derilerini ve ölümcül beyaz pençelerini ortaya çıkarıyordu. Burunları da pulluydu. Burun delikleri için yarıklar, jilet gibi keskin dişler ve eğimli
alınları, ona ejderha ve köpeğin garip bir karışımını hatırlatıyordu. Bir kâbustan fırlamış gibiydiler.

"O şeylerden birine binmeyeceğim," diye fısıldadı Lucy, otuz ayak uzunluğundaki canavarlar iniş için yavaşlamak üzere devasa benekli kanatlarını rüzgâra karşı açarken dehşet içinde bakıyordu. Yaratıklar yere indiğinde çakıllar yerden sıçradı ve Meg'in inciklerine şok dalgaları gönderdi.

Yerlerinde durup binicileri tarafından komut verilmesini beklerken aynı tıkırtı sesini çıkarıyorlardı. Geniş gözleri bulutluydu, sanki fırtınalı gökyüzünü yansıtıyorlardı, gökyüzü acı verecek kadar parlak olmasına rağmen Bugün mavi. Kafataslarından yükselen boynuzları sivriydi ve metalden dökülmüştü. Bunlar Dünya geyiklerindeki kadifemsi, yuvarlak şeyler değildi. Bu boynuzlar savaşta düşmanları parçalamak için kullanılan silahlardı.

Meg ürperdi. Yeni şeyler denemek için her zaman çok istekliydi ama o bile canavarlara yirmi adım yaklaşmaktan çekiniyordu. Yaratıkların en büyüğü bir adım öne çıktı, dört parmaklı elleri toprağın üzerinde düz duruyordu. Binicisi
Attan indi, yere kaydı ve sanki on metrelik düşüş sadece ilk adımıymış gibi onlara doğru yürüdü.

Uzun boylu ve güçlü yapılıydı. Meg bundan daha fazlasını seçemiyordu

çünkü üzerinde metal kaplama siyah bir giysi ve koyu gümüş bir

maske. Ancak adamın ürkütücü bir şekilde parlayan gözleri olduğunu görebiliyordu. Maskedeki yarıklardan parlak altın rengi, karanlıktan gelen ışık huzmeleri gibi parlıyordu. Sophia'nın
yerindeydi. Burası *çok* metaldi.

"Hoş geldiniz, insanlar. Sizi burada görmekten mutluluk duyuyoruz." Adamın sesi soğuktu. Hiç de *heyecanlı değildi*.

Eldivenli eliyle yaklaşık yuvarlak bir jakuzi büyüklüğündeki kase şeklindeki nesnelere nişan aldı. Dış kısmı karmaşık dantelli metal işlemelerle kaplanmış ve parlak gümüş ve altın rengi boyalarla benek benek boyanmıştı.
Zincirler alt tarafı saran bir ağ oluşturdu ve Meg bunların ne olduğunu anladı.

"Lütfen oturun. Kral ve Lonca bu gece sizi karşılamak için bekliyor-" Adamın Maxu'yu hedef alan maskesi dondu. Maxu sert bir omurgayla ters ters baktı. Havada gergin bir sessizlik titreşiyordu. Sonunda zırhlı adam konuştu. "O biliyor mu?"

Ne olduğunu biliyor musun? Meg'in gözleri Vrulan ile Maxu

arasında gidip geldi. Maxu soğuk bir sesle, "Bilmiyor," diye

cevap verdi.

"Önce size ona kadar eşlik etmem gerekecek. İnsanınız diğerlerine katılabilir."

"*İnsanı* onunla kalacak," Meg'in sesi yoğun düşmanlığı amaçladığından daha yüksek bir sesle kesti. Vrulan'ın arkasındaki yaratık tıkırtılı bir hırıltı çıkardı ve yerinde süründü.

Zırhlı adamın parlayan altın rengi gözleri ona dikildi. Başı kenetlenmiş ellerine doğru eğildi ve Maxu'nun tutuşu sanki izlerini gizlemeye çalışıyormuş gibi hafifçe kıvrıldı. İçine bir acı saplandı.

"Pekâlâ." Pelerinini adamla aynı hizada sallayarak döndü, silah uçlu kuyruğunu kullanarak hayvanının koşumunun basamaklarına tırmandı ve bekledi.

Muhafızlar insanları metal kaselere oturtmaya çalışırken fısıltılı tartışmalar yaşandı. Nirato tıslayan Lucy'yi topuklarıyla kumda izler bırakarak ileriye doğru sürüklüyordu ama Meg'in tüm dikkati Maxu'daydı.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı.

Bir eliyle sırtını tutarak onu çanaklardan birine doğru yönlendirdi, taş gibi bakışları hayvanının altın kaplama boynuzlarının arkasında gururla duran Vrulan'dan hiç ayrılmıyordu. Maxu, kırmızı, minderli koltukların bulunduğu çanağın derin kuyusuna tırmanmasına yardım etti, sonra da kendini üzerine çekti.

Daunet, Maxu'nun Alacera'da Meg'in muhafızlığını yapmasına izin verecek kadar kendine güveniyordu ama havadaki tedirgin vızıltı onu da tedirgin etmiş olacak ki o da kasede onlara katıldı.

Kendilerini bağladıktan sonra, yaratıklar kanatlarını gererek canlandılar. Biniciler boynuzlarındaki dizginleri kullanarak hayvanlara rehberlik ettiler.

"Bana söylemediğin şey ne?" Yaratıklardan biri bir elinde zincirin iki ilmekli ucunu tutup çığlık atan Lucy'yi gökyüzüne kaldırırken Daunet Maxu'ya çıkıştı. "Eğer sorumluluğuma karşı farkında olmam gereken bir tehdit varsa, sen-"

"Güvende olmayacağını düşünseydim Meg'in buraya gelmesine izin vermezdim," diye karşılık verdi. Adamın elini tutuşu artan huzursuzluğuyla daha da sıkılaşınca Meg acı dolu bir ciyaklamayı tutmakta başarısız oldu. Yüzü düştü ve elini bıraktı.
Avuç içi onu haşlamış gibiydi. Nefes aldı, omuzları kaskatı kesilmişti. "Yapılması gereken herhangi bir konuşma önce eşimle yapılacaktır."

Daunet tartışmaya hazır bir şekilde ağzını açtı, ancak arabalarının gökyüzünde yükselişinin yarattığı sarsıntı dikkatini çekince sözünü kesti.

Neler oluyordu? Neden birdenbire bu kadar içine kapanmıştı? Rüzgâr, taşıdıkları aracın açık havasında uğuldayarak
konuşmak imkansız.

Meg, Maxu'yu kendisine bakarken yakaladı ve onun soğukkanlı ifadesinin ardındaki endişeyi gördü. Ondan ne saklıyordu?

Bölüm 26

Maxu on beş yıldır Vrulatica'ya geri dönmemişti. Hayatının bir döneminde şehri ikinci evi olarak görmüştü. Kral Sikthand'dan ve Lonca'nın diğer birkaç yüksek rütbeli üyesinden çok sayıda iş almış ve bir süre sonra kendini Vrulalılarla ve onların yaşam tarzlarıyla bağ kurarken bulmuştu.

Onlar farklıydı. Var etmek için çok çalıştıkları teknolojilerden koparılmışlardı. Vrulatica sadece zanaatkârlığı ve metal ihracatı ile tanınmakla kalmıyor, aynı zamanda Choke'un en etkili koruyucuları olarak da biliniyordu - kuzeydeki kuru çöl, tasarım gereği yılda bir inç bile su görmüyordu.

Vrulatica'nın altındaki Askait cevherinin manyetik paraziti, evrendeki gezegenlerin varlığından haberdar olduğu kuzeyde bir kör noktaya neden olmuştu.
Yağmacı davetsiz misafirler ne zaman kendilerini cesur hissetseler, bu kör noktadan faydalanır, çöldeki Clecanian sınır savunmaları tarafından görülmeden iniş yapar ve çevre şehirleri yağmalamak için dışarıya doğru yayılırlardı.

On yıllar boyunca, Clecanlılar zırhlarındaki çatlakla başa çıkmak için bir plan geliştirmişlerdi. Boğazı çevreleyen şehirlerden gönderilen sürekli devriyelere ek olarak, rüzgârın aşağısındaki şehir Vrulatica bulutlarını tohumluyor, böylece bulutlar sınırlarını geçtikten sonra yağmur yağmıyordu.

Eğitimli biniciler fırtınaların içinden kanatlı malginash'larla uçarak bulutlara kimyasal maddeler döküyor ve onları tüm yağışlarını şehir tarafından kontrol edilen bir su kemerine bırakmaya zorluyorlardı. Bulutlar Choke'un üzerinden geçtiklerinde kuruyorlardı. Bitkiler, hayvanlar, istilacılar da dahil olmak üzere hiçbir şey orada hayatta kalamazdı.

Ancak Vrulan yaşam tarzı, dünyanın geri kalanından nispeten kopuk, sert bir halk yaratmıştı. Fırtına mevsimleri arasında, yağmurlar başlayana kadar içki içip eğlenerek hayatlarının tadını çıkarıyorlardı. Maxu

Kendisini kişisel paralı askeri olarak istihdam eden kral da dahil olmak üzere birçoğuyla dostluk kurdu.

Maxu'nun gönderildiği güne kadar.

Daunet bir sonraki duraklarının Vrulatica olacağını açıkladığında Maxu'nun içi kaskatı kesilmişti. Gitmemelerini talep etmeyi düşünmüştü ama hiç değilse Vrulatica inanılmaz şeylerle dolu, inanılmaz bir manzaraydı. Bir yer
O bile hayret ederdi. Eşi buna bayılacaktı. Sırf tatsız anılardan kaçınmak için onu bu deneyimden uzak tutamazdı. Kral onun orada olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktı.

Meg'in yumuşak eli Maxu'nun sıkı yumruğunun üzerinde kıvrıldı ve sanki dokunuşu Maxu'yu eritecek bir güce sahipmiş gibi Maxu'nun ön kolu gevşedi. Burada geçirdiği zaman ve yaptığı şeyler için onu yargılayacak mıydı? Geçmişinin bazı bölümlerini ona anlatmadan tüm hayatını geçirebilirdi. Buna niyetlenmişti. Ama şimdi bunu istemediğini fark etti.

Maxu Meg'in her şeyi bilmesini istiyordu, sırf bunu kabul edebilmek için Her şeyi. Hayatlarının geri kalanı boyunca kelimelerini dikkatle seçmek zorunda kalmak, zor konuları açığa çıkarmamak için sonsuza kadar etrafından dolaşmak istemiyordu.
talihsiz bir olayın parçası olduğunu söyledi.

Maxu onun tarif ettiği türden bir ilişki istiyordu. İyi ve kötü yanlarını bildiği bir ilişki. Onun en kötü yanlarını sevmesine ya da onaylamasına ihtiyacı yoktu, sadece onları kabul etmesini ve korkup kaçmayacağını teyit etmesini istiyordu.

Sıkmamaya özen gösteren Maxu, kızın sondalı parmaklarının avucunun içine girmesine izin verdi ve elini parmakların etrafına kapattı. Yeni keşfettiği çiftleşme gücüne henüz alışmamıştı ve farkına varmadan bedeninde kendini ifade eden duygu patlamasına kesinlikle alışkın değildi.

Bakışlarını ona doğru kaldırarak rüzgârdan çatlamış yanaklarını gördü ve kaşlarını çattı.

Onun yüzünü göğsüne çekti ve ilk kez bir malginaşa bindiği zamanı hatırladı.

Vrulan gökyüzü güzel ama düşmanca bir yerdi. Soğuk, sert ve kuru. Sikthand'a bir fırtına tohumlamasında ilk kez eşlik ettiğinde, bulut avcısının becerisine ve dolu ve şimşeklerin arasından dalıp bulutları içerdikleri nemin her zerresinden arındıran malginash'ın vahşetine hayran kalmıştı.

Kalenin yüksek bir yan kulesi göründüğünde Meg'in kafatasındaki tutuşu sıkılaştı. Malginash'ın geri kalanı çok aşağıda, müstahkem kulenin ortasındaki kabul salonuna doğru süzülüyordu. Ama arabaları yükseldi ve Kral Sikthand'ın özel inişine doğru süzüldü.

Kralın çıkarma koyu tıpkı diğerleri gibi genişti ve girişinin etrafında malginaş yuvaları vardı. Ancak diğer koylardan farklı olarak burası bir kapıyla güçlendirilmişti. Elektrikli, kalın metal çubuklar girişin üzerinde çaprazlama uzanıyordu.

Kralın sırdaşı ve Maxu'nun bir zamanlar arkadaşı olan Drabik, bineğini kapının önünde beklemeye zorladı. Birkaç dakika sonra parmaklıklar kaldırıldı.

Malginash'ları yükseldi ve inmeden önce arabalarını ekstrüzyon platformuna bıraktı. Önce Daunet, ardından Maxu dışarı atladı. Yüzü solgun ve elleri titreyen Meg, uzatılan avuçlarını kavradı ve dışarı tırmandı.

Rüzgâr saçlarını gözlerinin üzerine savurdu ama o saçlarını savurmadı. Titreyen parmakları Maxu'nun kolunun etine gömülü kaldı. "Yükseklikten bu kadar korktuğumu bilmiyordum." Zayıfça güldü.

"Bu yüksekliğe sadece Vrulanlar alışkındır, vahpti."

"En azından burası serin." Zorla gülümsedi, geniş bakışları karanlık kabul odasının her santimini tarıyordu. Tavanın ortası kemerli

Sanki aşağı damlıyormuş gibi içe doğru akıyor ve kükreyen devasa bir ateşin üzerinde bir nokta oluşturuyordu.

"Burada bekle," diye emretti Drabik, bir yandan sinsice uzaklaşırken bir yandan da büyük bir

Minata odununun bir parçasını bineğine doğru uzattı, o da odunu parçalayarak içindeki metal bakımından zengin özsuyu yuttu.

Erkek gittiğinde Meg beklentiyle ona baktı. Meg'i Daunet'den uzaklaştırdı, surat asan muhafızın duyamayacağı kadar uzağa.

Daunet'e güvenmediğinden değil, muhafızın can sıkıcı derecede kanunlara bağlı olmasından kaynaklanıyordu. Tıpkı bir süre Daunet'in komutanlığını yapmış olan disiplinli kardeşi Auzed gibi. Maxu hayatı boyunca bu tür insanların önünde yasadışı şeylerden bahsetmemeyi öğrenmişti. Bu onları huzursuz ediyordu.

"Ne duyacağınızı bilmiyorum ama geçmişim her zaman gurur duyulacak bir şey olmadı. Bazen beni işe alan insanlar kendi mezarlarını kazdılar ama kürekle beni suçladılar."

Meg'in kaşları çatılmıştı, bakışları onun yüz hatlarında geziniyordu. Henüz anlamamıştı ama anlayacaktı.

Kadın elini koluna götürdüğünde sırtındaki kaslar gevşedi. "Burada hoş karşılanacağından emin misin? Güvende olacak mısın?"

"Çiftleştiniz." Derin bir ses odada çınlayarak herkesin dönmesini sağladı. Sikthand yüksek kemerli girişte duruyordu, soluk gümüş gözleri parlıyordu. Çenesine kadar siyahlara bürünmüştü ama Maxu kralın yüzünün açık olduğunu görünce şaşırdı. Sikthand her zaman zırhını ve taçlı maskesini takarak kendini korumayı tercih ederdi. Ya öfke ya da endişe kralı buraya koşmaya itmişti.

Gözlerinin parlak gümüş rengi Maxu'nun hatırladığı kadar esrarengizdi. Sikthand'ın soluk beyaz çenesi aşağıya doğru eğildi, bakışları daralarak ona baktı

Maxu'nun eli hâlâ Meg'in yanağında duruyordu. Japeshi'yle olanlardan sonra Meg'i bulduğu için ondan nefret ederdi.

"Öyleyim."

Meg'in bakışları kralı gördüğünde genişlemişti, ondan yayılan ve güzel kokusunu kirleten hafif bir korku vardı.

Meg'in tepkisini anlıyordu. Vrulanlar her yönden sertti. Kukuletaları, yani şakaklarından çenelerine kadar uzanan renkli deri üçgenleri genellikle metalik siyah, altın ya da bronzun yoğun tonlarındaydı. Kukuleta, parlayan gözleriyle birleşince yüzlerine her zaman örtülü, hain bir görünüm veriyordu ama tanıdığı Vrulanlar'ın çoğu hiç de öyle değildi.

Sikthand'ın rengi onu daha da ürpertici kılıyordu. Bembeyaz çenesi ve ona uygun saçları, mürekkep siyahı kapüşonu ve parlak gümüş gözleriyle tezat oluşturuyordu.

Maxu Meg'i yanına çekerek onun önünde bir adım attı. Sikthand'ın daralan bakışları onunkilere yöneldi. "Herkesin dışında. Sen mi?" diye tısladı erkek, keskin sözcükler kavernöz alanda yankılanıyordu.

"Eğer istenmiyorsak, gideriz."

"*O* istenmeyen biri değil. *Sen istenmiyorsun,*" diye tükürdü kral.

Maxu yumruklarını sıktı. "Olanları ben yapmadım." "Bu doğru

değil ve sen de bunu biliyorsun."

Birbirlerine öfkelendiler, bu tartışma zaten çözümsüz bir şekilde defalarca oynanmıştı. Sikthand iyi bir kraldı. Adil ve sertti. O bir asker ve efsanevi bir bulut avcısıydı. En sert fırtınalarda bile ilk uçan oydu. İlk fedakarlık yapan. Gerekirse ilk kanını akıtan ve

İnsanlar bunun için ona saygı duyuyordu. Ama sorunları vardı ve bunlar peşini bırakmıyor, geriye sadece görev kalana kadar içini boşaltıyordu.

"Sikthand," diye seslendi Maxu, sesini sakinleştirerek ve adama doğru adım atarak. Kral bu ismin tanıdık gelmesiyle irkildi. "O benim eşim. Onu terk etmeyeceğim. Bunu anlayabilirsin."

Sikthand'ın kaşları zehirli bir hal aldı, dişleri parladı. "Yine de anlayamıyorum, değil mi?" Eğer odanın boşluğu sesi taşımasaydı, Maxu onu duymayabilirdi.

Şimdiye kadar sessiz ve eli silahının üzerinde olan Daunet öne doğru adım attı, omurgası dik, çenesi kalkıktı. Mükemmel bir askerin resmiydi. "Görevimin güvende olacağına dair garanti verebilir misiniz? Bütün Biz buradayken insanlar güvende olacak mı? Bu erkeğin size ne yaptığını bilmiyorum ama Kraliçe'nin, heyetinin düşmanca muamele gördüğü bir yerde kalmasına izin vermeyeceğim."

Sikthand gözlerini kırpmadan Maxu'ya baktı. Daunet'i duyduğuna dair tek işaret, başparmağının parmak uçlarının üzerindeki tanıdık ovuşturmasıydı.

Sonunda soğuk bir maske yüzündeki yerini aldı. "Sana söz veriyorum." Gümüş rengi gözleri Daunet'ye kaydı, sonra Meg'in üzerinde durdu. "Ama seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

"O nereye giderse ben de oraya giderim," diye hırladı Maxu.

Sikthand kaşlarını kaldırarak Meg'in geniş bakışlarını yakaladı. "Muhafızınız da bize katılabilir elbette."

"Eşimin de orada olmasını istiyorum," diye karşı çıktı Meg, Maxu'nun yanına geçerek. Sesi sertti ama güçlü bir kralla konuştuğu düşünüldüğünde sözleri olabildiğince kibardı. Maxu'nun onu tekrar arkasına çekmesini engelleyen tek şey çenesinin cesur duruşu ve ona attığı hızlı ve güven verici bakıştı.

Sikthand kaşlarını çattı. "Açık konuşayım. Ya konuşuruz ya da ziyaretinizin geri kalanında onu bir hücreye atarım. Bir saat ya da günlerce ayrı kalabilirsiniz. Senin
seçim."

Sikthand'ın onları ayırabileceği tehdidi karşısında öfke alevlendi ve Maxu erkeğe doğru bir adım attı.

Meg aniden karşısında durmuş, solgun ellerini göğsüne bastırmıştı. Daralan bakışları, karşılığında ona alaycı bir sırıtma gönderen Sikthand'a kilitlenmişti. Erkek onu kışkırtıyordu. Maxu, Traxian tarafı yemi yutmak için ayağa kalkarken bile bunu biliyordu.

"Durun. Seni kilitlemek için bahane arıyor, bunu göremiyor musun?" Meg fısıldayarak, bir eliyle ensesinden çekiştirerek onun dikkatini kendisine çekmeye çalıştı.

Maxu, "Onun pishot kanının bir kısmını çekmek için hapiste birkaç gece geçirmeye değebilir," diye tersledi.

Sikthand dişlerini gösterdi. Omuzları yuvarlandı ve kuyruğu sallandı. Arkasında, pençeli zırhı meydan okurcasına taş zemine sürtünüyordu.

"Maxu!" Meg sonunda yüzünün iki yanını kavradığında onun bakışlarını aşağı çekmeyi başardı. "*Benim* için buna değmez." Sesi alçaldı ve ona nazlı bir gülümseme verdi. "Benimle yatakta uyanmaktansa bir yumruk yiyip soğuk bir hücrede uyanmayı tercih edeceğini mi söylüyorsun?"

Avuçlarını onun bileklerine sardı ve sert bir iç çekti. Sikthand'ın kaşlarını çatmasına kendi kaşlarını çatarak karşılık verdi. Her zamanki gibi haklıydı ama onu hor gören biriyle gitmesine nasıl izin verebilirdi?

"Bana zarar vereceğinden mi endişeleniyorsun?" Meg fısıldadı.

Bir süre sonra Maxu, "Hayır," diye homurdandı. Gözlerini arkadaşına dikti ve boğazındaki sıkıntıyı bastırmaya çalıştı. "*Bize* zarar vereceğinden endişeleniyorum." Meg'in kaşları bunun üzerine kalktı.

Meg ile konuşmak istediği hassas konular vardı ama Sikthand ondan önce konuşursa...

Hayır. Sikthand ona zarar vermez. Ama eşinin zihnine şüphe tohumları ekmek için elinden gelen her şeyi yapardı. Onu kendisine karşı zehirlemek için.

"Sorun yok." Meg avuçlarını onun kollarının üzerinde gezdirdi. "Bir geçmişin olduğunu anlıyorum. Söylediği hiçbir şey beni korkutamaz. Onunla buluşacağım, istediği saçmalığı söylemesine izin vereceğim ve sonra bunun hakkında konuşabiliriz. Güven bana."

Maxu onu göğsüne çekti ve kokusunu içine çekti. İki muhteşem gün. Geçmişinden gelen gölgeler mutluluğunu elinden almak için geri dönmeden önce sahip oldukları tek şey buydu. Belki de hak ettiği buydu.

Sonunda Meg uzaklaştı. "Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

"Beni takip edin." Sikthand solgun elini Daunet ve Meg'e doğru salladı. Maxu'yla alay etti. "Sen Drabik'le kal."

Meg köşeyi dönüp gözden kaybolmadan önce bile Maxu onun yokluğunu hissetti. İçi boşalmıştı. Öfkesi yeniden canlandı. Bu doğru bir karardı ama yine de onun peşinden gitmekten kendini alıkoyamadı.

Altın gözlü asker onun önüne geçerek yolunu kesti.
Maxu'nun yumrukları sıkıldı.

"Arkadaşına kulak ver. Sikthand'ın sana olan nefreti zamanla daha da arttı. Ona bir sebep verirseniz yapacaklarının yanında bu ceza hafif kalır." Erkek maskesini kaldırdı, Drabik'in tanıdık altın gözleri ve bronz başlığı ortaya çıktı. Hiç değişmemişti.

Maxu, Drabik'in Maxu'nun evinde kendi kralıyla tartıştığı zamanı hatırladı Savunma. Asker Sikthand'a sadık kalsa da Maxu, Drabik'i her zaman güvenmeye değer, kendisinden çok daha iyi biri olarak görürdü.

"Size kamarasını göstereyim. İşi bittiğinde ona orada eşlik edeceğiz."

İşi bittiğinde, *diye* gürledi Maxu. Eski dostunun aklındaki her türlü manipülasyon bittiğinde.

***

Bu saçmalıktı.

Kral son on beş dakika boyunca geniş odanın içinde dolaşmış, kendine bir içki koymuş ve kâğıtları karıştırmıştı. Onlarla bir kez bile konuşmamıştı. Peki ya şimdi? Şimdi de göt herif bir baltayı keskinleştiriyordu.
dönen bileme taşı.

Kollarını kavuşturmuş, dişlerini gıcırdatan Meg ayağını taş zemine vurmaya başladı. Öfkeli bakışlarını Daunet'e yöneltti, gözlerini kısmasını umuyordu ama tek alabildiği uyarıcı bir baş sallama oldu.

Meg ofladı. Kral ne yapmaya çalışıyordu?

Sonunda, adam jilet gibi keskin bıçağını bırakıp başka bir bıçak aldıktan sonra Meg'in canına tak etti. "Affedersiniz ama şu anda benimle konuşmak istemiyorsanız, gitmek istiyorum."

Kral onlara bakmadan, "Burada kalacaksınız," diye gürledi.

"Bizimle konuşmayı planlamıyorsan burada oturmamızın ne anlamı var?" Meg, Daunet omzuna bir el atarak onu susturamadan ağzından kaçırdı.

Cevap vermeden önce bileylenen metalin sesi sessizlikte çınlıyordu, gözlerini bıçağının dönen taş üzerindeki ritmik ileri geri hareketinden hiç ayırmıyordu. "Amaç... eşine eziyet etmek. Bunun gerçekleşmesi için seninle konuşmama gerek yok."

Meg ayağa kalktı. "Ondan neden bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordu.

"Karıma işkence etti ve öldürdü." Sikthand'ın sesi odada boş bir şekilde çınladı. Zırhla kaplı kuyruğu arkasında sallanıyordu; bu, sözlerinden etkilendiğinin tek işaretiydi.

"Bu..." Meg titrek bir nefes aldı. "Maxu bunu yapmazdı." Kral zalim bir kahkaha attı. "Neyi yapmazdı? İşkence mi? Öldürmez mi? Bir kadını öldürmek mi? Bunların hepsini ve daha fazlasını yaptı ve sadece karıma değil." Onun Parlayan gözler sonunda onunkilerle buluştu. "İşte bu yüzden burada benimle birlikte olman onu parçalara ayıracak. Ben yalan söylemem ve dostun da bunu biliyor. Yapabileceğim en kötü şeyin masum insanına *gerçeği* söylemek olduğunu bilerek terleyecek, titreyecek ve parçalanacak."

Boğazına bir yutkunma düğümlendi. Maxu böyle şeyler yapabilir miydi? Onun bir paralı asker olduğunu biliyordu ve yaptığı bazı şeylerden gurur duymadığını söylemişti ama... Meg'in çenesi kalktı. "Karını kaybettiğin için üzgünüm ama sana inanmıyorum. Söylediklerin doğru olabilir ama gerçeğin tamamı değil."

Bu onun dikkatini çekti. Kralın yüzüne kara bir ifade çöktü ve ayağa kalktı. Daunet onun hareketlerine ayak uydurdu.

"Ve eğer söylediğiniz tüm bu şeyleri gerçekten yaptıysa, o zaman neden zaten hapiste değildi? Ne de olsa siz kralsınız. Düşünebildiğim tek şey, ona izin vermiş olmanız. Hatta belki de onu işe almışsınızdır. Haksız mıyım?" Konuşmaya devam etmek aptalcaydı ama Meg duracak gibi görünmüyordu.

Ürkütücü gözlerindeki öfke parıltısı ona tahmininin doğru olduğunu söyledi. Bu pislik, Maxu'yu zarar vermesi için kiralamış bir ikiyüzlüydü. Bu onu doğru yapmıyordu ama ondan tek bir kelime daha duymak istememesine neden oluyordu.

Arkadaşının hoşlanmadığı bir geçmişi olabilirdi, bunu zamanla kabullenmeyi öğrenmesi gerekecekti ama bu Maxu ile birlikte üstesinden gelecekleri bir şeydi

birlikte. Sikthand'a onu korkuttuğunu bilmenin zevkini tattırmayacaktı - gerçekte korkutmuş olsa bile.

Bölüm 27

Meg kendini normal davranmaya zorladı. *Konuşan insanlara bak. Lucy bir şeyler söylüyor, ona odaklan ki burada olmak istiyormuşsun gibi görünsün. Dinleyin*
Onların sorularını, lanet olsun. Ya size gelip ilgili bir şey sorarlarsa ve siz dikkatinizi vermemişseniz?

Bu görüşme sürekli bir savaşa dönüşüyordu. Maxu'nun paralı asker olduğunu biliyordu. Bubi tuzakları kurmayı ve bir şeyler çalmayı sevdiğini biliyordu.
Ama Maxu'nun hayatının ne kadar karanlık olduğunu fark etmemişti. Ve daha da kötüsü, Sikthand onu görüşme başlayana kadar "toplantılarında" tecrit etmişti, bu yüzden Maxu ile konuşamamıştı bile.

Kalabalığın içindeydi. Basamaklı oturma alanına yönlendirildikleri anda onu fark etmişti. Bir bakışta, taktığı kayıtsız maskeye rağmen yüz hatlarına yayılmış mutsuzluğu görebiliyordu. Bu bakışın anlamı neydi?

Onunla konuşamadan ve onun anlattıklarını dinleyemeden zihni dönüyor, ona hayal edebileceği en kötü senaryoları sunuyordu. Ya hayatının erken dönemlerinde gerçekten bir canavarsa? *Artık* öyle biri değildi. En azından o öyle olmadığını düşünüyordu. Ama onu gerçekten ne kadar iyi tanıyordu?

Hayatına devam edip bunu unutmalı mıydı? Sadece pişman görünüyorsa mı devam etmeli?

Vrulatica röportajının daha fazla olması endişesine yardımcı olmadı. normalden daha karmaşıktı. Vatandaşlar Kitibard'daki insanlar kadar sert değildi ama soruları tek bir konuya odaklanmıştı: Tremantian Kraliçesi.

"Sıradaki soru lütfen," diye sordu Malinu, cevap sırası kendisinde olan Meg'e işaret ederek. Şimdiye kadar Malinu ve Kel sadece şu sorulara cevap vermek zorunda kalmışlardı

Her bir konu Galaksilerarası İttifak'ın planlarına odaklandığı için her soruyu kendileri cevapladı.

Koyu kahverengi tenli ve obsidyen kukuletalı bir adam metal kaportasını çırptı. kaplamalı parmak eklemlerini birleştirdiler - ellerini kaldırma versiyonları. "Kraliçe neden kendisine sorulan soruları kabul etmeyi reddetti? Günlerdir sessizliğini koruyor."

Malinu bir sonraki soruya Meg'in cevap vereceğini belirtmiş olsa da, adam Tremantian temsilcilerine odaklanmıştı ve cevap verecek olanların onlar olduğunu çok iyi biliyordu. Vrulanları hayal kırıklıkları için suçlayamazdı.
Hem Malinu'nun hem de Kel'in verdiği politik cevapsızlıklar onu da sinirlendirirdi. Kraliçe ne yapıyordu?

Malinu ve Kel izin verilmediği için mi net cevaplar vermeyi reddediyorlardı? Yoksa bilmedikleri için mi?

Meg'in dudakları sempati içinde inceldi ve omzunun üzerinden kaşlarını kaldırarak neredeyse duyulamayacak bir inilti çıkaran Malinu'ya baktı. "Söylediğim gibi, Kraliçe planını tüm gezegene aynı anda açıklayacak şekilde düzenliyor. Önümüzdeki ay yapılacak liderler zirvesi için argümanlarını hazırlamaya odaklanmış durumda. Clecania'nın yöneticileri bir fikir birliğine vardığında, daha fazla bilgi dağıtılacak. O zamana kadar, burada zaten insan olduğunu unutmayalım." Adam sırıttı ama kadın adamın alnında boncuk boncuk ter biriktiğini fark etti. "Onlar hakkında bilmek istediğin bir şey yok mu?"

Gri tenli ve parlak gümüş kukuletalı bir başka adam ayağa fırladı, eklemleri sonradan düşünülmüş gibi birbirine çarpıyordu. "Bu insanlar ne biliyor olabilir ki?" diye bağırarak Meg'i işaret etti. Meg çenesini sıktı. "Buraya geliyorlar ve siz onları sadece aptalca şeyler hakkında konuşmaya zorluyorsunuz," diye devam etti. "Gezegenimiz ölüyor ve biz Kraliçenizin bu konuda ne yaptığını bilmek istiyoruz.

Bu kadının modası geçmiş gökyüzü makinelerini tarif etmesini dinlemeyin." Demek istediğini vurgulamak için elini havaya kaldırdı.

Meg doğruldu, yanaklarına sıcaklık yükselirken bile çenesi kalktı. Ne demesi gerekiyordu ki? Kanatları, uçan yaratıkları ya da kruvazörleri olmayan insanların nasıl dolaştığını sormuşlardı, o da uçağın ne olduğunu anlatmıştı. Gayet mantıklı.

Diğer Vrulalılardan bazıları konuşan adama tısladı ve onu
Sanki seçilmeyi hak etmeyen zavallı, aptal bir insanmış gibi acıyan bakışlar. Adam, sadece Tremantian temsilcilerine yönelik bir söylev çekmeye başlamadan önce hızlıca bir özür mırıldandığında dudakları büzülmüştü.

Kaba.

Meg daha dik oturdu, kanı donmuştu. Olamaz. Ona kaba davranmıştı. Kalabalıkta Maxu'yu aradı. Hayal kırıklığı yüzünden kendisine kaba bir yumruk atan o adama saldırmayacaktı, değil mi?

Onu gördü ve içinde tuhaf bir cazibe ve gerginlik karışımı kabardı. Diğer tüm gözler insanlara ya da Tremantian temsilcilerine odaklanmışken, eşinin alev alev yanan bakışları Malinu'yla hâlâ tartışan erkeğe yönelmişti. Kasları gerildi, sessizce dişlerini gıcırdattı, sonra korkunç bir gülümseme ağzının bir köşesini kaldırdı. Kahretsin.

Sikthand bir böceğe bile basarsan seni hapse atacak, seni aptal! Buraya bak, diye sessizce ısrar etti. Gel bakalım.

"Meg, en popüler Dünya metali nedir?" Malinu soruyu sanki çoktan sormuş da o kaçırmış gibi yavaşça sordu.

Maxu'ya döndü ve onun kendisine baktığını gördü. Herkes onun cevabını bekliyordu. Ne olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

en popüler metal neydi? "Aslında Sophia bu konuda benden daha çok şey biliyor. Sophia mı?"

"Ne?" Sophia cevap vermekte zorlanırken gözleri irileşmişti ama Meg dikkatini tekrar Maxu'ya vermişti bile.

Belli belirsiz, Sophia'nın arka planda garip bir şekilde metalleri sıraladığını duydu. "Altın, gümüş, platin. Mm. Oh, kalay! Uh, bir bakalım..."

Meg, Maxu'nun tüm dikkatini çekene kadar gözlerini ona dikti. Başını kısa bir süre salladı, çenesi sıkılmıştı.

Kaşları çatıldı.

Kimsenin kendisine odaklanmadığından emin olmak için kontrol etti, sonra suratsız gümüş adama, sonra tekrar Maxu'ya baktı, kaşlarını suçlayıcı bir şekilde kaldırdı ve başını biraz daha sertçe salladı. İyi bir önlem olarak ağzından hayır kelimesini çıkardı, çevirmenin dudak okuyamadığını fark etti ve gizlice kollarını kucağında kavuşturarak X işareti yaptı.

Kaşları yumuşadı, omuzları düştü. Kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslandı. Anlamıştı ama bundan memnun değildi. Kaşlarını tekrar kaldırdı, bu sefer sessiz bir soruyla.

Maxu'nun kaynayan öfkesinin farkında olmadığı belli olan adama bir bakış fırlattı, sonra tekrar ona baktı. Sonunda ona başıyla onay işareti verdi.

Meg rahatladı. Son beş dakika içinde söylenenlerin tek kelimesini bile duymadığını fark ederek, *"Görüşmeye odaklan*" diye kendi kendini dürtükledi.

Kaybedecekleri bir savaşa girdiklerini anlayan Kel ve Malinu, zamanlarının geri kalanını Vrulanların sorularını ellerinden geldiğince cevaplamaya ayırdılar ki bu da pek bir şey ifade etmiyordu. Meg gerçekten de cevapları olmadığı izlenimine kapıldı, bu da onun merakını daha da artırdı. Yanında oturan Camille'e doğru baktı.

Kalabalık bulabildikleri gerçek kırıntılarını çıkarmakla meşgulken Meg yaklaşarak fısıldadı: "Bu çılgınlık. Diğer şehirlerin hiçbiri bu konuda daha önce bu kadar yoğun olmamıştı."

Camille kaşlarını kaldırdı, bakışları Kel ile tribünlerden bakan bronz gözlü bir kadın arasında gidip geliyordu. "Bu beni şaşırtmadı. dün oldu."

Meg başını eğerek beynini yokladı ama sıra dışı bir şey hatırlayamadı. "Ne oldu?"

Camille gözlerini devirerek başını salladı. "Aklın hep o okuma defterinde ama haberleri okumuyor musun?" Camille ona şakacı bir sırıtış attı. "Ya da belki dün hiçbir şey okuyamayacak kadar *meşguldün*."

Meg'in yüzü kızardı, şehri keşfetmesi ve kültürlerine dalması gerekirken dün Maxu'nun altında kıvranarak geçirdiği uzun nöbetleri hatırladı.

Camille biraz daha yaklaştı. "Merinta şehri, Tremantian Kraliçesi Clecanian Galaksilerarası İttifak elçiliğinden istifa edene kadar Tremanta ile tüm ticareti kestiklerini duyurdu."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Meg. Kaşlarını çatarak bunun ne gibi sonuçları olabileceğini düşünmeye çalıştı. "Güneş teknolojisinin çoğunu onlar üretiyor, değil mi? Ama bu hemen büyük bir darbe olmaz. Çoğu yerde bunların hepsi binaların yan taraflarına yerleştirilmiş durumda, değil mi?"

Camille başını salladı. "Anladığım kadarıyla diğer şehirlerin de aynı şeyi yapmasından korkuluyor. Yani, Gulaid'in ticareti kapattığını düşünsenize. Ya da buranın? Artık süslü Askait metaliyle teknoloji yapılamayacak mı?" Dilini şaklattı. "Kraliçe'nin yerinde olsaydım, hemen yeni bir plan yapardım. Bu küçük halkla ilişkiler turu açıkça işe yaramıyor. Dürüst olmak gerekirse, kısa keserse hiç şaşırmam."

Meg arkasına yaslandı ve birdenbire uçaklar hakkında yaptığı açıklamanın ne kadar gerçek dışı olduğunu anladı. Sinirlendiği için o adamı suçlamadı.

Bölüm 28

Sorguya dönüşen görüşme sona erdiğinde, insanlar devasa bir ziyafet salonuna yönlendirildi. Uzun ortak masalar sıra sıra dizilmişti. Kabadayı metal giysili Vrulanlar, kulaklarını ve alt çenelerini süsleyen ışıltılı mücevherler her yönden şıngırdayarak yiyip içiyorlardı.

Meg karşısındaki masayı izliyor, Maxu henüz yemeğe gelmediği için kendini bitkin, uyuşmuş ve endişeli hissetmek arasında gidip geliyordu. Yaşlı bir adam ve çenesinin alt yarısını altın kaplama bir mücevherle kaplamış genç ve güzel bir kadın, adamın söylediği bir şeye güldüler. Çenesini kaplayan yontulmuş metal malginash çene parçasının etkisi Kadının çenesi, alt çene kemiğinin bir hayvanınki gibi görünmesine neden oluyordu. Sırıttığında vahşi, güçlü ve bir o kadar da ürkütücüydü.

Tüm bunların üzerinde bir kürsüde kral ve onun Loncası olan altı kişi daha hüküm sürüyordu. Meg birlikte nasıl çalıştıklarını tam olarak bilmiyordu. Ya son sözü kral söylüyordu ve Lonca her karara dahildi ya da son sözü Lonca söylüyordu ve kral Loncayı denetliyordu. Her halükarda, hiç kimse Kral Sikthand'dan daha büyük bir gösteri olamazdı.

Odada maske takan tek kişi oydu, parlayan gümüş gözleri siyah oyma metaldeki yarıkların altından ışıldıyordu. Gördüğü diğer maskelerin aksine, onunkinin kafasından boynuzlar fışkırıyordu, ince gümüş çıkıntılar ateş ışığında parlıyordu.

Dirseklerini oturduğu ağır koltuğun kollarına dayamış, bir eliyle büyük tankardını kavrayan Sikthand otorite saçıyordu. Arada sırada metal maskesinin esnek çenesini indiriyor ve tekrar kaldırmadan önce büyük yudumlar alıyordu.

Maxu'ya bir şey mi yapmıştı? Onu kilitledi mi yoksa gelmemesini mi emretti? Meg'in ayak parmakları ayakkabılarının içinde kıvrıldı.

"Sence bu kıyafetle gözümüzü korkutmaya mı çalışıyor? Yoksa her zaman böyle mi giyinir?" Sophia, Meg'in bakışlarının yönüyle eşleşerek fısıldadı.

Çenesinden ayak parmaklarına kadar siyahla kaplıydı. Parlak beyaz saçları bile bağlanmış ve miğferi tarafından örtülmüştü. Genişliği, yakasının üzerinden geçen ve miğferin içine giren sert metal levhalarla daha büyük ve heybetli hale getirilmişti.
Omuzlarının ve dirseklerinin ucundaki noktalar.

"Her iki cevap da beni şaşırtmazdı," diye yorumladı Meg uzaktan.

Akşam yemeğinin büyük bölümünde masasındaki kadınlara odaklanarak onları rahatsız etmişti. Bunun mantıklı olduğunu düşündü. Ne de olsa şehirde en nefret ettiği *ikinci* kişi oydu. Davetli Vrulalıların geri kalanı krallarının düşünceli halini fark etmemiş gibiydi. Belki de bu onun normal haliydi.

Vatandaşlar insanları ziyaret etmeye devam etti, onları kucaklarına bir hediye bırakarak selamladı ve odanın çevresinde bir daire çizerek yürümelerini istedi. Bu kadar sert hissettiren bir yerde böylesine basit ve masum bir âdet görmek tuhaftı ama Meg'in hoşuna gitmişti.

Konuşabileceğiniz ve kimsenin sizi rahatsız etmeyeceği geniş odanın etrafındaki kısmen gizli bir rotada kısa bir gezinti. Hiç bitmeyen bir sohbetin içinde sıkışıp kalmadan biriyle tanışmak için harika bir yoldu. Sohbet. Şu anda Maxu ile odanın içinde dolaşmak için adam öldürebilirdi. Lanet olsun! Maxu neredeydi?

Meg, mott'un daha zayıf bir versiyonuyla dolu fincanı itti.

"Neyin var senin?" Tara sol tarafından sordu. "Yine mi Maxu? Yemin ederim, ikinizin arası bir sıcak bir soğuk gibi. Kendinizi toparlayabilir misiniz?" Sophia onun karşısında kıkırdadı.

Meg zaten boktan bir kaç saat geçirmişti. Kafası karışıktı, yorgundu ve o anda tek istediği onunla aptalca bir yürüyüşe çıkmak olduğu için sinirliydi.

Maxu'ya hangi koşulların onu kraliçeyi öldürmeye ittiğini sordu. Belki de bu yüzden ağzından kaçırmıştı: "Bunu senden duymak istemiyorum. Daunet ile konuşmadığınızı görüyorum."

Hiç alınmayan Tara kaşlarını kaldırdı ve Meg'e "dikkat et" anlamına gelen bir bakış attı. "İlişkimizi başkalarının sorunu haline getirmediğimiz için bu seni ilgilendirmez," diye söze başlayan Tara, Meg'in ensesinin kızarmasına neden oldu, "ama Daunet... namuslu ve çalışkan biri ve buna saygı duyuyorum. O hazır olduğunda, ben de hazır olacağım."

"Bu kadar kolay mı? Bu kadar kolay mı?" Meg iç çekti.

"Evet, o kadar kolay. Ona nasıl hissettiğimi söyledim. Biraz dürttükten sonra o da aynısını yaptı ve bir plan yaptık. Oldu ve bitti. Birinden hoşlandığım zaman oyalanmam."

"Güzel olmalı." Meg acı çektiği için kendini suçlu hissetmiyordu. Onlara hikâyenin tamamını anlatırsa, Maxu'yla ilişkisindeki sözde gereksiz drama hakkında daha farklı hissedeceklerini biliyordu ama Sikthand'ın ona anlattıklarını ifşa etmeyi doğru bulmuyordu. Kendini açıklamak için burada olmadığında kimsenin ona farklı gözle bakmasını istemiyordu.

Tara, "Benim yaptığım gibi ona nasıl hissettiğini söyle," diye ısrar etti.

"Peki ona tam olarak ne söyledin? Cribus'tan beri onun o mavi elbiseli kıçını hayal ettiğini mi?" Sophia kıkırdadı, tankardından derin bir yudum aldı. "Meg'i rahat bırak, o iyi." Eski dövmeli, korku filmlerini seven arkadaşı Vrulatica'nın estetiğine bayılmıştı, korkunç malginash ya da "Paint It Black "in sözlerinden esinlenilmiş gibi görünen sessiz renk düzeni onu hiç ürkütmemişti.

Tara dudaklarını büzdü ve Sophia içerken fincanı yukarı kaldırdı, böylece ön tarafına sıçradı. "Hayır, pislik. Bunu *sana* özel olarak söyledim. *Ona* söyledim.

Herkesle ne kadar iyi ilgilendiğini fark ettim ve ona kimin baktığını sordum." Tara'nın yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Ve iyi bir önlem olarak, ona o elbisenin içindeki kıçını ne kadar çok hayal ettiğimi *de* söyledim."

Meg ve Sophia gülüştüler, Sophia ıslak göğsünü bir bezle sıvazladı. Tara omzunun üzerinden, omuzları geride, masanın yanında duran Daunet'ye baktı. Gardiyan Tara'nın dikkatini fark etti ve hızla
Ama Meg onun yanaklarında hafif bir kızarıklık izi gördü ve göğsünde yapışkan bir şey açıldı.

Kulağının dibindeki ılık bir nefes sıçramasına ve utanç verici bir ses çıkarmasına neden oldu. "Sadece ben, vahpti," diye fısıldadı Maxu'nun sesi. Avuçlarını masaya vurdu, kalbi hâlâ hızla çarpıyordu.

"Şunu yapmayı keser misin?" diye tersledi, Vrulanlar'dan yükselen birkaç kıkırdama karşısında yüzü kızardı. "Nerelerdeydin sen?"

"Benimle odada yürür müsün?" diye sordu elini uzatarak. Sanki son birkaç saat hiç yaşanmamış gibi kalbi hızlandı ve yüzünü geniş bir sırıtış kapladı. Meg, onun kendisini yukarı çekmesine izin verirken büyük elinin sıcaklığının ve gücünün tadını çıkardı.

Vrulanlar yürürken onlara doğru bakışlar fırlatıyor, omuzlarını birbirine yaslayarak mucizevi bir şekilde çiftleşen çift hakkında fısıldaşıyorlardı. Parlayan bakışları Maxu'nun ellerine o kadar odaklanmıştı ki, Maxu ellerini ceplerine soktu.

Yanağının içini ısırdı. "Bunu neden yapıyorsun? Onlardan utanıyor musun?"

Maxu adımlarının ortasında durdu ve o da durmak zorunda kaldı. Kendine tipik bir Vrulan kıyafeti bulmuştu; siyah, vücuda oturan deri benzeri bir kumaş ve boynuna kadar tırmanan ve kaslı gövdesini daha da büyük gösteren sert omuzlu bir pelerin. Uyluklarının, kollarının, göğsünün ve karın kaslarının üzerinde dekoratif

metal plakalar. Pek zırh sayılmazdı ama zırh da *sayılmazdı.* Tanrım, bugünü unutmak, onu karanlık bir köşeye çekmek ve kıyafetinin sert metalinin onu bir duvara çarpmasını hissetmek istiyordu.

Elleri ceplerinden çıktı ve kadının kollarında gezdirdi.
Uzun kollu gömleğinin metal detaylarının ellerinin sert sıcaklığını hissetmesini engellediğine pişman oldu, giysinin iç jel tabakası sıcaklığını mükemmel bir şekilde sabit tutsa bile.

"*Başkalarının* onları görmesinden hoşlanmıyorum." Maxu'nun çenesindeki bir kas titreyerek devam etti ve onu yürümeye devam etmesi için teşvik etti. "Sikthand bugün onları gördüğünde yaptığı ilk şey seni benden almak oldu. Onlar bir işaret
Her düşmanım kalbimin bir parçasının bedenimin dışında var olduğunu bilir."

Meg gülümsemesini engellemek için dudağını ısırdı. Sonra kafasını sallayarak içini dolduran kalp çarpıntılarını temizledi. "Bekle, bugün olanlar hakkında konuşmamız gerek."

Gizli bir köşeyi döndüler ve tek kelime etmeden onu bir duvara doğru sürükledi. Avucunu yontulmuş bir malginash kuyruk dikenine bir tokat atmasıyla bir kapı açıldı ve onu sessizce içeri çekti.

"Ne yapıyorsun sen? Daunet seni öldürecek. Beni de."

"Ona bu akşam için seni onun elinden alacağımı söyledim," dedi ve onu arkasından dar bir koridora doğru çekti. Uzakta soluk bir ışık parlıyordu ve kız kalbinin heyecanla çarpmasına ya da sırıtmasına engel olamıyordu.

Debrik'in, kürkü daha önce bindikleri pırıl pırıl beyaz bineklerden daha gri olan tüylü bir malginash'ın dizginlerini tutarak beklediği açık bir iniş pistine çıktılar. Meg topuklarını sürüyerek durdu ama Maxu onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi ileri doğru çekti.

Canavarın önünde duran metal kaseyi işaret ederek, "Arabaya bin Meg," dedi.

"Hayır." Debrik dizginleri Maxu'ya uzatırken dehşet içinde onu izledi. "Bunlardan birine nasıl binileceğini biliyor musun? En son ne zaman buradaydın?"

Debrik dizginleri sabırsızca sallayarak, "Çabuk ol, yoksa başım belaya girecek," diye bağırdı. Yaratık aniden, burnu havayı koklamak için havaya kalkarken, tiz ve tıkırtılı bir ses çıkardı. Maxu'yla yüzleşene kadar olduğu yerde döndü.

Malginash küçük bir çığlık attı ve onlara doğru ilerledi. Meg tekrar Maxu'nun elinden kurtulmaya çalıştı ve Maxu da ona izin verdi. Yaratık biraz daha yüksek sesle inledi, beceriksizce Maxu'ya doğru koştu ve kanadıyla Debrik'in kafasına vurdu. Adam sıkıntıyla homurdandı ve kafa derisini ovuşturdu.

"Merhaba güzelim," diye mırıldandı Maxu, yaratık başını Maxu'nun göğsüne yaslamıştı, yüzükoyun yatmış, ölümcül kömür boynuzları vücudunu çevreliyordu. Yaratığın boynundaki uzun tüyleri kaşıdı ve yanağını başının üstüne yasladı. "Ben de seni özledim."

Meg'in içi bu beklenmedik sevgi gösterisi karşısında kıpır kıpır oldu.

"Çağlar boyu sürecek bir aşk hikâyesi." Debrik hâlâ başını ovuşturarak bir küfür fısıldadı ve elini umursamaz bir şekilde kaldırdı. "Sen onunla ilgilen o zaman; ben partiye dönüyorum. Bana borçlusun," diye ekledi parmağıyla işaret ederek.

Maxu sırıttı, yaratığın çenesinin altını okşarken gözleri kapandı ve mırıltıları birbirine karıştı. Başını yüzüne doğru kaldırarak geri çekildi. "Gezintiye çıkalım mı?" diye sordu. Malginash sevinmiş görünüyordu, ön ayakları üzerinde zıpladı ve kanatlarını gererek platformun kenarına doğru paytak paytak yürüdü.

Elini Meg'e doğru uzattı. "Gel bakalım. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Meg'in ağzı bir karış açıktı ve onunla malginash'ın arasına bakakaldı. "Bilmiyorum. Bunları her gün kullanan biriyle olmak yeterince korkunç. gün. Emin değilim-"

Kız daha cümlesini bitiremeden, adam onu omzundan atmış, kovanın içine atmış, beline bir kemer bağlamış ve ona tutunmasını fısıldamıştı.

Sonunda kendini toparladığında artık çok geçti. Kendini bineğin üzerine atmış, dizginleri eline almıştı. Maxu'nun bineği bu sabahki malginaştan biraz daha sarsıntılı bir şekilde Meg'in arabasının halkalarını yakaladı ve onu gökyüzüne doğru sürükledi. Yaratık dalarken Meg çığlık attı ve vücudu ağırlıksız kaldı.

Bölüm 29

Meg başını arabanın kenarının altına gömdü ve sonunda sarsıcı bir şekilde durana kadar kafasının içinde tekrar tekrar küfretti, kasesi yere çarptı ve sonunda durana kadar bir daire çizerek sallandı.

Saçları darmadağınık, gözleri rüzgârdan sulanmış bir halde başını kaldırdığında Maxu'yu, yaptığı muhteşem iş için malginaşı övgü yağmuruna tutarken buldu.

Bu yaratığın eşini çalmasından biraz hoşnutsuz, yarı tırmanarak yarı yuvarlanarak arabadan çıktı ve kadifemsi yumuşak kırmızı kumun üzerine düştü.

Maxu yaratığa bir şeyler mırıldanarak, tepesinde garip trafik konisi şeklindeki ağaçların bulunduğu uzaktaki bir tepeyi işaret etti. Meg yerden kalktı. Kendisini binlerce metre yükseklikteki metal bir kovanın içine attığı için Maxu'yu azarlamaya hazırlanırken pantolonundaki kumları temizledi ama sonra çatırdayan bir ateş gördü. Etrafına battaniyeler, yastıklar ve içecekler serilmişti.

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Adam yaklaşırken kumun hafif çıtırtısı duyuldu. Gergin, umutlu sırıtışına bir kez baktı ve tüm kızgınlığı çözüldü.

Sahte bir iç çekişle, "Maxu, beni bir randevu için mi kaçırdın?" diye sordu.

"Evet." Hiç tereddüt etmeden başını salladı.

"Sanırım gitmeyeceğim." Kız ona doğru alaycı bir sırıtış gönderdi ve adam da ona gülümseyerek derin bir nefes aldı. "Ama konuşmamız gereken bir konu var-"

"Önce şuna bir bak," diye araya girdi ve onu omuzlarından tutup çevirdi. Meg'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Şehir uzakta beliriyordu ama onu etkileyen şey, mavi ışıkla parıldayan ve beyaz ayları yansıtan uğursuz kulenin görüntüsü değildi.

Nefes nefese. Bulutlardı.

Kabarık, bir araya toplanmış ve yeşil renkteydiler. İçleri neon ışıklı patlamalarla aydınlanıyordu. Manzara gerçek dışıydı, büyülüydü.

"Ne oldu?" diye sordu kısık bir sesle.

"Bulut avcıları. Onları tohumluyorlar. Gördünüz mü?" Eğildi ve aylardan birinin üzerinden geçen kabarık bir bulutu işaret etti.

Parlak ışığın parıltısından, siluet halindeki küçük karanlık figürleri görebiliyordu. Patlamalar bulutu asidik bir yeşile boyuyordu. "Havai fişek ya da yıldırım gibi görünüyor."

"Bunlar bir çeşit bomba. Kimyasalı geniş bir alana yaymanın en kolay yolu bu. Sürücüler nereyi ilaçladıklarını görebilsinler diye boya da ekliyorlar."

Maxu'nun kendisini yönlendirmesine izin verirken gözlerini de inanılmaz bir manzaraydı. Onu yastıklarla çevrili battaniyenin üzerine yatırdı, avucunu bir şişe içkiye sardı, sonra kıkırdayarak içkiyi dudaklarına götürdü. Başka tarafa bakamıyordu. Bulutlar *yeşildi*. Kıvılcım saçıyorlardı. Bu... inanılmazdı.

"Ben de sana bir şey vermek istedim."

Dikkati yavaşça adamın sözlerine kilitlendi ve bakışlarını ondan ayırdı. "Bana bir şey verir misin?" Başını sallayarak şişeyi yere bıraktı. "Bekle, bekle, bekle. Sikthand hakkında konuşmamız gerek."

"Önce şunu yapalım. Sonra konuşabiliriz," diyerek çantasını karıştırdı.

"Oyalıyorsun!" diye bağırdı kadın.

Dik oturdu, elinde top haline getirilmiş bir çöp parçasını tutuyordu. "Ben oyalıyor," diye kabul etti. "Ama bunu sana getirdim çünkü senin olduğunu düşünüyorum."

Bu Meg'in ne yapacağını şaşırmasına neden oldu. Top haline getirilmiş kâğıdı kaldırıp ona uzattı.

Başını ona doğru eğdi ve çöpü inceledi.

Maxu onun şaşkın bakışları karşısında, "Rehberde insanların hediyeleri kağıda sarılmış olarak tercih ettiklerini okudum," diye açıkladı.

Bu sabahın ciddiyetine, dostunun geçmişinde düşünmekten bile ürperdiği şeyler yapmış olmasına rağmen, gülmemek için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı.

Kaşlarını çattı. "Doğru değil mi?" diye sordu kâğıttan topa bakarak. "Doğru görünmüyordu ama bilmiyordum..."

"Özür dilerim, özür dilerim," dedi derin bir nefes alarak. Kâğıt topu adamın elinden aldı. Gözleri iriydi ve yüzünde gergin bir ifade vardı. Onun, yere düşmesine izin vermeden şeyi açmaya çalışmasını izlerken dudakları sertleşti.

"Bu da Tremanta'da odamdan çaldığın başka bir şey mi? Çünkü eşyalarımı alıp sonra bana geri vermek... tam olarak... değil..." Yüzü düştü, eşya göründüğünde kalbi durdu. Nefes alamıyordu. Gözyaşları serbest kaldı ve parmaklarını iPod'unun pürüzsüz yüzeyinde gezdirirken uyarı vermeden yanaklarından aşağı aktı. Tanıdık çentikler olup olmadığını kontrol etmek için ters çevirdi ve onları bulduğunda boğuk bir hıçkırığı içine çekti. Başparmağını donuk çiziklerin üzerinde kaydırdı.

"Bunu nasıl aldın?" diye fısıldadı, kelimeleri boğazındaki yumrudan güçlükle geçirebildi.

"Sığınak alanlarından çıkardıkları insan eşyalarını sakladıkları kuleye girdim. Bunun üzerinde sana dair en ufak bir koku aldığımı düşündüm ve bir tahminde bulundum. Değil mi?"

Burnunu çekti, içinden sulu bir kahkaha yükseldi. "Doğru."

Göğsü gururla kabardı. "Bunu kullanabilmemiz için seni şehirden yeterince uzağa götürmem gerekiyordu. Cevherin çok yakınında çalışmazdı."

Meg'in gözleri onunkilere dikildi ve kaşları çatıldı. "Kullanmak mı? Ama o bozuk. Ben kaçırılmadan önce de bozuktu. Hem onu nasıl çalıştırabiliriz ki? Şarj aletimiz, kulaklığımız ya da başka bir şeyimiz yok."

"Tamir etmesi için bir arkadaşıma verdim. O iki gün boyunca evde olmamamın sebeplerinden biri de buydu. Bulduğumda ne olduğunu bilmiyordum ama arkadaşım çözmeyi başardı. Bana bunu verdi." Maxu çantasına uzandı ve iPod'un arkasına tutturduğu düz bir teknoloji parçası çıkardı, ardından birkaç ses küresini kaldırdı, onları açtı ve havada süzülmeye bıraktı. Müzik çalmayı beklerken hafif ışıkları titreşiyordu. "Bunun işe yarayacağına dair bana güvence verdi."

"Ben... Ben ne..." Menü düğmesine bastı, on yıllardır onunla birlikte hayatta kalan eski ekranın boş kalmasını bekliyordu ama ekran aydınlandı. Gülmekten bir nefes daha çekti.

"Bana neyi sevdiğini göster," diye ikna etti Maxu, sanki en sevdiği uyuşturucuymuş gibi onun titreyen gülümsemesine bakarak.

Meg'in sırıtışı soldu. iPod'u battaniyenin üzerine koydu. "Bayıldım. Bayıldım. Seninle birlikte müzik dinlemek istiyorum. Sana en sevdiğim şarkıları göstermek ve senin neleri sevdiğini görmek istiyorum." Ellerini tuttu ve gözlerinin içine baktığından emin olarak devam etti. "Ama bana burada ne olduğunu anlatmalısın.
Sikthand dedi ki-"

Maxu onun ellerini sıktı. "Ne dediğini biliyorum." Yavaşça yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bunları duymak istediğine emin misin, vahpti?"

Meg başını sallamak için kendini zorladı.

İç çekti, gözleri kuma kaydı, sonra tekrar ona döndü. Üzerine bir teslimiyet havası çöktü. Çenesi gerildi, omurgası dikleşti. "Ne bilmek

istiyorsun?"

***

Maxu, Meg'in sorularını sormasını beklerken çenesini sıkıp gevşetti.

"Kral... karısına işkence edip öldürdüğünüzü söyledi," diye başladı Meg, yüzünün buruştuğunu gizleyemeyerek.

Bu konuşmanın yapılması gerekiyordu. Maxu bunu biliyordu. Ama Meg'in geçmişine nasıl tepki vereceğini bilmemek hoşuna gitmiyordu. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi ve gözlerini bir an için gökyüzüne kaldırdı. "Söylediği bu muydu? Kısmen doğru," diye homurdanarak onun tepkisini izledi. Kızın dudakları sadece kıpırdadı.

"İşim her zaman hoş değildi, vahpti. Bir şeyleri almak için para alıyordum ve bazen bu şeyler fiziksel nesneler olmuyordu. Onlar sırlardı." O konuşurken Meg'in omuzları gerildi ve onun kasları da Meg'inkilerle aynı anda kasıldı. "Sikthand beni yıllarca çalıştırdı ve öğrenmeye kafayı takmıştı. herkesin sırları. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

Burnundan küçük bir nefes verdi. "Bu, onun için çalışırken pek çok insana zarar verdiğin anlamına geliyor."

Maxu bu sözleri duymaktan hoşlanmıyordu. Doğru değillerdi ama... bu bir işti. Paralı askerlik işine sadist olduğu için girmiş değildi. Bazı şeyler söz konusu olduğunda kendini bıkkın hissetmeye başlamıştı.

Ahlaki standartları yavaş yavaş oluşmaya başlamıştı. Pişmanlık anlarından sonra kalbine ekilen küçük tohumlar. Zamanla büyümüşler, ruhuna ağır gelecekmiş gibi görünen projeleri geri çevirirken bulana kadar ona yayılmışlardı.

Ama o buradayken? Maxu dünyaya kızgındı. Onun içindeki yerine kızgındı. Olması gerekenden çok daha uzun süre bu acının içine gömülmesine izin vermişti. Hayatının o dönemi karanlıktı ama tam olarak pişman değildi.

Hepsini. Burada olgunlaşmıştı. Hangi yönlerini kabul edip hangilerini dizginleyeceğini öğrenmişti.

"Beni birçok şeyi öğrenmem için tuttu. Evet," diye kabul etti Maxu.

Kaşlarını çatan Meg, "Yani seni... karısını... sorgulaman için mi tuttu?" diye

sordu. "Japeshi." Maxu başını salladı. "O bir bulut avcısı ve bir arkadaştı. Güzel, komik. Sikthand aşık olmuştu. Ön tanıma ile gözleri değiştiğinde sevindi. Hepimiz sevindik. Tanınmanın geleceğine inanarak evlendiler ama bulut avcılarının kaptanı, Sikthand'ın amcası ikna olmadı."

Maxu'nun dudakları kapandı. Urganiş ona yüklü bir kredi destesi ve şüpheleriyle geldiğinde hissettiği kaypak korkuyu hatırlayarak o bile irkildi.

Maxu yutkundu. "Urganiş beni onu sorgulamam için

tuttu." Meg elini ağzına götürdü. "Olamaz."

"Sikthand'ın özel doktorunun yardımıyla onu kandırdığını öğrendim. Ona ilaç verdiğini ve sevgilisinin gözlerine özel bir toz enjekte etmesine izin verdiğini itiraf etti. Burada dövmeler için kullanıyorlar. Parçacıklar Deri altına yerleştirilir ve ardından bir tasarım çizmek için çeşitli manyetik cihazlar kullanılır. Tozun konileri o kadar küçüktür ki yan çevrildiklerinde çıplak gözle görülemezler, ama düz çekildiklerinde? Tek yapması gereken cebindeki bir mıknatısı harekete geçirmekti ve adamın gözlerini karartabilirdi. Onu öldürmeyi planladığını itiraf etti.
onun eşi olduğundan beri tartışmasız kraliçe."

"Nasıl öldü?" Meg'in örgü kaşları temkinliydi ama en azından Maxu pişmanlık dolu ilişkisinin burada sona erdiğini bilerek nefes alabiliyordu.

"Öğrendiğim her şeyi patronum Urganiş'e aktardım. O da, Sikthand'a söyledi. Kral hem Japeshi'yi hem de onun aşağılık doktorunu

Dünya dışı bir hapishane gezegeninde. Ölüm haberleri sadece birkaç ay sonra geldi. Sikthand paramparça olmuştu. Eşi olarak gördüğü dişi ölmüştü. Bu ihanetin acısını bize aktardı. Urganish şehirden sürüldü ve benden de ayrılmam istendi."

"Ama neden? Onu öldürmeyi planlıyordu ve sen onu ifşa ettin."

"Çünkü onun mutluluğunun üzerindeki perdeyi kaldırdım," diye açıkladı Maxu. Sikthand'ın öfkesi üzerine yıllarca düşünmüştü ve aklı hep bu sonuca varmıştı. "Sonunda etrafını güvenebileceği insanlarla çevirdiğini sanıyordu. Amcası, ben, yeni gelini ve bir anda hepimizin kendisinden sır sakladığını öğrendi. Urganish ve benim bunu ona yardım etmek için yapmış olmamızın bir önemi yoktu. Sanırım bir parçası, eğer bu illüzyon ondan çalınmasaydı mutlu olabileceğini, belki de zamanla gerçek duygular besleyip her şeyi itiraf edebileceğini düşünüyordu."

Kadın konuşmadı ve adamın boğazında bir yumru oluştu. Onu yutmaya çalıştı. "Hiçbir zaman iyi olduğumu iddia etmedim Meg." Bakışları onunkilere kaydı. "Hiçbir şey umurumda değildi. İnsanlar, onur, ailem. Uzun zamandır istediğim tek şey, kendim için belirlediğim hedefe ulaşmanın verdiği heyecandı. Bir sorunu çözmek.
Peşinde olduğum şeyi elde etmek. İstemedikleri sırrı öğrenmek
ifşa etmek. Bu başarılar bana huzur veren tek şeydi. Geri kalan her şey önemsizdi."

Onu dinlerken kaşları acıyla çatılmış, ağzı incelmişti. Yüzüne bakıyor, sözlerini içine çekiyordu ama sanki şu anda bile kalbini tartıyormuş gibi şeffaf hissediyordu. "Buradan ayrıldıktan sonra bu tür işler yapmayı bıraktın mı?"

"Bunu yapmayı iyi bir sebep olmadan bıraktım. Sağlam bir kanıt olmadan. Sadece başka bir yol olmadığını anladığımda."

"Bunu bir daha yapar mısın?" diye sordu, derin nefes alıyordu.

Hayır demek üzereydi. Sözcük neredeyse ağzından çıkacaktı ki aklına bir düşünce geldi ve kendini durdurdu. "Meg, eğer tehlikede olduğunu düşünürsem... eğer kaçırılırsan... Eğer biri sana zarar vermeye çalışırsa, *her şeyi* yaparım."

Meg dudağını çiğnedi, kaşları çatıldı. Maxu beklerken nefes vermeyi başaramadı.

Sonunda tekrar ona baktı. Sıkı bir gülümsemeyle, "Tamam" diye nefes aldı.

Kaşları kalktı, gözleri kızın yüz hatlarında gezindi. "Tamam, ne?"

Meg uzun ve yavaş bir nefes çekti ve ne diyeceğini bilemiyormuş gibi omuzlarını kaldırdı. "Tamam, söylediklerini kabul ediyorum. Yaptığın şeyden hoşlanmadım, bu konuda yalan söylemeyeceğim. Ama eskiden olduğun kişi olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden ilerlemeyi seçiyorum." Ona küçük bir gülümseme gönderdi. "Sanırım ilk başta zorlandım çünkü bunu sıra dışı bir şekilde yapıyoruz."

Maxu yaklaştı. Eşi dehşete kapılmamıştı. Yine ondan kaçmaya çalışmıyordu. "Ne demek düzen dışı?"

Mottosundan bir yudum aldı ve ona yarım bir gülümseme verdi. "Arkadaş olduk, sonra seks yaptık ve *şimdi de* birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Ama bomba gibi şeylerle başlıyoruz. Şey... büyük şeyler," diye düzeltti onun kafa karışıklığını. "Dünya'da işler böyle yürümüyor. Birbirimizin en sevdiği müziği öğrenmek gibi küçük şeylerle başlıyoruz, ama biz" -aralarında işaret etti- "önce en kötü sırlarımızı itiraf ettik ve bu beni şaşırtıyor. Seni tanıyorum ama aynı zamanda seni hiç tanımıyorum," diye bitirdi sözlerini, mott şişesini ona uzatarak.

Nasıl bu kadar şanslı olabilirdi? Meg'e bakarken göğsü sıkışıyordu, tohumlanmış bulutlardan gelen yeşil bir parıltı onun koyu renk saçlarını aydınlatıyordu. Anlayışlı, muhteşem, zeki... İstediği ve asla dilemeyi bilmediği her şey ondaydı.

"Sana bilmek istediğin her şeyi anlatacağım, vahpti."

"*Her şeyi* bilmek istiyorum. Böylece, bugün yaptığınız gibi bana bir şeyler açıkladığınızda, bunlar o kadar şok edici olmaz çünkü bunları hayatınızın bağlamı içinde anlayacağım. Varsayılan bir kriz moduna girmeyeceğim. En azından şimdilik benim çalışma teorim bu."

Tek istediği bu muydu?

Maxu eşini anlamıyordu ama belki de o haklıydı. Kendini ona bağlı hissetmek için hayatındaki tüm önemsiz şeyleri duyması gerekiyorsa, o zaman hepsini anlatırdı.

Onu belinden kavrayarak, bacakları bir uyluğun üzerine dökülene kadar öne doğru çekti. "Traxian annemin beşinci çocuğu olarak Tremanta şehrinde doğdum."

Meg başını onun göğsüne yaslamadan önce sırıtarak ona baktı.

Bölüm 30

Yeşil bulutlar dağılıp mavi kadife gökyüzünde parıldayan yıldızlar belirirken Maxu tüm hayatını anlattı. Meg yüzünde eksik bir gülümsemeyle onu dinledi. Maxu'nun sözlerinin göğsünde yankılanmasını ve yanağına çarpmasını seviyordu.

Açıkladığı her bilgi bir yapboz parçasıydı ve ona daha fazlasını anlattıkça, parçalar nihayet birbirine uymaya başladı. Annesi, onu hatırlayamayacak kadar küçükken ölmüştü ve babasının bir Altı çocuğu arasında sevgiyi yaymakta zorlanıyor. Maxu'nun açıkça itiraf etmese de, çok yalnız büyümüş gibi görünüyordu.

Bu kadar içine kapanık ve güvensiz olması mantıklıydı. O kadar uzun süredir kendine güveniyordu ki, başka kimseyi umursamaması şaşırtıcı değildi. Meg, katıldığı geçici bir evliliği ve bunun ona ne kadar kötü hissettirdiğini anlatırken onun çenesinin altını öptü.

Söyleyecek başka bir şey bulamadığında, ona hayatını sordu ve o da ona her şeyi anlattı, onun çiğ dürüstlüğüne kendi sert itiraflarıyla karşılık verdi. Adam kızın söylediklerinden memnun değildi, özellikle de Jeremy'nin de dahil olduğu bitler - ama Dünya'nın Clecania ile temasa geçmesinden ne kadar korktuğunu itiraf ederken yıkıldığında, kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

Onun kucağındaki sıcak koza endişesini hafifletti. Clecania Dünya ile temas kurduğunda, ailesine güvende olduğunu bildirecekti. Hatta onların kendisiyle bir ilişki kurmalarına izin vereceğinden bile emindi ama bu kez kendi şartlarına göre olacaktı. Bunu kabul edip etmeyecekleri, hayatının ne kadar parçası olacaklarını belirleyecekti.

Bunu açıkladığında Maxu, "Onları asla görmek istemiyorum," diye homurdandı.

Meg burnunu çekti ve bir damla gözyaşını sildi. "Onlar kötü insanlar değil. Sanırım beni kendi tarzlarında sevdiklerine gerçekten inanıyorlardı. Sadece yanlış yönlendirilmişler, kendilerine söylenene çok fazla odaklanmışlar ve bunu sorgulayamayacak kadar güvensizler."

"Dinlerini mi kastediyorsun?" diye gürledi, kadının Evanjelik kilisesiyle olan bağları hakkında anlattıklarını hatırlayarak.

"Sorun din değil. Din iyileştirici bir şey ve pek çok insan tarafından mutluluk ve sevgi yaymak için kullanılıyor. Ama sanırım güçlü olan her şey gibi. Silah olarak da kullanılabiliyor. Ailem ve küçük kasabamdaki pek çok insan bunu başkalarını kontrol etmek için kullandı. Ve Jeremy," diye iç geçirdi. "O sadece bunun bir ürünü. Umarım bir gün kendi adına düşünmeye başlar.
Belki benim kaybolmam onu büyümeye iter. Bundan şüpheliyim. Evlenmeyi gerçekten istemedi. Bu yüzden buraya getirildiğimde hayatıma devam etmekten hiç suçluluk duymadım."

"O bir aptal," diye hırladı Maxu. "Bir brenti'yi çiğner, sonra da ayağını incittiği için onu lanetler."

Meg kendini Maxu'dan ayırdı ve şaşkın bir sırıtışla ona baktı. "Ne?"

Bir elinin üzerinde uzanırken sıcak bakışları vücudunun üzerinde gezindi. Tüyleri diken diken oldu. "Annemin evinden bir deyiş gezegen." Gözleri kadının göbeğinden görünen deri parçasına dikilmiş, iri avucu kadının belinde kıvrılmıştı. "Brenti, küçük su havuzlarının üzerinde kendilerini düzleştiren yaratıklardır. Üstleri dikenlidir, bu yüzden üzerine basmak acı verir. Ama Traxia çok kuru bir gezegen ve bir brenti bulmak su bulmak demek. Bu bir nimet." Adamın gözleri kıza dikildi ve şefkatle ısındı. "Bu, kendisine verilen hediyenin farkına varamamış bir pishot olduğu anlamına geliyor."

Meg buna gülümsedi.

"Aynı hatayı yapmayacağım, vahpti," diye gürledi Maxu, kızın belindeki kavrayışını sıkılaştırarak.

"Güzel." Meg'in göğsü gerildi, dudakları seğirdi. Gülerek ekledi: "Yine de bana neden hâlâ böcek dediğini anlamıyorum."

Maxu'nun yüzü yarıldı ve kıkırdayarak baş ve işaret parmağıyla çenesini çimdikledi. "Her zaman kafamın içinde vızıldayıp duracaksın vahpti, başka türlüsünü de istemezdim. Yıllarca vahpti ile yaşayan böcekler öldüğünde hayvanlara ne olduğunu biliyor musun?"

Meg doğrulup yüzünü onunkine yaklaştırdı ve ona şakacı bir gülümseme verdi. "Hayır. Ne?"

"Deliriyorlar." Beyaz dişlerini parlattı, gözleri kızın ağzında gezinirken yumuşadı. "Sese o kadar alışırlar ki, ses gittiğinde sessizlik dayanılmaz olur. Ben de sensiz böyle olurdum. Dünya kapanırdı ve ben bununla başa çıkamazdım."

"Bu çok berbat bir şey," diye bağırdı, hayvanlar ve onların zararlıları hakkındaki hastalıklı fikir karşısında bayılmak üzereydi. Böyle bir şeyi nasıl bu kadar
Romantik mi?

Maxu abartılı bir iç çekiş ve alaycı bir göz devirmeyle önce onu, sonra da kendisini işaret etti. "Şimdi bir eşe sahip olmanın nasıl bir his olduğunu anlıyorsun."

Adamın omzunu itti, güldü ve ancak kendini geri itmeyi başardı.

iPod'u ona doğru kaldırdı. "Şimdi bizim için bir şeyler çal."

***

Maxu'nun göğsü sürekli genişliyor, her gözeneğinden sıcaklık sızıyordu. Eşi onunla birlikteydi. Onu korkutup kaçırmamıştı ve kendinden emindi.

yapamazdı. O vahşi bir kadındı.

Meg ona şarkı üstüne şarkı dinletti, çevirmeni anlamlarını aktaramadığında kelimeleri açıkladı ve çalma listesi dediği şey sona erdiğinde tatlı bir memnuniyet sesi çıkardı.

Adam ateşi beslerken, kadın battaniyeye sarılıp rahatladı. Adam ona baktı ve kısa, siyah saçlarının yüzünün etrafına düşüşünü sevdi. Kadın dudağını ısırdı ve ona sırıttı. Sanki üzerine atlamasına cesaret ediyormuş gibi, yavaşça Dizlerini iyice büktü ve dudaklarını yaladı. Maxu'nun daha fazla davete ihtiyacı yoktu.

Onu ay ışığında acıyıp bitkin düşene kadar becerdi, sonra bacakları titreyene ve ayaklarını adamın omuzlarına atıp tekmeleyene kadar ağzını kullanarak boşalmasını sağladı.

Sonra onun çıplak bedenini kollarının arasına aldı, bedeninin sıcaklığıyla sırtını soğuktan korudu ve uykuya dalana kadar kulağına Vrulan halk masalları fısıldadı.

Yine de fısıltıları durmadı. Ona ne kadar zeki, kendinden emin ve yetenekli olduğunu söyledi. Ne kadar inanılmaz olduğunu. Eğer yeterince söylerse,
belki de bilinçaltına sızacak ve ailesinin neden olduğu zararı gölgede bırakacaktı.

Hayatı boyunca ona söylenmesi gereken her şeyi fısıldadı,
Sözcüklerin rüyalarında canlanmasını umuyordu. Ve gözlerini kapatmadan önce, onu ne kadar derinden sevdiğini itiraf etti.

Bölüm 31

Güneş erkenden doğmuş, şiddetinden sırtını yakmaya başlamıştı bile. İkisinin de üzerine bir battaniye örtmüştü ama sıcaklık dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı.
Meg'in vücudu terden boncuk boncuk olmuştu. Uykusunda giderek daha fazla kıpırdandı ve sonunda uyandı.

Üzerlerindeki battaniyeyi yırtıp attı, temiz hava almaya çalıştı ama kuru ve kaynar olduğunu görünce burnunu sıktı. Maxu dirseğini kızın yanına dayadı ve parmaklarını kızın göğüslerinin arasındaki terli, kaygan deride gezdirdi. "Sanırım gitme vakti geldi, tabii biraz daha kalmak istemezsen." Göğüs ucunu çimdikledi.

Kadın kıkırdadı ve gözünü kırpmadan adamı uzaklaştırdı. "Lütfen. Serin bir yere gitmem gerek."

O küfrederken, yapış yapış olmuş teninin üzerine atılmış kıyafetini giymeye çalışarak temizlik yaptı. Sonunda giyindiğinde, ıslık çalarak eski bineği Urio'yu, onu gönderdiği ağaç şöleninden çağırdı. Birkaç dakika içinde, arkadaşı orada böğürerek ve başını eğerek boynunun çizilmesini bekliyordu. O da bunu yerine getirdi.

Artık yaşlıydı, tohumlama görevinden emekli olmuştu ama hâlâ hayat doluydu. Onu özlüyordu. Belki de herkesten çok. Birlikte at sürdükleri birkaç yıl boyunca ona sadık kalmıştı. Ondan ayrılmak içinde bir şeyleri parçalamıştı ama o başarmıştı. Serseri bir şimşek onu yanlış yere çarpana kadar fırtınaların içinde dans etmişti. Sonra yerleşmiş, yavruları olmuş ve şimdi eşiyle birlikte alçak bir platformda yuvalanmış, zamanını minata ağaçlarını kemirerek ve itaatsiz yavrularını hırpalayarak geçiriyordu.

Meg'i bu kez daha nazikçe arabaya bindirdi. Otururken yüzünü buruşturdu. Adamın sorgulayan bakışlarına bakarak, "Ağrım var," diye açıkladı. Yanaklarına hafif bir allık çalındı ve güneş pembesi rengini bir ton derinleştirdi.

Maxu kendini çok kötü hissetmedi. Urio'ya bindi ve yükseldi. Rüzgâr tenine karşı soğuk ve sertti, ona ilk kez uçtuğu zamanı hatırlatıyordu. Burada rüzgâr canlı ve içgüdüseldi. Urio onun akıntılarında süzülüyor, ona yukarıda var olan görünmeyen yaşamı gösteriyordu. herkesin kafasını.

İndiler ve Urio'yu uğurlamadan önce Maxu alnını onunkine bastırdı ve ayrılmadan önce tekrar birlikte ata bineceklerine söz verdi.

Bu platform, Maxu'nun burada geçirdiği süre boyunca keşfettiği kuledeki pek çok gizli noktadan biriydi. Sikthand daha etkili casusluk yapabilmesi için ona kulenin pek çok sırrını göstermişti. Hem güneşten kızarmış hem de darmadağınık olan Maxu, kule duvarları arasındaki gizli yolları hatırladığı için memnundu. Eşini herhangi bir meraklı bakışa maruz bırakmasına gerek kalmadan odasına götürebilirdi.

Kendi katına en yakın çıkışa gelene kadar sıkışık, gizli geçitlerden geçtiler. Adam onu duvara doğru ittiğinde küçük bir çığlık attı ve halka açık bir koridora çıkmadan önce bir öpücükle onu şaşırttı.

"Odaya varmak üzereyiz." Kıkırdadı. "Pantolonunun içinde kalsın. Daha fırçalamadım bile-"

Metal duvarlardan geçen sabit bir titreşim ikisinin de donup kalmasına neden oldu. "Bu da ne?" Meg nefes nefese kaldı. "Deprem falan mı oluyor?"

"Bir eylem çağrısı," diye cevap verdi çatık kaşlarıyla. "Gönderiyorlar Askerlerin toplanmasını istediklerinde metalden titreşimler yayılır, ama... fırtına yoktu. Ve" -bir elini duvara bastırarak çağrının şeklini hissetti- "bu doğru ritim değil."

Cevherin kenarındaki yerlerinden, yaklaşan bulutları görebileceği kadar uzağa uçmuşlardı. Öyleyse neden askerleri bir araya çağırıyorlardı?

Tedirginlik tenini sarmıştı. Meg fark etti. "Neyin var?"

Onunla yüzleşti, hızlı hızlı düşündü ve başını yere doğru salladı. "Bir şey," diye yavaşça cevap verdi.

Onu ters yöne çekti, kralın emrindeyken kullandığı gizli koridorlardan ve bölmelerden hızla geçerek Lonca ön odasının duvarlarında bırakılmış küçük bir sürünme boşluğuna vardı.

Maxu yukarıdaki garip kıvrımlı alana sığamayacak kadar iriydi, burada yaşadığı zamankinden daha kaslıydı. Ancak Meg doğru noktaya sıkışabilir ve gizli bir görüş sağlayan çapraz metal mızrakların arasından dışarı bakabilirdi.

"Meg, seni yukarı kaldıracağım. Bak bakalım orada kimse var mı?" diye fısıldadı. Tereddüt etmeden başını salladı, kararlılık yüz hatlarını sertleştirmişti. Gergin olmasaydı, ona gülümseyebilirdi. Onu kalçalarından tutarak kaldırdı, sonra da ayaklarından tutarak yüksek kavise yaslanmasını sağladı.
metallerin arasına sıkıştırılmış.

Sessiz dakikalar geçti. Tam yukarı tırmanıp onu kendisi aşağı indirmek üzereydi ki, kadın nihayet ona işaret vermek için metale hafifçe dokundu. Yüzü solgundu, adam onu ayağa indirirken yüz ifadesi gerilmişti. "Gitmemize izin vermiyorlar," diye fısıldadı.

Kaşları birbirine çatıldı. "Ne?"

"Pek bir şey duyamadım ve sadece birkaç kişi uzaktan konuşuyordu ama sanırım kral insanları burada kilitli tutmaya karar verdi."

"Neden?"

Vrulanlar acele karar verecek türden insanlar değildi. Sikthand aptal değildi. İçinde insanlar olsa bile Tremanta'dan gelen bir kraliyet birliğini sebepsiz yere rehin tutmazdı.

Meg'in omuzları sarsıldı. "Bilmiyorum. Söylemediler."

Maxu'nun çenesi sertleşti. Meg'i yakınında tutarak, dakikalar önce ayrıldıkları yükleme platformuna gelene kadar gizli geçit labirentinde ilerledi.

"Ne yapacağız?"

"Git," diye homurdandı. Urio'nun eyerini attığı yerden sürükleyerek geri getirdi.

"Gitmek mi? Biz gitmiyoruz. Arkadaşlarım ne olacak?"

Maxu bunun onun için bir tartışma konusu olacağını biliyordu. Omuzları sertleşti. "Bunun neden olduğunu bilmiyorum Meg," dedi, kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama seni uzaklaştırabileceğimi biliyorum. Tremanta'ya vardığımızda takviye kuvvet gönderebiliriz."

"Hayır," dedi Meg ayağını yere vurarak. "Onları burada tutmalarının bir nedeni var ve bahse girerim Tremanta bunu zaten biliyordur. Aksi halde ne anlamı olurdu ki? Onlar olmadan gitmiyorum."

Maxu inledi ve sakinleştirici bir nefes aldı. "O arabaya biniyorsun ve gidiyoruz. Bu konuda daha fazla şey duymak istemiyorum."

"Hayır," diye tekrarladı, sesinde küçük bir çatlak vardı.

Göğsüne saplanan acıyı görmezden geldi, onun yerine eyere odaklandı. Ona doğru yürüdü ve gözleriyle buluşana kadar omzunu sıktı.

"Sen her şeyi bulabilen bir adamsın, değil mi?" diye sordu, kararlılık ağzını gererek. "Bana söylediğin buydu. Bu benim, eşin, uğruna her şeyi yapabileceğini söylediğin kişi ve senden arkadaşlarımı bulmanı istiyorum." "Lütfen" diye eklediğinde Maxu başını sallamaya başladı.

Dondu kaldı, yüzü tavana doğru kalktı, gözleri kapandı. Bir hırıltıyla eyeri duvara fırlattı.

Bölüm 32

Saatler sonra Meg ağrılı, yorgun ve açtı. Eski malgaş yemliklerin arasından sürünerek geçmişler, keskin ve cilasız metallerin arasından ve düzinelerce konuşmaya kulak misafiri oldular. Kralın, Kraliçe Galaksilerarası İttifak temsilcisi olarak istifa edene kadar Tremantian partisini rehin tuttuğunu öğrenmişlerdi ama Meg'in arkadaşlarının nerede olduğunu hâlâ bulamamışlardı.

İlk durakları olan odaları boştu. Bölgede devriye gezen muhafız bile yoktu, bu da Maxu'nun Sikthand'ın onları
Nedenini anlayamasa da bir sebebi vardı. Eğer insanlar
neden onları odalarından çıkmaya zorladılar? Yere bir malginash uçurabilecek gibi değillerdi.

Akıllarına gelen tek cevap, Maxu'nun yokluğunun Sikthand'ı korkutmuş ve kadınları saklamak zorunda bırakmış olabileceğiydi. Maxu
Ancak bu tahmine katılmadı ve kralın onu, bir grup insanı sadece gözaltından kurtarmak için hayatını ya da daha da önemlisi eşinin hayatını asla riske atmayacağını bilecek kadar iyi tanıdığını iddia etti.

Meg'in midesi yüksek sesle guruldadı ve sesi dizlerine bastırmaya çalışarak çömeldi.

Yol arkadaşlarını kurtarmayı kabul ettiğinden beri Maxu'nun enerjisi daha önce hiç görmediği bir şeye dönüşmüştü. Agresif, çekici, tatlı ya da huysuz olabilirdi. Ama onları Vrulatica'nın gizli labirentinde yönlendirirken gösterdiği soğukkanlılık yeniydi.

Dar geçitler göğsünü ısırdığında şikâyet etmedi ya da küfretmedi. Yemek ya da içmek için yavaşlamadı, ancak çöle götürmek için paketlediği artıkları ona yedirerek yemesini sağladı. Yorgun bile görünmüyordu.

Günün çoğunu arayarak geçirmişlerdi. Bir paralı asker olarak hayatı böyle miydi? Her zaman bağımsız ve odaklanmış.

Özel bir hamama açılan duvarlar arasındaki bir aralıkta garip bir şekilde birbirlerine sokularak oldukları yerde çömeldiler. Meg'in bacakları garip çömelişinden dolayı yanıyor, ayak parmaklarına kramp giriyordu. Tüm bunların sonunda, en azından her yerdeki casuslara karşı yeni bir saygı duymaya başlamıştı.

Maxu korku ve endişesini belli etmemiş olsa da Meg onun çenesinde gergin bir seğirme fark etti. Onu rahatsız eden bir şey vardı ama hamama kadar takip ettikleri bir Lonca üyesine saldırmak için beklerken, sormamak için kendini zor tuttu.

Vrulanlı yetkilinin sosyalleştiği ve kulak misafiri olmadan dedikodu yaptığı bir saat daha geçti. Meg saçını başını yolmak üzereydi ki yaklaştı, acele etmeden üstünü değiştirip tuniğini düzeltti.

Maxu bir anda karanlığın içinden fırladı, bir elini adamın ağzına doladı, boğazına bir bıçak dayadı ve kimse fark etmeden onu gölgelerin içine doğru sürükledi. Meg, Vrulan'ı sürüklerken olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildi, dirseklerini duvarlara öyle bir sürttü ki metal parçaları kırıldı. Sonunda, geçidin daha geniş bir kısmına, duyulmayacakları kadar şehir duvarlarının içine gömülmüş olan bir yere girdiler.

Meg, Maxu'nun ona söz verdirdiği gibi adamın ulaşamayacağı bir yerde durdu ama onunla yüz yüze geldi ve adam onu görünce kara kaşları çatıldı. Vrulan'ın bronz bakışları, içine girdikleri küçük bölmeye yöneldi ve Meg onun bu bölgeye yabancı olduğunu anlayabildi.

"İnsanlar nerede tutuluyor?" Maxu sözlerini vurgulamak için bıçağı adamın boğazına daha sıkı tutarak sordu. Lonca üyesi tısladı

Maxu'nun eline karşı. Arkadaşı adamın ağzını açtığında, dudakları inatla kapalı kaldı.

"Bize nerede olduklarını söyle," diye sordu Meg. "Siz gerçekten bunun Kraliçe'yi istifa ettireceğini mi düşünüyorsunuz? Etmeyecek. Birkaç insan ve onların muhafızları için değil."

Adam sessiz kaldı, boğazı bıçağın kenarına doğru titriyordu.

Maxu'nun alnı aşağı eğildi. Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Tekrar başını kaldırdığında, sert bakışları Maxu'ya bundan sonra söyleyeceklerinin hoşuna gitmeyeceğini ima ediyordu.

"Şu geçitte bir yürüyüşe çık Meg." Başını eğdi geldikleri yöne. Bıçağının etrafına sarılmış parmaklar tekrar alevlendi ve sıkılaştı.

İki adam arasında bakıştı, soğuk bir anlayış midesini bulandırdı. "Hayır... yapamazsın... Bu doğru değil."

Adamın bakışları netleşti, göz kapakları genişledi.

Maxu dizginlenmiş bir hırıltı çıkardı. "Nerede olduklarını bilmemiz gerek. Bu erkek biliyor ama bize söylemiyor. Bunun yerine ne yapmamızı önerirsin?"

Ellerini havaya kaldırarak, "Ona işkence etme," diye tısladı. Ama o bile başka bir fikri olmadığını kabul etmek zorundaydı. Bu adamı koridora geri itip tekrar deneyebilecekleri gibi bir şey değildi. Avladıkları Lonca üyelerinden birini nihayet yakaladıklarında ne yapmayı planladıkları konusunda kasıtlı olarak saf olduğunu kabul edebilirdi, ama bu?

Maxu sesini yumuşattı. "Hızlı olacağım, tatlım. Bunun için eğitilmedi. Çabucak kırılacak."

Korku, adamın yüzündeki çelik grisi kapüşonu gittikçe solgunlaştırıyordu.

Maxu'nun başını adama doğru eğdiğini neredeyse fark edemeyecekti ama sonra kaşlarını kaldırdı ve Maxu anladı.

"Yine de işkenceye karşı bıkkınlık kazanmışsın. Acı çekerek bilgi edinmek için geçirdiğin uzun yıllar sana ne kadar acının yeterli olduğu konusunda çarpık bir algı bırakmış. Şimdi yaptığın şeyler... çok zalimce." Meg tiksintiyle dudağını büktü ve sanki aniden iliklerine kadar üşümüş gibi kollarını beline doladı. "Sanki bundan zevk alıyormuşsun gibi."

Onlar konuşurken Vrulan'ın gözünde bir tik belirdi. Boğazı daha sık sallanıyordu.

Biraz daha.

"Dediğin gibi," diye devam etti, "bu sadece bir politikacı. O bir politikacı değil. Asker. Tırnaklarını çekmenin ya da her ne planlıyorsanız onu yapmanın adil olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu çok barbarca. Ona yumruk falan atamaz mısın?"

Adam bir iniltiyi bastırmaya çalıştı.

"Acelemiz var aşkım," dedi Maxu usulca, partnerini saçını daha çabuk düzeltmeye ikna etmeye çalışan birinin yatıştırıcı tonunu taklit ederek. "Tırnak sökmek işe yaramaz." Adamın omuzları bir an için gevşedi. Maxu eklemeden bir an önce, "Sabah olmadan buradan çıkmak istiyorsak bundan çok daha acı verici olması gerekiyor. Tırnakların *altına* metal dilimler yapıştırmak daha iyi bir seçenek olacaktır."

Maxu dikkatle küçük muhafazayı incelerken politikacı titredi. "Ne?"

Meg elleri kalçalarında sordu.

"Şimdi burada durduğumuza göre, bu alanın biraz fazla yüksek sesle yankılanabileceğini düşünüyorum."

"Eski forumdalar," diye patladı adam, nefesi titriyordu. Meg, Maxu'nun yüzüne yayılan şeytani sırıtışı izlerken kendi gülümsemesini tuttu.

"Sikthand onları neden orada tutuyor? Bu kaçırma olayının amacı ne?"

Yenilgiyle iç geçiren adam konuştu. "Kraliçe'nin Tremanta'da sakladığı insanlar olduğuna dair haberler tüm dünyada dolaşıyor. Binlercesi, hepsi kapsüllerde uyuyor."

"Bu çok saçma!" Meg homurdandı. "Onun sakladığı kimse yok. Buna neden inansın ki?"

"Güvenilir bir kaynaktan geldi. Tremantian elçilerinden biri."

Meg nefesini içine çekti. Elçilerinden biri mi? Ama... bu bir yalandı. Yalan olmalı. Hâlâ kapsüllerde uyuyan birkaç insan vardı, çünkü teknisyenler şifrelerini kıramamışlardı.
kontroller henüz yapılmamıştı ama belki altı kapsül vardı, binlerce değil. Tremantian Kraliçesi bazen Meg'in tam olarak anlayamadığı şeyler yapardı ama o bunu yapacak bir tip değildi. Defalarca onlar için savaşmıştı. Onları zorla evlendirilmekten korumuştu. Güvenli barınak sağlamış ve onları güvende tutarken belli bir miktar hareket alanı tanımıştı.

Hayır. Eğer biri bu söylentileri yayıyorsa ya aptaldı ya da bir amacı vardı ve zamanlama ona ikincisinin çok daha muhtemel olduğunu söylüyordu. Ama kim?

Dudaklarını yalayan adam fısıldadı, "Herkes kaçtığını düşündü. Kral haberi duyduğunu, eşini aldığını ve kaçtığını sandı. Şimdi gidebilirsin. Bırak beni gideyim."

Bıçağı kavrayışı sıkılaştıkça Maxu'nun yumruğundaki damarlar patladı. Meg'i izledi, çenesindeki bir kas titriyordu.

Sinirle dolup taşarak derin bir inilti çıkardı, sonra adamın ensesindeki elini ve vücut ağırlığının verdiği ivmeyi kullanarak ikisini birden döndürdü ve Vrulan'ın kafasını duvara çarptı.

Esirleri yere yığıldı. Maxu adamın pelerininden bir parça kumaş kesti, ellerini ve ağzını bağladı, sonra bıçağı çevirip yan cebine koydu.

Bilinci yerinde olmayan Vrulan'ın göğsünün yavaşça inip kalkmasına baktı. "Uyanacak ve bize sorun çıkaracak."

"Onu öldürmeyeceksin," diye karşı çıktı. "Eski forum nerede?"

Çantasını omzuna atarak bir kez daha iç geçirdi. Yüzü tavana dönük olan Meg, Maxu'nun zihninin çalışmasını, bakışlarının bir rota çizer gibi metalin üzerinde gezinmesini izledi.

"Önce uğramamız gereken birkaç yer var, vahpti. Bir planım var."

Bölüm 33

Fısıltılar Meg ve Maxu'nun karınlarının üzerine yayıldıkları tavana doğru süzülüyordu. Dairesel forumun üzerindeki kısa sürünme alanı tozluydu ve merkezi ateşten yükselen ısı nedeniyle boğucuydu. Meg'in vücudu korunuyordu ama ellerinin çıplak derisi kazara metale her dokunduğunda, yakıcı bir acı tıslamasına neden oluyordu.

Tavanda sanatsal bir metal kaplama olarak gizlenmiş yuvarlak ızgaraya ulaştılar ve Maxu küçük oyma deliklerden baktı. Parmaklarını metal olukların içine soktu ve büktü.

Meg elini ağzına götürdü. Sıcak çelik ellerini yakıyor olmalıydı ama irkilmedi bile. Yavaşça paneli döndürdü, ne bir gıcırtı ne de bir sıyrık duyuldu.

Panel yoldan çekilir çekilmez Meg onun elini tutarak avuç içini açığa çıkardı. İçini bir ürperti kapladı; parmaklarını kızgın kırmızı yaralar kaplamıştı. Avucunu öptü ve özür dileyen bir gülümsemeyle ona baktı. Maxu da sessizce onun elini öptü, sonra kararlılık maskesi tekrar yerine oturdu.

Başını açıklıktan içeri eğdi ve odayı taradı. Meg, bulunduğu noktadan etrafta konuşlanmış birkaç asker görebiliyordu ama fazla değillerdi. Maxu bunu bekliyordu, Tremantian muhafızlarını silahsızlandırıp etkisiz hale getirdikten sonra dışarıdaki koridorlarda devriye gezmeye gönderilmelerinin daha muhtemel olduğunu savunuyordu.

Malgaşla çalışan bir dolaptan çaldıkları uzun bir halatı öne doğru çekerek bir ucunu ona uzattı, diğerini mandallı bir vinçten geçirdi ve manyetik tabanı çalıştırdı. Vinç içi boş bir çınlamayla yerine oturdu. Donup kaldılar, birbirlerine baktılar ve dinlediler.
Kimse duymuş muydu?

Aşağıdan bir gürültü gelmeyince Maxu başını salladı. Vücudu sertleşti, gözleri ağzının üzerinde gezindi, dudakları inceldi. Gitmek istemediğini biliyordu ama gitmek zorundaydı. Planları ona bağlıydı. Ona cesaret verici bir baş sallama ve gülümseme verdi.

"Bu beni ikiye bölüyor," diye fısıldadı. Başının arkasını kavrayarak yüzünü yanağının yanına çekti. Ağzı kızın kulağına değdi. "Ben sana aşık oldum. Seni de kendime aşık olmaya zorlamadan ikimiz de ölemeyiz."

Bir balon gibi şişerek ona gülümsedi. "Benim için birine işkence etmemeyi seçtiğin anda seni sevdiğimi anladım."

Sırıttı.

"Ve dürüst olmak gerekirse," avucunu onun göğsüne dayadı, "bundan çok daha önce."

Elini dudaklarına götürerek kokusunu içine çekti. Sıkı bir baş hareketiyle sürünerek uzaklaştı.

Beklerken kalbi boğazında gümbür gümbür atıyordu. Seçebildiği kadarıyla altı asker vardı. Kanlı ve çürüklere bakılırsa Tremantian muhafızları bankların üzerine yayılmıştı, pek yardımcı olamazlardı. İkinci rüzgârlarını bulmaları için dua etti. Eğer bulamazlarsa, Maxu savaşmak zorunda kalacaktı.
herkes kendi başına.

Bakışlarını on iki tutsağın arasında gezdiren Meg sonunda Daunet'yi neredeyse tam altında gördü. Dikkatini çekmek için kafasına küçük bir şey atmayı düşündü ama bu çok riskliydi. Zaten şanslıydılar ki tavan o kadar ağır süslüydü ki, bir insan büyüklüğünde bir delik açıp fark edilmeyebilirlerdi.

Kafasını dışarı çıkarmaya cesaret edemedi, bu yüzden görebildiği tek şey aşağıdaki elçi ve uzaktaki duvarın bir kısmıydı. Birden bir asker iki kez baktı

Odanın diğer ucuna. Bağırmadı ama yana doğru bir adım attı ve başını sağa sola eğdi.

Kahretsin. Bir muhafızın kaybolduğunu fark etmiş olmalı. Maxu, fark edilene kadar onları mümkün olduğunca sessiz bir şekilde teker teker öldürmeyi planlamıştı.

"Tivi?" diye seslendi erkek. Yakınlarda yürüyen bir asker doğruldu, eli orak biçimli bir bıçağa doğru hareket etti. Birden kafasına bir şey fırladı, miğferine çarptı ve onu yere serdi. Diğer muhafız harekete geçmeden önce uzun bir süre şaşkınlıkla baktı. Destek için bağırmaya başladı ama Daunet çoktan atılmıştı.

Yerde kayarak düşen orak bıçağını aldı ve büyük bir gürültüyle indirerek askerin havaya kaldırdığı kendi silahına sapladı.

Meg'in altından ve arkasından gelen bağırışlar odanın içinde çınlayarak damarlarındaki kanın buza dönüşmesine neden oldu. Meg ipi yere attı ve başını dışarı eğdi.

"Tara! Sophia!" diye bağırdı kendisine en yakın iki kadına. Etraflarında dönüp aramaya başladılar.

Tara önce ipi fark etti ve yukarı baktı. "Nihayet." Muhafızlara ve diğer insanlara doğru fırlamadan önce bir an Meg'e sırıttı.

Heleax topallayarak Camille ve Rita'yı öne itti. Rita kaptı
Heleax onu sabit tutmak için halatı kalçasına doladı. "Sadece dayan," diye bağırdı Meg, vinç mandalını pompalamak için vücut ağırlığını kullanabileceği bir pozisyon aldı.

Rita'yı yavaş ama emin adımlarla kaldırarak yukarı çekti ve kendini tekrar tekrar aşağı attı. Parmak eklemleri yere sürtündükçe yanıyordu. Yoğun, nemli havada nefes almak zorlaştı ama Rita'nın gri saçları yuvarlak açıklıktan fırlayana kadar devam etti.

Elleri metal zemine değdiğinde irkilen Rita kendini tavandaki boşluğa doğru çekti. Meg onu kontrol etmekle vakit kaybetmedi, ipi tekrar aşağı attı ve vinci hazırladı.

"Şimdi," diye seslendi Rita, Meg'i yönlendirebilmek için yere bakıyordu.

"Ne oldu?" Meg, parmak eklemlerinden omuzlarına doğru yayılan yakıcı acıyı görmezden gelerek hırıldadı.

"Bizi bombardımana tuttular. Küçük bir ordu odalarımıza daldı, korumalarımızla savaştı ve bu sabah bizi buraya sürükledi. Bazı gizli kadınlar hakkında sorular sorup durdular. Onlara hiçbir şey bilmediğimizi söyledik ama kral bunu kabul etmedi."

Camille'in kolu uzanıp metal zemine yerleştiği anda Rita uzandı.

"Siktir," diye bağırdı, kendini açıklıktan içeri sürükledi, sonra kollarını salladı. "Bu çok sıcak." Rita ve Meg ipi bir kez daha bırakırken, o da haşlanmış avuçlarına üfledi.

Camille, Meg'in nefes almakta zorlandığını fark edince onun yanına gitti. "Bir dakikalığına ben devralayım."

Meg'in tartışacak gücü yoktu, zaten sıcaktan dolayı görüşünde benekler dans ediyordu. Bunun yerine açıklığın üzerine çömeldi ve Sophia ile Heleax'ın baygın Nirato'yu Lucy'ye bağlayarak ikisini birlikte kaldırmaya çalışmalarını izledi.

Rita inledi ve vincin başında Camille'e katıldı. "Bu seferki ağır

olacak." Sophia başıyla onay verince Meg nefes nefese, "Tamam,

başla," dedi.

Rita ve Camille vücut ağırlıklarını birleştirerek vinci çalıştırdılar ve homurdanmaya başladılar. Acı verici derecede yavaş geçen dakikaların ardından, baygın muhafızı ve Lucy'yi açıklıktan geçirdiler.

Çatışma sesleri azaldı ama kulenin metali gümbürdüyordu uğursuzca. Meg, Nirato'yu bağlayan düğümü çözerken elleri titredi. "Bu bir alarm olmalı."

"Acele et," diye bağırdı Camille nefes nefese kalarak. Lucy de vincin başında ona katıldı.

Uthen, bir şekilde omzunu incitmiş olan Tara'ya destek oldu. Ancak Uthen içeri girer girmez ön tarafına yığıldı ve kafasındaki çatlaktan kan akmaya başladı. Halat tekrar düştüğünde, Kel ve Malinu geniş gözlerle odaya baktılar.

"Sophia nerede?" Meg, Kel'i kaldırırken vinçteki Lucy ve Rita ile yer değiştirerek nefes aldı.

"Askerlerin savaşmasını zorlaştırıyor. Kız bir kılıç aldı ve sallamaya başladı. Oldukça da iyiydi. Ama daha çok, askerlerin hiçbirimize zarar vermemeleri konusunda kesin emirleri olduğunu biliyor, bu yüzden kendini engellemeye devam ediyor."

"Kahretsin," diye tısladı Meg. Cesurcaydı ama aptalcaydı da. "Ya Gamso?"

"Onu görmedik. Sorup duruyoruz. Umarım kral ona zarar vermiyordur." Lucy, Uthen ve Nirato'nun üzerine sürünerek nabızlarını kontrol etti ve ardından Kel'in dar alana çekilmesine yardım etti.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldı Meg, parmak eklemlerindeki derinin soyulduğunu hissediyordu. "O yaptı. Grubumuzdan biri Sikthand'a Kraliçe'nin her yerde insan sakladığını söylemiş. O yüzden buna inandı."

Tara dondu kaldı, yüzü kızardı. Meg'e doğru ters ters baktı.

"O küçük pislik," diye hırıldadı Rita. Tara, Rita'yı yolundan çekmek için hamle yaptı ve Rita omuz silkti. "Aptal olma. Çıkmaya çalışırken omzun kırılmış."

Meg, Rita'nın hızlı kişilik değişimi hakkında yorum yapacak nefese sahip değildi, bu yüzden sadece kaşlarını kaldırdı.

"Uzun bir gün oldu," diye homurdandı Rita onu bakarken yakaladığında.

"İzin verir misiniz?" Kel vinci işaret etti ve Meg hemen kenara çekildi. Çekingen bir politikacı olabilirdi ama aynı zamanda iri yarı bir Klikyalı adamdı. Vinci pompalamaya başladı ve Malinu'nun Meg'in yarısı kadar bir sürede tırmanmasını sağladı.

"Maxu gitti," diye öksürdü Malinu. "Bir asker kaldı ama Heleax ve Sophia onu halletmiş görünüyor. Daunet ve Atolicy içeri süzülen muhafızları etkisiz hale getirmek için kapıyı tutuyorlar ama eminim biz konuşurken daha fazlası da yoldadır. Yakında çok kalabalık olacaklar."

"Maxu nakil aracımızı hazırlamak için bir iniş pistine gidiyor." açıkladı. "Onunla orada buluşmalıyız." Tam ipi tekrar bırakmışlardı ki biri acı dolu bir çığlık attı.

Daunet aşağıda belirdi ve Atolicy'yi itfaiyeci hamlesiyle omzuna aldı. Halatı yakaladı, ön koluna doladı ve diğer kolunu, onu kaldırırken erkeği sabit tutmak için kullandı.

Meg'in kaşları çatıldı. "Lanet olsun. Korumamın Süper Kadın olduğunu fark etmemiştim."

"Pek zamanı değil ama..." Tara Meg'e geniş bir sırıtış attı. "Bugün kendini biraz daha güçlü hissediyor."

Meg'in yorgun beyninin toparlanması bir an aldı ama sonra bakışları Daunet'nin ellerine kilitlendi. Kırmızı kan lekelerinin altında parlak mavi çiftleşme izleri görünüyordu. "Tebrikler," diye bağırdı.

Sophia ve Heleax sarkan Daunet'in altında belirdiler ve onlara gülümsediler. Malinu ve Kel fazla ter dökmeden vinci çalıştırıyorlardı.

Meg hâlâ hilal kılıcını tutmakta olan Sophia'ya doğru bağırdı. "O şeyle oldukça iyi olduğunu duydum. Bize dövüşebildiğini hiç söylememiştin."

Sophia sırıtarak kılıcı etkileyici bir şekilde çevirdi. "On yıllık LARPçılık şaşırtıcı derecede faydalı oldu."

"LARPing nedir?" Lucy fısıldadı.

Gruptakilerin hepsi Atolicy'nin giysilerinden birer avuç alıp onu açıklıktan içeri sürükledi. Meg sürünerek geçtikleri kavisli geçidi işaret etti. "Sophia ve Heleax ayağa kalkar kalkmaz kaçabilmemiz için bilinçsiz insanları oradan sürüklememiz gerekiyor."

Daunet sanki bir havuzdan çıkmaktan daha zor değilmiş gibi kendini tavana doğru kaldırdı. Yine de Meg'i duymuştu ve başka bir şeye ihtiyaç duymadan Tara'yı yakaladı ve Atolicy'yi çıkışa doğru sürüklemeye başladı. Lucy ve Camille, Nirato'yu sürüklemek için birlikte çalıştı.

Kel, Uthen'i yakalamak için koşarken Rita, Malinu ve Meg ipi Sophia'ya bırakmak için boğuşmaya başladı. İp yere düştüğünde Sophia kılıcını bir şangırtıyla yana fırlattı ve kolunu ipe doladı.

Malinu cırcırlamaya başladı. Yerden birkaç metre yükseldiğinde, gümüş bir parıltı havada savruldu, ipi kopardı ve toprağa gömüldü.
metal duvarın yan tarafına bir çıtırtı ile çarptı. Sophia yere düştü, acı veren bir gümbürtüyle sırt üstü yere çakıldı ve yan yatarak ciğerlerine nefes almak için çırpınmaya başladı.

Meg başını açıklıktan içeri eğdi ve Kral Sikthand'ın dimdik ayakta durduğunu gördü, gözleri parlıyordu ve kalın kolu etkileyici atışından geri çekiliyordu. Askerler akın akın içeri girip etrafını sararken o bir heykel gibi hareketsiz kaldı.

Heleax sayıca az olduğunu fark etmiş olmalıydı ama yine de Sophia'nın önünde çömeldi, silahını kaldırdı. Sophia sonunda nefesini topladı ve sırt üstü yuvarlandı. "Koş! Ben iyi olacağım."

Meg'in görüşü bulanıklaştı, kulakları çınladı. Pislik ve sümüksü kemirgen yuvaları arasında sürünmemiş ve sırf birini geride bırakmak için eşinin hayatını tehlikeye atmamıştı ama o başka bir alternatif düşünemeden Daunet yeni edindiği eşlik gücüyle onu sürükleyerek götürüyordu.

Ses yavaşça ona geri geldi. "Geri döneceğiz. Onlar için geri döneceğiz," diye güvence verdi Daunet.

Meg boğazındaki yumruyu emdi, Maxu'nun yaptığı gibi kendini çelikleştirmeye çalıştı, kalbini sertleştirdi. Suçluluk duygusunu daha sonra hissetmesine izin verebilirdi.

Herkes soluk soluğa ve morarmış bir halde koridorda bekliyordu. Onların beklenti dolu bakışları Meg'in her şeyi daha net görmesine yardımcı oldu.

Güçlü olmak zorundaydı. Çıkış yolunu bilen tek kişi oydu. Maxu, tavana tırmanmadan önce ona bu yolu üç kez aratmıştı. Sophia'yı geri getireceklerdi ama Meg şimdi aptallık ederse diğerlerine yardım edemezdi.

Derin bir nefes alarak ön tarafa doğru ilerledi ve yolu açtı.

Bilinci yerinde olmayan muhafızları sırayla dar alanlardan geçirip yarım duvarların üzerinden geçirirken yavaş hareket ediyorlardı, sonunda Maxu ile birlikte o gün havalandıkları iniş pistine çıktılar.

Daha önce.

Eşi, Urio'nun sırtında onları bekliyordu. Onu gördüğünde gözle görülür bir rahatlama nefesi verdi, başı Urio'nun yelesinin arkasına çarpana kadar tüm vücudu öne doğru eğildi. İki arabayı işaret etti ve arabalara doluştular.

"Başka kimse var mı?" diye bağırdı, gözleri koridorun sonuna sabitlenmişti. Meg'in ağzı seğirdi, gözleri yaşardı. Tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Meg arabalara yığdıkları uzun namlulu toplardan birini havaya kaldırdı. "Muhtemelen bizi kovalayacaklar. Onlara bunlarla ateş edin." Onlara topların nasıl çalıştığını gösterdikten sonra diğer kovanın yanına koştu,

içeri girdiler. Hepsi bağlandığında ve silahlandığında, Maxu Urio'yu zincirlerini kavrayana kadar ileriye doğru yönlendirdi ve geceye doğru havalandılar.

***

Maxu'nun vücudu hayatında hiç bu kadar deşilmiş hissetmemişti. Askerlerin sayısı Tremantian muhafızlarının kontrolü ele alabileceğinden emin olacağı kadar azalana kadar elinden geldiğince uzun süre savaşmıştı. Sonra tüm içgüdülerine karşı gelerek vücuduna bıçak gibi saplanan bir acı hissetti. Orayı terk etmiş.

Arkadaşı kaynayan metal bir tavanda tek başına çömelmiş, on bir kişiyi havaya kaldırmaya çalışıyordu ve onu orada bırakmıştı. Her adımda kusmak istemişti. Şimdi bile, o ortaya çıktığında, vücudu patlamış, rahatlama bir sarsıntı gibi uzuvlarına yayılmış, elektrik derisinin üzerinde sıçramıştı. Ve henüz özgür bile değillerdi.

Vrulatica'nın sahip olduğu en etkileyici güç binicileriydi. Eğer Urio kruvazörlere zamanında ulaşamazsa, kaçmak mümkün olmayacaktı. Maxu yere doğru dalışa geçti, arabaların kuma sürtünmemesi için yeterince yükseğe süzüldü.

Aşağıda çığlıklar duydu ve kalbi durdu. Kalçasının üzerinden baktı ve Meg'in gökyüzüne bir silah doğrulttuğunu, siyah saçlarının yüzünün etrafında uçuştuğunu gördü. Müthişti.

Peşlerinde üç malginash vardı ve arabaların ağırlığıyla yapamayacağı bir şekilde dalıyorlardı. Meg onlar yaklaşana kadar, yaratıkları en çok etkileyeceği ana kadar bekledi ve sonra ateş etti.

Bulut tohumu tüpleri Vrulatica'da silah olarak kullanılmıyordu, bu da korunmadıkları anlamına geliyordu. Çalmak neredeyse çok kolaydı. Yeşil kimyasal havada patlayıp kıvılcımlardan ve yoğun yeşil sisten bir duvar oluşturduğunda, onlara yaklaşan malginash geri çekilmek zorunda kaldı.

Sadece bir saniyelik bir tereddüttü ama yeterliydi. Yaratıklar yönlerini değiştirerek sisin içine daldı, ancak başka bir patlamayla karşılaştılar.

Sikthand'ın insanlara canlı olarak ihtiyacı olduğu için Tanrıça'ya şükretti, yoksa saniyeler içinde havaya uçacaklardı. Kaçış planları onlara birkaç dakikalık bir avantaj sağlamıştı ve kruvazörlere yaklaştıkça bunun yeterli olması için dua etti. Sağ tarafındaki bir patlama Urio'yu savruldular. Bir malginash yönlerini tahmin ederek önlerini kesmeye çalışmış, ancak bir patlama onu durdurmuştu.

Maxu, Urio'yu arabalar yere çarpıp kumda şiddetle sürüklenene kadar aşağı ve aşağı yönlendirdi. Yaratığı kruvazörlerin önünde durdurdu. Bacaklarını eyere bağlayan bağlarla uğraşırken, yanmış parmakları hissini kaybetmişti, sonunda kendini çözdü ve aşağı atladı.

Avucunu Urio'nun boynunda gezdirerek teşekkürlerini fısıldadı. Grubun yarısı en büyük kruvazöre doluşmuştu bile. Bilinci yerinde olmayan son muhafızı omzuna aldı, tartışan Meg'i de yanında sürükledi ve ikisini de taksiye bindirdi.

Meg'e, "Burada kal, yoksa bu işi yapmaya odaklanamam," diye hırladı.

Yerinden kıpırdamadı ama dışarıda, onlara zaman kazandırmak için gökyüzüne bomba atmaya devam eden gruplarının bilinçli üyelerine doğru baktı.

Yaklaşan malginash'ın yankılanan tıkırtıları dışarıda gürledi. Maxu geçersiz kılma cihazını taktı ve kruvazörün manuel kadranlarını gizleyen metal levhayı yırttı.

"Atlayın," diye bağırdı diğerlerine. Onlar birbirlerinin üzerine yığılarak içeri dalarken, Daunet kuyruğu kaldırdı, geri çekildi ve kapı kapanmadan önce gökyüzüne son bir bomba gönderdi.

Kruvazörü eski güvenlik protokollerinin izin verdiğinden daha hızlı havaya kaldırmaya zorladı. Bir malginash yan tarafına çarptığında kabin titredi, yaldızlı boynuzların metale çarpmasıyla çıkan gıcırtı beyninin öfkeyle çarpmasına neden oldu.

Maxu kumandaları gidebildiği kadar yükseğe fırlattı ve top herhangi bir malginaşın ulaşamayacağı bir hızla fırladığında geriye doğru yuvarlanmamayı zar zor başardı.

Kruvazör haritasından ilerleyişlerini izledi ve Vrulatica'dan kalkan gerektirmeyecek kadar uzaklaştıklarını hissettiğinde camları indirdi. Manzara altından sadece bir renk cümbüşü olarak geçip gidiyordu. Yeşiller, kahverengiler ve kırmızılar düz maviye dönüştüğünde, sonunda rahat bir nefes aldı.

Kabindeki gerginlik hissediliyordu. Rita ve Camille yaralı muhafızlarla ilgilenirken Kel ve Malinu yerde bir köşeye sıkışmışlardı, Kruvazörün acil durum çantasında bir şifacı arıyorum.

Maxu eşine bir göz attığında onun titrediğini ve kan çanağına dönmüş gözlerinde yaşlar biriktiğini gördü. Otomatik pilot yeniden devreye girdiğinde Meg'i koltuğundan kaldırdı, sonra da kucağına alarak arkasına yaslandı. Meg'in başını göğsüne bastırdı ve gözyaşları yırtık gömleğinden sızarken nefes almayı hatırlamak için kendini zorladı.

Sonunda ağır nefes alış verişler duruldu, adrenalin akıp gitti ve hepsini yorgunluk birikintileri içinde bıraktı.

Daunet sakinleştirici nefesler aldı, ardından kruvazör iletişim cihazını kullanarak Tremanta ile bağlantı kurdu. Hepsi sessizlik içinde bekledi. Cevap gelmedi.

Kimse konuşmaya cesaret edemedi. Kruvazör Tremantian elçisine aitti. İletişim cihazının doğrudan bağlantı kurmak için kayıtlı olması gerekirdi. Ama öyle değildi.

Daunet tekrar denedi, bu sefer farklı bir hattan. Küçük bir sonsuzluktan sonra, sessiz bir "Alo" sesi boşlukta çınladı.

"Metli, ben Daunet. Vrulatica'dan kurtulduk ama takviyeye ihtiyacımız var. Grubumuzdan iki kişi geride kaldı. Bir insan ve bir muhafız. Askerler çoktan yola çıktı mı? Kraliçe'nin Sikthand'la başa çıkmak için planı nedir?"

Kabinin içinde sessizlik hüküm sürüyordu. Maxu'nun parmakları Meg'in etrafında sıkılaştı. "Metli," diye bağırdı Daunet.

"Sakın geri gelme," diye fısıldadı Metli.

Maxu yıllar içinde Metli'yi oldukça iyi tanımaya başlamıştı. Birbirlerini küçümsüyorlardı ama Maxu her zaman dişiye ve ona saygı duymuştu. bükülmez bir irade. Zaman zaman biraz yersiz olduğunu düşünse de, Metli'nin şiddetli sadakati şehirleri için bir kanıttı. Metli'nin yüzündeki yalpalamayı bir kez bile duymamıştı.
Şimdi duyduğu ses.

Nefes alırken çıkardığı hıçkırık Maxu'nun boğazının kurumasına neden oldu. "Kraliçe öldü."

Sonsöz

Tara omzunun üzerinden, "Acele edin, yakında başlıyor," diye bağırdı. Daunet kolunun üzerinde yavaş daireler çizerken, Daunet'in elini kendi elinin içinde tutarak oturdu.

Meg yanlarındaki koltuğa yerleşti ama Maxu oturmadı.
Arkalarında volta atıyor, ara sıra durup avuçlarını Meg'in göğsüne koyuyordu.
tekrar volta atmaya başladı. Meg yapacak bir şeyi olsun diye kendine aldığı içkiden biraz yudumladı ama midesi düğüm düğüm olmuştu. Sıvı boğazına oturdu.

Son bir haftadır Maxu'nun güvenli evinde saklanıyorlardı. Vrulatica'dan kaçışlarından sonra, buranın güvenli ev olacağı konusunda anlaşmaya varmışlardı.
Daha fazlasını öğrenene kadar beklemek için en iyi yerdi. Tanrı'ya şükür ki eşi tedbirli biriydi ve bir gün kızgın eski işverenlerinden ya da geçmişindeki kurbanlardan saklanması gerekebileceği ihtimaline karşı burayı yıllar önce inşa etmişti.

Grubun toplayabildiği kadarıyla, Kraliçe suikasta uğramıştı. Asıl soru, kim tarafından? Çok fazla şüpheli vardı. Kızgın
Gezegendeki politikacılar onun istifasını istiyordu. Operasyonlarını yerle bir etmesinden hoşlanmayan ve göz önünde saklanan isyancılar ya da iktidardaki yerlerini yeniden kazanmak isteyen isyancı üyeler.

Maxu'nun kardeşleriyle ve gezegendeki birkaç kirli bağlantısıyla sınırlı bir iletişim kurmuşlardı ama kimse pek bir şey bilmiyor gibiydi. Geçici kraliçe Vila yükselene kadar dünya nefesini tutmuş gibi hissediyordu.

Ve şimdi, sadece birkaç dakika içinde, yapacaktı.

İlk konuşması dünyanın dört bir yanındaki şehirlerde yayınlanacaktı. Kimse tam olarak ne söyleyeceğini bilmiyordu ama her ne söyleyecekse ilerisi için emsal teşkil edecekti. Meg dehşete kapılmıştı.

Heleax ve Nirato Maxu'nun kalesinin çevresinde devriye gezerken, diğerleri Vila'nın görüntüsünün gerçek zamanlı olarak gösterileceği projeksiyon küpünün etrafında toplanmıştı.

"Bu çok hızlı oldu," diye mırıldandı Malinu bininci kez. "Yeni Kraliçeler tüm konseyin katıldığı bir oylama yapılana kadar tahta çıkamazlar. Kel ve ben-"

"Öldüğümüzü ya da kaybolduğumuzu iddia ediyorlar, bunu biliyorsun," diye homurdandı Uthen. "Geri dönmeyeceğinizi düşünüyorlarsa sizi beklemek zorunda değiller."

Camille dirseklerini dizlerine dayayıp kıpırdandı, bir yandan tırnaklarını karıştırırken bir yandan da dikkatle holografik projeksiyonun ortaya çıkacağı boşluğa baktı. "Hayır, o haklı. Bir şeyler oluyor. Tüm bunlar yanlış geliyor. Vila'nın Kraliçe'ye karşı hep bir garezi vardı. Tüm bunları kendisi planladıysa hiç şaşırmam."

"Kraliçe'nin onun annesi olduğunu düşünürsek, bu şüpheli." Maxu'nun mottosunu temizlemeye koyulan Kel, odadaki herkesin ağzı açık bakışları karşısında omuz silkti.

"Ne?" Tara sordu.

"Kel," diye uyardı Malinu.

"Ne?" Kel omuz silkti. "Kraliçe adından ve tüm ailesinden vazgeçer. -geçmiş, şimdi ve gelecek- hüküm sürdüğü sürece. Ellerini boyar ve hepimizin annesi olur. Ama o artık öldü." Sesi biraz çatallaştı. "Bilseler ne fark eder ki?"

Lucy bir şey söylemek üzere ağzını açmıştı ki Vila odanın ortasında belirdi. Tıpkı Meg'in hatırladığı gibi görünüyordu -yağsız, soğukkanlı, mükemmel giyinmişti ama şimdi üzerinde lavanta rengi bir cüppe vardı. Kraliçe'nin
Renkleri. Gözleri, çenesinin asil duruşu. Meg bu benzerliği daha önce görmediğine inanamıyordu.

Vila'nın konuşmasını beklerken Maxu'nun ağır avuç içleri omuzlarında dinlendi.

"Bir kayıp yaşadık," diye başladı gözlerini önüne dikerek. "Kraliçemiz bir hafta önce trajik bir şekilde öldürüldü. Bıraktığı boşluğu hiçbir kelime dolduramaz."

Lucy odanın öbür ucundan homurdandı. "O sürtüğe bir dakika bile güvenmiyorum," diye tısladı. Sert *sesler* odada yankılandı. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Onun katilini bulana kadar rahat etmeyeceğiz, ancak şu anda dünyamız bir kriz içinde. Bu bir değişim zamanı ve Kraliçemizin odak noktasındaki değişimi anlayacağını biliyorum. Halefi olarak, onun yerini almaya hazırım. Yüz yıl sonra ilk kez onun adı konuşulacak ve benimki de ya istifa edene ya da bir sonraki hayatıma geçene kadar kilit altında tutulacak. Nabiora Vilafina, iyilikseverlik ve zarafetle hüküm sürdün ve özleneceksin."

Vila uzaklara bakarken dudakları hafifçe inceldi ve bir anlık sessizliğe izin verdi. "Nabiora adil ve nazik biriydi. Belki de hatalıydı."

Vila'nın hitap tonu değiştikçe fısıltıyla edilen küfürler odanın içinde yankılandı.

"O an için anlamlı olan bir şekilde fedakârlık yaptı. İnsanları güvende tuttu. Onları mutlu etti. Ama bunu onlara kendi halkının bile sahip olmadığı özgürlükleri vererek yaptı."

Meg'in nefesi göğsünde sıkıştı.

"Tremanta insanlarının evlilik törenlerine katılmaları gerekmiyordu. Gittikleri her yerde takdir topladıkları kanıtlanmış olsa da, halkla sosyalleşmeleri bile gerekmiyordu. Araştırmalarımız sonucunda insanların Clecanian soyundan geldiğini öğrendik. Onların ataları bizim atalarımız. Yine de onlara Klekanyalı gibi davranmıyoruz. Onları

aynı standartlar. Bu onlara bir hakaret değil mi? Dünya'nın yeniden sınıflandırılmasını desteklemek için yeterince güçlü bir argüman hazırlamakta zorlanmamıza şaşmamalı. Birbirimize davrandığımız gibi davranmazsak, insanların zeka ve yetenek bakımından bizimle eşit olduğunu nasıl iddia edebiliriz? Bizim uyduğumuz yasalara onların da uymasını sağlamazsak?"

Maxu'nun Meg'in omuzlarındaki tutuşu giderek sıkılaşıyordu. Meg elini kaldırarak Maxu'nun ellerinden birinin üzerine koydu. Maxu uzaklaştı ve mutfak alanını gömme ortak salondan ayıran uzun gömme koltuğun arkasında volta atmaya devam etti.

"İlk icraatım olarak, insanların yasalarımıza tabi olmasını emrediyorum." Vila orada durakladı.

Bu tür konuşmalar Clecania'da canlı kalabalığın önünde yapılmazdı. Özel bir yerden yansıtılmışlardı ama kadının sivri duraksaması ve çenesini kibirli bir şekilde kaldırması Meg'in içinin kıpır kıpır olmasına neden oldu. Sanki görünmez alkış tufanlarının dinmesini bekliyormuş gibiydi.

"Ayrıca, bu çalkantı ve dönüşüm döneminde şehirlerimizin bir araya gelmesi gerektiğini düşünüyorum. Üçüncü Sınıf bir gezegeni varlığımıza alıştırmak gibi ağır bir görevde ancak birlik olarak ilerleyebiliriz. Bu nedenle insanları dağıtmaya karar verdim. Çiftleşmemiş Dünyalılar gezegendeki şehirlerde ikamet etmek üzere yurtdışına gönderilecek. Geçici bir tur için değil.
Kalıcı olarak. Tremantianların bir eşi tanımak için diğerlerinden daha fazla şansa sahip olması için hiçbir neden yok."

Vila konuşmaya devam etti ama Meg zar zor dinleyebiliyordu. Odadaki herkes mırıldanmaya başladı, öfkeleri havaya bağırana kadar seslerini yükseltti.

"'Onları dağıtmak' mı? Sanki ihtiyacı olan şehirlere hava yoluyla mal taşıyorlar. Biz insanız!" Lucy bağırdı.

Tara Daunet'nin elini biraz daha sıkı kavradı.

"Yani, eğer çiftleşmemişsek, bir yerlerde tanınmamız umuduyla mı gönderileceğiz? Hiçbir söz hakkımız olmadan mı?" Rita ayağa fırladı. "Ben sevgi dolu bir ilişki içindeyim ama bunu umursayacaklarını sanmıyorum."

"Geri dönmeyeceğiz, orası kesin." Camille, tırnağını sıkıca dişlerinin arasına alarak esprili bir şekilde güldü. Maxu'ya baktı. "Beni buradan sürükleyerek çıkaramazsın."

Maxu volta atmaya devam etti ama ellerini kaldırdı, avuç içleri ileriye bakıyordu. "Benden hiçbir itiraz duymayacaksın."

Meg'in omurgasında buz kristalleşti. Vila sanki sadece insanları diğer herkesle aynı kurallara uymaya zorluyormuş gibi davranıyordu ama bu tamamen saçmalıktı. Dünyanın geri kalanı bunu kesinlikle görecekti.

Yeni hükümdar devam etti, ayrıntılardan bahsetti, liderler zirvesi için planlarını özetledi ve dinleyicilerine yeni bir büyükelçi seçilmesi gerektiğini hatırlattı. Ama Meg dinlemeyi bırakmıştı.

Sophia hâlâ Vrulatica'da kapana kısılmıştı. Suçluluk duygusu, onu kurtarmak için bir plan yapmadan geçen her gün Meg'in içini kemiriyordu. Ama şimdi...?

Peki ya Tremanta'da kalan kadınlar? Hâlâ kapsüllerinde uyuyanlar ne olacak?

Meg, eski Kraliçe'nin onların yanında olduğuna inanıyordu. Şimdi mi? Şu anda onlar için kimin savaştığını bilmiyordu.

Bundan sonra evin enerjisi kasvetliydi. Maxu'nun misafirleri hayaletler gibi etrafta dolaşıyor, yemek yapıyor ve yemiyorlardı. Oturuyor, sonra hemen kalkıyorlardı. Rita zamanının çoğunu uyuyarak geçirdi, geçen hafta yaşananlar her zaman ona yapışan kendinden emin, hülyalı mutluluğu lekeledi.

Maxu güvenli evini inşa ettiği karlı dağda son devriyelerini yaparken Meg çarşafların içine kıvrıldı. Maxu arkasından yatağa girip onu sessizce göğsüne doğru çektiğinde, Meg gözlerini kapatarak zihnini boşluğa zorladı.

"İyi olacağız, vahpti. Vila'nın eylemleri dayanamayacak."

Meg dudağını kemirdi, stres gözlerinin arasında bir baş ağrısının oluşmasına neden oldu.

Onu biraz salladı, sonra tekrar yatağa bastırdı ve ona baktı. "Bir gün her şey yeniden normale dönecek. Sana söz veriyorum."

"Bunu bilemezsin." Kadın yine de ona gülümsedi, adamın derin sesindeki kesinlik hoşuna gitmişti.

"Biliyorum. Halkın güvende olana kadar mutlu olmayacaksın. Ve istediğim tek şey senin mutlu olman. O yüzden biliyorum. Her bir insanı çalıp saklamam ya da Dünya'ya geri götürmem gerekse bile, bunu sırf senin yeniden parladığını görmek için yapacağım."

Sıcaklık göğsüne yayıldı ve onun sözleriyle bir anlık mutluluk hissetmesine izin verdi. Uzandı ve onu öptü. "Keşke
bazen senin için o kadar da zor değildi," diye itiraf etti, bacağını onun kalçasının üzerine kıvırarak. Onun çatık kaşlarına bakarak, "Eşlik bağı. Her şeyi düzeltmek ve bu yüzden beni mutlu etmek için bu dürtüyü hissettiğini biliyorum. Bu haksızlık gibi görünüyor. Benimle olan hayatının her zaman birbiri ardına gelen büyük bir angarya olacağını hissettiriyor."

Maxu'nun çıplak göğsü ona bakarken yan tarafına doğru genişledi. "Vondale'de seni içime çektiğim andan beri, dünyada daha önce hiç olmadığı kadar neşe buldum. Bu gibi karanlık zamanlarda bile, eskiden hiç olmayan yerlerde hala güzellik görüyorum. Bu senin sayende oldu." Saçlarını kulağının arkasına süpürdü. "Seni kullanıyorum, aşkım. Seni ışığın ve güzelliğin için kullanıyorum.

Ahlak." Eli kızın çıplak sırtında gezindi. Kıçını avuçladı ve ona kurt gibi bir sırıtış gönderdi. "Seni vücudun için kullanıyorum." Dokunuşu yumuşadı. "Ve sıcaklığın, gülüşlerin, gözyaşların, ağzın." Yumuşak bir öpücükle ekledi, "Hayatımı sana adayarak tüm açgözlülüğümü telafi etmem adil olur. Sen beni sadece mutlu etmiyorsun Meg, beni canlı kılıyorsun."

Sessiz gözyaşları Meg'in yanaklarına düşerek kulağını gıdıkladı. Küçük bir hıçkırığı içine çekerek gülümsedi. "Sanırım bu adil bir takas," dedi uzun bir iç çekiş ve gözlerini devirerek.

Maxu kıkırdadı, kıçındaki eli sıkarken vücut ağırlığını kullanarak onun üstüne yuvarlandı.

"Bugün seni sevdiğimi söylemiş miydim?" diye fısıldadı, ellerini sırtındaki güçlü kaslarda gezdirirken. Neredeyse anında göğsünde bir mırıltı başladı.

"Bugün henüz kelimelerle

ifade edemedim." "Seni

seviyorum," diye nefes

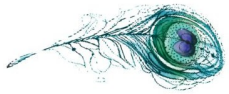
aldı.

"Seni seviyorum" diye fısıldarken mırıltısı tüm vücudunu titretti.

Yazar Hakkında

Victoria Aveline kendini iyi bir romantizme kaptırmaktan her zaman keyif almıştır. Alfa erkekleri onun zayıf noktasıdır ama sahiplenici, hükmedici kahramanlar her zaman iç gıcıklayıcı olsa da daha fazlasını arzulamıştır. Bu yüzden yıkıcı derecede seksi erkeklerin agresif olabileceği bir dünya yaratmaya karar verdi ve
otoriter ama yine de anaerkilliğin önünde eğilen.

Victoria kocası, köpekleri ve yaklaşık altmış bin belalı bal yapan kadınla birlikte yaşıyor. Yazmadığı ya da gelecekteki karakterler hakkında hayal kurmadığı zamanlarda,
seyahat etmekten, okumaktan ve pahalı hipster kokteyllerini yudumlamaktan hoşlanıyor.

Yorumlar ve takipler her zaman takdir edilir!
Beni Bookbub'da takip edin

@victoriaaveline Web sitemi ziyaret edin

victoriaaveline.com

Beni Instagram'da takip edin @victoriaavelineauthor

Beni Facebook'ta takip edin @VictoriaAvelineBooks

Okuma grubuma katılın Victoria Aveline'in Okuyucu

Grubu Bültenime kaydolun

Bana e-posta gönderin
Victoria.aveline@y ahoo.com Sizden
haber almak isterim!